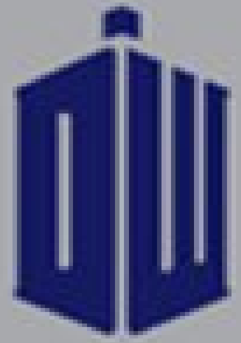
BBC

DOCTOR WHO

EOIN COLFER
MICHAEL SCOTT
MARCUS SEDGWICK
PHILIP REEVE
PATRICK NESS
RICHELLE MEAD
MALORIE BLACKMAN
ALEX SCARROW
CHARLIE HIGSON
DEREK LANDY
NEIL GAIMAN

11 DOKTOR 11 ÖYKÜ

DOCTOR WHO

11 Doktor 11 Öykü

Çeviren Emirhan Burak Aydın

Başka Dünyaların Şarkıları

“İthaka’ya doğru yola çıktığın zaman..diye başlar Kavafis şiirine. Ardından da devam eder; “Dile ki uzun sürsün yolculuğun.”

İthaki de yayıncılık hayatında uzun yılları devirmişken belli ki dileği gerçekleşti. Senelerin ölçemeyeceği emek, zamanla sınırlanamayacak hayal gücü... ve işte çıkılan bu yolculukta 1000. kitap durağına ulaşıldı; yazılmış ve yazılacak, okunmuş ya da yeniden okunacak yüzlerce kitaptan, binlercesine doğru atılan ilk adım tamamlandı. Şairin dediği gibi, *düşlerimiz yüce, gövdemiz ve ruhumuz ince bir heyecan tarafından sarılmış halde.*

***Ne Kikloplardan ne de öfkeli Poseidon’dan* korkarak, “önemli olan düşüş değil, yere çarpıştır”cılığa inat, *bazen düştüğümüzde uçacağımıza* inanarak ve *o olmasa yola hiç çıkmayacağımızı* bilerek, yolculuğumuzu uzak denizlerde yelkenlerimizi doldurarak sürdürüyoruz.**

Zamanın çarkı durmadan döndüğü, Yalnız Dağ’ın sisli zirvesi göğe uzandığı, anlatılmak istenen bitmemiş öyküler, yolun sonunda bizi bekleyen bir okyanus olduğu sürece uzamasını dilediğimiz bir yolculuk bu. Sadece *bu güzel yolculuk* için bile çıkabilirdik yola.

Bir ejder uçuşu mesafede ya da gittiği her yere umut götüren TARDİS kadar yakında; hangi dünyada, hangi zamanda olursa olsun, İthaki olarak *başka dünyaların şarkılarını* çalıp söylemeye devam ediyoruz.

Ve artık *îthakalann* ne anlama geldiğini biliyoruz...

Kadıköy, Mart 2015 Alican Saygı Ortanca

İÇİNDEKİLER

İlk Doktor:

Doktor'a Büyük Bir Alkış

EOIN COLFER

1

Strand, Londra, 1900

Doktor yeni, yarı-biyonik elinden hiç memnun değildi.

"Saçmalık! Üstelik doğru düzgün bir el bile değil," diye hayıflandı Aldridge'e. "Sadece iki parmağı var ve bu insansı varlıkların gerektirdiği parmak sayısından bir hayli az!"

Aldridge ise Zaman Lordu olsa bile kimsenin derdini tasasını çekecek adam değildi.

"O zaman geri ver. Al diye zorlayan mı var?"

Doktor kaşlarını çattı. Aldridge'in takas yöntemini çok iyi biliyordu. Xingli cerrah genellikle pazarlığın bu kısmındayken, müşterinin dikkatini dağıtacak bir konuyu öne sürerdi.

"Gallifrey'deki kliniğimi neden kapattığımı bilmek ister misin?" diye sordu Aldridge.

Doktor'un beklediği dikkat dağıtıcı konu ortaya çıkmıştı. Doktor ne zaman Aldrige'in yardımını istemek için gelse bu hikâyeyi dinliyordu.

"Unvanımız yüzünden mi acaba?" diye masumca sordu Doktor.

'Kesinlikle," dedi Aldridge. "Zaman Lorduymuş... Şu kibre bak! Daha önce birileri Vakit İmparatorlarını önermişti değil mi? Yazık olmuş, Vakitçiler diye kısaltabilirdiniz."

***Vakit çiler,* diye düşündü Doktor. *Aslında ilginç.* ilginçti çünkü İç Mimar olarak bilinen bir Zaman Lordu daha önce bu unvanı önermiş ve kuantum günlerinin kalanını Kötü Vakitçi lakabıyla geçirmişti.**

Ancak Doktor yüzünde en ufak bir nostaljik gülümsemenin görünmesine izin veremezdi. Bunun bir sebebi, gülümsemelerin o uzun yüzünde ölümcül bir yara gibi görünmesiydi. Diğer neden ise, Aldridge'in böyle bir gülümsemeyi fiyatı artırmak için kullanacak olmasıydı.

“Beş parmak, Aldridge,” diye ısrar etti Doktor. “Sabahları gömleğimi giyebilmem için eksiksiz bir ele ihtiyacım var. İnsanlar fermuar diye bir icadın farkında olsalar da, saçma sapan yerlere düğmeler koyuyorlar.” Doktor cep saatine şöyle bir baktı. “Fermuarların icadına henüz bir yarım yüzyıl daha var aslında.”

Aldridge kıvrılmış, seramik parmaklarından birine neşterle dokundu. “Mekanik iskeletin iki parmağı olduğu konusunda haklısın Doktor, ama başparmakla birlikle eldivende mekanik iskeletin sinyalleriyle yönetilen beş tane parmak var. Tam bir yarı-biyonik teknolojisi mucizesi.” Doktor bundan etkilenmişti, ama bunu belli etmeyecekti elbette. “Senin için sorun olmayacaksa tam biyonik bir mucizeyi tercih ederim. Ve çok zamanım da yok.”

“Beş gün sonra yine gel,” dedi Aldridge. “O zamana kadar et ve kemikten oluşan elin hazır olur. Bir örneğe ihtiyacım var, o kadar.” Aldridge, Doktor’un yüzüne bir örnek kavanozu uzattı. “Tükürmen yeter.”

Doktor karşı çıkmadı. Hatta Aldridge’in ondan istediği şeyin az bir tükürük olmasından dolayı rahatlamıştı. Bir süre önce, şu Esrarengiz ikiz krizinden sonra, oldukça nadir bulunan iki litre ZL pozitif kandan plazma yapmak için vazgeçmek zorunda kalmıştı.

“Beş gün mü? İşi biraz daha acil bitiremez misin?” Aldridge omuzlarını silkti. “Üzgünüm. Arkada bir dolu amfibik adam var, hepsi de kuyruk ektirmek için tıslayıp duruyorlar. Hepsini ıslak tutmak için kiraladığım itfaiye arabası bir servete mal oldu.”

Doktor, Xingli cerrah pes edene kadar sertçe baktı. “Tamam tamam. İki gün olsun ama fiyatı da ona göre artar.”

***Tabii ki,* diye düşündü Doktor, kendini kötü habere hazırlayarak. “Ne kadarlık bir artıştan söz ediyoruz acaba?” Aslında *ne kadar* diye sormak pek de doğru değildi, çünkü Aldridge para birimleriyle değil, işine yarayacak başka şeylerle ticaret yapardı.**

Cerrah çenesini bir kirpinin dikenleri gibi saran kılları kaşıdı. Viktoryen dönem Londrası’nm onursuzları, serserileri ve yankesicileri, Strand boyunca ellerinde parlayan saatlerle kaçabilme umuduyla

Aldrige'in Saat Tamir ve Yenileme Dükkânı'na girerlerse kötü bir sürprizle karşılaşırlardı. Çünkü Aldridge yanaklarını şişirip Borneo'nun yağmur ormanlarında yaşayan yerlilerden eksik kalmayan bir hız ve isabetle yüzündeki zehir dolu kılları fırlatabiliyordu. Hırsız kişi kendisini, altı saat sonra Newgate Hapishanesi'nin demirliklerine, önceki üç-dört günü tam olarak hatırlayamayarak bağlı bulurdu. Hapishane gardiyanları kapılarına bırakılan bu tiplere 'Leylek Bebekleri' demeye başlamıştı.

Doktor, Aldridge'in çenesini işaret etti. "Beni korkutmaya mı çalışıyorsun Aldridge? Tehdit mi ediyorsun?"

Aldridge güldü ve sakalları dalgalandı. "Hadi ama Doktor. İşin asıl zevki burada zaten. Pazarlık falan. Bizim oyunumuz da bu değil mi?"

Doktorun yüzünden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Ellerimden birini kaybetmemiş olsam bile aptal gibi gülümsemezdim. Gülmem. Oyunlar oynamam. Ciddi bir görevim var."

"Eskiden gülerdin," dedi Aldridge. "Şu katil toprak solucanlarını hatırlıyor musun? Komik değiller miydi?"

"O toprak solucanları, azot oksidi dışkılıyorlardı," dedi Doktor. "Gülme gazı diye bilinir. Yani irademin dışında gülüyordum. Yoksa böyle eğlencelere asla katılmam. Kainat oldukça ciddi bir yer ve torunumu eve bakması için geride bıraktım."

Aldridge ellerini masaya dayadı. "Pekâlâ, bu teklifi sadece muhteşem Susan'ın hatırına yapıyorum. Yarı-biyonik elin kirası ve yeni bir elin sihirli fıçımda büyümesinin karşılığında..." Aldridge bir an durakladı, çünkü o bile az sonra söyleyeceği şeyin mizah duygusuna sahip olmayan bir Zaman Lordu tarafından rahatça kabul edilmeyeceğini biliyordu. "...senin bir haftanı istiyorum."

Doktor bir an anlayamamıştı.

"Bir haftam mı?" Jeton da tam o anda düştü. "Yardımcın olmamı istiyorsun?"

"Sadece bir haftalığına."

“Yedi gün? Yedi tam gün boyunca yardımcın olmamı istiyorsun?”

“Sen bana zamanım verirsin, ben de sana bir el... Bir işi halletmesi gereken çok önemli ve düzenli bir müşterim var. Senin gibi zeki birinin yanımda bulunması iyi olur.”

Doktor sağlam eliyle alnına dokundu, “imkânsız. Benim zamanım fazlasıyla değerli.”

“İstediğin zaman rejenere olabiliyorsun. Belki bir sonrakinin mizah algısı ve moda bilgisi seninkinden iyi olur.” Doktor da öfkelenmişti ama Aldridge kadar gösterişli değildi.

“Üzerimdekiler, bilgisayar tarafından yerlilerin arasına daha kolay karışabilmem için seçildi. Modanın bu konuyla hiçbir alakası yok. Hatta saçma ve dikkat dağıtıcı bir özellik olan bu mantıksız moda takıntısı insanların...”

Doktor cümlesini tamamlayamadı, cerrah da söze devam etmedi. Oysa ikisi de cümlenin *ölümüne sebep oluyor,* diye devam edeceğini biliyorlardı. Doktor kelimeyi söylemenin bile ölümün kendisini çağırabileceğinden korkuyormuş gibi cümlesine devam etmemişti. Doktor’un hayatında çok ölüm vardı. Aldridge de bunu bildiği için anlayışlı davrandı.

“Peki Doktor. Dört gününe karşılık senin için bir el yapacağım. Bundan da aşağıya inemem ve inmeyeceğim.” Doktor sıkıntılı olsa da sakinleşti. “Dört gün diyorsun demek. Bu gezegende senin gibi bir ziyaretçi olarak, sözüne güvenebilir miyim?”

“Xingli bir cerrah olarak sözüme güvenebilirsin. İstersen eli TARDIS’ine bırakabilirim. Nereye park ettin?”

“Hyde Park’ın üzerinde.”

“O dumanlı havada burnunun ucunu görebiliyor musun? Aslında, daha az dikkat çekici bir burun arıyorsan, elimde birkaç burun da var.”

Bu konuşma gittikçe havadan sudan bir muhabbete doğru ilerliyordu ve Doktor böyle şeylerden hiç hoşlanmazdı. Dedikodu ve

gevezelikten nefret ederdi.

“Dört gün,” diye tekrar etti Doktor ve eskiden sol elinin bulunduğu sol bileğini kaldırdı ve tek kelime etmeden yarı-biyonik, pençeye benzeyen parmaklarını Xingli cerrahın göğsüne bastırdı.

Aldridge bu hareketi sessizlikle karşıladı ve kalın kaşlarını kaldırdı. Bir süre sonra Doktor konuşmak zorunda kaldı. "Geçici yarı-biyonik eli takabilir misin lütfen?” Aldridge sonik neşterini kemerinden çıkardı.

“Dikkatli ol,” dedi Doktor. “Kendimizi kaybetmeye gerek yok.”

Aldridge neşteri bir değnekmiş gibi salladı. “Tabii ki efendim. Benim ikinci adım Dikkatli’dir. Aslında ikinci ismim Sakar ama bu müşterileri biraz tedirgin ediyor ve beni filmler iyice yaygınlaştığında ünlü olacak cücelerden biriymişim gibi gösteriyor.”

Doktor ne bir karşılık verdi ne de hareket etti. Çünkü Aldridge çoktan kol üzerinde çalışmaya başlamış, geçici eli Doktor’un bileğine takıyor ve yanmış et parçacıklarını kesip sinir uçlarını buluyordu.

İnanılmaz,* diye düşündü Doktor. *Yaptığı işe dikkatini hiç yetmiyormuş gibi görünüyor ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Xing Tapmağı’nda eğitilen cerrahların en iyi bilinen özellikleri de buydu zaten, hızlı ve hatasızlardı. Doktor öğrencilerin kesilen ayak başparmaklarının acısıyla gecenin karanlığında uyandıklarına dair hikâyeler duymuştu. Sonrasında öğrencilerin diş ipi, üç kertenkele dişi ve bir kavanoz parlayan solucanla kendi parmaklarını ne kadar sürede geri diktikleri ölçülüyordu.

***Hogwarts’a pek benzemiyor,* diye düşündü Doktor. Sonra bu göndermeyi neredeyse bir yüzyıl daha kimsenin anlamayacağını fark etti.**

Cerrah birkaç dakika sonra, düşünceye duyarlı plastik-deri eldivene dokundu ve yaptığı işe hayran hayran bakmak için geriye çekildi.

“Biraz oynat bakalım.”

Doktor söyleneni yaptı ve o anda tırnaklarının boyalı olduğunu utanarak fark etti.

“Bu bir hanımefendinin eli olabilir mi?”

“Evet,” diye itiraf etti Aldridge. “Ama iri bir hanımefendiydi. Senin gibi oldukça erkeksiydi. Gülmekten falan nefret ederdi. İyi anlaşırdınız.”

Doktor yakut rengine boyanmış, uzun tırnaklı parmağını uzatıp, “İki gün,” dedi.

Aldridge, Doktor’a bastonunu uzattı.

“Elini nasıl kaybettiğini söylemedin.”

“Evet,” dedi Doktor. “Söylemedim. İlla bilmek istiyorsan, bir Ruh Korsanı ile yaptığım düello sırasında ateşli bir bıçakla kesildi. Bıçak yarayı dağlamış olmasaydı şu an bambaşka bir Doktor’a bakıyor olabilirdin. Neyse ki acıyı konsantre olarak aklımda bastırmayı başardım.”

“Ruh Korsanları,” dedi Aldridge öfkeyle. [W]O hayvanlara hiçbir şekilde hizmet sunmam. Prensip olarak hepsinin dükkâna girmesini yasakladım.”

“Hımmmf,” dedi Doktor ve askeri paltosunu boğazına çekti. *Hah, saçmalık*[1] da diyebilirdi aslında ama bu söz başka birine aitti.

2

Strand, sokak satıcıları, demirin mıknatısa çekildiği gibi zengin beyefendilerin peşine düşmek için her gün Londra’nın kenar mahallelerinden gelen yabani çocuklar ve Köpek ile Ördek adlı bardan sokağa çıkan yanakları kızarmış sarhoşlarla doluydu. Charing Cross’a doğru yürüyen huysuz ihtiyarı birileri fark etse de, bu beyefendiyle ilgili, ona bir şey söylüyormuş gibi sol eline bakması haricinde hiçbir tuhaflık olduğunu düşünmezlerdi.

Yürüyüş şekline ve üzerindeki paltoya bakarak, *emekli olmuş bir asker,* diye düşünebilirdi insanlar.

Rus şapkasını görenler, *bir dünya gezgini* olduğu çıkarımını yapabilirlerdi.

Şapkasından fırlayan dağınık beyaz saçlarına ve cebinden dışarı çıkmış büyütecinin fildişi tutamağına bakanlarsa, *tuhaf bir bilim insanı herhalde,* diyebilirlerdi.

Ancak hiçbiri o akşam aralarından bir Zaman Lordu'nun geçtiğini bilemezdi. Torunu Susan haricinde kimse tabii. Susan belki de bu evrende, sırf düşüncesiyle bile Doktor'u gülümsetebilen tek kişiydi.

Doktor'u gülümsetmeyen birçok şey vardı: havadan sudan muhabbetler, acil durumlarda sorulan cevaplamak, sakin zamanlarda soru cevaplamak, Gallifreyli Temennicilerin resimleri (hepsi dolandırıcıydı Doktor'a göre), Dünyalıların Güveç diye bilinen yemekleri, kesinlikle saçmalıklarla dolu olan *Blake's 7* [1]isimli dünyalı TV dizisi ve Viktoryen dönemi Londra'sının terli, pis kokulu kalabalığının sıkışıklığı. Londralılar iki parça kanalizasyon, bir parça kömür dumanı ve bir parça yıkanmamış vücut kokusundan oluşan, özel bir birleşime katlanmak zorundalardı. Bu korkunç koku hiçbir efendi tanımıyor ve kraliçeden temizlikçi kadına kadar herkes tarafından hissediliyordu. Koku yaz sıcağı ya da rüzgârların yönüyle güçlenebiliyordu ve Doktor bütün kainat boyunca daha çok nefret ettiği bir koku olmadığını düşünüyordu.

Charing Cross'a vardığında Doktor bu kokuya daha fazla dayanamadı ve at arabalarından birini durdurdu. Sürücünün yarım sandviç teklifini reddetti ve bir mendile saklanmış hava filtreli maskeyi yüzüne bastırıp, sürücüyü daha fazla soru sormaktan alıkoymak için koltuğuna eğilerek oturdu. Doktor, bir süt arabası ters dönüp bütün deposunu caddeye döktüğü için yol değiştirmeleri de dahil yaptıkları seyahati pek umursamıyordu. Bunun yerine birçok gece uykusunu ve kısa bir süre önce sol elini kaybettiren sorun üzerine düşündü.

Ruh Korsanları evrenin insansı türlerinin ayaktakımından oluşan korkunç yaratıklardı. İnsanlarla iki ortak özellikleri vardı: bunlardan

biri neredeyse görünümlerinin aynı olmasıydı, diğeri ise başkalarının hayatlarına zerre kadar değer vermemeleri. Ruh Korsanları oldukça özel bir modus operandiye[2] sahiplerdi: Hiperuzay yetenekleri gelişmemiş yerlilere sahip bir gezegen seçerler, bulutlar arasına gizlenip, uyku getiren bir kimyasalla bezenmiş anti-yerçekimi ışını kullanarak çocukların odasına sürücüler yollarlardı. Anti-yerçekimi ışını zekiceydi ama uyku getiren kimyasal dahiyaneydi. Çünkü kurbanlar uyansalar bile kimyasal beyinlerinin bir çeşit peri masalı üretmesini sağlıyordu ve bu sayede kurban karşı çıkmadan, kaçırılmasına izin veriyordu. Uçabildiklerine inanır ya da onları yukarı götüren ışın sürücülerini onların yardımına ihtiyacı olan maceraperestler olarak görürlerdi. Her halükârda, bir anlaşmazlık veya sıkıntı çıkmıyor, en önemlisi de mala zarar gelmiyordu. Kaçırılan çocuklar korsanların gemisine vardıklarında, ya motor odasına gönderiliyor ve beyin-yiyen miğferlere bağlanıyor ya da organ ve vücut parçaları için kesilip biçiliyorlardı. Bu organ ve parçalan korsanlar kendilerinde kullanıyorlardı. Hiçbir şey, bir tırnak, bir elektron bile ziyan edilmiyordu. Bu haydutların lakabı da buradan geliyordu zaten: Ruh Korsanları.

Doktor bu korsanları zaman ve mekân üzerinde korkusuzca kovalamıştı. Bu av, onun görevi, takıntısı olmuştu. Galaksi ağına göre, Doktor'un elini alan korsanlar Dünya üzerinde çalışan tek tayfaydı. Onlarla en son yine bu şehirde yüzleşmişti ve TARDIS onların anti-yerçekimi ışınını tekrar burada saptamıştı. Korsanlar için Doktor'un sol elini kesmeleri üzerinden yirmi yıl geçmiş olmalıydı ama TARDIS'le zaman yolculuğu yaptığı için Zaman Lotdu'nun yarası henüz çok tazeydi.

İşte buna Susan olayın çözüldüğü an derdi. Ruh Korsanlarının gemileri yüzyıllar boyunca, aşılması imkânsız kalkanları sayesinde takip edilmelerini zorlaştırarak yetkilileri atlatmayı başarmışlardı.

Korumacı kalkanlarında bir arıza oldu sanırım,* diye düşünmüştü Doktor. Ve *bu da korsanlan kalkanı tamir edene dek birkaç dakikalığına görünür kıldı. TARDIS'in onları* bulması *için yeterli bir zaman. Aferin yaşlı kız.

Ne yazık ki, korsan gemisinin izinin ortaya çıkmasını sağlayan kalkandaki boşluk kapatılmıştı ve Doktor korsanların hâlâ Hyde Park üzerinde, bulutlarda mı saklandıklarım ya da bir sonraki hedeflerine doğru yolculuk mu ettiklerini bilmiyordu. Genelde bir korsan tayfasının rasgele ziyaret ettiği yüzlerce sokak vardı. Ancak korsanlar, iyi hasat bölgelerini tekrar ziyaret etme gibi bir alışkanlığa da sahiplerdi. Yani onları bulmak isteyen birinin ihtiyacı olan şeyler, kararlılık ve bolca zamandı.

Ve *ben ikisine de sahibim,* diye düşündü Doktor. Üstelik akıllı bir torunum da var.

Bazen fazlasıyla akıllı. Belki de Susan'ı bir görmeliydi. Torunu bazen Doktor'un emirlerine, *sadece doğru olan buymuş gibi geldi* diyerek karşı çıkıyordu.

Torunu genelde ahlaki açıdan doğru şeyi yapsa da, yöntem açısından bakıldığında mantıklı davrandığı söylenemezdi.

Doktor, Susan'ı aramayı düşündüğü sırada, torunu da onunla konuşmak istemiş olmalıydı çünkü Doktor'un bileğindeki iletişim aracı bir mesajın geldiğini göstererek titredi. Şaşırtıcı biçimde makine bir kere daha, sonra üçüncü kere titredi. Bunları acil olduğu belli olan birçok titreme takip etti.

Doktor küçük ekrana baktığında aynı anda Susan'dan gelen mesajları gördü. Bu nasıl olabilirdi? Bu iletişim araçlarını kendisi tasarlamış ve yapmıştı. Gerekirse zaman içinden de birbirlerine ulaşabilirlerdi.

O anda kafasına dank etti.

Aptal Aptal. Bunu nasıl öngöremezsin?

Aldridge bu şehirde radar dışındaydı. Büyük ihtimalle bir dizi frekans bozucu çanak ayarlamıştı. Gezegeni tarayan hiçbir makine ne cerrahı görebilirdi, ne de aletlerinin izini.

Susan bütün akşam boyunca ona ulaşmaya çalışıyor olmalıydı ama Doktor frekanslann erişemeyeceği bir bölgeydi.

Doktor birkaç saniye önce gelmiş olan son mesaja doğru indi ve *başlat'a* bastı.

"Büyükbaba," dedi Susan. Nefes nefeseydi ve Doktor torununun koşarken ayaklarının yerde çıkardığı sesi duyabiliyordu. "Daha fazla bekleyemeyeceğim. Tahmin ettiğin gibi ışın numara on dörde indi. Tekrar ediyorum, numara on dört. O çocuklara yardım etmeliyim büyükbaba. Başka kimse yok. Lütfen acele et. Lütfen büyükbaba, lütfen."

Doktor bir ahmak gibi davrandığı için kendine lanet etti ve sürücüye biraz para fırlatıp adama Hyde Park'ın Ken-sington Bahçeleri tarafına doğru hızla gitmesi için bağırdı.

Beni beklemesi gerekiyordu. Beklemesini söyledim. Neden hep böyle gözü kara davranıyor ki?

Parkın sonundaki balkonlu evlere doğru yaklaşırken Doktor, torunu ve diğer çocukları kurtarmasına yardımcı olabilecek bir bilgi bulma umuduyla Susan'ın mesajlarının kalanını da dinledi.

Anlayabildiği kadarıyla Susan parkta üç çocukla arkadaş olmuş ve ailelerinin, babalarının sinir sorunları nedeniyle İsviçre'deki yenilikçi bir spaya gittiklerini öğrenmişti. Lanetten korkan aileleri, Kraliçe'nin kendi birliğinden olan Yüzbaşı Douglas'ı çocukların başında bırakmışlardı.

Lanet. Bu aile de, pek çok başka aile gibi çocukların bir lanetten dolayı kaybolduğuna inanıyordu.

Doktor, korsanlara özgü sarıya kaçan turuncu ışının eve girdiğini görebiliyordu. At arabasından atladı ve gaz lambalarının ateşböceklerini andıran ışıklarıyla sarılmış bir yoldan, on dört numaralı eve doğru koşmaya başladı. Kapı tam da Viktoryen döneme uygundu: Omuz atarak kırılamayacak kadar sağlamdı.

Yarı-biyonik elim olmaz mı, diye düşündü Doktor ve Aldridge'in teknolojisini denemeye karar verdi.

Bir an bile beklemeden kapıya sol eliyle bir yumruk attı. Orta parmağı pirinç kaplı anahtar deliğine çarptı ve Doktor içinde

bulunduğu duruma rağmen metal kilidin etrafını saran tahtanın parçalara bölündüğünü görünce bir anlığına keyiflendi. Sahte, eldiven parmaklarından birisi, fazla pişirilmiş bir sosis gibi ikiye ayrılmıştı ama Doktor, Aldridge'in buna anlayış göstereceğini düşünüyordu. Susan'm hayatı tehlikedeydi sonuçta.

Doktor hole daldı ve sağma soluna bakmadan merdivenlerden yukarı çıktı. Korsanlar en üst kata, doğrudan yatak odasına geleceklerdi. Doktor hangi yatak odasına girmesi gerektiğini, kapının altından sızan ışıltıyla anladı. Uzaklardan gelen bir vızıltı duydu. Rahatsız olmuş bir arı kovanı gibiydi ses.

Anti-yerçekimi ışını.

Çok geç kaldım. *Ah, Susan, canım benim.*

Doktor neredeyse hayvani bir bağırışla, sahte başparmağını parçalayarak yatak odası kapısını açtı. İçeri girdiğinde gördükleri neredeyse Zaman Lordu kalplerinin ikisini de durduruyordu.

Yatak odası, Kensingtoıı üst sınıf evlerinden beklenebilecek bir tipteydi: desenli kadife duvar kâğıdı, duvarlarda çerçevelenmiş resimler ve pencereden dışarıya ürkmüş bir yılan gibi geri çekilen, turuncu renkteki ışın. Doktor'un dünyası dışında bu turuncu ışın daha tuhaf kabul edilirdi belki de.

Susan havadaydı, pencereden dışarıya doğru süzülüyordu. O güzel, gencecik yüzünde mutlu bir gülümseme vardı.

"Büyükbaba," diye seslendi Doktor'a. Hareketleri su altındaymış gibi yavaştı. "Annemi buldum. Şimdi onu görmeye gidiyorum. Hadi sen de gel benimle. Elimi tut büyükbaba."

Doktor neredeyse ona uzatılan eli tutacaktı ama bunu yapmak, tıpkı Susan'ın diğer çocuklara olan sevgisinin sebep olduğu gibi ışının içine girmek anlamına gelirdi ve bunu yapmak için daha çok erkendi. Çünkü Doktor ışının içinde bir nefes aldığı gibi uyutucu kimyasal onu da etkilerdi. Zaman Lordları da sadece bir yere kadar nefeslerini tutabilirlerdi.

Doktor, Susan'ın ötesinde ışının içinde birkaç siluet daha gördü.

Çocuklar ve onları koruyan yüzbaşı da kaçınılmış. Onları kurtarmalı ve buna bu gece bir şekilde son vermeliyim.

Böylece Doktor, ne kadar kalbini kırsa da Susan'm sözlerini duymazdan gelerek ışının altından geçti. Yandaki diğer pencereden, bir Ruh Korsam'nm elinde büyük bir kılıçla, anti-yerçekimi ışınıyla gemisine dönmek için beklediği çatıya tırmandı. Korsan iriydi ve beline kadar çıplaktı. Derisi yaralarla ve eklenen derilerle doluydu. Fazla büyük olan kafası, başının üstünde ünlem işareti gibi dimdik duran örülmüş saç haricinde tamamen kazıtılmıştı.

Mano-a-mano*[3] diye düşündü Doktor karamsarlıkla. *Ve bu korsan benden çok daha büyük bir mano.

3

Doktor ve Ruh Korsanı ıslak gri çatıda birbirleriyle yüzleştiler. Rüzgâr sisi girdaplara dönüştürüyor ve başlarının üstünde uzayın sonsuz boşluğu uzanıyordu. Doktor'un şapkası başından fırladı ve çatıların keskin köşelerinden uçarak on metre aşağıdaki kömürlüğe düştü.

***Az sonra ben de onun peşinden düşeceğim,* diye düşündü Doktor, ama bu korsan adamla yüzleşmekten başka seçeneği yoktu. Sonuçta bu grotesk yaratık onunla torunu arasında duruyordu.**

iğrenç yaratık, dişlerinin arasından, "Igby beyaz saçı öldürmek," dedi. Kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsediyor, Doktor'a da saç rengiyle hitap ediyor olmalıydı. Yoksa Igby adındaki, beyaz saçlı kişilerden nefret eden bir adamın varlığından şu anda söz etmesi oldukça mantıksız olacaktı.

"Mahkumlarını serbest bırak," diye bağırdı Doktor. "Böyle yaşamak zorunda değilsin. Huzuru bulabilirsin." Doktor her ne kadar silahlardan nefret etse de, ona doğru gelecek yumruklardan kurtulmak için bastonundan daha işe yarayacak bir şeyin elinde olmasını diliyordu.

"Beyaz saçı sevmek. Beyaz saç komik," diye bağırdı Igby.

Derin sesini hiçbir şey başarabilecek gibi değildi. “Yaşlı adam gelmek ve ölmek şimdi.”

Bu?ıun *olma ihtimali bayağı yüksek,* diye düşündü Doktor. Yine *de bütün ihtimallere rağmen yenilgiye uğramamalı*-yım. *Hayat bazen ihtimallerden çok daha fazlasıdır.*

Londra sisini bir silindir gibi yararak geçen turuncu anti-yerçekimi ışını titredi. Beyinleri yıkanarak kaçırılan ve onlara özel sunulmuş cennetlere gittiklerini düşünen kaçırılanların siluetleri ışının derinliklerinde süzülüyordu.

Neşeli *maceralar; tırrnanılacak ağaçlar, herkes kahraman.*

Ruh Korsanları’nm gemisinin gerçekliğini anlamadan önce bu hayaller ne kadar zaman devam ediyordu acaba?

Doktor dikkatle ilerledi. Çatının kaygan kenarından, bastonunu uzatarak yürüyordu. Bacanın arkasından çıktığı gibi, rüzgârın ve buz gibi yağmurun bütün şiddetini hissetti. Çatının eğiminde dengesini korumaya çalışıyordu ama ne zaman gevşek bir kiremit kopup kaldırıma düşse Doktor içinde bulunduğu tehlikeyi bir kere daha fark ediyordu.

***Zaten unutmak ne mümkün*.**

Igby kana susamış gözleriyle onu bekliyor, kılıcını Doktor’un iyimserliğini her an daha da azaltan karmaşık biçimlerde sallıyordu.

Bu uzaylı uzman bir katil. Bir asker. Bastonlu bir barışsever olan ben, onu yenmeyi nasıl umut edebilirim ki?

Cevap aşikârdı.

Igby’nin bir ışın sürücüsü olduğu derisinin turuncumsu renginden anlaşılıyordu. Bu da Doktor’a (gelecek hatır-lanabilen bir şeyse eğer) yirmi birinci yüzyıl kadınlarının bronzlaşmak adına derilerine sürdüğü o kokulu, toksik şeyi anımsatıyordu. Işın sürücüleri anti-yerçekimi ışının içindeki kimyasaldan etkilenmiyorlardı ama uzun süre maruz kalmaları IQ’Iarmı biraz etkiliyordu.

Yani Igby her ne kadar güçlü ve hızlı olsa da, biraz aptal olabilirdi.

Yani, diye düşündü Doktor, _aklımı kullanmalıyım_.

Beklenmeyeni yapmalıydı.

Birbirlerine daha da yaklaştılar. Dışarıdan bakıldığında Doktor kesinlikle kendinden daha üstün bir rakiple karşı karşıyaydı. Korsan Igby hayatının baharındaydı ve kaslıydı. Igby'nin dişleri altındandı ve kalın bir kayayı andıran geniş göğsünde Ruh Korsanları'mn sözünün dövmesi yapılmıştı: _Asla İnmeyiz_.

Doktor, Igby'nin gölgesinin titreyip hareket ettiğini ve anti-yerçekimi ışının gemiye doğru çekildiğini fark etti. Eğer bu gerçekleşirse bütün umudu kaybolacaktı. Susan hayatta kalsa ve Doktor onu tekrar bulsa bile, torunu bambaşka biri olacaktı; o güzel ruhunu acıtacaklardı.

"Hayır! " diye bağırdı Doktor. "Buna izin vermeyeceğim."

Igby güldü ve başını, görünmez bir arkadaşına yaşlı adamın delirdiğini gösterirmiş gibi Doktor'a doğru salladı. Sonra o da ışının geriye çekildiğini gördü ve buradaki işini bitirmesi gerektiğini o da fark etti, yoksa Dünya'da mahsur kalacaktı.

"Üzgünüm yaşlı adam. Oyun bitti, kılıçla öldürmek şimdi."

Igby, Doktor'a doğru, aralarındaki mesafeyi iki büyük adımla aşarak koştu. Doktor kendini korumak için bastonunu uzattı ama Igby bastonu gümüş bilekliğiyle parçaladı.

"Aptal," dedi Igby. Dağ taşları gibi sivri olan dişleri arasından tükürükler saçıldı.

Kılıcını havaya kaldırdı ve Doktor'un kafasına doğru korkunç bir şiddetle indirdi. Artık lafı dolandırmaya zaman yoktu. Bu korsan, evrendeki en efsanevi ön lobu büyük bir güçle ikiye yarmak istiyordu. Doktor'un bilmesine imkan olmasa da, bu Igbynin en sevdiği dövüş tekniklerindendi ve kollarına dövmelenmiş çizgiler hapishanede geçirdiği günleri değil, tayfadan en az iki arkadaşı tarafından şahit olunmuş, ikiye yardığı kafaların sayısını gösteriyordu.

Igby kılıcı salladığında, kafayı yardığına şahitlik edecek hiçbir arkadaşının olmadığını fark etti ve başını geminin önündeki kameraların ona odaklanıp odaklanmadığını anlamak için çevirdi. Böylece kameraya sonrasında tartışmaya yer kalmayacak bir şekilde yüzünü de göstermiş olacaktı.

"Bak," diye bağırdı Igby kameralara doğru. "Beyaz saçı ben öldürmek. Sorun yok."

Igby beklediği gibi bir *tak* sesi duydu ama bu ses, kafaya olan ölümcül darbesinden sonra duyulan, kafatası parçalandığında gelen *tak* sesi değildi.

Bakışlarını Doktor'a çeviren Igby, kendi kılıcını yaşlı adamın sol eliyle yakaladığını görünce şaşırdı.

"Igby," dedi Igby. O an söyleyebildiği tek kelime bu olmuştu.

Korsan kılıcı çekti ama kılıç Doktor'un elinde sıkışmıştı. Igby kılıcı bu sefer daha fazla güç kullanarak tekrar çekti. Doktor'un ayakları bir anlığına yerden kesildi ve yarı-biyo-nik eldiveni Doktor'un bileğine bağlayan ve böyle çatıda yaşanacak kavgalar için düşünülmemiş geçici polimer bir lastik gibi ses çıkararak koptu. Igby kurtarılamayacak bir şiddetle geriye doğru savruldu.

Doktor korsanı kurtarmak için seramik parmaklarını uzattı ama Igby ulaşamayacağı kadar uzaktı şimdi. Turuncu renk ışın bulutlara doğru çekiliyordu ve birkaç saniye içinde Doktor'un ulaşamayacağı bir yükseklikte olacaktı. Belki çoktan öyleydi.

Ah, keşke çoktan şu papyonlu, uzun boylu rejenarasyonumda olsaydım,* diye düşündü Doktor. Bazen gelecek hallerini görebiliyordu. O *her zaman fit ve esnek.* Sanırım *koridorlardan o kadar çok koşması, koşacak olması, geleceklerimden birinde bir* işe *yarayacak.

"Ne kadar saçma gelişti bütün bu olaylar," diye bağırdı Doktor şiddetli havaya karşı. "Niye hiçbir zaman doğru düzgün bir seçeneğim olmuyor?"

Şiddetli havanın buna bir cevabı varsa da sessizliğini korudu.

“Sanırım olmuyor,” diye mırıldandı Doktor. “O zaman düzgün olmayan seçimi yapmaktan başka şansım yok.”

En yakın bacanın yakınma doğru, bilinçaltı planının ne kadar delice olduğunu fark edip onu durduramadan hızlıca gitti. İki kil saksıyı ve bir kuş yuvasını yerinden ederek bacayı tırmandı. Oradan da yukarı doğru zıpladı ve korsanların ışınının, sönen ışıltısına kapıldı.

4

Anti-yerçekimi ışını onu derinliklerine çektiğinde, Doktor biri tarafından yenilmenin böyle bir his olduğunu düşündü. Hatta bundan eminindi. Daha önce aynı tatil içinde, yüzücüleri yutup deliklerinden fırlatmanın eğlenceli olduğunu düşünen blarph balinaları tarafından Rhonda Gölü’nde iki kere yenilmişti. Sonra bütün balinalar yüzeye çıkıp birbirlerine beşlik çakıyor ve yüzücülerle dalga geçip gülüyorlardı. Yüzücüler genelde bu durumu sessizlikle karşılıyorlardı. Sonuçta yirmi tonluk bir blarph balinasına kim karşı çıkabilirdi ki?

Doktor bu anıları, bir Ruh Korsanı’nın gemisine doğru ışınla beraber çekilmediği zamanlara ait oldukları için aklından attı.

Doktor ışının uyku getirici kimyasalı etkisini gösterip onu bütün rüyalarının gerçekleştiği bir uykuya bırakmadan önce çok az zamanı olduğunu biliyordu. Uyanık kalmak için kendini sallıyor, bir yandan da nefesini tutuyordu.

Bir anda kendini Gallifrey’de buldu; güvende olan ailesiyle beraberdi sonunda.

“Evet,” *dedi annesi ve alnına düşen uzun saçlarıyla gülümsedi. “Burada kal benim küçük Doktor’um.* Benimle *kal, ziyaret ettiğin dünyaları anlat. Bütün hikâyelerini* dinlemek *istiyorum.”*

Ne kadar güzel, diye düşündü Doktor. *Tıpkı hatırladığım gibi.*

“D’Arvit!”[3] diye bağırdı Doktor. “Kimyasallar etkisini gösteriyor.” Sonra kendine gelebilmek için çevresinde olanlan tanımlamaya başladı.

“İşında yarım düzüne ruh hapsedilmiş durumda. Üç çocuk, Susan’ı da sayarsak üç yetişkin var. Emirlerimi bile bile yerine getirmediği gerçeği düşünülürse onu da yetişkin saymaktan o kadar da emin değilim aslında. Hepsi fiziksel olarak sağlamlar. Korsanların gemiyi çalıştırmak için gençliğe ve güce ihtiyaçları var. Susan’m yüzünü göremiyorum ama neşesini hissedebiliyorum. Acaba rüyalarında neler görüyor?”

İşın ışıktan fazlasıydı. Dokunulduğunda direnç gösteriyordu ve maddelerin havada kalması için yoğun olarak eneıji kullanılıyordu.

“Hareket ettiğimizi biliyorum,” diye yolculuğunu anlatmaya devam etti Doktor. “Yine de hareket ettiğimize dair bir his yok. Sürtünme yok. Hatta içinde bulunduğum bu kötü duruma rağmen, hayatım boyunca böyle rahat etmediğimi söyleyebilirim.”

İnce bir vücut hemen yanından geçti ve Doktor bir anlığına görebilmiş olsa da onun Susan olduğunu anladı. Bir bebek annesinin sesini nasıl tanırsa, Doktor da Susan’ı öyle tanımıştı.

“Susan, canım benim!” diye değerli nefesinden biraz daha bırakarak bağırdı ama Susan’m gülümseyişi değişmedi ve cevap vermedi.

Doktor, onun yüz ifadesinde Susan’m evren konusunda ne kadar iyimser olduğunu gördü ve Ruh Korsanları’nm eline düşerse nasıl yıkılacağım fark etti. Bunun olmasına izin verilemezdi.

Şişmiş bir kümülüs bulutunun milföy hamuruna benzeyen katlarının içinden geçip karşılarında yıldızları buldular. Soldaki ikinci yıldız göz kırptı ve kalkan aşağı inerken çatırdadı. Daha önce gökyüzünden başka bir şey görünmeyen yerde şimdi korsan fabrika gemisinin devasa gövdesi süzülüyordu.

Işın onları gezegenler arası sınıf, orta boy gemiye doğru çekiyordu. Geminin altı, göktaşları ve silah çatışmalarının izlerini taşıyordu. Doktor yeni bir levhanın yerleştirildiği kaynak noktalannı açıkça görebiliyordu.

Uzay kapıları ardına kadar açılmıştı ve Doktor anti-yer-çekimi ışınının geminin içinden açılacak şekilde dönüştürüldüğünü görebiliyordu. Işın düzgünce ayarlanmazsa bu hayli tehlikeli olabilirdi ama Ruh Korsanları’nm kurbanlarını doğrudan işlemeye götürmelerine yarıyordu.

“Anti-yerçekimi topu içeriden ateşleniyor,” dedi Doktor ama şimdiden uyanık kalma savaşını kaybettiğini hissediyordu. “Kurbanlar içeriye çekiliyor ve sıklıkla aynı anda ve mükemmel bir uyumla ‘Muhalif Grunt’ adındaki Monzor-yalı operanın sözlerini söylüyorlar.”

Kes şunu, diye kızdı kendine Doktor. *Kendine gel. Gördüklerini söyle.*

“Ruh Korsanları’nm gemisi şu nefret edilesi Orthonyalı balina fabrikalarıyla aynı yöntemle çalışıyor,” dedi Doktor. Bir yandan da kollarında bir uyuşukluk hissediyordu. “Kurbanlar Ruh Korsanları’nm gemisine alındıklarında bilgisayarla taranıyorlar ve gemi hepsini en iyi nasıl kullanacağına karar veriyor. Kurbanların çoğu enerji donanımına bağlanıyorlar ve elektrikleri çekiliyor. Ancak bazıları doğrudan uzuvlarının kesilmesi için yollanıyor. Ruh Korsanlan, özellikle olmasa da çoğunlukla Ryger gezegeninden gelen insansı canlılardır. Vücut yapıları inanılmaz sağlam olduğu için, Dünyalı da olsa, bütün türlerden organ naklini rahatlıkla kabul edebilirler. Zamanında yapılan nakiller sayesinde bir Ruh Korsanı, Dünya yılı hesabıyla üç yüz ila dört yüz sene arası bir yaşam süresine sahiptir.”

Devasa kapılar ardına kadar açıldı ve kurbanlar geniş bir mezbahaya çekildi. Metal tavandan sıralarca et çengeli sarkıyordu ve plastik önlüklere bürünmüş birkaç korsan, yeni gelenleri su hortumlarıyla temizlemek için hazır bekliyordu. Bilgisayar hızla bir kesim önerebilir diye, kemerlerindeki enerji kaynaklanna bağlı kıvrımlı, sıcak kılıçlan yanlarındaydı.

Işın yavaşça kapatılıyordu. Taşınan kargo güvertedeki bir çukura atıldı. Doktor, Susan ve kendisinden başka dört kişi olduğunu da bu sırada onayladı.

Kurtarılacak altı kişi, diye düşündü. *Ve bu korsanlar üstün konumdalar.*

Anti-yerçekim ışının son yapışkanlığı da geçtikten sonra, Ruh Korsanları su hortumlarını açtılar ve kurbanlarına doğru çevirip Susan'ı, Doktor'u ve diğer dördünü çukurun bir köşesine fırlatarak kollar, bacaklar ve göğüslerden oluşan bir yığma çevirdiler.

Korsanlar gülüyordu. "Aptallar," dedi biri. "Bak, yine fışkırtmak hepsine."

İki taraftan da suyun şiddetine maruz kalan Doktor zar zor nefes alabiliyordu. Hiçbir şey göremiyordu ve istese de karşı koyamıyordu. îşin doğrusu zaten karşı koymak istemiyordu. Düşmanınız bilincinizi kaybettiğinize inanıyorsa, taktiksel üstünlüğü kazanana kadar buna inanmalarına izin vermeliydiniz.

Yani basitçe söylemek gerekirse, onlar yaklaşana dek ölü taklidi yapmalıydınız.

İkinci korsan hortumunu bıraktı ve büyük, renkli tuşları olan bir bilgisayara geçti.

"Gemi bip demek Gomb," dedi. "Bip ne anlama gelmek?"

Bip ne anlama gelmek? Görünüşe göre korsanlar daha aptal olan üyelerini aşağı güvertelerde bırakmışlardı. Igby büyük ihtimalle daha da aşağıda çalışıyordu.

Gomb hortumu kemerindeki özel bir kancaya taktı ve ekrana bakmak için acele etti.

"Özel bip!" dedi. "Zaman Lordu var. Bilgisayar Zaman Lordu demek. Beyin çok para etmek. Büyük, kocaman beyin."

Mezbahada, bir yığın bedenin altında olsa da Doktor öfkelenmeye vakit buldu.

Kocaman bir beyin tabii ki.

Gomb yatan uyuyan beden yığınına doğru gözlerini kısarak baktı. "Hangi?"

“Hepsini yatırmak sen,” diye emretti yanındaki. “Kaptan’a yüz yüze söylemek ve belki birkaç grog şişe almak. Sen Zaman Lordu’nu bulmak.”

Doktor uzuvlarını, fiziksel bir çarpışmada kendini az da olsa kendini koruyabilmek için bu karışıklıktan kurtarmaya çalıştı. Ancak çok kötü sıkışmıştı, yığının en altındaydı. Yüzü Susan’dan bir metre uzaklıktaydı. Susan’m da gözleri açılmıştı şimdi ve Doktor torununun bilincinin geri döndüğünü görebiliyordu.

Korkuyor,* diye düşündü Doktor. *Burada ölmesine izin veremem.

Ancak Susan henüz ölmemişti, Doktor da hâlâ yaşıyordu. “Büyükbaba,” diye fısıldadı Susan. “Ne yapacağız?” “Hişşşt,” dedi Doktor yavaşça, bir yandan Susan’ı cesaretlendirmek isteyerek. Ancak her şey iyiye gitmeden önce kötüye giderdi ve bu durumda hiçbir şey iyiye gidecek gibi görünmüyordu. “Uyumaya devam et.”

Korsan Gomb, botları gürültüyle güverteye çarparak yere atladı. Kapalı uzay kapıları arasından geçip, kocaman beyinleriyle bekleyen kıymetli Zaman Lordları’na doğru ilerledi. Gorb yürürken şaşırtıcı bir tenor sesle şarkı söylüyordu ve bu bir yaban sıçanının ağzından kuantum fiziğiyle ilgili bir ders almak kadar beklenmedikti.

“Grog, grog,

Çek kafayı,

Kabıza iyi gelir,

Ters çevirir asık suratı. ”

Doktor bu klasiği Gomb’un bestelemiş olabileceğini düşündü.

Ters çevirir mi?

Gomb bedenlerin oluşturduğu yığma uzandı ve uyuyan iki çocuğu çekti. Sonra da elbiselerini düzeltip yan yana yere serdi.

“Kaptanla görüşmek siz,” dedi. “Kaptana iyi görünmek siz. Böylece kesilmemek siz, sadece ruhunuz çekilmek.” Korsan sonra yığma geri döndü ve Susan’a doğru eğildi. Ona en fazla bu kadar yaklaşacaktı, çünkü Doktor uzandı ve Gomb’un belindeki hortumun açma şalterine

asıldı. Doktor'un sevdiği türden, üzerine çalışılmış bir plan değildi ama hortumun basıncını doğru tahmin etmişse ve korsanın kemeri parçalanmazsa, sonuç bütün mahkumlar için avantajlı olacaktı.

Buna da avantajlı denilebilirdi: Su basıncıyla hortum hareketlendiğinde GomlVun ne olduğunu anlamaya vakti bile olmamıştı. Gomb havaya lırlamış ve hortuma dolanarak koridorda yuvarlanıp gözden kaybolmuştu.

Doktor kaçışlarından bütün gemi haberdar olmadan önce birkaç saniye olduğunu biliyordu. Büyük ihtimalle şimdi bile kameraların kaydı altındaydılar.

Uyuyan insanların altından sürünerek çıktı ve Susan'a döndü.

"Canım," dedi torununun gözlerini silerek. "Yaralandın mı?"

"Hayır," dedi Susan ama korkmuştu. Doktor, tavandan sarkan et kancalarına bakarken neyin ne olduğunu anladığını Susanın yüzünde görebiliyordu.

"Susan, beni dinle," dedi Doktor, torununun yüzünü elleri arasına alarak. Yani bir eli ve pençesinin arasına... "Bizi buradan çıkaracağım ama yardımına ihtiyacım var. Anlıyor musun?"

Susan başını salladı. "Elbette büyükbaba. Yardım edebilirim."

"İşte benim kızım. Diğerlerini uzay kapılarının ortasına çek. Çemberin içine."

"Çemberin içine."

"Elinden geldiğince hızlı ol Susan. Destek gelmeden önce çok az zamanımız var."

Susan diğerlerini çemberin içine çekme görevine başladı. İslak güverte üzerinde, asker üniforması içinde olan yetişkin bile kolaylıkla kayıyordu.

Sırılsıklam olmuş paltosu bir ayı postu giyiyormuş gibi hissettirdiği için Doktor onu üzerinden çıkarttı ve bilgisayara doğru giden basamakları hızla çıktı. Kontroller Doktor'un

yeterince anlayabildiği Rygeryan'a ayarlanmıştı ama yine de dili Dünya İngilizcesine çevirdi ve seçimleri kilitledi. Bu gerekirse onlara birkaç saniye daha kazandırabilirdi.

Doktor her zaman parmak ve başparmak türü bir klavye kullanıcısı olduğu için bir pençeyle çalışmakta zorlanmadı. Gemiyi başka mahkumlar için arattı ve kendilerinden başka kimseyi bulamadı. Dün kaçırılanlar çoktan atılmışlardı ve bu Doktor'un yapmak zorunda olduğu seçim için kendini daha iyi hissetmesini sağladı.

Korsan gemisinin temel güvenlik kodlarını atlatarak an-ti-yerçekimi ışını parametrelerini ve kapı kontrollerini yeniden ayarladı. Bilgisayar yeni emirleri kabul ettikten sonra Doktor öyle karmaşık bir şifre yerleştirdi ki, Solitaire oyunundan daha karmaşık bir işlem yerine getirmek için on yıla ya da bir mucizeye ihtiyaçları olacaktı.

Korsanlann on yılı yoktu ve evrenin onlara kesinlikle bir mucize borcu bulunmuyordu.

Susan mahkumları kapıların ortasındaki çemberin içine çekmeyi başarmıştı. Asker ayaklanmaya çalışıyordu ve bir oğlan olan en küçük çocuk, ayakkabılarına şiddetli bir şekilde kusuyordu. Doktor karşı çıksa da çocuğu kollanna aldı.

"Çabuk," dedi. "Hep beraber. Hepiniz ellerinizi bana dokundurun."

Maymunlara emir verse daha iyiydi. Bu insanlar cennetten cehenneme doğru bir yolcuğun tam ortasmdaydı-lar. Şanslılarsa akıllarının iyileşmesi mümkündü ama şu an hepsinin yapabildiği tek şey nefes almaktı.

Sadece Susan'm aklı yerindeydi. Doktor'a tek koluyla sarıldı. Asker de ikiz olma ihtimali yüksek olan oğlanla kızı bir koluyla tutarak, diğer koluyla Doktor'u sardı.

"Aferin kızım," dedi Doktor ve hasta oğlanı omuzlarına aldı. "îşte benim kızım." Şimdi hepsi birbirlerine bağlanmış, bir devre oluşturmuşlardı.

"Ne olursa olsan bağlantıyı koparmayın!"

Susan büyükbabasını sıkıca sararak başını salladı. “Asla bırakmam.”

“Bırakmayacağını biliyorum,” dedi Doktor.

Birkaç saniye daha geçti. Doktor zamanlayıcının fazla uzun sürmesine izin verdiği için endişelenmeye başlamıştı. Korsanlar her an gelebilirlerdi. Hatta koridordan yükselen gürültü çoktan geldiklerini söylüyordu.

Kargo güvertesine girerken bir düzine korsan birbirine girdiler ve silahlarını Doktor ve mahkum arkadaşlarına yönelttiler. Ancak ateş etmediler. Neden edeceklerdi ki? Bu mahkumlar bir akşamlık emeklerinin ürünüydü. Görünüşe göre Gomb’u şaşırtmayı başarmışlardı ama onu bir sürpriz kutusu bile şaşırtabilirdi, Gomb o kadar aptaldı. Hem mahkumlar ne yapabilirlerdi? Silahsızlardı, sayı üstünlüğüne sahip değillerdi ve etrafları sarılmıştı. Kaderlerini kabullenmekten başka yapabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Kaptan kalabalığın arasından öne çıktı. Korkutucu bir varlıktı. Üç metre boyunda, düz, gri bir yüze sahipti. Çukur gözleri parlıyordu ve yüzünün ortasında bir yara izi vardı.

“Zaman Lordu,” diye bağırdı. Bir gergedan konuşmayı öğrense sesi böyle çıkardı herhalde. “Zaman Lordu nerede?” “Buradayım,” dedi Doktor. Bir taraftan da dünyalıların hâlâ birbirlerine bağlı olup olmadığını kontrol ediyordu. Kaptan’ın kahkahası böyle iri bir varlık için fazla tizdi. “Şensin, Doktor,” dedi Kaptan, yüzündeki yaraya dokunarak. “Geri dönmemeliydin.”

Doktor, Kaptan’ın boynunda pörsümüş bir el asılı olduğunu gördü.

O benim elim seni canavar!

“Yarım kalan bir işim vardı,” dedi Doktor, içinden beşten geriye sayarak.

“İkimizin de yarım kalan bir işi var,” dedi Kaptan.

Genelde Doktor böyle klişe sözleri sevmezdi ama bu kaptan korkunç bir yaratık olduğu için son sözü söyleme keyfini yaşayacaktı.

‘İşimiz artık bitti,” dedi ve altlarındaki uzay kapılan açılıp Doktor ve grubunu gecenin karanlığına, Londra’nın parlayan gaz lambalarının üç bin metre üstüne bıraktı.

Kaptan, Doktor’un organlarını bizzat kesemeyeceği için hayal kırıklığına uğramıştı ama Zaman Lordu’nun birkaç saniye içinde ölecek olması keyfini az da olsa yerine getirmişti. Yine de akima takılan bir şey vardı. Doktor uzay kapılarının açılmasını ayarlamışsa, bilgisayann başka hangi ayarlarıyla oynamış olabilirdi acaba?

En yakın ekrana koştu ve gittikçe küçük çemberler halinde beliren, aşina olmadığı bir dille karşılaştı.

“Doktor!” diye bağırdı. “Ne yaptın?”

Sorusuna bir cevap verir gibi, anti-yerçekimi ışını makinesi kapanan uzay kapılarından küçük ama kalın bir ışık huzmesi fırlattı. Kapılar kapanmadan önce dışanya kılpayı çıkmıştı.

Şanslıyım, diye düşündü Kaptan. Çoğul düşünmemişti, çünkü bencil ve baskıcı bir kaptandı. Gerekirse hayatını fazladan bir dakika uzatmak için bütün gemi tayfasını bir beden çiftliğine satardı.

Anti-yerçekimi ışını uzay kapılan kapalıyken* atılsaydı, bütün *geminin* sonu *gelirdi.

Yine bilgisayar onun aklını okumuş gibi çalıştı ve anti-yerçekimi ışını kapalı uzay kapılarına doğru açıldı.

Doktor ve grubu Dünya’ya düşüyorlardı, ancak daha ziyade Londra onlara yetişmek için koşuyormuş gibi hissediyorlardı. Hayatlarında düşünmek için zamanları kalmamıştı. Yaşam cn basit içgüdüye indirgenmişti: Sağ kalmak. Eğer bu geceyi atlatabilirse, hayatları bir daha asla aynı olmayacaktı. Uçurumun ucuna gelmiş, boşluğa bakmış ve sonrasında bundan bahsedebilecek şekilde hayatta kalmış olacaklardı. Sadece Doktor’un aklı biraz yerindeydi, çünkü ölümle burun buruna gelmek konusunda uzman sayılabilirdi.

Karmaşık bir grup halinde düşüyorlardı, birbirlerine karışmış uzuvlar ve korku dolu ellerle tutunuyorlardı. Bu kaosun ortasında

Doktor ve Susan bir şekilde yüz yüze geldiler. Doktor gülümsemeye çalıştı ama rüzgâr dudaklarından içeri girdi ve yanaklarını şişirdi.

Güzel torunum için bile gülümseyemiyorum.

Gözünün ucuyla gökyüzünde turuncu bir ışık gördü.

Fizik, beni hayal kırıklığına uğratma,* diye düşündü Doktor. Sonra: *Fizik asla yanılmaz ama hesaplamalarım hatalı olabilir.

İşık huzmesi büyüdü ve bir yıldırıma dönüştü. Onlara doğru inanılmaz bir isabetle ilerliyor, arkasında kıvılcımlar bırakıyordu.

Doktor herkesi birbirine çekerek sarıldı.

Yaşam ya da ölüm. Her şey bu âna bağlı.

Anti-yerçekimi ışını hepsini küçük bir sarmal içine aldı ve düşüşlerini birkaç zıplama ve sıçramaya indirgedi. Doktor kendini sırtüstü yatar vaziyette buldu. Geniş bir bulutun yanından korsan gemisini görebiliyordu. Sekiz katlı bir metal yığını.

Bunu hak ediyorlar,* dedi Doktor kendi kendine. *Çocukların hayatını kurtarıyor ve birçoğunun intikamını alıyomm.

Yine de Doktor, bilgisayara çalışması emrini verdiği an-ti-yerçekimi ışını gemiyi içeriden yemeye başlayınca başmı diğer tarafa çevirdi. İşın aracın atomik yapısını, molekülleri parçalanıp havayla bir olana kadar değiştirmişti.

Susan ona daha sıkı sarıldı ve omzunda ağladı.

Hayatta kalacaklardı.

Her şey yoluna girecekti.

5

Aldridge pek de şaşırmamıştı.

“Doktor bir Ruh Korsanı birliğini mi yenilgiye uğrattı? Hem de her anlamda tek elle!”

Susan, Aldridge’in çalışma tezgâhında duran ve TARDIS’in bir minyatürüne benzeyen şeye parmağını dokundurdu.

“Evet, büyükbabam hepsinin icabına baktı. Geminin anti-yerçekimi ışınını kendi DNAsma ayarladı. Böylece ışın havada onu ve dolayısıyla bizi buldu. Dahiyane gerçekten.”

Aldridge küçük TARDIS’i Susan’m elinden aldı. “Bunun içinde okto-köpekbalığı var ve kutusuyla oynamandan pek hoşlanacağını sanmıyorum işin doğrusu.”

“Okto-köpekbalığı mı?”

“O kadarını bilsen yeter. Lütfen eşyalara dokunmayı bırak.”

Susan, Doktor’un ameliyatının ardından uyanmasını beklerken Aldridge’e maceralarını anlatıyordu.

“Çocukları evlerine geri götürdük. Askeri kapılarının önüne bıraktık. Şanslılarsa bütün bu yaşananların bir rüya olduğunu düşünecekler.”

“Lanet bozuldu,” dedi Aldridge. “O ailenin niye taşınmadığını anlamıyorum. Londra şehrinde ev kıtlığı mı var sanki? Özellikle de zenginler için?”

Susan bir çanaktan aldığı yüzükleri parmaklarına takmaya başlamıştı. Sonunda ellerine otuz tane yüzük takmayı başardı. “Bay Aldridge. Şu sakallarınızla yaptığınız numarayı nasıl başarıyorsunuz?”

Aldridge’in tüyleri, ne zaman böyle yorumlar yapılsa olduğu gibi diken diken oldu.

“Sakal *numarası* disiplin ister. Pratik yapmalı ve her akşam bir şişe seyreltilmiş zehir içmelisin. Şimdi lütfen şu yüzükleri yerine koyar mısın? Ticari bir dükkân işletiyorum ben, oyuncak mağazası değil.”

Odanın arkasından bir inleme, ardından da öksürükler yükseldi.

“Nerede?” diyordu Doktor. “Susan?”

Susan hızla yüzükleri çıkanp çanağa koydu.

"Büyükbabam, uyandı!"

Perdeyi aşıp arkaya geçtiğinde Doktor'un bir asker yatağında doğrulduğunu gördü. Çevresi Viktoryen nesneleri olarak gizlenmiş oldukça karmaşık aletlerle çevrilmişti.

***Birisi tuvalet olduğunu düşündüğü şeyi kullandığında*, demişti Aldridge, Susan'm eşyalara dokunmasını engellemek için, *poposunun iki tarafını birbirine dikmek zorunda kaldılar.* "Buradayım büyükbaba," dedi Susan. "Her şey yolunda." Doktor'un paniği bir rüzgârla sürüklenip gitti sanki.**

"îyi evladım, iyi. Narkozun etkisiyle bir dolu rüya gördüm. Kâbus falan. Şimdi seni yanımda görünce, o kâbuslann neler olduğunu hatırlayamıyorum bile."

Aldridge ekranın yanından ortaya çıktı. "Çok şairanesi-niz, coşkunsunuz! Benim gibi yaşlı bir cerrahı bile ağlatacaksınız Doktor."

Doktor kaşlarını çattı. "Sanırım nakil başarılıydı Aldridge?"

"O el senden daha uzun yaşayacaktır. Tabii bir korsanın daha kesmesine izin vermezsen," dedi Aldridge.

Doktor sol elini kaldırıp dikkatle inceledi. Ameliyattan kalan tek iz bileğinde ince, pembe bir çizgiydi.

"Bir ara bıçak sırtmdaydık," dedi Aldridge. "Neredeyse iki kere rejenerasyon geçirecektin."

"Hımm," dedi Doktor ve sonra: "Hımmmmm." Aldridge, Susan'ı dürttü. "Hatalara bakmaya başladığı zaman bu sesi çıkarır ama bu sefer bulamayacak."

Doktor doğruldu, sonra da ayağa kalkıp elini incelemesi için Susan'a uzattı.

"Söyle bakalım torunum. Ne düşünüyorsun?"

Susan, Doktor'un avucunu çimdikledi ve parmaklarını teker teker çekti.

“Dürüst olmak gerekirse büyükbaba,” dedi, “bana biraz büyük göründü.”

Kapanış

Doktor’un Hyde Park’a bakan çatı üzerinde Igby’yle savaştığı o acı gecede, Kensington Bahçeleri’nde tek başına bir adam oturuyordu. Ciddi yüzlü, geniş alınlı ve büyük gözlerinde kadirşinas bakışlara sahip bir adamdı.

Bir yazar olan bu adam, tiyatroda oldukça başarısız olmuştu ve kendisini, arkadaşı olan Arthur Conan Doyle’un ününe çıkaracak o sihirli fikir kıvılcımını bulamamıştı.

Genç yazar, sıkıntılı olduğunda yaptığı gibi bıyığını burdu ve ilham bulmak için gökyüzündeki yıldızlara baktı. Sadece kısa bir anlığına gördüğü şeyin daha sonra gerçekten yaşanıp yaşanmadığından emin olamayacak, hayalinin onu edebi anlamda ölümsüzlüğe ulaştıracak fikri ona sunduğundan kuşkulanacaktı.

Gördüğü şey şuydu:

Geceye doğru uçuşan, yıldız tozuna sarılmış çocuklar.

Çatıda savaşan iki adam.

Bunlardan biri belki bir korsandı ve diğerinin elinde de bir kanca vardı sanki.

Yazar pantolonundan içeri soğuk sızana kadar yarım saat boyunca şaşkınlık içinde oturduktan sonra cebinden birkaç savfa kâğıt çıkardı, kaleminin ucunu hafifçe ısırdı ve yazmaya başladı.

1

Charles Dickens’ın Bir *Noel Ezgisi* adlı eserinde Ebenezer Scrooge’un Noel’den hoşlanmadığını belirtmek için kullandığı söz. *-çn*

2

Bir grup suçlu ve dışlanmış kişinin, ele geçirdikleri yüksek teknolojili uzay gemisiyle, baskıcı Terran Yönetimi’ne karşı verdikleri savaş ve

yaşadıkları maceraların anlatıldığı, 1978 ve 1981 yıllarında yayınlanan bilimkurgu dizisi. Türkiye’de Blakc’in Yedilisi adıyla gösterilmiştir. ~<n

3

Eoin Colfer’in *Artemis Forvles* gibi kitaplarında kullandığı, bir tür lanet okuma anlamına gelen söz. *-çn*

5

Bir grup suçlu ve dışlanmış kişinin,ele geçirdikleri yüksek teknolojili uzay gemisiyle,baskıcı

Terran yönetimine karşı verdikleri savaş ve yaşadıkları maceraların anlatılıdığı,1978 ve 1981 yıllarında yayınlanana bilmkurgu dizisi.Türkiye'de Blake'in Yedilisi adıyla gösterilmiştir.

6

Latince,çalışma yöntemi

7

İspanyolcada karşılıklı savaşırken silah olmadan ,ele karşı el anlamına gelir.Ancak

bu terim diğer dillerde teke tek gibi anlamalr kazanmış burada da 'erkek Erkeğe anlamında kullanılmıştır.Çn.

İkinci Doktor:

Adsız Kent

MICHAELSCOTT

Açılış

Artık yaşlıyız.

Yaşımız yüzyıllar, binyıllar veya sonsuzlukla ölçülemez.

Güneş sistemlerinin yükselişini ve çöküşünü gördük. Galaksilerin dönüp duruşunu gözlemledik ve bir seferinde bütün kâinatın ölüp ânında müzik ve ışıkla tekrar doğuşunu izledik.

Doktor'dan önce, Efendi'den önce, Gallifrey ve Zaman Lordları'ndan önce, kâinatı bizim ırkımız yönetiyordu. Artık yoklar. Hepsi gitti. Yalnızca birkaçımız kaldı geriye.

Fakat ırkımızın kalanı yok olur, atomları yıldızların arasına karışırken, biz Kürelerin Müziği'yle dans ederek hayata tutunduk. Öfkemiz bizi hayatta tuttu, nefretimiz yola devam etmemizi sağladı. İntikamımızı alacağız. Tekrar biz hüküm süreceğiz.

Dünyaları Mahvedenleriz, Kadimler'den geriye son kalanlarız.

Archonlarız.

TARDIS kayıtlarından ele geçirilen bir bilgi patlamasından çözülmüştür.

1

Londra, 1968

Bir bağırış: Tiz ve korku dolu.

Ses, cumartesi akşamı trafiğinin ve Charing Cross yolundaki kalabalığın gürültüsünde neredeyse kaybolmuştu. Sadece birkaç kişi çevresine ve gökyüzüne baktı. Tuhaf bir şey göremeyince onlar da yollarına devam ettiler.

Bir bağırış daha yükseldi. Bu da araba komalarının gürültüsüyle tamamen boğuldu.

Sadece eski bir sahafın önünde duran uzun boylu, siyah saçlı genç bir adam bakmaya devam etti. Başını yana eğmiş, gözlerini yarı kapatmış, dikkatle dinliyordu. Yanından geçen hiç kimse onun farkına varmamıştı. Londra'daydılar ve şehir en son modanın örnekleriyle dolu olduğu için, kimse genç adamın boğazlı kazağına ya da kürk torbasıyla beraber kırmızı Iskoç kiltine dikkat etmemişti.

Genç adam Iskoçya'da orman tavuğu avına çıktıklarında babasının ona öğrettiği bir yöntemi kullandı. Özellikle seslere odaklandı: önce arabalar ve otobüsler, sonra sokak gürültüsü, bağrışların tekdüze mırıltısı, kahkahaların uğultusu. Sonra hepsini bastırdı. Sıradan olmayan bir şeyi bekledi; tuhaf, yabancı bir sesi. Şey gibi...

Taşa çarpan derinin çıkardığı ses.

Hemen arkasından gelmişti.

Hızla hareket ederek sesi takip etti. Ses, genç adamı taş yollu bir ara sokağa götürdü, ileriye doğru baktı: Boştu. Yine de genç adam bu dar, taş yolun sokağa her tür sesi taşıyabileceğinden kesinlikle emindi. Sokağın girişinden eğilerek girdi ve gözlerini loşluğa alıştırmak için kapatıp açtıktan sonra öne atıldı. Yol hafifçe sola doğru kıvrılıyordu ve genç adam köşeyi geçerken sesin kaynağını keşfetti.

Gri saçlı, sakallı bir adam pis taşların üzerine uzanmış yatıyordu ve çevresi antika değeri taşıyor gibi görünen deri kaplı kitaplarla

sarılıydı. îriyarı ve yağlı saçlı bir hırsız, adamın üzerine eğilmiş, bir çantayı karıştırıyor, kitapları çıkarıp bir kenara fırlatıyordu.

Deri kaplı ciltler yere kendilerine has gürültüleriyle düştükçe yaşlı adam, “Lütfen... Lütfen dikkatli ol,” diye inledi.

“Para nerede?” dedi iri hırsız. “Dükkânın hasılatı nerede?”

“Hiç yok ki,” dedi yaşlı adam. “Antika kitaplar satıyoruz ancak hiçbir şey satmadığımız günler de oluyor.”

“İnanmıyorum. Ceplerini boşalt.”

“Hayır,” dedi yaşlı adam cesurca.

“Evet!” Hırsız gülümsedi ve ince dudakları geri çekilince sarı dişleri ortaya çıktı.

Genç lskoçyalı’nm gözleri öfkeyle parladı. Karışmaması gerektiğini biliyordu. Önemli bir görevi üstlenmişti ve gecikmeyeceğine dair söz vermişti. Ancak oldukça katı bir onur anlayışıyla büyütülmüştü ve bu anlayış acizleri korumayı, yaşlılara saygı göstermeyi içeriyordu. Duvardan fazla uzaklaşmayarak öne atıldı. Giyilmekten eskimiş, yumuşak, deri tabanlı ayakkabıları taş yol üzerinde hiç ses çıkarmamıştı.

“Ceplerini boşaltmanı söyledim.” Hırsız çantayı bir kenara attı ve yerde yatan adamm üzerine bir karaltı gibi çöktü.

Bir anda havada bir bağırış yükseldi: Hırsızı olduğu yere mıhlayan, boğazdan gelen bir hırıltı. Hırsız gözünün ucuyla gölgeyi gördüğü anda inanılmaz bir yumruğun etkisiyle duvara çarptı. Eski taşlara çarpan kafası sert bir ses çıkardı ve dizleri üstüne çökerken gözlerinin önünde kırmızı ve mavi noktacıklar dans etti. Hırsız gözlerini kapatıp açarak, kırmızı etekli -hayır, kilitli- bir siluetin yaklaştığını gördü. Ayağa kalkmaya çalışarak dengesiz bir yumruk salladığında bir şey ona tam göğsünden vurdu. Hırsız bu sefer yere sertçe çöktü ve omurgası taşlara çarptı.

“Aklın hâlâ yerindeyse buradan kaçar ve arkana bile bakmazsın.” İskoçyalı neredeyse fısıldayarak konuşmuş olsa da, tehdit gayet açıktı.

Hırsız iki elini yaralı göğsüne sararak eğildi ve geriye doğru çekilip koşmaya başladı.

İskoçyalı da eğilip elini yaşlı adama uzattı ve onu yerde oturacak hale getirdi. "Bir zarar gördünüz mü?"

"Sadece gururum ve pantolonum zarar gördü." Gri saçlı adam yavaşça ayağa kalktı ve saçlarını geniş alnından geriye attı. "Bir de zavallı kitaplarım." Yaşları adam onları almak için hareketlendi ama İskoçyalı çoktan etrafa dağılmış kitapları toplamaya başlamıştı. "Çok cesursun," dedi adam. Sesi sokağın duvarlarında yankılanmıştı.

"Görmezden gelip gidemezdim değil mi?"

"Evet, gidebilirdin. Diğerleri öyle yaptılar." Yaşlı adam, deri eldivenli elini uzattı. "Teşekkür ederim, çok çok teşekkür ederim." Griye çalan top sakalının arasından gülümsedi; kalın kaşlarının altındaki gözleri karanlık ve meraklıydı. "Ben Profesör Thascalos."

"Ben de Jamie. Jamie McCrimmon."

"lskoçyalı ha. Gaelce savaş bağırışını tanıdığımdan emindim. *Creag an tuire.* Neydi bu? 'Ayı'nm Kayası' mı?" Jamie kitapları uzattı. "Kikten anlamadınız yani?" diye sordu sırıtarak.

Yaşlı adam da gülümsedi. "Bugünlerin modası bir acayip." Adam omuzlarını silkti. "Siz gençlerin ne giydiğini kim biliyor ki?"

Jamie çantayı kaldırdı ve profesör dikkatle her kitabın tozunu silkip içine koyarken açık tuttu. Bazı deri ciltler, taşlara çarptıklarında çizilmiş ve yırtılmıştı ve bir kapak tamamen çıkmıştı. "Orduda mıydm?" diye sordu profesör.

Jamie başını iki yana salladı. "Pek sayılmaz."

"Bir asker gibi davrandın," dedi Profesör Thascalos. "Düşmanın dikkatini dağıtmak için bir bağınş, sonrasında da yıkıcı bir saldırı. Böyle şeyler tecrübeyle gelir. Savaşta bulunmuşsun."

Genç lskoçyalı başını hafifçe salladı. "Evet ama çok zaman önceydi," dedi. Aksam birden daha belirginleşmişti. "Ve iyi sonuçlanmadı." lskoçyalı son katıldığı savaşın neredeyse iki yüz yirmi

yıl önce olduğunu söylemeyecekti. Profesör'e son kitabı da uzattı. "Çok hasar var mı?"

"En kötü olanları yeniden ciltletebilirim. Bu yoldan gitmemeliydim ama dükkâna kestirmeden gitmek istemiştim. Charing Cross yolunda bir kitapçı dükkânım var," dedi Profesör ve kitap çantasını kaldırdı. "Tahmin etmişsindir tabii." "Etmiştim," dedi Jamie sırıtarak. "Polise haber verecek misiniz?"

"Tabii ki."

"İyiyseniz ben de yoluma devam edeyim o zaman."

Profesör iç ceplerinden birine uzanıp cüzdanını çıkardı. "Al, sana bir şey vereyim..." Adam Jamie'nin yüzündeki ifadeyi görünce bir anda durdu. "Para olmasa da, şöyle bir şey..." Profesör çantayı karıştırdı ve siyah, ipek bir mendile sarılı küçük bir kitap çıkardı.

"Ücret beklemiyorum..."

"Ücret değil, bir hediye," dedi kitapçı. "Bir teşekkür." Paketi Jamie'ye uzattı. Genç lskoçyalı kitabı aldı ve büyük ellerinde çevirip ipek mendili sıyırarak siyah deri kapaktaki bir desene dokundu.

"Eski gibi duruyor."

"Öyle zaten. Sahip olduğum en eski kitaplardan biri."

Jamie kitabı açtı. Kalın sayfalar, Almancaya benzeyen bir dilde yazılmış kaim, siyah harflerle doluydu. "Epey değerli olmalı."

"Değerli," diye tekrar etti profesör. "Ancak senin olmasını istiyorum. Hayatımı kurtardın genç adam," dedi boğuk bir sesle. "Keşke elimden daha fazlası gelse."

"Yazıları okuyamıyorum."

"Okuyabilen çok az kişi vardır. Ama lütfen kabul et. Israr ediyorum. Değerini bileceğini düşündüğün birine hediye edebilirsin." Profesör bir anda uzanıp Jamie'nin elini sıktı. "Seni geciktirdim ve zamanını aldım. Teşekkürler. Klanın için gerçekten bir gurur kaynağısın." Profesör çantasını omzuna atıp geri çekildi ve arkasını dönüp yürümeye başladı. Eldivenli elini kaldırdı ve sesi taş sokakta

yankılandı. "Kendine dikkat et Jamie McCrimmon," dedi. "Kitabının keyfini çıkar." Sonra da köşeyi dönüp kayboldu.

Jamie siyah kitaba bakıp kapağında parmaklarını gezdirdi. Cilt yağlı ve hafiften nemli gibiydi. Çamurlu suya düşmüştü herhalde. Kitabı burnuna getirip yavaşça kokladı. Sayfalardan belli bellirsiz bir deniz ve balık kokusu aldığını düşündü. Omzunu silkerek kitabı ipek mendile tekrar sardı ve kürk çantasına koyup aceleyle yoluna devam etti. Belki Doktor'un hoşuna giderdi.

Profesör Thascalos yolun sonunda durdu. Jamie'nin adımlarının gittikçe diğer yönde uzaklaştığını duyabiliyordu. Başını çevirip gölgede duran siluete baktı. Yağlı saçlı hırsız, ayrık dişlerini sergileyen bir sırıtışla öne çıktı.

"İyi iş çıkardın," dedi Profesör sessizce. Paltosunun iç cebinden bir yığın para çıkardı. "Elli diye anlaşmıştık ama burada altmış var." On pound'luk altı tane banknot çıkardı ve uzattı. "Yumruk için."

Adam kaim para tomarına baktı ve dudaklarını yaladı. "Akima aptalca düşünceler geliyor olmalı," dedi Profesör yine sessizce. Yüzü ne düşündüğünü gizleyen bir maskeye dönüşmüştü. "Tehlikeli ve aptalca düşünceler," diye ekledi soğuk bir sesle.

Hırsız, Profesör'ün karanlık gözlerine baktı ve orada ne gördüyse korkuyla geriye çekildi. "Evet, evet elli. Ve on pound daha. Çok cömertsiniz, teşekkürler."

"Akıllı çocuk. Hadi, git şimdi." Profesör kitap çantasını iri adama fırlattı. "Al, bunları da bir kenara atarsın." "Değerli olduklarını sanıyordum."

"Sadece bir tanesi," diye mırıldandı Profesör kendi kendine, sokaktan aşağı bakarak. "Ve o da paha biçilemezdi." Profesör gölgelere adım atarak, hırsızın kimse tarafından fark edilmeden kalabalığın arasına karışmasını izledi. Sonra cebinden metal bir silindir çıkarıp ince dudaklarına götürerek, Atlantis'in çöküşünden beri Dünya üzerinde duyulmayan bir dilde, "*Tamamlandı,*" dedi. "*Anlaşmanın benim tarafını hallettim. Zamanı geldiğinde kendi kısmınızı tamamlayacağınıza güveniyorum*."

Belli belirsiz, bu dünyaya yabancı bir müzik havada yayıldı.

Profesör silindiri kapattı ve yüzünde nadiren beliren bir gülümsemeyle uzaklaştı.

2

Ulusal Portre Galerisi'nin arkasındaki Henry Irving heykelinin doğrudan karşısında mavi bir polis kulübesi duruyordu. Turistlerin hiçbiri bu kulübeyle ilgilenmese de, birkaç yerel esnaf aniden ortaya çıktığı için biraz meraklanmıştı. Londra'dan polis kutularının kaldırılacağı söyleniyordu.

Jamie McCrimmon galerinin köşesini geçerken yavaşladı ve sonra durdu. Her yer turist doluydu, hatta bazıları mavi kutunun önünde fotoğraf çekiliyorlardı. Çiçekli gömlekleri, uyumlu şortları ve sandaletleriyle Amerikalı oldukları aşikâr olan bir aile, kapının önünde duruyordu.

"Ah, işte buradasın!"

Jamie geriye döndü.

Doktor her zamanki salaş haliyle Jamie'nin tam arkasındaydı. Doktor'un değişmeden önceki yol arkadaşlarından biri olan Polly, onun için dağınık bir yatak benzetmesini yapmıştı. Jamie bunun iyi bir tanım olduğunu düşünüyordu. Doktor'un kaim, siyah saçları taranmamıştı, yakası buruşuktu ve boynundaki papyonu yamuktu. Siyah beyaz kareli bir pantolonun üstüne, onyıllar önce modası geçmiş ve Doktor'a hem çok büyük hem de biraz kısa gelmeyi başarabilen siyah bir redingot giymişti. Doktor'un yaşını tahmin etmek de imkânsızdı: Kırklı yaşlarında gösteriyordu ama lskoçyalı, Doktorun en az beş yüz yaşında olduğunu biliyordu. Doktor'un bir dahi mi yoksa deli mi olduğuna hâlâ bir karar verememişti. Belki de ikisi birdendi.

Doktor elindeki külahlı dondurmayı yalıyordu. "Ne oldu da geciktin?"

"Küçük bir kavgaya denk geldim de..." diye söze başladı Jamie.

“Listemdeki her şeyi aldın mı?”

“Hiçbirini bulamadım,” dedi Jamie sıkıntıyla. “Bulabildiğim bütün kimyagerlere gittim. Listendeki altın ve cıva dışındaki hiçbir şeyi duymadıklarını söyledi hepsi.”

Doktor dondurmanın ucunu ısırdı. “O zaman ciddi bir sorunumuz var,” dedi, yüzünde derin izler bırakacak şekilde kaşlarını çatarak. “Ciddi bir sorun.”

Jamie polis kulübesini kafasıyla işaret etti. “Biliyorum. İçeri nasıl gireceğiz?”

Doktor hiçbir şey demeden yansı yenmiş dondurma külahını Jamie’ye uzattı. İç ceplerinden birine uzandı ve mavi sarmallarla süslenmiş, tahtadan ince bir flüt çıkardı. “Koşmanı söylediğimde koş i” dedi. “Ah, bu arada kulaklarını parmaklarınla kapamak isteyebilirsin,” diye ekleyip flütü dudaklarına götürdü.

Jamie külahı tutan elinden boynuna soğuk dondurma damlayacak şekilde kulaklarını parmaklarıyla tıkasa da, sesin havadaki titreşimlerini duyabiliyordu. Kulaklarındaki basınç yükseldi ve dişlerindeki bütün sinirler acıyla karşılık verdi. Ağaçlarda tüneyen ve yeri gagalayan kuşlar kanatlarını hızla çarparak, yakınlarda bir patlama olmuş gibi uçtular.

“Koş!” dedi Doktor. Başını gökyüzüne kaldırıp parmağını uzatarak öne atıldı. “Bu ne?” diye bağırdı. “İşte, şurada.”

Herkes uçuşup gökyüzünde dönen kuşlara baktı.

Doktor gökyüzüne bakan turistlerin yanından geçerek polis kulübesine geldi ve hızla kilidini açtı. Kapıyı girebileceği kadar araladı ve Jamie de onun ardından sıkışıp geçtiğinde kapattı.

“İçeriye kimsenin bakmasını istemeyiz, değil mi?” Doktor sırıttı ve ellerini keyifle birbirine çarptı. “Gördün mü? Oldukça basit! Dünyada iyi bir yanılsamanın çözemeyeceği çok az şey vardır.”

Jamie bu olağanüstü makinede ne kadar çok yolculuk etmiş olsa da, Doktor’un gemisinin -TARDIS’in- içinin dışından daha büyük olduğu

düşüncesine hiçbir zaman alışamayacağını biliyordu. Bu olağanüstü araçta kaç oda, galeri, müze ve kütüphanenin olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bodrumda olimpik bir yüzme havuzunun bile olduğu söyleniyordu ama Jamie bunu şimdiye kadar bulmayı başaramamıştı. Jamie bir anda makinenin kalbi olan güzel ve süslü merkezi konsolun parçalara ayrıldığını ve altı köşeli odanın her yerine kablolar, cam paneller ve yüzlerce tuhaf biçimli çivi ve çarkın yayıldığını görüp durdu.

Doktor dağınıklığın içinden parmak ucunda yürüdü. "Hiçbir şeye dokunma," diye uyardı. "Her şeyin tam olarak nerede olduğunu biliyorum." Ayağı metal bir silindire çarptı ve silindir küçük bir piramit oluşturan rulman bilyelerine fırladı. Küçük toplar her yöne doğru sekerek dağılmaya başladılar. "Yani neredeyse her şeyin."

"Tamir edebilirsin, değil mi?" dedi Jamie dikkatlice. Birkaç saat önce gittiğinde, Doktor başını merkezi konsolun altına koymuş, hafifçe ıslık çalarak yatıyordu.

Doktor dağınıklığın tam merkezinde durup kollarını iki yana açtı. "Bu sefer değil. Korkarım burada kısılı kaldık," dedi kederle. "Zaman Rotoru hasarlı; bu haldeyken zaman akışına girmeyi göze alamam."

Jamie bir kablo sarmalının üstünden geçti. Kablo yerde sürünerek onu takip etmeye çalıştı. Doktor bir keresinde Jamieye bu gemilerin yapılmadığını, yetiştirildiğini ve bir anlamda canlı varlıklar olduklarını söylemişti. "Kısılı kaldık. *Kısılı kaldık* derken..."

"Kısılı kaldığımızı söylüyorum. Hareket edemeyiz. Sıkıştık." Doktor'un ruh hali bir anda değişti. "Listedeki hiçbir şeyi bulamadığına emin misin?" diye sordu öfkeyle.

"Hiçbirini," dedi Jamie. Parıldayan küçük taşlarla dolu bir kablo peteğinin çevresinden dolandı.

"Altın satın alamaz mıyız?" diye sordu Doktor dalgın dalgın.

Jamie elle yazılmış listeyi kolunun yeninden çıkardı ve açtı. "Bir *ton altın,*" diye okudu. "Doktor, İngiltere Bankası'm soymayacaksak bu kadar altını asla bulamayız. Yasal yollardan satın alsak bile bir servet

tutar. Bu sabahki *Financial Times'a* baktım. Altının bir onsu[4] otuz yedi Amerikan doları tutuyor. Bir tonda kaç gram var bilmiyorum ama...”

“Otuz iki bin,” dedi Doktor hemen.

Jamie kafasında hesap etmeye çalıştı ama başansız oldu. “Bir milyon yüz seksen dört bin dolar,” dedi Doktor sıkıntıyla. “Okulda hiçbir şey öğrenmedin mi sen?”

“Hiç okula gitmedim ki.”

“Öyle mi?” Doktor bir anda utanmış gibi göründü. “Hayır, tabii ki gitmedin. Benim aptallığım.” Elini çatıya doğru salladı. “Para sorun değil. Yatak odalarında yeterince var. Ayrıca satabileceğimiz bir dolu mücevher de var. Tutankamon’un verdiği birçok şey hâlâ duruyor. Hiçbirini takacağımı sanmıyorum.” Ayağıyla bir yaya tekme attı. Yay bir metre havaya zıplayıp bir duvardan sekti ve oda boyunca dans etti. “Ah canım, ah.” Doktor merkezi konsoldan geriye kalanlara hafifçe dokundu, sonra dönüp sırtını yaslayıp yere doğru ayaklarını önüne açarak yavaşça çöktü. “Yaşlı kız için benim de yapabileceklerim sınırlı. Parçalan yerine koyabilirim ama iyileşecekse kan nakline ihtiyacı var: altın, cıva ve Zeiton-7.”

“Kimse Zeiton-7’nin ne olduğunu bilmiyor,” dedi Jamie, listeye yeniden bakarak. Doktor’un yanma oturdu. “Ne bileyim.” Duraksadı. “Bir şeyler yapamaz mısm?”

“Ben bir doktorum, büyücü değil.” Doktor kontrol odasına şöyle bir baktı ve başını yavaşça iki yana salladı. “Londra’da mahsur kaldık Jamie. Sonsuza kadar bu yer ve zamanda kalacağız,” diye ekledi yavaşça. “Yapmak ve görmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Sana daha neler gösterecektim.”

Bir süre sessizce oturdular. Jamie rahatsız sert zeminde belli belirsiz kıpırdandı ve bir şey kamına battı. Kürk çantasına uzandı ve parmaklan garip, küçük kitabı saran yumuşak, ipek mendile değdi.

“Sana bir hediyem var,” dedi Jamie, bir anda hatırlayarak. “Belki keyfini yerine getirir.”

Doktor başım kaldırdı. “Hediyeleri çok severim.” Kaşlarını çattı. “Biliyor musun, uzun zamandır kimse bana bir hediye vermedi. En azından üç yüzüncü doğum günümden beri. Ya da dört yüzüncü müydü? Neymiş bu hediye?” diye sordu.

“Bana da bugün, yaptığım bir şeye karşılık ödül olarak birisi verdi. Bir kitap. Ve senin kitapları ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Bana söylenene göre oldukça eskiymiş.” “Biraz benim gibi,” dedi Doktor gülümseyerek. “İyi bir şarap gibi yıllanmış...”

“Ya da küflü bir peynir gibi,” diye mırıldandı Jamie sırıtarak. ‘İşte, senin olmasını istiyorum.” Kitabı ipek mendilin içinden çıkardı ve uzattı. Deri hafiften yağlıydı ve insan eti gibi sıcaktı. Doktor’un uzun parmakları siyah kapağı sardı. Neredeyse otomatik olarak parmaklarıyla desene dokundu. “İlginç. Neymiş bu?” diye sesli düşündü ve kapağı ışığa doğru çevirdi. “Bir çeşit cephalopod...”

“Cepha ne?”

“Ahtapot.” Doktor kitabı dizlerine koyarak başlık sayfasını açtı. Kalın kâğıt çevrildiğinde çıtırdamıştı. Doktor işaret parmağıyla harfleri takip ederken, “Dili tam olarak çıkaramadım,” diye mırıldandı. “Sümerceye benziyor ama buradaki kesinlikle Hint yazıtlarından, buradaki ise Paskalya Adaları’nın Rongorongo dili. Hayır, hayır, hata yapıyorum, bu çok daha eski. Çok çok eski. Nereden bulduğunu söylemiştin bunu?” Ancak yol arkadaşı cevap veremeden Doktor’un başlık sayfasının ortasında duran harflere doğru ilerleyen işaret parmağı durdu. Otomatik olarak okudu. “Necronomicon...”

Doktor bir anda korkuyla haykırarak kitabı uzağa fırlattı.

“*Necronomicon*.”

Zamanın terk ettiği bir yerde, ölçülemeyecek kadar uzun, siyah camdan yapılma bir piramitte bu sözcük yankılandı.

“*Necronomicon*.”

Ses havada asılı kaldı ve camı titreterek dünyadışı bir müzik yarattı.

Uzun, düzensiz gölgelere sarılı üç tane kıvrımlı şekil gümüşi bir havuzdan seyreltilmiş havaya yükselip müzik ağına doğru hareket etti. Bu yoğun karanlığın dört temel köşesinden iki çift daha ayrıldı ve havadaki dansa katıldı. Yedi şekil de birbirinin etrafında kıvrılıyor, katlanıp bükülüyor, esrarlı ve süslü, güzel desenler oluşturuyordu. Sonunda mükemmel bir siyah çember oluşturdular. Kulenin aynalı duvarları ve tabanı, karanlığı hiç kırpılmayan gözleri olan canlı bir varlık gibi gösteriyordu.

“*Necronomicon*.”

“Ah Jamie. Ne yaptın sen?” Doktor’un sesi titriyordu.
“Bilmiyorum... Altı üstü bir kitap.”

“Ah, bu bir kitaptan çok çok daha fazlası.”

Doktor ve Jamie yerde duran deri kaplı kitaba baktılar. Kablo ve çivilerin arasına sıkışmış olan kitap, yavaş ve düzenli bir ritimle nabız gibi atıyordu.

“Kalp atışı gibi,” diye fısıldadı Jamie. “Doktor, anlamıyorum... Yani, ben sadece...” dedi genç lskoçyalı, kafası karışmış bir şekilde. Öne doğru eğildi. “Dışarı atayım mı?” Doktor elini kaldırdı. “Dokunma!” dedi sertçe. “Hayatına ve akıl sağlığına değer veriyorsan, o şeye bir daha sakın dokunma.” Doktor sağ elini açıp kapatarak yumruk yaptı. Kitaba dokunan parmaklarının ucu kararmış ve yaralanmıştı.

Kitabın kapağı bir anda loş, kırmızı bir ışıkla kıpırdamaya başladı. Üzerinde ince çizgiler yanıp sönüyor, siyah cildin yüzeyinde anlık olarak dokunaçlı bir yaratığın şekli beliriyordu. Ağır kapak açıldı ve kalın sayfalar hareket etmeye, hissedilmeyen bir rüzgârla çevrilmeye başladı. Sonra dar piramitler ve kulelerin siyah-beyaz olarak çizildiği bir sayfada durdu. Bir anda pencerelere benzeyen bir dizi küçük, altınımsı ışık belirdi resimde. Sayfalardan bir kıvılcım, etrafını saran kablolara sıçradı. İkinci bir kıvılcım, sarı bir köz gibi uçtu ve havada asılı kalıp yerdeki gümüşten oluşan orümcek ağı yapımı kablolara inip yükseldi. Kablo ânında kırmızı ve siyah renklerde nabız gibi atarak kıvrıldı ve titredi. Soma kitaptan biı kıvılcım şelalesi yükseldi ve yerde dağılıp küçük, titreyen boncuklar gibi zıplamaya başladı. Kablolar bir

güç dalgasıyla kıvrılıp hareket ediyor, vidalar vc çarklar kemli kendilerine dönüyorlardı.

Sonra merkezi konsol öksürdü.

Neredeyse insani bir sesti: Bir nefes alışıyla hırıltı arasında bir ses.

“Ah, hayır, hayır, hayır, hayır...” Doktor ayağa kalktı ve konsolun merkezindeki bir manivelaya uzandı. Sertçe çekince manivela elinde kaldı. Doktor elindeki manivelaya boş bir ifadeyle baktı, “lladi bakalım. Bu da olmadı demeyiz artık.”

TARDİS tekrar nefes aldı: Hırıltılı bir soluk.

Necronomicon artık kıvılcımlardan oluşan bir dikdörtgene dönüşmüştü ve normalde hafiften küflü bir havanın hâkim olduğu TARDİS çürümüş balık gibi kokuyordu.

“Ne oluyor Doktor?” diye sordu Jamie. Kablolardan, vidalardan, çarklardan ve parçalanmış aletlerden oluşan dağınıklık, merkezi konsola doğru manyetik bir güç tarafından çekiliyormuş gibi hareket ederken, gözleri ardına kadar açılmış bir halde bakıyordu. Kablolardan birisi yılan gibi masanın altına doğru çekilirken Jamie kenara atıldı ve, “Doktor?” diye bağırdı.

Fakat Doktor konuşacak durumda değildi. Hava, kontrol merkezine doğru uçuşan aletlerle doluydu. Metalden oluşan ağır bir tüp, konsolun içine doğru atılırken, Doktor neredeyse dans ederek kaçtı. Odayı siyah bir duman doldurmuştu.

İnanılmaz hareketlilik sona erdiğinde, “Bence iyiyiz,” dedi Doktor. Sırıtarak başını salladı. “Bir anlığına geminin kalkacağını sandım,” dedi tedirginlikle. “Ama hiç güç yok, o yüzden hiçbir şekilde...”

TARDIS’in ışıkları parladı, sönüp tekrar yandı. Ve Gemi tekrar hırıldamaya başladı. Keskin, kulak tırmalayıcı bir nefes alış ve sonra yorgun bir soluk veriş. Sonra tekrar, bu sefer daha hızlı. Ve o tanıdık, asla unutulmayacak ses. TARDİS hareket ediyordu.

“İmkânsız!” diye bağırdı Doktor.

“Mahsur kaldığımızı söylediğini sanıyordum.”

Doktor ellerini yerde kalan kablolara doğru salladı. "Öyleyiz. Hiçbir yere gidemememiz lazım. Hareket edemiyor olmalıyız!"

Ana ışıklar sönükleşti ve konsoldaki bütün kadranlar tuhaf, yeşil bir ışıkla parladı. Tabanda hafif bir titreme vardı.

Jamie iç kulağında bir hareket ve midesinde baskı hissetti. "Hareket ediyoruz," dedi.

"Büyük bir süratle." Doktor parmaklarını metale değdirdi ve titrediğini hissetti. "Bayağı hızlıyız. Nereye gidiyoruz acaba?" Yerde duran kitaba baktı. Kıvılcımlar durmuştu ve kitap kapalıydı. Siyah kapağı ince bir duman yayıyordu. Beyaz kâğıdın kenarları siyaha dönmüştü ama kitapta başka hasar var gibi görünmüyordu. Doktor dokunmak için hiçbir hamle yapmadı. "Kitabı nereden aldın Jamie?"

"Anlatmaya çalışıyordum. Yaşlı bir adamı soyulmaktan kurtardım. Belki o kadar da yaşlı değildi. Bana bu kitabı ödül olarak verdi. Okuyamayacağımı söyledim ama..." "Birine hediye edebileceğini söyledi."

Jamie başını salladı. "Senin içindi, değil mi?"

"Evet."

"Kim olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Doktor omuzlarını silkti. "Benim kadar uzun yaşadığında birkaç tane düşmanın oluyor." Başıyla kitabı işaret etti.

"Ancak bu kadar güçlü olanı az vardır. Bu korkunç kitabı hep ilgi çekici bulan birisi var aslında..." Doktor'un sesinde hafif bir acı hissediliyordu. "Onu uzun zamandır görmedim. Necronomicon, Ölü isimlerin Kitabı'dır. Karanlık ve korkunç bilgilerin toplandığı bir kitap. Ve çok eskidir." "Senden de mi eski?" diye sordu Jamie tedirgin bir gülüşle.

"Dünyadan da eski. Kendi gezegenimden bile eski. Birçok güneş sisteminden eskidir. Galaksiyi uzak geçmişte yöneten bir ırk tarafından yazıldı. Bu kitapta sahip oldukları bütün bilgiler var ve Zaman'dan

önceki Zaman'ı anlatıyor." "Peki bu ırk," dedi Jamie sessizce. "Sanırım seninle arkadaş değiller."

"Ah, hepsi çoktan öldü. Hâlâ tanrı olarak tapıldıkları yarım düzine dünyanın hatıralarında varlıklarını sürdürüyorlar sadece. Ve ben onlara tapanlarla birkaç kez karşı karşıya geldim," diye ekledi Doktor. "Beni pek sevmediler." "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Hayır." Doktor eğildi ve burun delikleri açılmış şekilde, yanan kitaba baktı. "Kadim güçler ve korkunç sırlar kokuyor." Sonra geriye çekildi ve ellerindeki tozu silkerek oturdu. "Bir daha elimi sürmeye isteksizim. Onu benim temasım harekete geçirdi."

"Ben tutabiliyordum."

"Ama sen sadece bir insansın. Söyle bakalım," dedi Doktor. "Kitap sana verildiğinde bir kumaşa sarılı mıydı?" Jamie kemerine uzandı ve siyah ipeği çıkardı.

Doktor burnu kumaşa değecek kadar yaklaştı. Derin bir nefes aldı ve gözleri kapandı. "İşte tamdık bir koku. Bu yaşlı adam uzun, siyah gözlü, griye çalan top sakallı ve siyah eldivenli biri miydi?"

"Evet, öyleydi. Eldivenleri vardı, evet. Adının Profesör Tas... Tascal gibi bir şey olduğunu söyledi."

"Thascalos," diye fısıldadı Doktor.

"Evet, buydu. Kim bu adam?"

"Uzun zamandır karşılaşmadığım bir adam. Fakat en azından şimdi bu şeyin bizi nereye götürdüğünü biliyoruz," dedi Doktor karamsar bir sesle.

"Nereye?"

Doktor dumanlı kitabın üstüne siyah, ipek kumaşı dikkatlice sermeye odaklanmıştı. "Sonumuza, Jamie. Sonumuza."

Ve kitap Doktor'un sözleriyle nabız gibi attı.

“Günlerdir yolculuk ediyormuşuz gibi hissediyorum,” diye homurdandı Jamie.

“Zamanı ölçersen sekiz saat oldu,” dedi Doktor dalgınlıkla. Fazla büyük bir ampule benzeyen küçük bir küreye bakarken, gümüş ve altın olan iki kabloyu kürenin altında dikkatle birbirine bağlıyordu.

“TARDIS’in istediğin yere ve zamana hemen gidebildiğini sanıyordum.”

“Gidebilir ve genellikle öyle yapar,” diye homurdandı Doktor.

“O zaman bu kadar uzun süren ne?”

“Beraber geçirdiğimiz zaman boyunca hiç bu kadar uzağa gitmedik.” Küre ışıldadı, söndü, sonra tekrar aydınlandı. “Ah, başardım! Bir dahi olduğumu biliyorsun değil mi?” “Sürekli öyle diyorsun,” diye mırıldandı Jamie.

Küre şimdi solgun mavi bir ışıkla parlıyordu. Doktor küreyi parmaklarıyla yavaşça döndürerek dikkatle izliyordu. “Bunu dışarıdaki zaman ve uzay sensörlerine bağlamayı başardım. Şimdi bakalım...”

Küre bir an karardı ve ansızın gümüşi noktalarla doldu. Merkezinde uzun, sise benzeyen beyaz bir çizgi belirmişti.

Doktor korkuyla inledi. “Ah benim neşeli teyzem. Şansa bak!”

“Ne oldu? Ne görüyorsun?” diye sordu Jamie, görüntüye bakarak.

“Bu! Bu/” dedi Doktor, küreyi işaret ederek.

Jamie öylece baktı ve omuzlannı silkti.

“Noktalar yıldızlar,” dedi Doktor bıkkınlıkla.

“Ortadaki beyaz çizgi de...” diye söze başladı Jamie, ama sorusunun cevabını hemen anlamıştı. “Samanyolu bu!”

“Öyle.”

“Çok uzakta görünüyor.”

“Çünkü uzakta.”

Konuşurken uzak Samanyolu'nun uzun bulutu söndü ve uzayın siyahlığında kayboldu. Sonra mutlak bir karanlık oluşana kadar teker teker söndüler.

"Küre mi bozuldu?" diye sordu Jamie.

"Hayır," dedi Doktor kederle. "Hâlâ çalışıyor."

"Peki yıldızlara ne oldu?"

"Gittiler. Uzayın ucuna doğru yol alıyoruz."

Ani bir patlama onu uyandırdığında Jamie kablolardan oluşan bir yığının üzerinde yorgunluktan uyuyakaldığını fark etti. TARDIS'in içi beyaz bir dumanla doluydu. Tavandaki bir panel daha patlamayla düşerken Jamie öksürerek ayağa kalktı. Yerinden çıkan panel, şeffaf tüplerden oluşan uzun bir sarmalın ucunda sallanıyordu. Doktor merkezi konsolun altında sırtüstü yatıyordu ve Jamie, Doktor'un sonik tornavida dediği aletin kendine has vızıltısını duyabiliyordu. Jamie bu aletin ne işe yaradığım tam olarak bilmiyordu ama bir tornavida olmadığından emindi.

Bir anda konsoldaki bütün kadranlar soğuk, mavi-yeşil ışıkla parladılar ve hareket edip dönmeye başladılar.

"Sen mi yapıyorsun bunu?" diye sordu Jamie.

"Neyi?" Doktorun sesi boğuk ve bozuk geliyordu. Jamie, Doktor'un sonik tornavidayı ağzında tuttuğunu tahmin etti.

Konsolun yüzeyinden renkli kıvılcımlar yükseldi. Kadranlardan ikisi baloncuğa dönüşüp erimişti. "Kontrol panelini ateşe mi veriyorsun?" diye bağırdı Jamie ve geriye çekildi.

Doktor, konsolun altından çıktı ve ayağa kalktı. Bir ayaktan diğerine zıplayarak ellerini panellerin üzerindeki mavi-yeşil alevlere doğru salladı. Jamie üzerine *Londra Metrosunun Malıdır* yazılmış, kırmızı renk, kaim bir yangın söndürücüyle tekrar ortaya çıktı.

"Hayır," diye cıyakladı Doktor.

"Evet." Jamie yangın söndürücüyü alevlere doğrultarak tetiğe bastı ve kontrol panelini suyla yıkadı. Büyük bir alev tavana doğru yükseldi

ve orada kalın beyaz bir duman tarafından yutuldu. Duman sonunda dağıldığında, merkezi panel kapkara bir haldeydi.

“Yaptığın şeye bak,” dedi Doktor, suçlayıcı bir ses tonuyla. “Mahvettin!”

“Mahvettin de ne demek? Yangını ben başlatmadım ki...”

Doktor bir anda elini havaya kaldırdı ve geriye döndü. “Duydun mu?” dedi boğuk bir fısıltıyla.

Jamie çevresine bakınarak, “Hiçbir şey duymuyorum,” dedi.

“Kesinlikle.” Doktor, Jamie’ye döndü. “İniş yaptık,” dedi karamsar karamsar.

4

“Gittiğimiz diğer kurak, taşlı gezegenlerden farkı yok,” diye mırıldandı Jamie. Yüzüne bir oksijen maskesi takmış, TARDIS’in kapısının eşiğinden dışarıya bakıyordu.

Doktor onun yanından geçti ve siyah kuma adım attı. Kum, Doktor’un çevresinde havalanmıştı.

“Nefes almanın güvenli olduğunu nereden biliyorsun?” Jamie’nin sesi maskenin arkasından boğuk çıkıyordu.

“Bilmiyorum. Fakat ta buralara kadar boğulmak için getirilmediğimize bahse girebilirim.” Doktor ellerini kalçalarına koyarak başını geriye attı ve geceyle beraber kararan gökyüzüne baktı.

Jamie de maskeyi çekti ve hızla nefes aldı. Hava kuru ve acıydı, hafiften çürümüş yumurta gibi bir tadı vardı.

“Kükürt,” dedi Doktor. îskoçyalınm tam da aklındaki soruyu cevaplamıştı.

“Bunu yapmandan nefret ediyorum,” diye mırıldandı Jamie. Doktor’un yanında durarak, o da gecenin derinliklerine baktı. Birkaç yıldız görünüyordu ama çok uzak noktalar halindeydi hepsi. Ufuktaysa ince, yatay ve sise benzeyen yıldızlardan oluşan bir çizgi yükseliyordu. “Samanyolu bu,”dedi Jamie hayranlık içerisinde. “Ama bir yanlışlık

var,” diye ekledi sonra ve baştnı bir yana eğdi. “Samanyolu böyle görünmüyor.”

“Görüşüne göre çok uzağa yolculuk ettik,” dedi Doktor çevresine bakarak. Kollarını bedenine sardı ve titredi. “Bilinen uzayın en uç noktasında, Büyük Harabe diye bilinen yerdeyiz.”

“Sanırım giden kimsenin geri dönmediği yerlerden biri burası da,” dedi Jamie.

“Hiç kimse,” dedi Doktor. “Efsanelerin ölmeye geldiği yerdeyiz.”

Siyah cam piramidin sessiz kalbinin derinliklerinde bir ses, eğimli duvarlarda yankılandı.

Yavaş ve tınlayan gürültü yerdeki dairesel, gümüşi havuzu aşarken, havuzun içindeki sıvı titredi. Sıvının yüzeyinde bir dizi kaim, eşmerkezli daire belirdi ve karanlığın içinden yükselen bir şekil ortaya çıktı. Sırılsıklam bir gri cüppeye sanlı, kapüşonlu varlığa, onu andıran ikinci ve üçüncü bir figür daha katıldı. Sonrasında dört figür daha gümüşün altından çıkarken sıvı kaynadı. Düzensiz bir V düzeninde yedi uzun şekil, piramidin yegane kapısıyla yüz yüze gelecek şekilde döndü.

Gürültü tekrar yankılandı ve gittikçe büyüyüp yoğunlaşırken tanımlanabilir bir şeye dönüştü: Bir kahkahaydı bu, delice ve kötücül bir kahkaha.

Bu gezegende yaşayan birileri var mı?” diye sordu Jamie.

Doktor yerin üzerinde uzanmış, büyük bir büyütecin arkasından siyah kuma dikkatle bakıyordu. “Çok ilginç.” Başını kaldırdı. “Yaşayan birileri mi? Belki bir zamanlar vardı ama artık kimse yok. Bu dünya hesaplanamayacak kadar eski.” Doktor yere hafifçe vurdu ve elini siyah parçacıklardan oluşan bir duman sardı. “Bu kum bir talk pudrasının yoğunluğuna sahip,” dedi öksürerek. “Bir kısmı tozdan ibaret sadece. Niye sordun?”

Alçak bir tepenin altına çömelmiş olan Jamie eliyle işaret etti. “Çünkü eğer yanılmıyorsam tam karşımızda bir kent görüyorum.”

Doktor ayağa kalktı ve üstündeki tozları silkti. “Saçmalık, burada neredeyse sonsuzluktan beri kimse yaşamıyor,” diye konuşmaya başladı. “Büyük ihtimalle garip şekilli bir dizi dağdır. Aaa, bu bir kentmiş.”

Jamie dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi.

Doktor iç ceplerinin birinden pirinçten yapılma bir teleskop çıkardı ve odakladı. “Bir kent,” diye tekrarladı.

“Neden bu kadar parlak?”

“Siyah camdan yapılmış.” Doktor teleskopu uzattı.

Jamie teleskopu gözüne tuttu. Uzaktaki kentin görüntüsü yavaşça netleşti: Yıldızsız gökyüzüne doğru uzanan, jilet keskinliğinde, kapkara camdan yapılma binalardan oluşan bir metropoldü burası. Binaların kenarlan altınla kaplanmıştı; üçgen, köşeli, uzun ve inceydiler. Bazılan tuhaf, düzensiz açılarda bükülmüştü. Jamie hiçbir pencere görememişti. Genç lskoçyalı, şekiller belirsizleşmeye başladığında teleskopu yüzünden çekti. Hafiften sulandıktan için gözlerini kapatıp açtı. “Bakması çok zor.”

Doktor başını salladı. “Tam olarak bu boyutta yaşamayan canlılar tarafından inşa edildiler.”

“Daha önce görmüş müydün?”

“Hayır. Burayı gören tek bir kişinin bile hâlâ yaşadığından şüpheliyim. Halkım burayla ilgili hikâyeler anlatırdı. Burası Adsız Kent: Archonlarm ülkesi.

“Arkadaş canlısı olsalar bari?” dedi Jamie, bir umut.

“Yaşayan her şeyin düşmanlan.” Doktor teleskopu aldı ve tekrar gözüne götürdü. “Hiçbir yaşam belirtisi göremiyorum,’' diye mırıldandı. Teleskopu alt dudağına hafifçe dokundurdu. “Adsız Kent’le ilgili bir şeyler hatırlıyor gibiyim.” Doktor başını salladı. “Benimkine benzer bir hafızaya sahip olmak bir lanet gibi: O kadar çok şeyi görüp hiçbirini hatırlamamak korkunç bir şey!”

“TARDIS’in kütüphanesinde bir şeyler var mıdır?” diye sordu Jamie.

“Ah! Kütüphane. Dahice Jamie, gerçekten dahice bir fikir! TARDIS’in arşivini çalıştırabilirsem Adsız Kent’le ilgili bir şeyler muhakkak buluruz.” Doktor teleskopu Jamie’ye uzattı ve gemiye yöneldi.

Jamie de tam onu takip etmek üzereydi ki, uzakta bir hareket gördü: kentten dışarıya süzülen bir siyah bulut. “Doktor, sanırım yalnız değiliz.” Jamie teleskopu hızla yaklaşan buluta çevirdi ama karanlığın içinde belirsiz şekiller görebiliyordu. Hiçbiri insana benzemiyordu.

İskoçyalı eliyle TARDIS’e vurdu ve açık kapıdan içeriye doğru bağırdı. “Doktor, bir şey yaklaşıyor. Hemen gitmeliyiz!”

Doktor konsolun üstüne eğilmiş, çaresizce birkaç kabloyu birbirine bağlıyordu. “Bir dakika. Sadece kütüphaneye azıcık güç vermem lazım. Adsız Kent’le ilgili bir şey hatırlıyor gibiyim.”

“Bir dakikamız yok.”

Jamie omzundan geriye baktı. Bulut yaklaşıyordu. Jamie bir de yansıma görmüştü: silahlar!

“Şimdi Doktor. Şimdi!” diye bağırdı ve TARDIS’in içine girdi.

***“Ad... sız... Kent.”* Alçak ve hırıltılı ses birden Doktor ve Jamie’yi geriye doğru sendelemeye zorladı. Yavaşça telaffuz edilen heceler TARDIS’in içinde yankılanıyordu.**

“Adsız Kent. ”

Ses alçak ve yavaş başlamış ama hızlanarak, tatlı ve yanlış anlaşılamayacak şekilde dişileşmişti.

“Archonların ülkesi...”

“Dur,” diye emretti Doktor. Archonların tarihine ihtiyacımız yok. Adsız Kent niye bu kadar önemli? Niye aklıma takılmış?”

Jamie kapıya şöyle bir baktı ve Doktor'un durduğu yere yaklaştı.

Dişi ses konuşmaya devam etti. *"Adsız Kent'e dair tek tanım Ölü İsimler Kitabı Necronomicon'da bulunuyor. Archonlar Kürelerin Müziği'ni kullanarak şehirlerini, cıva kanalları ve Zeiton-7yie çevrilmiş bir altın havuzunun üzerine inşa ettiler."*

Doktor'un parmakları Jamie'nin kolunu sardı. "İşte bu. Eve dönüş biletimiz!"

"Nasıl?"

"TARDİS bir makine değil," dedi Doktor. "Bu eski, TT Tip-40 Model-III makineler organiktir. Yapılmaz, yetiştirilirler. Bu yaşlı kızı şehre götürebilirsek ona altın, cıva ve Zeiton-7 ziyafeti sunabiliriz. Sonra da yenilenme mekanizmaları harekete geçer." Doktor ellerini birbirine çarptı. "Böylece eskisinden bile yeni olur." Doktor kara monitöre baktı. "Archon dünyası nerede?"

"Archon gezegeni Yasak Liste'dedir. Bilgiler kayıtlardan çıkarılmıştır."

"Neden?" dedi Jamie.

"İşte asıl soru da bu, lskoçyalı genç dostum." Doktor başıyla kapıyı işaret etti. "Dostlarımızın ne kadar yaklaştığına bir bakar mısın?"

Jamie hızla dışarıya çıktı ve doğrudan o iri, siyah şekille yüz yüze geldi.

"Doktor..."

Jamie'nin uyarısı üç parmaklı bir pençe onun süveterini çekip havaya fırlatınca yarıda kesildi. Jamie bir anda kendini havada takla atarken buldu. Yere düşüp pudraya benzeyen toz bulutu içinde kalmadan önce, siyah, metalimsi, maymuna benzeyen canlıların TARDIS'in etrafını sardığını gördü.

"Adsız Kent... Adsız Kent... Adsız Kent..."

"Evet, evet, evet, biliyorum." Doktor kabloları ayırdı ve geminin sesi titreyerek sustu.

Geminin dışında metalimsi bir ses yankılandı.

Sonra bir kere daha aynı ses geldi.

Dışarıdan biri gemiye darbeler indiriyordu.

Jamie dışarıya çekildiğinde, Doktor'un ilk içgüdüsü onun yardımına koşmak olmuştu ama o durumda pek az yardımı dokunacağını ve TARDIS'in içinin korumasız kalacağını biliyordu. Kendini mahvolmuş konsolun üzerine atarak manuel manivelayı itti ve kapı titreyip gıcırtılar çıkarak kapandı. "Üzgünüm Jamie. Ama dışarıda burada olduğundan daha güvende olacaksın bence."

Doktor'un, Jamie gibi birinin yani bir insanın bu canlılar için bir önemi olmayacağına dair bir teorisi vardı. Sonuçta onu ve TARDIS'i bu çoktan unutulmuş yere getirmek için oldukça uğraştıkları belliydi. Doktor ayağıyla Necronomicon'u dürttü. Hiçbir şey tesadüfi değildi.

Yerdeki karışıklığın içinden bir kablo çekti ve sonik tornavidasının etrafına sardı. Sonra da kablonun diğer ucunu monitöre bağladı. Ekranda bir görüntü belirip dağıldı, sonra tekrardan TARDIS'in dışını gösterecek şekilde belirdi.

"Hay aksi!"

TARDIS'in etrafı Doktor'un ilk olarak siyah, metal robotlar olduğunu düşündüğü şeylerle sarılmıştı. Düzinelercey-diler; geminin etrafında dolanıyor, üç parmaklı pençeleriyle mavi yüzeye dokunuyorlardı. Doktor TARDIS'in dışını hesap alarak bir ölçüm yaptığında, en fazla iki metre boyunda olduklarını keşfetti. İki kısa bacak ve dört kollan vardı: Bu canlılar iki bacak üstünde durabiliyor, altı uzuvla koşabiliyorlardı. Boyutlarına ve ağırlıklanna karşın hızlı olmalıydılar. Başları pürüzsüz ve şekilsiz kubbelerden ibaretti ve gözlerinin olması gereken yerde, uzun, parlayan, kırmızı oval şeklinde tek bir göz vardı. Ağızları yoktu. Hareket ettikçe, Doktor hepsinin yarı şeffaf olduğunu fark etti. Sonra metalden yapılmadıklarını anladı: Bu canlılar camdandı.

TARDİS sallandı ve Doktor yere kapaklandı. Monitör karıncalanmadan önce gördüğü son şey, iri canlıların gemiyi bir

kenara itip sırtlarına almalan olmuştu.

“Adsız Kent’e gitmek istiyordum zaten,” dedi Doktor, yerde yuvarlanıp sonunda bir duvara çarparken. Başını bir yana çevirdi ve Necronomicon’un kablolardan oluşan bir ağa sinek gibi yakalandığını gördü. Doktor cebinden buruşuk ve lekeli bir mendil çıkarıp sağ eline sardı ve eski kitaba uzandı. Kitabın ona, Archonlar ve Adsız Kent’le ilgili başka neler anlatabileceğini merak ediyordu.

Jamie uyandığında ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu. Dakikalar da, saatler de geçmiş olabilirdi. Yana dönerek yavaşça ayağa kalktı ve acıyla inlememek için kendini tuttu. Dirseğini çarpmıştı ve sol elindeki parmaklan hâlâ uyuşuktu. Bedeninin sol tarafının bu siyah kumla neredeyse aynı renkte moraracağını düşündü Jamie. Etrafına bakındı: Yaratık onu neredeyse dairesel bir kratere fırlatmıştı. Jamie’nin daha ciddi bir yara almasını, kraterin dibindeki yumuşak, pudramsı kum engellemişti.

Doktor!

Jamie kraterde bir toz bulutu oluşturarak zorlukla ayağa kalktı. Toz, gözlerine ve burnuna girmiş ve dilini sarmıştı. Kraterin dışına çıktığında, Adsız Kent’in uzakta olduğunu gördü. Bu da TARDIS’in hemen yakında olduğu anlamına geliyordu.

Jamie arkasını döndü.

TARDİS kaybolmuştu.

Jamie tozun üzerindeki izleri gözleriyle takip ettiğinde, kente doğru ilerleyen toz bulutunu gördü.

Jamie iç geçirerek, “Ah Doktor...” dedi ve bulutun peşine düştü.

Siyah cam maymunlar TARDIS’i sırtlarında şehre doğru taşıyorlardı. Geminin içinde Doktor mahvolmuş konsolun üstünde bir merdiveni her an düşecek şekilde dengede tutmuştu. Kendisi de merdivenin üst basamaklarının arasına koyduğu tahta bir taburenin üstünde ayakta duruyordu. Yaptığı bu tertibat, artık tam başının üstünde duran kapıya yaklaştırmıştı onu. Yavaşça ve dikkatlice, sonik tornavidayı duvardaki dairesel panellerden birinin çevresinde

dolaştırdı. Panel düştü ve yerde bir top gibi sekti. Doktor sırıttı; bu daireler hiçbir şekilde yok edilemezlerdi. Doktor'un hemen önünde, TARDIS'in dış kapısındaki pencereler duruyordu. Hava sızdırmaz kaplamayı dikkatle çözdü ve cama benzer kaplamayı çıkardı. Kaplamayı cebine sokarak başını dışarıya çıkardı ve etrafına bakındı.

Adsız Kent'in duvarlarının içindeydi.

Doktor'un gözleri hemen ıslanmaya başladı. Binalann açıları, şekilleri ve perspektifleri yanlıştı ve altın çerçeveli siyah cam piramitler birbirini sonsuz şekiller yaratarak yansıtırken bakmak neredeyse acı vericiydi.

Doktor gözlerini kapatıp açarak ve odaklanmaya çalışarak TARDIS'in götürüldüğü yöne doğru bakmak için başını çevirdi.

Doğrudan Doktor'un önünde olan geniş meydanın merkezinde bir geçit yükseliyordu: Siyah gökyüzüne doğru yüzlerce metre uzanan siyah camdan iki sütun, neredeyse iki yüz metrelik bir üst eşiği taşıyordu.

"Bir Zaman Geçidi,"[1] diye hayranlıkla mırıldandı Doktor. Bu kadim geçitleri Dünya dahil yüzlerce gezegende görmüştü. Binlerce yıl önce, Zaman Lordları bu geçitlerin bir işe yaramadığına karar vermişlerdi ama bir zamanlar insanları ve eşyaları zaman ve mekân üzerinde belirli noktalara götürmek için kullanılıyorlardı.

Doktor çevresine baktı. Cam maymunlar çevredeki yamuk ara yollar ve düzensiz sokaklardan dışarıya çıkıyorlardı. Binlerce, on binlerce olmalıydılar. TARDİS, Adsız Kent'in merkezindeki en büyük binaya doğru çekilirken, maymunlar geminin etrafına dalga dalga yaklaşıp dokunmaya çalışıyorlardı. Penceresiz, kapkara camdan yapılma, altın çerçeveli üçgen bina imkânsız denilebilecek bir uzunluktaydı.

"Bir ganimet ya da kutsal emanetmiş gibi," diye mırıldandı Doktor. Bakarken dikine bir çatlak, siyah üçgeni ikiye ayırdı ve bir dizi düzensiz basamağın en üstünde bir giriş belirdi. Girişin ötesinde, yoğun ve nüfuz edilemez karanlıktan başka bir şey yoktu.

Doktor tabure ve merdivenden dikkatle aşağıya indi. TARDİS yine sallandı ve Doktor'u bir sağa, bir sola, sonra da öne doğru yolladı. "Görünüşe göre basamakları tırmanıyoruz."

Pencerenin zannı ya da duvardaki daireyi değiştirmek imkânsızdı, bu yüzden Doktor mendili tekrar eline sardı ve vere eğilip Necronomicon'u kaldırdı. Kitap Adsız Kent'in bir çizimini gösterecek şekilde açıldı. Doktor metne odaklanarak, bu eski dili tercüme etmeye başladı. Neredeyse bilinçsizce ıslık çalmaya başlamıştı.

Jamie bu eski gezegendeki yerçekiminin Dünya'dakinden daha az olduğunu keşfetmişti. Büyük zıplamalarla oldukça fazla mesafe ilerleyerek, çölün yüzeyinde yamuk ve düzensiz bıçaklar gibi yükselen Adsız Kent'e doğru hızla gidiyordu. Hâlâ toz bulutunu görebiliyordu... derken bir anda bulut kayboldu

Kente girmişlerdi.

"Doktor, ölümüm senin elinden olacak," diye mırıldandı Jamie. Eğildi ve bir anda zıplayarak havaya yükseldi. Doktor'a ulaşmalıydı. Onun başına bir şey gelirse asla kendini affetmezdi. Ayrıca bütün bunların kendi suçu olduğunun da farkındaydı. O kitabı hiç almamalıydı. Doktor onu sayısız defa yabancılarla konuşmaması hakkında uyarmıştı.

Jamie'nin bu tuhaf, küçük adamla olan ilişkisi karmaşıktı. Doktor, onun hayatını birden fazla sefer kurtarmıştı ve Jamie de buna karşılık onun hayatını kurtarmıştı. Birlikte geçirdikleri zaman boyunca Jamie, Doktor'u bir klan reisi gibi görmeye başlamıştı ve bir klan üyesi olarak reisine sonsuz bir sadakat borçluydu. Jamie, Doktor'un tam olarak ne olduğunu bilmese de insan olmadığının farkındaydı. Küçükken, Iskoçya'nm en derin vadilerine musallat olan Unseelie Court'un[2] efsanevi peri yaratıklarının anlatıldığı hikâyeleri dinlemişti. Jamie, Doktor'un karanlık Sith'lerden biri olabileceğinden şüpheleniyordu. Aynca insanlann bu yaratıklarla çıktıkları maceralardan çok nadiren zarar görmeden döndüklerini de biliyordu.

Sessizlik.

TARDİS doğrulmuştu ve Doktor duvardan kablo ve metallerin oluşturduğu karmaşaya kaymıştı. Doktor uzun bir süre yerde yatmış ve dikkatle dinlemesine rağmen hiçbir şey duyamamıştı. Sonunda ayağa kalktı ve cama benzer zan çıkardığı kapıdaki boş daireden dışarı baktı. Gözlerinin karanlığa alışması birkaç saniye sürdü. Bir TARDİS daha gördü, sonra bir tane daha ve bir tane daha. Etrafı yüzlerce mavi polis kulübesiyle sanlmıştı.

Yansımalar.

Doktor yansımalara bakıyordu.

Doktor devasa, siyah cam piramidin içindeydi ve aynalı duvarlar etrafındaki her şeyi bozarak yansıtıyordu. Doktor 'gözleri' artık siyah panellerden oluşan binlerce maymunun kıpırdamaksızm durduğunu görebiliyordu. Doktorun doğrudan karşısında, birkaç metre ileride yere altınla bir üçgen çizilmişti ve tam merkezinde, altınla çevrelenmiş, içi parlayan gümüşi bir sıvıyla dolu dairesel bir havuz vardı. Doktor sağ elini kaldırarak sonik tornavidasını havuza doğru tutup bir tuşa bastı ve sonucu inceledi. Tam tahmin ettiği gibiydi: cıva.

Kapıyı açtı ve başını dışan çıkanp sağa ve sola hızla baktı. Hiçbir hareket yoktu. Derin bir nefes aldı: Hava bayat ve ekşiydi, keskin bir ölü balık tadı vardı.

Doktor yarı açık kapıdan dışarı çıktı, kıpırtısız kristal maymunların arasından başım eğerek geçti ve cıva havuzunun, kenarına çömeldi. Sıvının metalimsi yüzeyine baktı ve sonra bakışlarını kendi eski püskü, hasarlı gemisine çevirdi. TARDIS'i havuzun içine sokmalıydı. Doktor kollarını göğsünde sardı ve bir öne bir arkaya sallandı: Maymunların kontrolünü ele alabilse, hasarlı gemiyi taşımalarını sağlayabilirdi...

Havuzun yüzeyinde başparmak büyüklüğünde bir cıva damlası belirdi. Titreyerek havaya yükseldi.

Bir tane daha ortaya çıktı ve o da havaya süzüldü.

Sonra bir tane daha.

Havada tek bir uğultu halinde, parlayan bir müzik çizgisi duruyordu.

Birden uzun metal ipler görülmeyen çatıya doğru yükseldiler ve yavaşça, çok yavaşça gümüşün içinden bir kafa belirdi. Sonra ikinci ve üçüncü kafa ortaya çıktı, peşinden dört tanesi daha.

"Archonlar," dedi Doktor şaşkın şaşkın.

Bir ses girdabıyla, yedi figürün hepsi cıvadan yükseldi.

5

Adsız Kent boştu.

Jamie sokakları koşarak geçiyor, yansıması cam duvarlarda dalgalanıyordu. Doktor'un nereye götürüldüğünü belli edecek herhangi bir kıpırtı, bir ipucu arıyordu ama kent terk edilmiş görünüyordu.

Geniş meydana geldiğinde, siyah ve altın renginde devasa bir geçitle karşılaştı. Çevresine baktı; şehrin bütün sokakları bu noktada birleşiyordu. Ve hepsi tek bir binaya doğru yöneliyordu.

Hemen Jamie'nin karşısında, siyah cam piramitlerin en uzunu yükseliyordu. Piramitlerden sadece bunun kapısı vardı ve kapı açıktı. Jamie bir an bile tereddüt etmeden piramide doğru koştu. Böyle zamanlarda çift ağızlı kılıcının yanında olmasını diliyordu ancak bu harika Iskoç silahının camdan maymunlara karşı neler yapabileceğinden de emin değildi işin doğrusu.

Doktor korkuyla, cam kentin hükümdarlarının cıvanın içinden, dünyadışı bir müzikle beraber yükselişini izledi.

Doktor uzun hayatı boyunca canavarca ve iğrenç pek çok

yaratık görmüştü ama hiçbiri bunlar gibi değildi. Burnunu pis su ve çürümüş balık kokusu doldurmuştu. Yaratıkların hepsi arkalarından sürükledikleri uzun bir kumaşa sarılmışlardı. Bu kumaş vücutlarının büyük bir kısmını saklasa da, gökyüzüne yükselirken Doktor gerçek görünümlerini az da olsa seçebilmişti. Diğerlerinden büyük olanı, kıvrılan ve oynayan uzuvlarıyla ahtapota benzerken, bir İkincisinin

kapüşonun altından görünen başı sülüklerin eğik kafalarını andırıyordu. Bir diğerinin ise kol yeninde bir yengeç kıskacı saklıydı. Doktor her yerde ahtapot vantuzları ve albino derisi görüyordu.

“Gallifreyli olan sensin. Sana unvanını kullanarak saygı göstermeyeceğiz.” Kelimeler sıvı gibi ve yapış yapış çıkıyorlardı. Doktor hangi yaratığın konuştuğundan emin olamamıştı.

Havada süzülen ve kumaşları pis kokulu bir esintiyle sallanan yedi yaratık güzel ve karmaşık bir dansa başladı. Birbirlerinin etrafında daireler çiziyor, titreyen müziğe uyarak aşağı ve yukarı doğru hareket ediyorlardı. Kıvrılan bir kütle olarak birbirlerine yavaşça yaklaştılar; dokunaçlar pençelerin üzerinde kayıyor, yüzgeçler vantuzlarla birleşiyordu. Sonunda hepsi birbirine bağlanmış, tek bir canlı oluşturmuşlardı. Dokunaçlı, gagalı ve pençeli bir canavar. Doktor hayranlık içinde izliyordu; bu canlı hem çirkindi, hem de büyüleyici bir güzellikteydi.

“Bir zamanlar daha çoktuk, ancak geriye biz kaldık. Biz yediyiz, biz tekiz. Biz Archonlarız.”

Doktor havuzdan yavaşça geriye çekildi. Gemisine ulaşmalıydı. İçine bir girebilse...

Bu grotesk varlığın merkezindeki süt beyazı devasa göz, Zaman Lordu’na öfkeyle baktı. Sallanan dokunaçlarla sarılı gaga, gözün altında açılıp kapandı. Canlının başı öne doğru eğildi ve devasa, siyah gözbebeği, Doktor’u dipsiz bir kuyuya bakıyormuş gibi hissettirecek kadar büyüdü.

“Seni uzun zaman bekledik.” Ses sıvı gibiydi; akıcıydı ve korkutucuydu. “Ve TARDIS’i. Bizim TARDIS’imizi.”

Tuhaf açılar yüzünden başı dönen ve midesi bulanan Jamie eşikten içeri geçti ve piramidin kalbinin içine baktı. Gözlerinin alışması sadece birkaç saniye sürdü. Ancak alıştığı gibi hızla geriye çekildi. Piramit devasa, yarı şeffaf, altı bacaklı maymunlarla doluydu. Binlerceydiler, belki de daha fazlaydılar ancak bitmeyen kenarlar ve yansımalann yarattığı karışıklık yüzünden emin olmak zordu. Kıpırdamadan, uzun ve düzensiz sıralar halinde duruyorlardı. Yüzleri Doktor’un gümüş

havuzun önünde eğilen küçük siluetinin yer aldığı piramidin merkezine doğru dönüktü.

Jamie'nin nefesi kesildi. Havuzun üstünde kıvnlan, kâbuslardan fırlamış bir yaratık, ahtapot dokunaçlannı Doktor'un yüzüne sallıyordu.

Jamie oraya inmesi gerektiğini biliyordu. En yakın maymunun yanına gitti ve parmağıyla hafifçe dokundu. Cam pürüzsüz ve serindi ama yaratık kıpırdamamıştı. Cesaretlenen Jamie öne çıktı ve ellerini maymunun yüzüne doğru salladı. Tepki yoktu.

"O kadar da korkutucu değilsin," dedi Jamie sırıtarak. Yere uzandı ve maymunların bacakları arasından, pürüzsüz tabanda Doktor'a doğru sürünmeye başladı.

"TARDIS'iniz mi?" diye karşılık verdi ve dimdik doğruldu Doktor. "Hiç sanmıyorum."

"TARDİS teknolojisini biz yarattık," diye hırıldadı yaratık o yapışkan, köpürdeyen sesiyle. Konuşurken gagalı ağzından tükürükler akıyor ve çevresinde müzik dönüyordu.

'İlk TARDİS tohumları Archon bilim-büyücüleri tarafından yaratıldı."

Doktor başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum," diye tekrarladı. "Zaman yolculuğunun sırrını benim halkım keşfetti."

"Ve halkın bizden bu tohumları çaldı. Zaman Lordları tohumları kopyaladı ve kendi gemilerini yetiştirdi. Sonrasında zamanın sırrını kendilerine saklamak için bize savaş açtılar." Archon konuştukça müzik yükselip alçalıyordu. "Bizi buraya terk ettiniz ve çürümeye bıraktınız."

Doktor başını sallamaya devam etti ama önceki kararlılığı kaybolmuştu. Gallifrey'in ve Zaman Lordları'nm ilk dönemleri gizem doluydu.

Archon dokunaçları ve pençelerini Doktor'un yüzüne sallayıp yanaklarını pis kokulu cıva sıçratarak öne eğildi. "Sonsuzluğu her

şeyden uzak geçirmenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Binyıllarca süren yalnızlığı akimda canlandırabiliyor musun?”

Doktor başını salladı. “Yalnızlığı ben de bilirim,” dedi sessizce.

“Archonların sonuncusuyuz. Büyük Harabe’de mahsur kaldık ve halkımızın ölüşünü izledik. Ancak intikamımızı alırsak, ölümleri boşa olmayacak.”

Doktor havuzun kenarından geriye çekilmeye başladı. Dönüp koşsa gemisine yetişebilir miydi acaba?

“Binyıliar boyunca neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?”

Doktor başını iki yana salladı ama cevabın ne olduğuna dair iyi bir fikir vardı akimda.

“Bir TARDIS’e,” diye devam etti Archon. “Ve tam çaresizlik içindeyken, halkından birisi karşımıza çıkıp bir teklifte bulundu. Gezegene inecek kadar aptal değildi. Sadece yö-

rüngeye girerek bize hasarlı bir TARDIS’ten bahsetti: Zaman Rotoru olmayan, kör ve korunaksız bir araç. Ve gemiyi buraya getirebileceğini söyledi.”

“Kendisine iyi bir ücret verdiğinize eminim.”

“Archonlar intikamlarını almak için öfkeyle geri döndüklerinde ona olan vaatlerimizi yerine getireceğiz. Galaksilere hükmedecek.” Yaratığın dokunaçlan sallandı; vantuzları küçük, dikenli ağızlar gibi açılıp kapanıyordu. “Senden çok nefret ediyor olmalı.”

“Ediyor.”

Archon kristal maymunların başlarını aşıp TARDIS’in üzerinde durdu. Harap olmuş gri kumaşın altından düzinelerce kıvrılmış dokunaç indi. Dokunaçlar hasarlı aracın etrafını sardılar ve kolaylıkla havaya kaldırdılar.

Doktor, Archon’un TARDIS’i cıva havuzuna getirip yavaşça, neredeyse dikkatli bir şekilde gümüşi metal sıvının içine koyuşunu hayranlıkla izledi.

“Archonların zamanı tekrar geldi,” dedi devasa yaratık. “Kaçışımızın kilit noktası TARDIS’ti. Tamir olduğunda gemiyi Zaman Geçiti’yle birleştireceğiz ve kapıyı çalışır hale getireceğiz. Ordumuzu zamanın içinden, daha yeni bir dünyayken Gallifrey’e götüreceğiz ve çorak topraklara dönüştüreceğiz. İşimiz bittiğinde, türünüz tarihten tamamen silinecek.”

“Yapamazsınız...” diye söze girdi Doktor.

“Yapacağız.”

“Gallifrey düşer ve Zaman Lordları zaman akmlanm koruyup kollamazlarsa birçok galaksinin tarihi ve zamanı değişir. Sayısız dünya ölür,” dedi Doktor çaresizce.

Archon bir anda titredi. Yaratık parçalanmanın eşiğinde gibi görünüyordu. “Archon imparatorluğunu tekrar kuracağız.”

Doktor cıva havuzunun küçülüşünü izledi. Gemi sıvı metali emiyor, havuzu bir sünger gibi içine çekiyordu. Doktor TARDIS'in havuzun altın çerçevesinin rengini de soldurup gri bir taşa çevirdiğini gördü. Geminin mavi yüzeyindeki çizikler ve yaralar teker teker solgunlaşıp kayboldu.

Cıva gittikçe azaldığı için, Archon TARDIS’i sıvıya tamamen batmış halde tutmak adına iyice alçalmak zorunda kaldı.

Doktor havuza yaklaştı ve aşağıya baktı. Havuzun tabanında Zeiton-7’ye özgü o yeşil parlaklığı görüyordu. TARDIS’in iyileşmesi için gerekli olan her şey vardı: altın, cıva ve Zeiton-7. Gemi şimdiden düzgün ve parlak görünüyordu. Doktor doğru deyimin ‘karnı tok sırtı pek’ olabileceğini düşündü.

O sırada gözünün ucuyla bir hareket fark etti ve bakışlarını çevirdiğinde Jamie’nin kristal maymunlardan birinin bacakları arasından sürünerek çıktığını gördü. Doktor sırtını Archon’a döndü.

“Peki bana ne yapacaksınız?”

Yankılanan kahkaha iğrençti. “Doktor, tabii ki seni yiyeceğiz. Lezzetli bir çerez olacaksın.”

“Hazımsızlık yaparım sizde,” diye karşılık verdi Doktor. “Peki bu yeni Archon imparatorluğuyla ne yapacaksınız?” Doktor’un sesi yükselmiş ve hafifçe yankılanmaya başlamıştı. Doğrudan Jamie’ye bakarak dudaklarıyla*Hazır ol,* dedi. Elini kaldırıp beş parmağı gözükecek şekilde açtı ve sonra başparmağını büktü: dört... üç...

Güzel müzik iyice hareketlenmişti ve yaratık karmaşık dansına devam ediyordu. “Yine biz hükmedeceğiz. Kaderimiz bu. Archonlanz biz.”

Doktor sırtı hâlâ yaratığa dönük bir şekilde flütünü çıkarıp dudaklarına götürdü ve The *Skye Boat* Song’un[3] ilk notalarını çaldı.

TARDIS’in kapıları açıldı.

“Şimdi Jamie! Şimdi!” Doktor öne atıldı ve artık bomboş olan havuzun üzerinde duran geminin açık kapılarından içeriye atladı. Devasa,.vantuzlu bir dokunaç bacağını sanp geriye çekti. Jamie kıvrılan dokunacın üzerine zıpladı ve Doktor’un ayağını kurtardı. O sırada TARDIS’in kapısı birkaç dokunacı ikiye ayırarak kapandı. Yeşil bir irin sızdıran, koparılmış uzuv, TARDIS’in metal tabanında şişman ve yeşil bir solucan gibi çaresizce zıplıyordu.

“Üff, bu iğrenç bir şey be abi,” diye mırıldandı Jamie.

Geminin içi tertemizdi ve Doktor parıldayan merkezi konsola doğru sendeledi. “Ah, seni yeniden görmek çok güzel yaşlı kız,” diye mırıldandı ve iki şalteri indirerek gemiyi tekrar hayata döndürdü. TARDİS hırıltıyla Archon’dan kurtuldu ve havaya yükseldi. Piramidin merkezinde süzülüyor, yaratığın etrafında dönüyordu.

“Her şey yepyeni.” Doktor zıplayarak dans ediyordu.

Monitörlerin hepsi açıldı ve Archon’un yedi ayrı parçaya bölündüğünü gösterdi. Her parça kendisini mavi kutuya tutuşturuyor, pençeleri ve dokunaçlarını sanyordu. Gemi sarsıldı ve biraz aşağı indi.

Jamie yüzünde bir farkmdalık ifadesiyle Doktor’a baktı. “Bir planın var,” dedi.

“Bu bir soru mu yoksa açıklama mı?”

“Bir açıklama,” dedi Jamie sırıtarak. “Senin her zaman bir planın vardır.”

“O zaman gaydanı getir Jamie. Onu çalmayalı bayağı zaman oldu.”

“Gaydamı mı?”

“Evet, gaydanı.”

Jamie tek kelime etmeden uzaklaştı.

“Burada mahsur kaldın Gallifreyli,” diye gürledi Arc-honlar. Yedi ses hep beraber konuşuyordu. “Kaçış yok.” Doktor konsolda bir şalteri indirdi ve yere bağdaş kurarak oturdu. “Kaçmak gibi bir niyetim yok.” Güçlendirilen sesi, cam binada tekrar ve tekrar yankılandı.

Jamie kolunun altında gaydasıyla tekrar ortaya çıktı. “Ne çalayım?” diye sordu.

“Gürültülü bir şey olsun. Belki bir *ceol* mor?”[4]

“Bana bir keresinde *ceol mor*'un tahtaya sürtülen tırnak sesi gibi olduğunu söylemiştin.”

“Aynen öyle,” dedi Doktor sırıtarak. “Çal Jamie.” Gaydanın tulumunu kolunun altına alarak Jamie ağızlığı dudaklarının arasına koydu ve üflemeye başladı.

“Gürültülü olsun Jamie,” dedi Doktor, flütünü çıkararak. “Sanırım ben de sana katılacağım.”

Ses tanımlanamazdı.

Tiz, kulak tırmalayıcı ve cırtlak ses piramidin içinde gittikçe bozularak yankılandı ve Archonların dans ettiği kırılgan ve hassas müziği tamamen bastırdı.

Yaratıklar tıslayıp tükürerek, dönen TARDIS’ten uzaklaştılar.

Seslerin şiddeti inanılmaz bir şekilde gittikçe yükseldi. Yeni müzik Archonları yakalayıp hepsini cam duvarlara ve kör gibi birbirlerine çarparak kıvranan bir hale getirmişti. Tekrar devasa ve tek bir canlı olarak birleşmeye çalıştılar ama gaydanın inleyen sesi, şekillerini mahvolmuş çirkin spirallere çevirdi.

Archonlar tekrar TARDIS'in üstüne attılar kendilerini;pençeleri ve gagalarıyla dış yüzeye tutunuyor ve kapıyı açmaya çalışıyorlardı.

***"Scotland the Brave'i* dene,"[5] diye bir öneride bulundu Doktor. Jamie çalarken elleri konsolun üstünde dans ediyor, şarkının altsesi ve yüksek harmonisiyle oynayarak geminin gizli hoparlörlerinden inleyerek çıkarıyor, Archonlan çirkin ve rastgele bir hareket nöbetine sokuyordu. Kaim derili pençeli bir dokunaç piramidin bir yanına körlemesine çarpınca, siyah cam yüzeyinde bembeyaz bir örümcek ağma benzeyen çatlaklar belirdi.**

"Daha gürültülü Jamie!" diye bağırdı Doktor. "Bu yaratıklar Çemberlerin Müziği'yle dans ederek bir sonsuzluk geçirmişler. Bırak da yeni bir melodiye dans etsinler!"

Uluyan bir yankı Archonlar'dan ikisini cam piramidin en yukarılarına kadar fırlattı ve orada zirveye çarptılar. Bir çatlak daha belirdi ve çıkan ses gaydanın gürültüsünü bile bastırarak gök gürültüsü gibi işitildi. Bu sesi bir İkincisi ve üçüncüsü de takip etti. Derken devasa bir cam parçası ayrıldı. Cam, Archonlar'dan ikisine çarptı; tavana vantuzlar ve jiletimsi dişlerden oluşan bir yığın olarak çakıldılar. Devasa cam parçalan Archonlar'la yüzlerce maymunun üstüne düşüyor, dizilmiş sıraları mahvederek hepsini toza çeviriyordu.

Bütün bina sarsılmaya başlamıştı. Yüzeyde çatlaklardan oluşan ağlar belirmiş, diğer binalara da sarkmıştı. Hayatta kalan Archonlar TARDIS'ten uzaklaşıp çaresizce kaçmaya çalıştılar. Ancak çok geçti: Piramit bir anda camdan oluşan bir patlamayla sarsıldı. Devasa camdan jiletler yaratıklan gömüyor, kristal maymunları tuzla buz ediyordu. Patlama bütün Adsız Kent üzerinde dalgalandı ve zincirleme bir etki yaratarak binaları birbirine çarparak yıkmaya başladı.

TARDİS parçalanan çalıdaki bir boşluktan havaya süzüldü ve Doktorla Jamie bütün bir kemin parçalanıp siyah toza dönüşmesini sessizce izlediler. Kısa bir zaman sonra bütün yıkıntıların arasında, cam ve altından yapılan Zaman Geçidi kalmıştı.

Doktor flütü dudaklarına götürdü ve tek bir inleyen nota çaldı. Geçidin siyah sütunları boyunca çatlaklar belirdi. Çatırdayan buz gibi

parçalandılar ve altından yapılma enine kiriş yıkılıp düzinelerce parçaya bölündü.

Doktor kollarını yenilenen konsol üzerinde açtı ve yanağını sıcak metale dayadı. “Senin için bir süreliğine çok endişelenmiştim,” diye mırıldandı.

“Gemiyle konuştuğun zamanlar biraz tuhaflaşıyorsun,” dedi Jamie.

"Hişşşt, kızın duygularını inciteceksin.”

“Archonları nasıl yeneceğini nereden biliyordun?” diye sordu Jamie.

Doktor ayağıyla yerde yatan Necronomiconu dürttü. “Bizi yok etmek için yolladıkları kitap onların sonu oldu. Türlerinin başlangıcı anlatılıyor çünkü. Archonlar’m kökenleri, çoktan ölmüş dünyaların okyanuslarına uzanıyor. Bir zamanlar derin deniz canlılarıydılar. Deniz altında, büyük krallıklarda yaşıyor, avlanıyor ve sonarla iletişime giriyorlardı. Havada nasıl dans ettiklerini gördün. Kentin keskin köşelerinden esen rüzgârın yarattığı o güzel müziğe göre hareket ediyorlardı. Senin gaydan onlara dans edecekleri başka bir şey verdi; dengelerini bozan ve kafalannı kanştıran bir şey. Daha önce hiç gayda duymamışlardı. Tabii ben de sesle biraz oynadım. Onlar için işkence gibiydi muhtemelen.”

Jamie başını salladı ve durdu. “Bir dakika! Müziğimin çirkin olduğunu mu söylüyorsun yani?”

“Evladım benim, kaçmamıza yardım etmedi mi? Sırf bu bile onu dünyadaki en güzel müzik yapmaya yeter.”

“Peki bana kitabı veren profesör?” diye sordu Jamie. “Onu ne yapacağız?”

“Hiçbir şey. Bela aramayacağız Jamie. Onunla bir kere daha karşılaşacağız zaten,” dedi Doktor. “Er ya da geç ortaya çıkacaktır. Genellikle öyle yapar,” diye ekledi ve kayıt cihazıyla elinde oynadı. “Hadi, biraz daha çalalım!”

Ve TARDİS arkasında *Scotland the* Brave'in melodisini de bırakarak, binlerce güneşin ışığıyla, mavi ve yenilenmiş bir şekilde Samanyolu'na doğru uzaklaştı.

1

Geçit anlamına gelen "Henge" kelimesi burada İngiltere'deki taş yapıt Stonehenge'e gönderme olarak kullanılmıştır, -çıt

2

Unseelie Court ya da Unblessed (Kutsal olmayan) Court diye bilinen, îskoçya ve İrlanda efsanelerinde geçen yaratıklar. Bu yaratıkların insanlardan yardım isteyen ve onlan rahatsız edenleri uyaranlarına ise Seelie Court denir. *~çn*

3

Bir lskoçya halk şarkısı, -çn

4

Gaelcede harika müzik anlamına gelen bu kelime, gaydayla çalman bir müzik türünün adıdır, *-çn*

5

Bir dönem lskoçya'nın ulusal marşı olabileceği de düşünülen, vatansever bir halk şarkısı, -çn

4

28,349523125 grama eşit gelen ölçü birimi, *-çn*

Üçüncü Doktor:

Kader Mızrağı

MARCUS SEDGWICK

1

“Çok gizemli davranıyorsun Doktor.”

Doktor kaşlarından birini kaldırdı.

Jo, Doktor’un omzunu işaret parmağıyla dürterek, “Tamam, düzelteyim,” dedi. “Normalde olduğundan daha gizemli davranıyorsun.”

Doktor kullanmayı çok sevdiği parlak san, eski roadster araba Bessie’nin vitesini çekiştirdi. Kaşlannı çattı. Vites kutusu birbirini yemeye çalışan çarkların sesiyle karşılık verdi ve üçüncü vitese geçerken savaşı kaybetti. Doktor kalabalık Piccadily Sokağı’na bakarak gülümsedi. Sıcak bir gündü ve arabanın üstü açıktı. Yanlanndan geçerken birkaç kişi bakıp elleriyle onları işaret etti.

Doktor bu insanlara el sallarken Jo koltuğuna iyice gömüldü.

“Londra’nın nesini seviyorum biliyor musun?” diye sordu Doktor, Jo’ya bir an dönerek.

Jo içini çekti. “Tahmin edebileceğimi sanmıyorum.” “Bütün kainat üzerinde, sokaklarında yetmiş yıllık bir araba kullanmanın garip kaçmayacağı tek şehir burası.” “Garip kaçmadığım kim söylüyor?” diye mırıldandı Jo.

Doktor tekrar el salladı ve Jo gözlerini kapattı. “Metroya binsek olmaz mıydı?”

“Hadi ama Jo. Tarz anlayışın gerçekten de kıtmış.”

Jo ağzı açık bir şekilde Doktor’a bakakaldı.

Doktor mor renk, kol yenleri küçük bir yatın yelkeni olabilecek kadar geniş olan fırfırlı bir gömleğin üzerine yeşil bir smokin ceketi giymişti. 1973 yılı için bile görüntü kirliliği yaratan bir modaydı bu, ancak yine de abartılı olduğu söylenemezdi. En azından Doktor için.

Jo sustu. Doktor en azından bugün pelerinini giymemişti. Yine de Doktor’un ona neyin peşinde olduklannı söylememesinden nefret

ediyordu. “Doktor!” diye bağırdı. “Ne yaptığımızı lütfen söyler misin?”

“Müzeye gidiyoruz.”

“O kadarını söyledin zaten. Özel bir koleksiyonmuş. Bir şeye mi bakacağız?”

“Hayır,” dedi Doktor sırıtarak. “Bir şey çalacağız.”

2

“Sanat eseri hırsızlığı yapan biri olduğunu düşünmemiştim,” dedijo.

Müzenin asaletli ön cephesine bakıyorlardı: Mayfair’daki üç ya da dört katlı, George dönemi mimarisine sahip muhteşem evlerden birinin karşısındaydılar.

“Sanat eseri değil,” dedi Doktor. “Antika.”

“Burada ilgini çeken bir şey mi var?”

“Doğru,” dedi Doktor. Gözleriyle duvarların arkasını görmeye çalışır gibi binayı inceliyordu.

“Tehlikeli bir şey mi?”

“Yine doğru.”

“Ve seni buraya UNIT yolladı?” dedijo zafer kazanmışçasına.

Doktor ona doğru döndü. “Ah güzel kızım,” dedi. “UNIT[1] beni hiçbir yere yollayamaz.”

Jo, Doktor’la biraz uğraşmaya karar verdi. “Ama onlar için çalışıyorsun sonuçta, değil mi?” dedi gözleri parlayarak. “Tıpkı benim gibi.”

Doktor öfkeyle baktı. “Kendilerine burada bilimsel danışman olarak geçirdiğim zaman boyunca yardımcı oldum ama kesinlikle onlara bağlı değilim. Onların çalışanı değilim ve gitmeye karar verdiğim zaman gidebilirim. Neyse. Hadi içeri girelim de şu şeye bakalım.”

Belki de zamanı değildi. Doktor'un aklı gerçekten başka bir yerde gibiydi ve Jo onu UNIT yani Birleşmiş Milletler istihbarat Gücü için çalışmak konusunda kızdırmaması gerektiğini biliyordu. Ayrıca Doktor'un sadece Zaman Lordları'nm Yüksek Konseyi tarafından zaman ihlali nedeniyle suçlu bulunup Dünya'ya sürüldüğü için onlarla çalışmayı kabul ettiğini de söylememesi gerektiğini biliyordu. Ayrıca Yüksek Konsey, Doktor'un zaman ve mekânda yolculuk yapmasını yasaklamış olsa da Jo kesinlikle bu sürgün ediliş konusunu açmaması gerektiğinin de farkındaydı.

Jo basamaklardan hızla çıktı ve günün aydınlığından müzenin serin karanlığına daldı.

Doktor içeride kaybolmuştu. Jo ceplerini para bulmak için karıştırdıktan sonra girişteki küçük masadan bir bilet aldı ve sergiye açılan ağır, cam kapıları açıp içeri girdi.

Karşısında birçok oda vardı. İnsanlar müzelerde hep olduğu gibi, bir rüyadaymış gibi sinir bozucu bir şekilde dolanıyorlardı. Bir güvenlik görevlisi başını kaldırıp ona baktı. Jo yürümeye devam etti.

Bilet satıcısı eline bir broşür tutturmuştu ama Jo kapakta ne yazdığını okumak için ancak şimdi durabildi.

Kral'ın Zulası

Moxon Koleksiyonu sunar:

Yakın zamanda İsveç'te keşfedilen, erken dönem

İskandinav hâzineleri.

Jo, Doktor'u müzenin ikinci katında buldu. Odanın tam ortasındaki bir cam dolaba bakıyordu. Dolabın içinde bir yüz maskesi eklenmiş, inanılmaz güzellikte bir miğfer vardı. Gümüş ve altındanmış gibi görünüyordu ve öyle çok cilalanmıştı ki parlak ışıkların altında küçük bir güneş gibi parlıyordu.

"Çalmaya geldiğimiz şey bu mu?" diye fısıldadı Jo, Doktor'un yanma gelince.

Doktor başını belli belirsiz iki yana salladı. Sonra da başıyla miğferin olduğu cam dolaptan, odanın köşesinde duran daha uzun bir kasayı işareti etti. Kasanın içinde bir mızrak duruyordu.

Neredeyse iki bin yıla dayanacak kadar iyi yapılmış bir tahtadan olan sap basitti ama mızrağın başı apayn bir güzellik ve harikalıktaydı. İnceltilmiş bir altından yapılmıştı ve küçük spot ışığında ışıltıyla parlıyordu.

“Görüyor musun?” diye sordu Doktor.

“Daha yakından bakabilir miyiz?” diye fısıldadı Jo.

Odadakiler gidiyorlardı. Bir köşede duran güvenlikçi, sandalyesinde neredeyse uyuyakalmıştı. [v] Doktor başını salladı. “Tamam ama çok oyalanmayalım.”

Odayı şöyle bir dolandılar ve mızrağın önünde çok uzun zaman harcamamaya dikkat ettiler. Yakma gelince altm ucun düz kısmında küçük rünler kazındığını görebiliyorlardı.

“Eski Germen yazısı,” dedi Doktor. “Anladığım kadarıyla Kadim Futhark.” Doktor, Jo’ya döndü. ‘İskandinav ruıııik alfabesi.”

Jo vitrinden altın uca bakmak için eğildi. “Ne yazıyor peki?”

“Diğer tarafında da yazılar vardır kesinlikle ama görebildiğimiz kısımda *Gungn*ir yazıyor.”

“Efendim?”

“Bir isim.”

“Mızrağın sahibinin mi?”

“Hayır. Mızrağın kendisinin.”

“Mızrağın bir ismi var yani?”

Doktor başım salladı.

Jo bir anda olduğu yerde doğruldu. “Suç mahallinde görünmek iyi bir fikir mi?” diye fısıldadı omzundan geriye bakarak.

“Bir suç mahallinde değiliz,” dedi Doktor. “En azından şimdilik.”

Gözünü kırptı ve mızrak başına bir kere daha yakından baktıktan sonra Jo’yu kolundan tuttu. “Gitme zamanı geldi bence,” dedi ve merdivenlerden aşağıya hızla inmeye başladılar. “Sergi hoşuna gitti mi?”

“Ne sergisi? Sadece bir miğfer ve mızrak gördüm.”

Jo, Doktor’un kıyafetlerine hiç saklamadan bakan kapıdaki güvenlikçiye ışıl ışıl gülümsedi. “İlginç!” dedi seslice ve karanlıktan çıkıp aydınlık modern dünyaya geri döndüler.

3

“O mızrağın göründüğünden fazlası olduğuna inanıyoruz,” diye açıkladı Doktor. UNIT karargâhına geri dönüyorlardı. “Bu bölgede birkaç zaman tuhaflıkları görüldü.”

“Nasıl tuhaflıklar?” diye sordu Jo.

Doktor, Bessie’yi UNIT’e giden yola çevirdi ve araba günlük işinin bitmesinden memnunmuş gibi çakılların üzerinde durdu. Saat geç olmuştu ve yolda sıralı duran ağaçların arkasında güneş batmaya başlamıştı.

“Küçük şeyler. Mesela birçok saat aynı anda geri kalıyor. Veya bir grup insan aynı anda deja-vu yaşıyor. Saatler on üçü vuruyor. Küçük şeyler, fark edilmeyecek kadar küçük. Ancak müzenin karşısındaki briç kulübündeki bir dostum durumu fark etti. Bana söyleyince, ben de Zaman Lordları’yla konuştum ve işte buradayız...”

“Kimmiş bu arkadaş peki?”

Doktor gülümsedi. “Komutan! Ah! İşte yaşlı tazı da tam burada. Gidip raporumuzu versek iyi olacak.”

Arabayla yanaşırken Komutan Lethbridge-Stevvard da, şapkasını hafifçe çekip her zamanki gibi düzenli görünüşüyle ön kapıdan dışarıya çıkıyordu. Bessie’yi görüncc onlara doğru yürüdü. “Doktor! Bayan Gram!”

“Haklıydınız Komutan. Mızrağın bir FZN olma ihtimali çok yüksek."

“Bir ne?'[7] diye sordu Jo ama ne Doktor ne de Komutan onu umursadı.

“Yüksek Konsey’e çoktan haber verdiniz sanırım?” diye sordu Lethbridge-Stewart.

“Nesneyi analiz için almaya her türlü yetkim var. Hem de acilen.”

“Neden sormuyoruz ki?” dedijo. “Müzeye yani.” “Denedik,” dedi Komutan. “Reddediyorlar. Koleksiyonun sahibi Moxon denen adam. Tam bir münzevi. Trilyoner. Emir almaya alışkın değil.”

“Zorlayamaz mısınız?”

“Özel koleksiyon. Adamı herhangi bir şey yapmaya zorlama hakkımız yok.”

“Ne olduğunu açıklasanız?” diye sordu Jo. Sonra durdu. “Hem neymiş ki bu şey? FZN ne anlama geliyor?”

“Fiziksel Zaman Noktası,” dedi Doktor. “Kesinlikle çok tehlikeli bir şey Kökenleri bilinmiyor ama kesinlikle bu dünyaya ait değiller ve çok eskiler. Sadece birkaçının var olduğuna inanılıyor ve Yüksek Konsey... Nasıl diyeyim? Bunların el altında olmasını istemiyor.”

“Anlıyorum,” dedijo. “Sanırım. O zaman işe koyulalım.” “Doğru söyledin,” dedi Doktor.

UNIT binasına yöneldiler. “Plan nedir?” diye sordu Jo. “Dolabında şöyle siyah bir hırsız takımı var mı Doktor? Fırfırlı falan?”

Doktor bir anlığına durup parmağını Jo’ya sallamaya başladı ama vazgeçti. “Müze bir banka ve elçilik binasının arasında duruyor,” dedi. “İkisi de oldukça iyi korunuyorlar. Ancak buradaki dostlarımı kırmak istemesem de, 1973 yılındayız.” Doktor, Komutan’a gülümsedi ve yürümeye devam etti. “Müzedeki odada hiçbir kamera, lazer sensörleri veya başka hareket dedektörü yok. İçeri ardımızda birkaç cam kırığı bırakarak girip çıkmak çocuk oyuncağı olurdu. Ancak bir binaya girip çıkmanın daha az dikkat çekici yöntemleri de var.”

Tanıdık bir polis kulübesinin yanında durdular. Doktor TARDIS’in yanma hafifçe dokundu. “Mesela bunlardan birine sahipseniz...”

Jo güldü.

“Ne oldu?” diye sordu Komutan.

“Şimdi fark ettim de,” dedi Jo. “Bankalar. Emanetçi kasaları. Müzeler. Sanat galerileri. Bununla birlikte bir haftada zengin olabilir insan.”

“Bazılarımızın daha asil amaçları var,” dedi Doktor ciddiyetle.

“Ah benim de öyle,” dedi Jo sırıtarak. “Gerçekten asil amaçlar. En asilleri. Sadece bir fikirdi zaten. Neyse, müzenin ikinci katındaki odada cisimleneceğiz, kasayı kırıp mızrağı alacağız ve geri döneceğiz o zaman.”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Doktor. “Bu mükemmel planında küçük bir değişiklik yapmam gerek Jo. UNIT bilim adamlanna bunu hazırlamaları için rica ettim.”

Doktor TARDIS’in içine girdi ve bir an sonra elinde çalacaklarına tıpatıp benzeyen bir mızrakla dışan çıktı. Sadece tek bir fark vardı.

“Üzerinde yazı yok,” dedijo.

“Kesinlikle,” dedi Doktor. “Bunu sergi katalogundaki resimlere bakarak yaptık. Ancak yazılar belli olmuyordu. O yüzden de bugün ziyarete gittik. Mızrak başıyla olan işimiz bittiği gibi gidebiliriz. Umarım bu akşam halledeceğiz.”

“Mızrağı bu kopyayla değiştireceğiz!” dedijo. “Bu dahiyane bir fikir. Çalındığını anlamayacaklar bile.”

Doktor gülümsedi. “Cam kırmazsak anlamayacaklar tabii.”

4

“İşte buradayız!” dedi Doktor, “ikinci kat, Moxon Koleksiyonu sergi odası. Voila!”

Doktor, TARDIS’in kapısını teatral bir edayla açtı ve Jo’ya kocaman gülümsedi. Jo ise kaşlannı çatarak parmağıyla dışarıyı işaret etti.

Doktor o tarafa döndü. "Hay aksi!" dedi yüksek sesle, sonra daha sessizce ekledi. "Bir kerecik de olsa gereken yere gidemez misin yaşlı kız?"

Jo başını dışarı çıkardı ve etrafına baktı. "Çatıdaymışız gibi görünüyor. Müzenin çatısı hatta. Fena değil."

"Aslında evet," dedi Doktor.

Dışarıda Londra gecesinin ufuk çizgisi uzanıyordu. Piccadily Sirki'nin ışıklarını ve biraz ötesindeki gökyüzüne uzanan Nelson Sütunu'nu görebiliyorlardı.

"Gayet yeterli!" dedi Doktor. "1973'teyiz sonuçta. Buradan da içeriye rahatça girebiliriz." Cebini karıştırdı ve sonik tornavidasını çıkardı. "Çatıya çıkmaları bir çeşit pencere olması lazım," diye ekledi.

Jo, Doktor'un kolunu çekiştirdi. "Şurada. Bak."

"Harika," dedi Doktor. "Jo, taklit mızrağı getirebilir misin acaba?"

Binanın çatısının biraz uzağında çatı boşluğuna açılan küçük bir kapı vardı. Doktor sonik tornavidasını kilide bir saniye tuttu ve kilit açıldı.

Dar ve karanlık bir merdiven boşluğuna çıktılar. En dipte bir tane daha, geniş bir kapı vardı. Bir kere daha tornavida çalıştı ve müzenin içine girdiler.

"Bir kat aşağıda," dedi Doktor sessizce. "Ne olur ne olmaz, sen kulaklarını açık tut."

Jo başım salladı ve elindeki sahte mızrağı daha sıkıca tuttu. Geniş ve tüylü halıyla kaplı basamaklardan aşağıya inmeye başladılar.

Merdivenin dibine yaklaştıklarında Doktor durdu ve o akşamüstü ziyaret ettikleri odanın kapısını işaret etti. En dipteki basamakta kıpırdamadan dikkatlice etrafı dinleyerek durdu. Sonra rahatlayarak gülümsedi. "Pekâlâ," dedi. "Herhangi bir sorun yok."

Yere adımını attı ve bir anda sağır edici tiz bir alarm çalmaya başladı.

Mermer kaplı zeminin üzerinde ayak sesleri yankılandı ve daha yakından bir ses bağırdı. "Olduğunuz yerden kıpırdamayın yoksa ateş ederim!"

Arkalannı döndüklerinde bir bekçinin elindeki silahı onlara çevirdiğini gördüler. Bu sabahki uykucu bekçilerden değildi. Neredeyse askeri bir üniforma giymiş ve her an ateş edecekmiş gibi bir tavır takınmıştı.

"Ne demek ateş edersin?" diye kükredi Doktor. "Saçmalama! Burası bir müze atış poligonu değil!"

Doktor, Jo'ya döndü. "Hadi. Bence gitmeliyiz." "Kıpırdamayın!" diye inledi bekçi. Merdivenlerden yukarıya başka bekçilerin de çıktığı duyuluyordu. Doktor, Jo'nun elini tuttu.

"Ateş ederim!" diye bağırdı bekçi.

"Etmez," dedi Doktor büyük bir kesinlikle ve merdivenlere doğru bir adım attı.

Ateş edildiğini bile anlayamadan, arkalarındaki duvarın sıvası bir anda parçalandı.

"Koş!" diye bağırdı Doktor ve merdivenlerden çatıya doğru hızla çıkmaya başladılar. Arkalarından daha fazla silah sesi yükseldi ve eğilerek küçük merdiven boşluğundaki kapıya doğru koşarken başlarının üstündeki duvardan parçalar uçuşmaya başladı.

Silah ateşini bir anda hafif makineli tüfeğin sert metal sesi bastırdı. Merdivenlerden çatıya doğru iki basamak atlayarak çıkarken, "İnanılır gibi değil!" diye bağırdı Doktor. Arkalarında gittikçe daha fazla bağırış ve basamaklardan yükselen ayak sesi geliyordu.

Doktor ve Jo küçük kapıdan soğuk geceye çıkarken tavandan mermiler sekiyordu.

"TARDIS'e, Jo!" diye bağırdı Doktor. "Çabuk!"

İçeriye atladılar ve kapıyı kapattılar. Doktor merkezi konsola atıldı ve kendilerini içeriye güvenle kilitledi. TARDIS'in dış yüzeyine çarpan mermi sesleri, kaim bir cama saldıran arılar gibi duyuluyordu.

“Misafirliğimizin tadını kaçırmayalım,” dedi Doktor ve koordinatları girmeye başladı.

“Bence çoktan kaçırdık,” dedijo. Mızrağı kapının yanına koydu ve Doktor’un yanma koştu.

Silah seslerinin yerini, cisimsizleşmenin o tanıdık hırıltısı aldı ve Jo üzerine bir rahatlığın yayıldığını hissetti. Döndü ve konsolun köşesine tünedi.

“Evet, kılpayı atlattık,” dedi Doktor. “Yine de bir şey kanıtlanmış oldu.”

“Neymiş o?”

“Bu mızrak normal değil. Kimse eski bir parça tahtayla küçük bir altını korumak için bu kadar uğraşmaz.”

“Belki Moxon Koleksiyonu’na karşı fazla korumacıdır.” “Hafif makineli tüfekler? Bu müze küratörlüğünü abartmak olmuyor mu sence de?”

“Sanırım öyle,” dedijo. “Her neyse. Nereye gidiyoruz?” Doktor gülümsedi. “İyi bir soru.”

“Umarım güzel de bir cevabı vardır.”

“Artık mızrağı çalamayız ama geçmişten çalabiliriz. Bu yüzden mızrağın zaman ve mekân üzerinde olduğundan emin olduğumuz diğer bir noktaya gideceğiz.”

“Neresi orası?”

“Vitrinin yanındaki yazıyı okumadın mı?”

Jo başını iki yana salladı. “Futhark’ı anlamaya çalışmakla meşguldüm.”

“Her neyse, müzeden aldığın broşür hâlâ yanında mı?” Jo arka cebine elini attı ve kırışmış bir kâğıt parçasını çıkarıp mızrağın kısa bir tanımının yazdığı yeri buldu.

Tören mızrağı. İsveç, Gamla Uppsala’da bulundu.* M *S. ikinci yüzyılda, ilkbahar ekinoksu kutlamalarında kullanıldığına inanılıyor.

Mızrağın başında GUNGNÎR yazılı. İskandinav mitolojisinde Gungnir, Odin'in sihirli mızrağıdır.

"Vikingleri mi görmeye gideceğiz?" dedi Jo inanamayarak.

"Evet! Harika değil mi?" dedi Doktor sırıtarak.

"Benim kullanacağım kelime bu olmazdı," dedijo. "Bir dakika, gideceğimiz yeri nereden biliyorsun?"

"Gideceğimiz yer kolay," dedi Doktor. "Broşüre bak yeter. Uppsala, İsveç'in merkezi. Aslında Eski Uppsala demek daha doğru olabilir. Hıristıyanlar ortaya çıkana kadar İsveçli kralların güç merkeziydi. İşte oraya gideceğiz. Aslında hangi zamana gideceğimiz konusu daha zor. Hedefimizin

İlkbahar ekinoksu olduğunu biliyoruz. Neyse ki Vikingler tarihleri, astronomik olaylara göre ayarlıyormuş. Hayatı çok daha kolaylaştırıyor."

"Ama hangi yıl?"

"İşte orada biraz tahminde bulunuyorum. İngiltere Müzesi'inde Gungnir'den bahsedilen bir tek şey daha var, o da üstünde rünler olan bir taş. Eski Uppsala'da yapılan bir kutlamayı anlatıyor ve gökyüzünden ikinci bir güneşin daha geçişinden bahsediliyor. Akademisyenler bunun Halley kuyruklu yıldızı olduğunu düşündüler, çünkü Halley'in ikinci yüzyılda tek görüldüğü zaman MS 141 ve eski Jülyen takvimine göre 22 Mart'tı. Ekinokstan hemen sonraki gün. Yani gideceğimiz yer ve zaman orası."

"Öyle demek," dedijo. "Anlıyorum."

"İyi."

"Tek bir sorum var sadece."

"Ateşle!"

"Ah Doktor, lütfen. Müzede olanlardan sonra..."

Doktor elini kaldırdı. "Üzgünüm. Sor bakalım."

Jo yutkundu. “Dinle bak. Bu mızrak. Odin’in sihirli mızrağı. Yanlış anlamış olabilirim ama Odin bir tann değil miydi?”

“Öyle diyorlar.”

“E bu seni hiç endişelendirmiyor mu?”

“Tam tersine. Oldukça eğlenceli olacak bence.” “Eğlenceli mi?” dedijo, kapının yanında duran mızrağa gerginlikle bakarak. “Gungnir’in sahibinin bir tanrı olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten?”

Doktor tekrar gülümsedi. “Sanırım,” dedi. “Bunu çok yakında öğreneceğiz.”

5

Kudretli bir kükremeden sonra TARDIS’in merkezi konsolu sakinleşti. İniş yapmışlardı.

“Vikingler oldukça yanlış anlaşılmış bir halk aslında.”

“Öyle mi?” dedijo.

“Hadi ama, okulda az da olsa tarih öğretmişlerdir herhalde.”

“Doktor, her yıl Romalıları işledik. Her yıl. Pön Savaşları’nı sor, her şeyi anlatayım.”

“Belki başka bir zaman,” dedi Doktor. “Demek istediğim, insanlar Viking denince vahşi yağmacılardan başka bir şey değillermiş gibi düşünüyorlar. Oysa çoğunlukla çiftçilik ve balıkçılıkla uğraşıyorlardı.”

“Çoğunlukla?”

“Ayrıca harika kâşiflerdi. Kuzey Amerika’yı Kolomb’dan beş yüz yıl önce keşfetmişlerdi. Akdeniz’e, Rusya’ya kadar ilerlemişlerdi. Vikingler’le ilgili kayıtların çoğunun onları yerlerinden eden Hıristivanlar tarafından yazıldığını unutmamalısın. Yani çok da tarafsız oldukları söylenemezdi.”

“Bundan emin misin?”

Doktor, Jo'ya kalbi kırılmış gibi baktı. "Haftanın bir gününün ismini yıkanmakla ilgili koyan tek halk olduklarından *eminim.*Haftada bir gün yıkanmak iki bin yıl önce oldukça ileri bir şeydi."

Jo güldü.

"Pekâlâ," dedi Doktor. "Etrafı bir gezelim bakalım."

Jo başını salladı. "Hadi bakalım."

Doktor, TARDIS'in tarayıcı ekranına dışarının görüntüsünü getirdi. Aydınlık ve güneşli bir gün gibi görünüyor olsa da, karşılarındaki huzurlu ormanın yüzeyi ve ağaçların dalları kar içindeydi.

"Yeterince sessiz görünüyor," dedi Doktor.

Ekranı kapattı, kapıyı açtı ve dışarı çıktılar.

"Soğuk," dedijo.

"Yeterince ısınacak mısın?" dedi Doktor. "Ne zaman istersen pelerinimi alabilirsin."

"Yok sorun olmaz," dedijo aceleyle. Sonra da Doktor'un kalbini kırmamak için gülümsedi.

Adım attıkça donmuş sertlikteki kardan gürültülü çıtırtılar yükseliyordu.

"Nereye gideceğiz?" diye sordu Jo.

"Emin değilim," dedi Doktor. "Etrafını dolanalım. Çok uzakta olamaz. Yakınlarda büyük bir tapmak yerleşimi olması lazım. Bir de ona hizmet eden kasaba."

Jo durup omzundan geriye baktı. "TARDIS'e bir şey olmaz değil mi?"

"O benden daha dayanıklıdır," dedi Doktor ciddiyetle. "Ayrıca bir teorim var."

"Neymiş o?"

“TARDIS’in şekli, modern mavi rengi, bütün doğası ilkel akıl için o kadar yabancı ki, beyin gördüğü şeyi tam olarak çözemiyor. İlkel akıl korteksi bakan kişiye gereken bilgiyi ulaştıramıyor. Bu da makinenin görüntü değiştirme devresi bozuk olsa da, neredeyse görünmez olmasını sağlıyor. Yani başına hiçbir şey gelmez.”

“Etkileyici,” dedijo.

“Birçok açıdan etkileyici bir yaşlı kızdır,” dedi Doktor. “Hadi gidelim artık. Ne kadar hızlı yürürsek o kadar çok ısınırız.”

Ormanın derinliklerine doğru ilerlediler. Bir kar yağışı daha olmazsa, ayak izlerini takip ederek TARDIS’e kolayca geri dönebilirlerdi.

Ormanlık eğimli bir toprakta olduğu için dikkatlice, çalılık, alıç ve kozalakların arasından, ağaçların önlerinde azaldığını görene kadar tepeden aşağıya indiler.

“Bir yerden ırmak sesi duyuyorum,” dedijo.

“Evet,” dedi Doktor başını sallayarak. “Şu taraftan.”

Kısa bir süre sonra kıyısını karla buzun kapladığı geniş ve güçlü bir ırmağın, temiz yeşil yüzünün hızla aktığını gördüler.

“Bu taraftan,” dedi Doktor.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü ırmaklar eninde sonunda bir yerleşim birimi olduğunu gösterirler.”

“Umarım sonundayızdır, donuyorum.”

“Hâlâ pelerinim için geriye...”

“Doktor bak! Nedir bu?”

Jo karşı kıyıda, iri bir tahta yapının olduğu yeri gösteriyordu. Yaklaştıkça ne olduğunu anladılar. İrmağın akıntılarından birinin beslediği büyük bir su çarkıydı. Sonra onun ötesinde, aynısından bir tane daha gördüler. İleride daha da fazlası vardı. Toplamda altı

taneydiler ve hepsi ağır tahta çarklann altından su çekiyorlardı. Çarklar yavaşça dönseler de, korkutucu bir güçleri vardı.

“Hayranlık verici.”

“Geçebileceğimiz bir yer var mı?”

“Aşağı akıntıya doğru ilerleyelim. Belki bir köprü vardır. Bu ırmağı bir yaz gününde olsak da geçmek istemiyorum.” Irmak derindi ve anaforlu akıntılarla ilerliyordu. Kıyılan buzla kaplıydı ve sadece bakmak bile Jo’nun kanındaki sıcaklığı çekiyor gibiydi. Jo titredi.

Su çarklarının ilkine yaklaşırken ileride bir de köprü gördüler ama daha fazla ilerleyemeden suyun karşısından bağmşlar duydular ve ırmak kıyısındaki ağaçların arkasına saklandılar.

Doktor başını kaldırdı. “Sorun yok. Bizi görmediler.” “Kim bunlar?” Jo sesindeki endişeyi saklayamamıştı. “Diğer tarafta, çarkların ötesinde bir grup adam var.” Doktor bir kere daha baktı. “Sorun yok Jo. Sen de bak.”

Jo suyun ötesine kaçamak bir bakış attı. “Ne oluyor?” “Bilmiyorum,” dedi Doktor. “Sanırım iki grup var. Birbirlerinden hoşlanmıyor gibi görünüyorlar.”

Jo, Doktor’un ne demek istediğini görebiliyordu. Su çarkları ve ormanın arasındaki açıklıkta, savaşçı oldukları bariz olan iki grup karşı karşıya gelmişlerdi. Deri ve kürkler içindeydi hepsi: Dizlerine kadar yükselen botları kumaşlarla sarılmıştı, kaim kürklü tunikleri ve kürklü şapkalan vardı.

Birbirlerine bağırıyor ve kılıçlarıyla baltalarını sallıyorlardı. Gerçek bir kavga değildi ama birbirlerini sevmedikleri açıktı. En azından küçük bir çarpışmanın eşiğinde gibiydiler. Soldaki gruptan bir adam başının üstünde inanılmaz büyüklükte bir çekiç sallıyor ve bir gök gürültüsü gibi kükrüyordu.

“Sadece bir duruş sergiliyorlar,” dedi Doktor. “Yine de..." Bir an tereddüt etti. “Daha fazlası gelebilir.”

Doktor haklıydı. Bir anda çekiçli adamın grubundan biri çığlık atarak ve savaş baltasını sallayarak öne atıldı.

Diğer adamlar da aniden sessizleşmişlerdi. Bu sessizliğin içinde tek bir ses duyuluyordu. Bir uyarı bağırışı gibiydi ama öne atılan adamın *arkasından*yükselmişti.

Öne atılan adam bunu umursamadı.

Sonra mızrak, karsız havanın içinde ince bir ses çıkararak belirdi. Muazzam ve inanılmaz bir fırlatışla, mızrak adamm sırtına saplandı.

Adam bir adım daha attıktan sonra çevresindeki coğrafya kadar ölü bir şekilde karın içine yıkıldı.

Çıt çıkmıyordu şimdi, iki taraftan da hiç kimse kıpırdamıyordu.

“Gungnir?” diye fısıldadı Jo.

Doktor bir cevap veremeden, mızrağı fırlatan kişi ağaçların içinden yürüyerek ortaya çıktı. Doktor’la Jo’nun bulundukları mesafeden emin olmak zordu ama uzun, diğerlerinden bile uzun bir adama baktıkları kesindi. Daha da yaşlıydı üstelik ve uzun bir sakalı da vardı ama kesinlikle daha güçsüz görünmüyordu.

Adamları o yaklaşırken uzaklaştılar; düşmanları da geriye çekiliyor, Doktor ve Jo’nun saklandıkları ırmağın diğer yakasına giden köprüye doğru yöneliyorlardı.

Mızrağı fırlatan adam yavaşça öldürdüğü adamm, kendi adamının yanma yürüdü ve ayağını sırtına koyarak mızrağı çekip çıkardı. Adamlarına bir şey bağırdı ve hepsi geriye döndü.

“Ah Tanr...” dedi Jo ama sözünü bitiremeden birkaç el onu sardı.

Çığlık atmaya çalıştı ama ağzını biri kapattı ve ayağa kaldırılırken Doktor’un da az önce gördükleri adamlar gibi giyinen iki kişi tarafından yakalandığını gördü. Doktor’u ırmağa doğru sürüklüyorlardı.

Doktor kurtulmak için çabaladı ve Jo ağzını saran elini ısırmayı başardı. Ancak Jo başının arkasına bir darbe yiyince görüntüler bulanıklaşmaya başladı. Bilincini kaybetmemek için uğraşırken Doktor

saldırganlardan birinden kurtulup adamın boynuna bir yumruk indirerek diz çöktürdüğünü gördü.

Sonra diğer adam Doktor’a yumruk salladı ama Doktor eğildi. Adam onun yanından tökezleyip düşerken Doktor’un ceketini yakaladı. Jo, Doktor’un adamla beraber hızlı ve buzlu ırmağa doğru düşüp akıntıya kapılmalarını dehşet içinde izledi.

Jo bayıldı ve saldırganı onu yere düşmesi için serbest bıraktı.

6

Jo uyandığında dünya tersine dönmüştü. Ayrıca orta sallantıda bir deprem oluyor gibiydi. Jo’nun Vikingler’den birinin omzunda, el ve ayakları bağlanmış şekilde asılı olduğunu ve adamm onu oyuncak bir bebek gibi taşıyarak ağaçlar arasından hızla koştuğunu fark etmesi için bir süre geçmesi gerekti.

Fark ettiği ikinci şeyse kokuydu. Karşılaşma şanssızlığına eriştiği bu korkunç koku öyle kötüydü ki Jo neredeyse kusacaktı. *Yıkanma günü yarın herhalde,* diye düşündü burnunu buruşturarak.

Düşündüğü üçüncü şey ise terli ve sıcak bir Viking’e bu kadar yakın durmanın ne kadar korkutucu olduğuydu! Jo karnının üstünde olan adamm omuz kaslarının hareket edişini hissedebiliyordu ve o anda çığlık atıp kurtulmaya çalıştı.

Jo adamın güldüğünü duyduğunu sandı ama her halükârda bacaklarım saran kolları onu daha sıkı tuttu ve Jo hiçbir yere kaçamayacağını anladı.

Yanında başka adamların da koştuğunu görebiliyordu ama baş aşağı durduğu için kaç kişi olduklarını anlamak zordu. Çoğunlukla sessizlerdi ama arada sırada bir tanesi Jo’nun anlayamadığı tek bir kelime söylüyordu.

Ve sonrasında Jo, Doktor’u hatırladı.

Irmağın güçlü akıntısına düşüşünü görmüştü, içinde buzlar dolaşacak kadar soğuk olan o ırmakta...

Jo kendisine panik olmaması gerektiğini söyledi. Doktor'un başına bir şey gelmeyecekti. Her zaman kurtulurdu o. Değil mi?

Jo'ya da anlattığı, şu ölüyormuş gibi olduğu ama kendisinin farklı bir haline dönüştüğü zamanlar haricinde tabii.

Doktor'un farklı bir hali onun kim olduğunu bilmeyebilirdi ve Jo kendi doğumundan neredeyse iki bin yıl öncesinde buradaydı.

İşte o anda paniklemeye başladı.

Kendine gel Josephine*, diye düşündü. Aklını *başına topla.

Doktor'a bir şey olmayacak.

O ırmaktan bir şekilde çıkacaktır.

Kardaki izleri görecek ve seni bulmaya gelecektir.

İyi olacak ve TARDIS'e de bir şey olmayacak. Çünkü bu cahil vahşiler Doktor'un söylediği gibi onu göremiyorlar bile.

7

Doktor belirli bir mesafeden, yirmi kişiden oluşan bir grubun TARDIS'i dört iri öküz tarafından çekilen geniş ve alçak bir vagona yüklemesini izledi. Vagon ağaçların arasında yavaşça kayboldu.

"Ne yapalım, sadece bir teoriydi," dedi.

Irmaktaki adamla uzun bir süre kavga etmişlerdi ama sonunda zavallı insan kendini soğuğa bırakıp Valhalla'ya sürüklenmişti.

Doktor sudan çıkmayı başararak kıyıda sırılsıklam bir halde durmuştu ama birkaç dakika içinde su donmaya başlayarak onu yaşayan bir buz heykeline dönüştürmekle tehdit etmişti.

Soğuk Doktor'u o kadar da çok endişelendirmiyordu. Normal beden ısısı, insan seviyesinden çok daha aşağıda olduğu için ırmakta yüzüşü oldukça rahatlatıcı olmuştu ve kesinlikle ölümcül değildi.

Yine de ıslak ve buz gibi olmak hoş değildi, o yüzden kıyıda hızla yürüyerek jo'nun izlerini bulmaya çalıştı. İkili bir damar sistemine

sahip olmanın yararlarından birisi de eğer isterse kanının daha hızlı akmasını sağlayıp vücut ısısını yükseltebilmesiydi. Kısa sürede elbiseleri buhar içinde kaldı ve yirmi dakika içinde iyi bir martini gibi susuzdu.

“Her zaman söylediğim gibi,” dedi Doktor, “iki kalp bir taneden iyidir.”

Bir süre sonra köprü ve su çarklarının yakınma geldi ve bir an tereddüt etti, jo’yu bulmalıydı ama su çarklarıyla ilgili bir tuhaflık vardı ve araştırması gerektiğini biliyordu.

Bir an daha tereddüt etti. Şu an için en önemli olan şey mızrağı bulmaktı. Ancak bir de Jo vardı. Jo Grant. Sadık, komik, zeki Jo. Eğer ona bir şey olursa... Doktor’un daha önce de yol arkadaşları olmuştu ve elbette hepsi sadece insanlara özgü çeşitli tuhaf şekillerde harikaydılar ama hiçbiri tam olarak Jo gibi değildi...

“Beş dakika,” dedi kendi kendine.

Hızlıca su çarklarına bakacak, sonra da Jo’yu bulacaktı. Eğer onu öldürmek isteseler çoktan ölmüş olurdu ve beş dakika bunu değiştirmezdi.

Köprüyle ırmağın uzak tarafına geçti ve en yakın su çarkına yaklaşırken mesafe yüzünden daha önce kaçırdıkları bir şeyi gördü.

Ormanın içinde, tepenin üstünde ve uzağında bir açıklık vardı ve açıklıkta geniş, uzun bir tahta tapmak duruyordu.

Doktor gidip bakmak için güçlü bir istek duydu, bu uzaklıktan ve ağaçların arasından görebildiği duvarlardaki oymacılığı incelemek için can atıyordu ama Jo diğer tarafa doğru götürülmüştü ve ilgilenmesi gereken başka şeyler vardı: Su çarkı, mızrak ve...

Doktor acele etti.

Ortada kimse görünmüyordu ama ilk su çarkına dikkatlice yaklaştı. Bir gün içinde ikinci kere ırmağa düşmek ilki kadar eğlenceli olmazdı.

Çark, altından su geçen ağır bir araçtı: Tahtadan yapılma uzun bir kanal ırmaktan suyu alıyor ve çarkın panellerine getirip akıntıyla beraber sürekli döndürüyordu.

Doktor bir diğer çarka, sonra diğerine geçti. Şimdi, uzakta baltalar ve testerelerin, ormandaki ağaçların kesilişinin sesini duyuyordu. Seslerin geldiği yöne doğru gözlerini kısarak baktı. Ormanın bir kısmı titredi ve bir ağaç düşerek ardında boşluk bıraktı.

“Daha fazla yapıyorlar,” dedi Doktor. Bu kadar fazla çarka niye ihtiyaçları olduğunu anlayamamıştı. Bu kadar çok potansiyel güç, bir şeyi doyurmuyorsa boşunaydı.

Ama neyi?

Çarklann bütün dingilleri bir çark evine giriyordu ve Doktor en yakmdakine yöneldi. Kapı kilitliydi, büyük bir demir anahtar deliği ağır oduna oturtulmuştu.

Doktor sonik tornavidasını cebinden çıkardı ve içeri girdiğinde gözleri ardına kadar açıldı.

Burada ilkel dişliler, tekerlek milleri, çekiçler ya da çarklar yoktu. Değirmen ve ezme taşı da yoktu. Bunun yerine çarkın dingili doğrudan büyük bir metal kutuya giriyordu ve kutudan çıkan ağır iş elektrik kabloları çark evinin tozlu tabanının içinde kayboluyorlardı.

Ne kablonun ne de kutunun MS ikinci yüzyıl dünyasıyla bir alakası vardı.

İşte Doktor tam o sırada çark evinden çıktı ve ırmağın ötesinden bir öküzün gürültüsünü duyunca TARDIS’in uzaklara götürülüşünü izledi.

Doktor başını önüne eğdi ve köprüye yöneldi.

“Dayan Jo,” dedi. “Dayan.”

8

Jo sert toprakta diz çöktü.

Önünde iri bir savaşçı duruyordu. Adamın yüzü kalın bir sakal içinde kaybolmuştu ama gözleri görülecek kadar ortadaydı ve Jo'ya sertçe bakıyor, yere doğru eriyip kaybolmak istemesine neden oluyordu.

Çevrelerinde onu getiren adamlar vardı ve onların etrafında geniş, karanlık bir salon uzanıyordu. Salonun merkezindeki ateş çukurundan yükselen duman saz çatıya doğru yükseliyordu.

Jo küçük barakalar ve biraz daha büyük evlerden oluşan bir köyün içinden taşınarak, görünüşe göre şef olan bu adamm önüne getirilmişti.

"Ben," dedi adam. "Njord'um."

Jo onu mükemmel bir şekilde anlıyordu. TARDIS'in telepatik devrelerinin belirli bir çapı olduğunu biliyordu. Doktor bu çapın ne kadar geniş olduğunu hiçbir zaman söylemese de, Jo antik İskandinav dilini İngilizce olarak duyduğuna göre TARDIS'in yakınlarda olabileceğinin farkındaydı.

Njord, Jo'ya biraz daha yaklaştı. Ayak ve el bilekleri hâlâ

bağlıydı. Ayağa kalkıp bu yaşlı keçiye ağzının payını vermek istiyordu ama denese bile düşeceğinin farkındaydı ve bu peşinde olduğu etkiyi yaratmazdı.

Njord tatmin olmuş bir şekilde kükredi. "Her şey Frey'in söylediği gibi."

"Frey mi?" diye sordu Jo. "Frey kim?"

Njord onu görmezden geldi. Ellerini birbirine vurdu ve havlamaya benzer bir şekilde güldü. Sonra Jo'nun önünde durdu ve eğilerek yüzünü ona iyice yaklaştırdı.

"Şifacı nerede?" diye sordu.

"Kim?" diye sordu Jo.

"Adamlarım boğulduğunu söylüyor. Irmağa düşmüş. Ama Frey, Şifacı'yla ilgili gördüğünüz şeye inanmayın diyor."

"Şifacı? Doktor'dan mı bahsediyorsun?"

“Şifacı, Doktor... Evet. Boğuldu mu?”

Jo başını önüne eğdi. “Ah, umarım boğulmamıştır,” dedi sessizce.

Njord doğruldu. “Adamlarım onu arıyor. Eğer yaşıyorsa bulacaklar.”

Jo önündeki toprağa gözlerini dikti ve ağlamamak için kendini zor tuttu.

“Şifacı’nm kadını mısın? Karısı?”

Jo başını kaldırdı. “Ben Doktor’un yol arkadaşıyım,” dedi gururla ve elinden geldiğince uzun süre gözlerini Njord’dan ayırmadı ama bir süre sonra sinirlerine yenik düştü.

Njord’un yüzünde bir gülümseme belirdi. Güzel bir görüntü denilemezdi. Dudakları aralandı ve Jo kararmış dişlerini görünce yüzünü buruşturdu.

Njord botunu Jo’nun omzuna koydu ve yere doğru sertçe itti. Jo yana doğru uzandı ve Doktor’un barışçı Viking çiftçileriyle ilgili anlattıklarının ne kadar doğru olup olmadığını düşündü.

Njord soğuk bir şekilde Jo’ya baktı. “Bugün neredeyse bir savaş oluyordu. Her şey Frey’in söylediği gibi. Yaşlı Tek-göz savaşı durdurmak için kendi adamlanndan birini öldürdü. Korkak. Zayıf. Gürültüden ve havadan ibaret ama gerçekte zayıf. Ve *Skithblathnir*, Frey’in kaptanlığında kıyılarımıza ordumuzu güçlendirecek daha fazla savaşçıyla gelince, Aesir’le savaşa girecek, kazanacağız.”

Jo kıpırdamadan yattı ve duyduklannı anlamaya çalıştı. Bunların önemli olabileceğini ve Doktor’a öğrendiklerini söylemesinin iyi olacağını biliyordu. Tabii Doktor hâlâ hayattaysa.

Sonra yine eller Jo’yu yakaladı ve salondan köye doğru sürükledi. Jo dört öküz tarafından çekilen bir vagon gördü. Vagonun üstünde TARDİS duruyordu.

Biri onu sertçe çekip nefesini kesmeden önce neredeyse bağırıyordu. Jo ne olduğunu anlamadan küçük ama sağlam bir

barakaya çekildi ve çatıyı tutan direğe bağlanarak titreyen bir halde bırakıldı.

9

Karanlık çöktü ve Jo'nun titremeleri soğuk sarsılmalara dönüştü. Doktor'un pelerin teklifini kabul etmediğine pişmandı.

Yani hava *o kadar çok* soğuktu.

Ne kadar zamandır burada olduğunu bilmiyordu. Sadece köyün seslerini duyabiliyordu: yaklaşıp uzaklaşan ayak sesleri, arada sırada konuşan iki kişi, bir yere çarpan metalin tıngırtısı ve köpek havlamaları.

Sonra bir anda kapı açıldı. Jo başını kaldırdı ve savaşçılardan birinin elinde tuttuğu meşalenin ışığına gözlerini kısarak baktığında Doktor'un barakaya getirildiğini gördü. İki adam onu direğe bağladı. Jo ve Doktor şimdi sırt sırta soğuk toprakta oturuyorlardı. Sonra kapı kapandı ve tekrar karanlıkta yalnız kaldılar.

"Arkadaşın Njord'la konuşuyordum az önce," dedi Doktor.

"Ben iyiyim bu arada," dedijo. "Sorduğun için teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Gayet iyiyim canım. Seni buralarda bir yerlerde bulabileceğimi biliyordum. Yeterince ısınmış durumda mısın?"

"Şaka yapıyorsun," dedijo. "Donuyorum!"

"O zaman elinden geldiğince bana yakın otur. Ben ikimizi de ısıtırım. Üç kalp, iki taneden iyidir sonuçta."

Jo içinde oldukları duruma rağmen güldü. "Doktor?" dedi. "Kim bu Njord? Frey adında birinden bahsedip duruyordu. Ama Frey'in burada olduğunu sanmıyorum. Bir gemiyle savaşçı topluyormuş. Geminin garip bir de ismi vardı."

"Skithblathnir."

"Evet! Buydu! Nereden bildin? Tanrım Doktor, ateşin mi var senin? Bir şöminenin yanında oturuyormuşum gibi hissediyorum."

“Üşüdüğünü söylemiştin. Jo, Odin hakkında konuşmuştuk hatırlıyor musun?”

“Evet, ne olmuş ona?”

“Odin’i İskandinav mitolojisinde bir tanrı olarak biliyorsun değil mi?”

“Evet. Odin, Thor... Büyük bir çekici vardı ve yıldırım yapabiliyordu. Sanınm Odin’in oğluydu.”

“Doğru. Odin’in de bir mızrağı vardı, Gungnir... Ve tek gözlüydü.”

“Doktor! Njord, Tek-göz diye birinden bahsetti, bir lakap gibi.”

“Onu bugün gördük Jo. Kendi adamlarından birini öldürdü. Çekiçli birisi de vardı.”

“Thor! Ama onlar tanrı değil miydi?”

“Çok ilginç bir zamana geldik. Benim de dahil olduğumu düşündüğüm bazı bilginlerin mitler ve efsanelerle ilgili bir teorisi var.”

“Bir teori mi Doktor? Şu TARDIS’in görünmez olduğuyla ilgili teorin gibi mi?”

“Evet, teşekkürler. Sanırım onu bir kere daha düşünmem gerekecek. Ama bu teoriye göre senin zamanının bilginlerinin mit, efsane ve hikâye olduğunu düşündükleri şeyler aslında gerçek olaylara dayanıyor ve anlatılan karakterler de gerçek insanlar düşünülerek kurulmuş. Şu an tanrı olarak düşündüğümüz kişiler geçmişteki büyük kişiliklerdi. Jo bu gerçekten çok ilginç! İskandinav mitolojisinin doğuşuna tanıklık ediyoruz!”

“Ciddi olamazsın.”

“Kesinlikle ciddiyim. Odin, İsveç’in kralı. Halkı da Aesir diye adlandırılıyor.”

“Njord onlardan da bahsetti. Onlarla savaşacaklarını söyledi.”

“Kesinlikle. Bugün ırmakta şahit olduğumuz şey basit bir pusuydu. Odin durumun büyümesini engellemek için kendi adamlarından birini öldürmek zorunda kaldı. Büyük İskandinav efsanelerine göre iki tür

tanrı ırkı vardır: Oğlu Thor ve Balder'la Odin'in yönetimindeki Aesir, bir de Frey'in desteğiyle Njord tarafından yönetilen Vanir." "Teşekkürler Doktor. Şimdi çok daha sıcağım."

"Ne? Ah, iyi. Merkezi ısıtmayı biraz düşüreyim o zaman."

"Teşekkürler," dedijo. "Hikâyene devam et."

"Evet, Aesir ve Vanir. Bir süredir çarpışıyorlardı ama sonrasında büyük bir toplantıda, bir çeşit buluşmada karşılaştılar. Odin öfkelendi ve Gungnir'i Vanir'in başları üzerinden attı. Böylece aralarındaki büyük savaş başladı."

"Bu savaşın yakında başlayacağını mı düşünüyorsun?" "Bence öyle olacak, evet. Ancak ne olursa olsun, Gungnir'i buradan götürmeliyiz."

"Gungnir'i mi? Niye? Hâlâ niye bu kadar önemli olduğunu söylemedin?"

"Artık Gungnir'in kesinlikle Fiziksel Zaman Noktası olduğuna eminim. Bir FZN. İskandinav efsanelerinde Gungnir'in sihirli olduğu, istenilen kişiye hiç ıskalamadan ulaştığı söylenir. Bunu bugün biz de gördük. O atış imkânsızdı, fazla uzaktandı. Ancak bir kere fırlatıldığında Gungnir asla hedefini şaşıramaz."

"Tamam bu bir Viking silahı için iyi olabilir ama makineli bir tüfeğe ya da nükleer bombaya kıyasla hiçbir özelliği yok."

"Jo, bitirmeme izin ver. Her zaman istenilen hedefi bulması, bir FZN için hiçbir şey. Bu sadece bir parti hilesi. Ancak bunu yapma şekli çok önemli. Böyle bir şeyi başarmak için FZN mızrağı tutan kişinin aklıyla bir bağlantı kuruyor. FZN kuantum seviyesinde sahibin beyin dalgalarıyla birleşiyor ve inanılmaz bir şey yapıyor. Sonsuz sayıda olası evrenin olduğunu biliyorsun sanırım, değil mi?"

"Tabii ki," dedi.

"Öyle düşünmüştüm," dedi Doktor. "FZN'nin yaptığı asıl önemli şey saniyenin binde birinde evrenlerin olası hallerini araştırıp sahibinin en çok istediğini seçmesi. Bu yüzden çok güçlü ve çok tehlikeli."

“Çünkü onu elinde tutan her kimse, resmen her dileğini gerçekleştirebilir. ”

“Kesinlikle! Zaman Lordlan’mn Yüksek Konseyi bu FZN’lerin hepsini bulmak için çok fazla zaman harcadı. Bir tanesi Usurius’ta bulundu, iki tanesi de Kirith’te. Büyük ihtimalle altı taneler ve Zaman Lordları bile onlan kimin yaptığını, nereden geldiklerini bilmiyor. Ve güven bana, Zaman Lordları evrenle ilgili çok şey bilirler. Oldukça fazla şey.

“Ve şimdi bir tane FZN’nin yakınındayız. Odin’in elindekinin ne olduğunu, Gungnir’in gerçek gücünü bilmediğine eminim. Ona göre sadece avlanmakta çok iyi olan bir mızrak...”

“Niye sihirli olduğunu düşündüklerini anlayabiliyorum.”

“Sadece o da değil. Bana göre işin içinde başka bir şey var.”

“Nedir o?”

“Gungnir tarihteki tek ünlü mızrak değil. Bir tane daha, hatta daha ünlü bir mızrak var. Hatta kötü bir ünü olan desek daha doğru olur herhalde. İsa çarmıha gerildiğinde, Longinus adındaki Romalı bir asker onun gerçekten ölü olup olmadığını görmek için İsa’nın bedenine bir mızrak saplar.

“Bu mızrak Kader Mızrağı olarak bilinir ama kısa süre sonra kaybolur. Mızrağın başına ne geldiğini bilmiyoruz. Mızrağa sahip olan ordunun yenilmez olacağı söyleniyor. Ancak buna rağmen gücüyle ilgili hikâyeler hep anlatılır. Senin zamanından çok kısa bir zaman önce Jo, bir başka kişi daha bu mızrağı anyordu ve mızrak o sırada Viyana’da ortaya çıkmıştı. Bu adam Adolf Hitler’di. Avusturya’yı 1938’de işgal ettiğinde mızrağı almak için doğrudan müzeye gitti. Mızrağı Berlin’e geri götürdü ve o andan itibaren yenilmez olduğuna inandı.”

“Ama Naziler savaşı kaybettiler,” dedijo. “İşe yaramadı.” “İki olasılık var. Bazıları Hitler’in ele geçirdiği mızrağın gerçeği değil de, bir on üçüncü yüzyıl sahtesi olduğuna inanıyor. İkinci ve daha basit açıklama ise şöyle: Mızrak gerçekti ama Hitler bir hata yaptı. FZN’nin çalışması için, onu gerçekten tutman lazım. Hitler mızrağı Berlin’de bir

müzeye koydu ve Avrupa'nın kalanını işgal etmeye devam etti." "Tanrım!" dedijo. "Eğer bilseydi..."

"Evet, kesinlikle."

"Ama bir dakika. Bütün bunların Gungnir'le ne alakası var?"

"Jo bence Gungnir'le, Kader Mızrağı aynı şeyler."

"Ama biz İsveç'teyiz. Mızrak oraya nasıl gitmiş olabilir ki?"

"Sana söyledim ya, Vikingler Akdeniz'e kadar indiler. Belki de Odin'in şansı yaver gitti ve orada buldu."

"Anlıyorum," dedi Jo. "Bu mantıklı. Ancak Hitler savaş sırasında mızrağa sahipse, mızrak İsveç'te bulunup Londra'da Moxon Koleksiyonu'na nasıl girdi?"

"Evet beni asıl endişelendiren de bu," dedi Doktor. Sesi ciddileşmiş ve alçalmıştı. "Yakın zamanda İsveç'te bulunduğunu sadece o broşür söylüyordu değil mi?"

"Müze yalan mı söylüyordu yani? Niye böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Kesinlikle, neden Jo? Ayrıca müzedeki mızrağın da bir başka kopyası olmadığını nereden biliyoruz?"

"Zamansal tuhaflıklar vardı. Zamanda küçük rahatsızlıklar yaşanıyordu."

"Vardı evet. Ancak bunlar bazen çok iyi saklanamayan bir TARDIS'in yarattığı etkiler de olabilir."

"Doktor?"

"Jo, bu Njord'un bahsettiği Frey adındaki adam. *Skithblathnir* adında bir gemisi var değil mi? İskandinav mitolojisinin *Skithblathnir'le* ilgili ne söylediğini biliyor musun?" Jo başını iki yana salladı, bir anda o kadar sıcak hissetmemeye başlamıştı.

"Frey'in istediği büyüklükte bir gemi yapabildiği söyleniyordu. Gemiye istediği kadar kişiyi sığdırabiliyormuş. Bunlar sana tanıdık geliyor mu? İçerisi daha büyük olan bir gemi?"

“Doktor! Yoksa...”

“Jo, Frey ismi. Eski Iskandinavcada Lord anlamına geliyor. Ya da...”

“Etendir diye bağırdı Jo. “Frey, Efendi.”

Doktor bir şey diyemeden önce barakanın kapısının dışından bir gülüş duyuldu. Kapı itilerek açıldı; o gülerek ve ellerini birbirine çarparak içeri girdi.

“Alı,” dedi adam. “İkinizin olayı çözmesini dinlemek çok eğlenceliydi. Aferin! Aferin!”

Adam ikisine üstten bakarak ve gülerek dikiliyordu. Efendi.

10

“Oldukça meşgulmüşsün,” dedi Doktor.

Efendi kapı girişinde duruyordu. Elinde, yüzünü titreyen bir alevle aydınlatan bir meşale vardı.

“Biliyor musun,” dedi Doktor. “O sakalla hep şeytana benzediğini düşünmüşümdür. Artık bundan eminim.” “Doktor, Doktor,” dedi Efendi alaycı bir tavırla. “Ne kadar mızıkçısın. Hadi ama kabul et! Tamamen karanlıktaydın. Bu arada bahsetmişken, bu gece gökyüzü kuyruklu yıldızla harika bir şekilde aydınlanacak. Hoşunuza gidecektir.”

“Evet,” dedi Doktor. “Artık anlıyorum. Mızrağı bulmak için MS 33’e Judea’ya gidebilirdin. Longinus’un elinden rahatça alırdın. Ama bu tarih doğru değil. Takvimler değişti. Ayrıca elimizde olan tarihler de doğruluğu şüpheli gospelleri yazan adamlar tarafından yüzyıllar sonra uyduruldular.” “Kesinlikle, Doktor. Ancak burada, bu akşam, kuyruklu yıldızın gelişi ekinoksu işaret ediyordu ve İngiltere Müzesi’ndeki o taştaki rünlerde böyle yazıyordu. Bu Vikingler gerçekten harika bir halk. Haftada bir yıkandıklarını biliyor muydun?”

“Bana hiç öyle gelmedi,” diye mırıldandı Jo.

“Ve şimdi Doktor, sen de buradasın. Tam planladığım gibi bana katıldın. Emrime amade olmak için ortaya çıkman çok nazikçeydi. Çünkü sana ihtiyacım var Doktor ya da gemine ihtiyacımın olduğunu söylemem daha doğru olur sanırım.”

“Seninki arızalı mı yaşlı dostum?”

“Kesinlikle hayır. Gayet iyi çalışıyor. Onunla birçok yolculuk yaptım. Njord’a savaşçılar buluyordum. Çok etkilendi. Odin de aynı şekilde. Bu yüzden senin TARDIS’ine ihtiyacım var. Odin’e vereceğim çünkü.”

“Njord’un adamları tornavidamla anahtarımı çoktan aldılar. TARDİS karşılığında ne isteyeceğini tahmin edebiliyorum sanırım.”

“Haklısın Doktor. Odin’le bir anlaşmaya vardık. O benimki gibi bir gemi istiyor. Ve Zaman Noktası karşılığında sahip olacak da. Yani Kader Mızrağı.”

“Ama Odin bir TARDIS’i kullanamaz.”

“Evet ama o bunu bilmiyor değil mi?”

“Aesir ve Vanir’i birbirine düşürüp savaşa sürüklerken sen de kendi planlarını yapıyordun değil mi?”

“Artık ne kadar aptalca davrandığını itiraf eder misin Doktor?”

Doktor hiçbir şey söylemedi ama çenesini kasarak barakanın duvarına baktı.

“Daha da kötüsü var korkarım,” dedi Efendi. “Odin’e senden çok bahsettim biliyor musun? Bu biraz sihirbaz, büyücü olan Doktor’la oldukça ilgilendi. Bir de Doktor’un genç ve çekici yardımcısı var tabii. Yani Odin’in onur konuğu olacaksınız. Bu akşam. Kutsamada. Hatta sizin en önemli konuklar olduğunuzu bile söyleyebiliriz.”

Efendi gitmek için döndü ama bir an tereddüt etti.

“Vikingler’le ilgili hoşlanmadığım birkaç şey var tabii,” dedi, “ikinizi ayrı barakalara koymalarını özellikle söylemiştim. Ama burada yan yanasınız. Sizi ayırması için bililerini göndereceğim. Bayan

Grant, iyi geceler." Ve böylece alçak kapıdan boynunu eğerek dışarı çıkıp gitti. "Kaçmalıyız," diye fısıldadı Doktor.

"Şimdi mi?"

"Hayır, bizi ayırdıktan sonra. Bu bize biraz zaman kazandıracaktır. Eğer serbest kalırsan TARDIS'i bul. Buralarda bir yerde olmalı. Yakınlarda olduğuna eminim."

"Ama nasıl kaçacağım? Hatta sen nasıl kaçacaksın?" "Korkarım sandığından daha fazla hırsızım. Njord'la konuşurken birkaç bıçak yürüttüm. Sağ cebime uzanabilecek misin?"

Jo zorlansa da Doktor'un ceketindeki bıçağı bulmayı başardı.

"Üstümüzü aramadıkları sürece," dedi Doktor. "İyi olacağız. Seni tekrar bağladıkları zaman, kendini kurtar ve TARDIS'i bul."

"Peki sen ne yapacaksın?"

"Odin'le konuşacağım."

"Ah," dedi Jo. "Harika. Ama niye acele ediyoruz ki? Efendi onu bu akşamki kutsamada zaten göreceğimizi söyledi. Bu kulağa o kadar da kötü gelmiyor."

"Jo daha çok dikkatli olmalısın. Bir kutsama, düşündüğün şey değil. Eski İskandinav diline göre, kutsamakla kurban etmek neredeyse aynı şeyler. Bu akşamki törende kurban edileceğiz."

11

Doktor, Njord'ınyerleşim yerinden ırmak ve tapmağa doğru ilerledi ve ileride bulunan Odin'in köyüne geldi.

Sessizce hareket ediyordu. Gökyüzündeki ayın son kalan çeyreği karanlığa gömülüyor olsa da hava tuhaf bir şekilde aydınlıktı. Yukarı bakınca, Doktor gökyüzündeki kuyruklu yıldızı gördü ve Vikingler'in böyle alametlere ne kadar çok anlam yüklediklerini düşündü: Odin'in herkes tarafından çıkacağı bilinen savaştan, galip gelmek üzere kurban vermesi için harika bir zamandı.

Doktor hızla ilerleyip tepeden indi, ağaçların içinden geçti ve ırmağı aştı. Karanlıkta su çarkları dönüyorlardı. Doktor çarkların Efendi'nin planı için korkunç bir işlevi olduğundan emindi ama durup araştırmak için yeterli zaman yoktu. Uzakta Odin'in köyünün ışıkları parıldadı ve Doktor ilerlemeye devam etti.

Tapmağın durduğu tepeye geldiğinde ayağı bir şeye takıldı. Aşağıya baktığında ağaçlar arasından ilerleyen elektrik kablolarının olduğunu gördü. Zamanı olmasa da kabloyu takip etti.

Kısa süre sonra kabloların nereye gittiğini anladı. Tepenin içine oyulmuş, tapmağın hemen altındaki küçük bir tünele doğru gidiyorlardı.

Doktor sürünerek tünele girdi. İçerinin karanlık olması gerekse de güçlü bir ışıkla karşılaştı. El yordamıyla kabloyu takip ederek tünelde aşağıya doğru indi ve bir anda karşısına insan yapımı, küçük bir mağara çıktı. Mağaranın merkezinde su çarklarındaki gibi bir metal kutu vardı ama bu, yanlarındaki ışıklarla nabız gibi atıyordu ve güç içeriden geliyormuş gibi görünüyordu.

Jo da iplerini kolaylıkla kesmiş ve Viking yemek bıçaklarının bir sofra takımından çok ölümcül bir silah cephanesine uygun olacağını düşünmüştü.

Gece kıpırtısızdı ve köy garip bir şekilde sessizdi. Yine de Jo yanından geçtiği evlerdeki insanların seslerini duyabiliyordu. Nereye gittiğini biliyordu. TARDIS'in kamuflaj devresi hâlâ bozuk olduğu için Doktor'un gemisi 1963 yılı polis kulübesini içine alacak kadar büyük bir binada olmalıydı ve bu büyüklükte tek bir yer vardı. Njord'la daha önce görüştüğü büyük salon.

Büyük salona doğru yavaşça ilerledi ve binayı karanlıkta gördü. Bir kapı bulup içeriye sızdıktan sonra merkez salonun koridorlar ve başka odalarla sarılı olduğunu keşfetti. TARDIS'e benzeyen tanıdık bir şekil görünce koridorlardan birinde yürümeye başladı.

Bir köşeyi geçti, sonra bir diğerini ama hiçbir şey bulamadı. Sonra zayıf bir ay ışığının duvardaki camsız pencereden sızdığı bir odaya geldi.

Işık gerçekten çok güzel bir şey gösteriyordu: Bir Viking gemisinin neredeyse Jo'nun boyunda olan tahta modeli... Gemi açık güverteli, alçak ve inceydi ve oldukça detaylıydı.

Jo içinde olduğu duruma rağmen kendini onu hayranlıkla izlerken buldu, sanki sihirli bir çekim onu kendine yaklaştırıyordu.

Geminin pruvasındaki ejderha başına dokunmak için elini uzattığında modelin içinin daha detaylı olduğunu gördü: kürekçilerin oturacağı sıralar, dümeni kontrol eden yeke. Dümene dokunmadan edemedi Jo ama dokunduğu gibi kopunca korkuyla nefesini içine çekti.

"Sen!" diye bağırdı karanlıkta bir ses. "Sen! Ne yapıyorsun burada?"

Birileri yaklaşıyordu.

Jo arkasına döndü ve küçük tahta parçayı cebine koyup ona öfkeyle bakan Viking'le suçlu bir ifadeyle yüzleşti.

"Ah olamaz," dedi.

"Seni daha yeni bağladım," dedi Viking. Homurdandı. "Benimle gel. Njord ve Frey senin kaçışını öğrenmek isteyeceklerdir."

Efendi güldü.

"Barakanızdan hoşlanmadınız mı Bayan Grant? Sorun değil, ben de tam sizle Doktor'u getirtecektim. Ne yazık ki Doktor da bizi terk etmiş gibi görünüyor. En azından şimdilik. Nereye gittiğini söylemek ister miydiniz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedijo bunun gerçek olup olmadığını merak ederek.

"Ah bundan şüpheliyim," dedi Efendi. "Ama önemli değil. Ne olursa olsun Doktor'un zamanı neredeyse tükendi. Ve siz en az onun kadar iyi bir kurban olacaksınız. Hadi. Artık gitsek iyi olacak."

İki adam Jo'yu yakaladı.

Njord öne atıldı ve ellerini birbirine çarptı. Bir anda tam takım savaş kıyafeti içinde bir Viking birliği ortaya çıktı.

Efendi Jo’nun arkasındaki salonun köşesini işaret etti. Jo arkasını döndüğünde TARDIS’i gördü.

Efendi cebinden bir anahtar çıkardı ve mavi polis kulübesine yürüyerek kapıyı açtı. Njord’u çağırdı ve onunla adamları Jo’yla beraber içeriye girdiler.

“Her zaman Doktor’dan daha iyi bir pilot olmuşumdur biliyor musun?” dedi Efendi ve TARDİS cisimsizleşmeye başlarken ellerini merkezi konsolun üstüne koydu. “Niye bu kadar abartıyor hiç anlamadım.” Birkaç saniye sonra tekrar cisimlenmişlerdi.

Efendi konsolu bıraktı ve Viking savaşçılar, o kapıya gidebilsin diye kenara çekildiler. Efendi ilerledi ve kapıyı açtı. “Belki de bu yaşlı kız beni Doktor’dan daha fazla seviyordun ”

TARDIS’in dışında Njord’un salonundan da büyük bir oda vardı. Jo buranın bir kilise ya da katedrale benzediğini düşündü.

İçerisi insanlarla doluydu ve TARDIS’in gelişiyle biraz tedirgin olsalar da çoğu ilgilenmemiş gibi görünüyorlardı. Buna benzer bir şeyi daha önce görmüş gibiydiler.

Jo etrafına bakındı. İşte oradaydı. Tek gözlü kral. Yaşayan tanrı. Odin, bütün İsveç’in Yüce Kralı. Elinde Gungnir’i tutuyordu ve etrafını oğulları sarmıştı. Elinde çekiciyle Thor buradaydı ve Jo’nun küçük kardeş olduğunu tahmin ettiği Balder olan bir adam da Thor’un yanındaydı. Odin’in savaşçılarından oluşan kalabalık ikisinin yanında uzanıyordu. Aesir ve Vanir karşı karşıya gelmişlerdi.

Aralarında tek başına, baştan ayağa beyazlar içinde bir adam duruyordu. Elinde uzun ve kötücül görünen bir bıçak tutuyordu, hem bir rahip, hem de cellattı ve kurban etmeye hazırdı.

‘İşte Njord!" diye kükredi Odin. “Bu tapmakta, bu gecede, bizim kadim ve asil kutsamamıza şahit olmaya geldin.” Njord öne bir adım attı. “Geldim.”

Odin gülümsedi ama bu gülüşte bir hainlik vardı. “Frey sen de geldin mi peki? Bana sözlerini tutmaya geldin mi?” Njord başını

Efendi’ye sorgulayan bir bakışla çevirdi. Efendi başını salladı. “Geldim.”

“Nedir bu?” diye bağırdı Njord. “Bu adamla ne anlaşması yaptın?”

Odin güldü. “Yine de bir kurbanımız olacak! Evet.” Halkından bir kükreme yükseldi ve Odin’in adamları Doktoru topluluğun önüne doğru getirdi.

“Sen, Şifacı!” diye ilan etti Odin. “Artık benim olan sihirli geminin sahibi!”

Njord büyük bir ihanete uğradığını anlayınca öfkeyle kükredi. “Ne? Nedir bu?”

Adamlarına elini salladı ama onlar hareket edemeden Odin’in savaşçıları tapınağın gölgelerinden öne çıkıp silahlarım kuşanarak etraflarını sardılar.

“Ve sen Odin... Yüce kral!” dedi Efendi. “Artık anlaşmanın senin tarafını tutma zamanın geldi. Mızrağı ver lütfen.” Odin yine güldü. “Seni aptal küçük adam. Gemi benim. Mızrak benim. Sana daha fazla ne ihtiyacım var ki?”

Efendi’nin yüz ifadesi karardı. “Sen! Ne cesaretle! Hiçbir şey bilmiyorsun. Bana ihtiyacın var. Ve bana o mızrağı vereceksin yoksa o gemiyi nasıl kullanacağım öğretmem!” “Bana öğreteceksin!” diye bağırdı Odin. Sonra sesi alçak ve korkutucu bir fısıltıya dönüştü. “Yoksa seni bu Şifacı ve kadınla beraber öldürürüm.”

Doktor, Efendiye baktı. “Aferin eski dostum,” dedi ve Odin’e döndü. “Efendim lütfen, beni dinlemeniz gerekiyor. Beni çok dikkatli dinlemelisiniz.”

Odin, Doktor’a döndü, yüzüne şaşkın ve merak dolu bir ifade yerleşmişti. “Dinlemeli miyim? Neden?”

“Çünkü siz ona nasıl ihanet ettiyseniz, bu adam da size ihanet etti. Ancak onun ihaneti sizinkinden çok daha büyük. Size yaptırdığı şu su çarkları. Bunun işinize yarayacağını söylemiş olmalı.”

Odin’in gözleri kısıldı ve bir Doktor’a bir de artık kollan Odin’in iki adamı tarafından tutulan çaresiz Efendi’ye baktı.

“Büyük bir güç olduğunu söyledi. Ev ve salonlarımızı aydınlatıp ısıtabilecek bir güç.”

“Öyle de olacak ama düşündüğünüz gibi değil. Onun için yaptığınız çarklar uzun zamandır güç depoluyor ve Frey istediği zaman hepsini patlatabilir. Böyle olursa sadece sizi, buradaki herkesi, köyü ve tapınağı değil, aynı anda zaman akımında bir yara oluşturacak ve böylece buraya bir daha kimsenin gelip gidememesini sağlayacak. Onun asıl niyeti şüphesiz buydu: Mızrağı çalıp izlerini örtmek.”

Odin, Doktor’a baktı. “Saçma sapan konuşuyorsun Şifacı.”

“Gerçeği söylüyorum. Söylediğim her şeyi anlayamayabilirsiniz ama en azından şunu anlayın: Frey size ihanet etti! Ona güvenmeyin!”

“Bu kadarı yeter!” diye bağırdı Njord. “Asıl Odin bize ihanet etti.”

“Hayır!” diye kükredi Odin. “Sen ve Frey en başından beri savaş istiyordunuz ve istediğinizi alacaksınız!”

Gungnir’i başının üzerine kaldırdı ve Vanir’e doğru atacak gibi göründü.

“Doktor!” diye bağırdı Jo. “Savaşın başlangıcı!”

“Daha değil,” dedi Doktor. “Odin! Bir şey unutmuyor musun? Savaşa gitmeden önce zafer için kurban vermeniz gerekmiyor mu? Önce bunun olması gerek değil mi?”

Odin gözleri öfkeyle açılmış bir şekilde arkaya döndü ama Doktor'la konuşurken mızrağını aşağıya indirdi. “Evet,” dedi. “Haklısın. Haklısın! Pekâlâ! Peki önce hanginizi kurban edeyim? Hain Frey’i mi? Yoksa kadınını mı?”

“Hayır!” diye bağırdı Doktor. “Beni al. Kendimi sana veriyorum ama tek bir şartım var.”

“Nedir bu?”

Doktor elini rahibe uzattı. "Bu adamla bana hakaret etme. Eğer kurban edileceksem, rica ediyor, hatta Gungnir'in kendi gücüyle, kralın elinden ölme onuruna sahip olmayı emrediyorum!"

"Doktor! Hayır!" diye çığlık attı Jo ve onu tutan adamlardan kurtulmak için uğraştı ama başarısız oldu.

Odin saniyeler akıp geçerken Doktor'a baktı ve gülmeye başladı. Mızrağı başının üzerine kaldırdı ve ismini haykırdı: "Gungnir!"

Bağırışına adamları da katıldı ve Odin bir adım öne atıldı. Doktor kenara doğru çekilmeye, geriye doğru gitmeye başladı. Odin bu kedi-fare, avcı-av oyunundan hoşlanarak gülümsedi. Doktor aralarındaki mesafeyi gittikçe açıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı Jo yine. "Hayır!"

Ve o anda sessizleşti çünkü Doktor'un ne yaptığını ve nerede durduğunu görmüştü.

Odin kolunu geriye kaldırdı ve bütün gücüyle Gungnir'i fırlattı. Mızrak elinden çıktı ve doğrudan Doktor'a yöneldi. Iskalaması imkânsızdı. Iskalamayacaktı.

Jo, Doktor'un öylece duruşunu görünce çığlık attı. Sonra Doktor iki adım daha geriye gitti ve TARDIS'in kilitlenmemiş kapısından içeriye girip ortadan kayboldu.

Mızrak onun arkasından içeriye girip kayboldu.

Herkes o anda şaşkınlık içindeydi ve sessizleşmişlerdi.

Üç uzun kalp atışı boyunca hiçbir şey ve hiç kimse hareket etmedi sonra Doktor mızrağı elinde tutarak TARDIS'ten dışarıya çıktı.

Doktor'un sesi derin ve güçlüydü. "Iskalamayan mızrağı fırlattın Odin. Ve ıskaladın. Artık benim sıram."

Kolunu kaldırdı ve duraksayarak gülümsedi. "Ya da Gungnir'i sana bir tek şartla geri verebilirim."

Odin bundan hoşlanmayarak kükredi ama Doktor mızrağı tekrar atmak üzere hareketlendi. "Benim de ıskalayacağımdan emin misin?"

diye sordu.

Odin’in kükreyişi söndü ve sıktığı dişlerinin arasından “Ne istiyorsun Şifacı?” diye tısladı.

Doktor, Jo’ya döndü ve gülümsedi.

12

Güvenli bir şekilde içeriye girdikten sonra Doktor, TARDIS’in kapısını kapattı ve Jo onun yanma koştu. “Mızrağı bırakamayız!” diye bağırdı. “O şey benden bile önemli!” Doktor onu omuzlarından tuttu. “Ah canım benim,” dedi. “Gerçekten çok asilsin. Haklıydın. Senin arzuların kadar asili yok. Yine de bir konuda hatalısın. Hiçbir şey senden daha önemli değil.”

uAh, Doktor. Ben... Ama mızrak...”

“Evet, mızrak,” dedi Doktor. “Mızrak ama hangi mızrak?”

Kafasıyla mızrağın dayalı durduğu TARDİS kapısını işaret etti.

“Ama onu az önce geri verdin.”

“Hayır, ona müzeye bırakacağımız kopyayı verdim. Buradaki gerçek olanı. En azından öyle olduğunu umuyorum. Oldukça karışık bir andı.”

Doktor göz kırpınca Jo kahkahalara boğuldu. “Bu çok zekice!”

“Teşekkürler. İyi doğaçlamalarımdan biriydi sanırım. Çok nadir oluyorlar.”

“Ama o mızrak niye sana isabet etmedi?”

“Zamansa! engel,” dedi Doktor. “TARDIS’in içinde mızrak kadar basit de olsa hiçbir silah çalışmaz. Bir kere içeriye girdikten sonra güvendeydim. Kenara kaçıp yakalamak kolaydı. Sonra da kolaylıkla mızrakları değiştirdim ve eski polis kulübesinden geri çıktım.”

Jo gülümsedi. “Peki ya Efendi?”

“Ah, bahsettiğim kapasitörü tapınağın altında bulacaklardır, sonra da beni ve Efendi’yi daha fazla ciddiye alacaklardır. Ama onu

biliyorsun. Bir şekilde kurtulmayı başaracaktır. Ancak bu sefer normalden daha uzun sürebilir. Çözemediğim tek şey TARDIS'inin nerede olduğu. Ya da *Skithblathnir'inin*desem daha iyi olacak herhalde."

Jo sessizleşti.

"Ne oldu?" diye sordu Doktor. "Bir sorun mu var?" "Efendi'nin TARDIS'i. Onu bir Viking gemisi gibi göstermiş olabilir mi?"

"Mantıklı. Efsaneler oradan geliyor olsa gerek. Vikingler'in onu, kendi gemilerine benzediği için kabullenmeleri daha kolay olmuştur."

"Ah," dedijo. "Peki ne kadar büyüktür acaba?"

"Her boyutta olabilir. Neden?"

Jo cebini karıştırıp model gemiden yanlışlıkla kopardığı tahta parçayı aradı: Dümen. Ancak eline gelen şey tahta dümenin yerine tuhaf, metal bir şeydi.

"Doktor bu önemli bir şey mi? Ben buldum ama yanlışlıkla kırdım."

Doktor parçayı Jo'dan aldı ve kısa süre inceledikten sonra öyle bir güldü ki sesi TARDIS'in UNIT karargâhında cisimlenme gürültüsünü bile bastırdı.

"Ah canım benim," dedi. "Efendi'nin TARDIS'inin boyutsal düzenleyicisini almışsın. Bu olmadan yolculuk etmekte oldukça zorlanacak. Jo, harikasın! Benim bile bunun yenisini bulmam zor olurdu!"

"Senin bile mi Doktor?" dedijo gülerek.

"Yani," dedi Doktor. "En azından Viking dönemi teknolojisini kullanarak evet."

Ve böylece Doktor TARDIS'ten dışarıya, İngiltere 1973 yazının güvenli sıcaklığına adım attı.

[1]

Klasik *Doctor Who* dönemindeki açılımı United Nalions lntelligence Taskforce (Birleşmiş Milletler İstihbarat Gücü) olan askeri birlik. Yeni seride Birleşmiş Milletler doğrudan böyle bir kurgusal kurumla anılmak istemedikleri için Russell T. Davies tarafından açılım Unified lntelligence Taskforce (Birleşmiş İstihbarat Gücü) olarak değiştirilmiştir, -çn

Dördüncü Doktor:

Kötülüğün Kökleri

PHILIP REEYE

Açılış

Güz Yıldızlarının arasında, uzakta bir yerde olan isimsiz dünyanın ölü yüzeyindeki Heligan Gövdesi uzayın sert ve soğuk ışığında yapayalnız duruyor. Yerçekiminin etkisini hiç bilmemiş, devasa dalları her yöne doğru yayılan bir ağaç. Parlak yapraklan arasında insanlar evler, binalar ve galeriler inşa ediyorlar ama ağaç onların farkında bile değil. Uyuyor, yüzyıllardır uyuyor ve uzun, yavaş, acı intikam rüyaları görüyor.

1

Halkının nesiller boyu yaşayan tahtanın içinde açtığı ağaç gövdesinin dik yollarında yürürken Inti büyük ağacın çatırdadığını, kıpırdayıp mırıldandığını duyabiliyordu. Bu seslerden nefret ediyordu. Tavandaki loş biyo-lambaların yarattığı gölgelerden nefret ediyordu. Bu derin yerler Inti'yi hep rahatsız etmişti. Fakat bililerinin buralara gelmesi gerekiyordu. Birinin merkez ağaç gövdelerini çürümeye karşı kontrol etmesi ve bal kovanlarıyla etmeyvesi çalılıklarını araması gerekiyordu. Halkının besin tedariklerini takviye etmek için bunlara ihtiyacı vardı. Inti artık on beş yaşında, erkekliğinin ilk yılındaydı. Justiciar'ın[1] oğlu bile sırası geldiğinde iç dallara gitmek zorundaydı.

Işıl-böcek lambasını çatlaklara doğru yönelterek kıvrımlı yollardan ilerledi. Bir taraftan da bal kovanının nerede olduğunu belli edecek küçük, siyah arıların sesine kulak kesilmişti. Büyümesine izin verilirse yolu tıkayacak tahta budakları gördü. Yeri kırmızı bir kumaşla işaretledi ve kabuk-kitabına, budama birliklerine bunun raporunu vermeyi not etti.

Ağacın çatırtıları artmıştı. *Bu gece biraz huzursuz,* diye düşündü înti. *Uykusunda homurdanıyor.* Ve sonra tam da kendini bu gürültülerin korkulacak bir şey olmadığına inandırmışken başka bir ses duymaya başladı. Kükreyen, hırıltılı bir ses. Büyük bir testere, ağacı kesiyormuş gibiydi. Hırıltının sesi gittikçe daha da yükseliyordu. Bir şey ta Kalpağacından înti'ye doğru hızla geliyordu sanki.

İnti lambayı bıraktı ve elleriyle kulaklarını kapattı. Lambanın değerli cam panellerinden birisi kırıldı ve içerideki böcekler kaçıp înti'nin başının çevresini titrek ve küçük ışıklardan oluşan bir fırtına gibi sardılar. Sonra da hızla gölgelere dağıldılar.

Ses gittikçe yükseliyor ve yükseliyordu. Derken bir anda durdu.

Înti ellerini kulaklarından çekti ve dinledi. Şimdi sadece büyük ağacın mırıltılarım duyabiliyordu. Yeni ve korkunç sesten sonra bu mırıltılar sessiz ve huzurlu geliyordu.

Înti’nin ilk düşüncesi dış dallara geri gitmek oldu. Ancak işini niye yarım bıraktığını sorduklarında ne söyleyecekti? Korkunç bir ses duyduğunu mu söyleyecekti? Diğerlerinin onunla nasıl dalga geçeceğini hayal edebiliyordu. înti, Justiciar’ın oğluydu. Cesur olup iyi bir örnek teşkil etmek onun vazifesiydi.

O yüzden kaçmak yerine sesin geldiği yöne doğru gitti. Yolun kıvrımını aştı ve devasa ağaç gövdelerinin arasında bir boşluğa açılan sığ kazınmış merdivenlerden indi.

Înti buraya daha önce gelmişti. Sindirim odasının hemen üstündeydi ve cenazeler için kullanılıyordu. Küçük bir çocukken büyükbabasının küçülmüş bedeninin zemindeki karanlık boşluklardan birine, ağaçla bir olması için indirilişini hatırlıyordu. O zamanlar yas tutanlar haricinde kimse yoktu burada. Şimdiyse soluk gümüşi ışığın içinde bir şey bekliyordu. İnsan boyundan yüksekti ve lnti’nin daha önce çok az gördüğü bir renkteydi. Ayrıca dikdörtgendi, pencereleri ve bir kapısı vardı. Tıpkı küçük, kayıp bir oda gibiydi. Ya da bir kutu...

İnti’nin ağzı kurudu. ***Olamaz,*** **diye düşündü. Şimdi ve** ***burada*** **olamazdı! O kadar yıl bekledikten sonra** ***ona*** **görünemezdi!**

Yine de orada somut, imkânsız ve korkutucu bir şekilde duruyordu: Mavi Kutu.

2

“Leela!” diye bağırdı Doktor. “Geldik!”

Heyecanlı ruh hallerinden birindeydi yine. Leela altında uyuduğu kürkleri bir kenara attı ve Doktor’u bulmak için kabininden dışarı çıktı. Doktor’la yıllar ve ışıkyıllan boyunca dolaşmıştı ama yine de ruh halinin neye göre değiştiğini çözememişti. Bazen bir çocuk, bazense bir tanrı gibiydi. Çoğunlukla ikisi birdenmiş gibi görünüyordu.

“Haydi!” diye bağırdı Doktor. Leela’nm önünden giderken, sesi TARDIS’in tuhaf, fazla büyük boşluğunda bir yerlerde yankılanıyordu. “Hiç merak etmiyor musun?”

Leela yüzme havuzunun yanından geçti. Spiral gibi dönen merdivenleri çıktı ve kontrol odasına giden koridoru aştı. Yükselip

alçalma hissinden TARDIS'in ne zaman hareket edip etmediğini anladığı için, bir yere inmiş olduklarını biliyordu. Doktor uzun atkısını boynunda üç kere sarmış, şapkasını karışık, kahverengi saçları üstünde geriye atmış, yüzünde büyük bir sırıtışla kapının yanında bekliyordu. "Neredeyiz?" diye sordu Leela.

"Sürpriz!" dedi Doktor. "Ağaçlan ne kadar çok özlediğinden yakmıyordun hani?"

"Yakınmıyordum," dedi Leela. Fakat doğruydu. Kendisi ormanda yaşıyordu. Sevateem'in bir savaşçısıydı. Ancak Doktor onu orman evinden aldığından beri yolculukları hep ağaçsız yerlere olmuştu: Ix'in kristal şehirleri, Pluto'nun Güneş Yaratıcılarinın metal kovanları. Leela'nm bir yanı ormanların loş ışığını ve yetişen şeylerin kokusunu özlüyordu.

"Tabii ki yakınıyordun!" dedi Doktor. "Kati surette de haklıydın. Ve bu yakınmaların bana her zaman burayı ziyaret etmek istediğimi hatırlattı. Adı Heligan Gövdesi."

"Burada ağaçlar da mı var?"

"Çok daha iyisi! Heligan Gövdesi'nin kendisi bir ağaçtır zaten. Genetik mühendisliği ürünü, küçük bir ayın boyutunda devasa bir ağaç. Yirmi dördüncü yüzyılda Dünya insanları başka gezegenleri terraforme etmek için kullanıyorlardı."

"Tera... Ne?"

"Terraform: Dünya gibi yapmak yani. Cygnus Sektörü'ndeki gezegenlerin üst atmosferlerinde asılı duran Heligan ormanları görmüştüm. Yavaşça karbondioksiti emip oksijen yayıyorlardı. Yapraklar güneş toplayıcıları olarak çalışıyorlar. Şimdi geldiğimizse farklı; çok daha büyük ve tek başına."

Doktor ağacın bir resmini TARDIS'in ekranında açtı. *Bir ay gibi görünüyor,* diye düşündü Leela. Kuleler, pencereler ve kapalı balkonları olan, her yanından sivri uçlar yükselen, yeşil yapraklardan oluşan bir ay. Ağaç, kül kadar cansız görünen bir gezegenin üstünde havada duruyordu.

“Bir ağaca benzemiyor.”

“Hayır,” dedi Doktor. “Daha ziyade sincaplar tarafından yapılmış devasa bir Noel süsü gibi görünüyor. Ağaç içeride. Merkezdeki kök topunda. Gövdeleri ve dalları her yöne

doğru yayılıyor. Ve içinde insanlar yaşıyor! Aşağıdaki gezegende hiç hayat yok ama burada, yüzlercesi bu ağaçta yaşıyor. Binlerce yıl süresince, yavaş yavaş birbirine bağlanan ağaç evler. Burası bir uzay istasyonu Leela. Ağaçtan bir uzay istasyonu!”

Leela bu şeye baktı. “İnsanlar niye burada yaşamak ister ki?”

“Biliyor musun, hiçbir fikrim yok!” dedi Doktor, yüzündeki sırıtış daha da büyüyerek. Yeni bir yere vardığında hep böyle olurdu zaten. “Haydi öğrenelim!”

Kapıyı açtı. Leela bıçağının yanında olup olmadığını kontrol etti ve K9’a bakındı. Robot köpek ana konsolun altında duruyordu. İçinden dışarıya çıkan çok renkli kablolar, konsolun yanında bir girişe takılıydı. Hareketsizdi. Tek gözü sönüktü. Ancak Leela adını söylediğinde başını kaldırdı ve anteni ona doğru yöneldi.

“Şarj oluyorum efendim,” dedi. “Bitmesine kalan zaman: İki saat, otuz yedi dakika ve on dört saniye...”

“Pekâlâ K9,” dedi Doktor. “Sen burada bekle. Akıllı köpek.”

“Olumlu efendim.”

“Ama Doktor,” diye karşı çıktı Leela, “ya saldırıya uğrarsak? Bu küçük metal şey iyi savaşıyor.”

“Bana bakması için K9’a ihtiyacım yok,” dedi Doktor. “Hem burada tehlikeli bir şey olmayacağına eminim.” Doktor emin olabilirdi ama Leela değildi. Doktor’un her zaman tehlikeyle ilgili nasıl bu kadar dikkatsiz olduğunu anlayamıyordu. Yanında ona bakması için benim olmam iyi bir şey, diye düşündü. O sırada Doktor TARDIS’in kapısını açtı ve büyük ağacın loş yeşil ışığıyla, sıcak ve topraksı kokusuna adım attılar.

TARDİS bir çeşit tahta mağarada belirmişti. Duvarlar yüzyıllar boyunca birbirine karışıp birleşmiş kalın ağaç gövdelerinden oluşuyordu. Zemin ise köklerden oluşan bir örgüydü. Bazı yerlerinde karanlık delikler vardı. Doktor zevkle oradan oraya zıplıyor, elleriyle pürüzsüz gümüş ağaca dokunup, “Oldukça gelişmiş çobanpüskülü DNAsmdan yetiştirilmiş sanırım!” ya da “Kendi yerçekimini üretemeyecek kadar küçük. Bir yerlerde bir üretici olmalı. Böylece atmosferin uzaya kaçmasını engelliyorlar,” gibi cümleler kuruyordu.

Leela onu görmezden geldi. Doktor DNA, yerçekimi ve uzayı iyi biliyor olabilirdi ama o da ağaçlardan anlıyordu. Kendi köyündeki bir günlük yürüyüş mesafesindeki bütün ağaçları teker teker biliyordu. Bir çocukken bile ağaçlann insanlar gibi karakterleri olduğunu anlamıştı. Etrafındaki yaralı, düğüm olmuş ağaç gövdelerine bakıp ağacın çatırdayıp titreyişini ve hareket edişini dinledi. Ona ağaç kadim ve kötücül gibi gelmişti.

Ve üzerlerinde gözler olduğunu da hissediyordu. Birileri onlan izliyordu. Bıçağına uzanarak döndü. Yakınlardaki ağaç gövdelerinin arasından dar bir geçit açılıyordu ve karanlıktan, kahverengi yüzlü, korku dolu geniş gözlere sahip bir çocuk bakıyordu.

“Doktor,” diye fısıldadı Leela.

Doktor da çocuğu görmüştü. “Merhaba!” dedi.

Çocuk ne hareket edebiliyor ne de konuşabiliyor gibi görünüyordu. Doktor ona doğru gelirken gölgelere biraz daha çekildi. Ama başka bir şey yapmadı.

Doktor çocukla karşılaştığı için mutlu görünüyordu. Daima kimi görse mutlu olurdu zaten. Elini cebine attı ve kırışık, kahverengi bir paket çıkardı. “Bir şeker ister misin canım?” diye sordu ve paketi çocuğa uzattı.

Çocuk bir pakete, bir de Doktor’un güven veren gülümseyişine baktı. Pek güvenliymiş gibi görünmüyordu. “Sen gerçekten osun! Doktor’sun!” dedi.

“Evet. Bu da Leela. Senin adın ne?”

“Înti,” dedi çocuk.

“Înti? Güzel bir isimmiş. Akılda kalıcı. Kolay hatırlanıyor.”

“İntikamımızı-Doktor-Binlerce-Acı-Veren-Ölüm-Tattığında-Alacağız’ın kısaltılmışı,” dedi çocuk.

Doktor’un gülüşü silindi. “Eh,” dedi. “Bu biraz uzunmuş. Niye kısalttığınızı anlıyorum. Bu arada şeker istemediğine emin misin canım?”

Ağaç boyunca bir sarsıntı yayıldı ve ağaç gövdeleriyle dalların çatırdayıp fısıldamasına, ayaklarının altındaki köklerin titremesine neden oldu.

Leela kararlı bir tavırla, “Burası tehlikeli,” dedi. TARDIS’e doğru döndü. Ancak dikkatinin Doktor ve Înti üzerinde olduğu birkaç saniye içinde oda değişmişti. Zeminden yeni fidanlar yükselip TARDIS’i çevreliyor, her an daha da kalınlaşan dallarla bir kafes içine hapsediyordu. Leela öne atıldı ve bir fidanı çekiştirdi. Taze, yeşil ve esnekti ama Leela fidanı TARDIS’ten çektiği gibi yerini yeni bir tanesi aldı.

“Bir şeyler yap!” diye bağırdı Doktor’a. “Sihrini kullan!” “Sonik tornavidadan mı bahsediyorsun?” Doktor şapkasını çıkarıp başını kaşıdı ve TARDIS’in olduğu yerde büyüyen dallar ve asma bıyıklarına baktı. “Tornavida tahtada maalesef çalışmaz.”

Leela öfkeyle bağırdı ve bıçağını çekti. İnce asmalar özsuyun yapışkanlığı içinde kolaylıkla ayrılıyordu ama durmadan yenileri çıkıyordu. İlk başta büyüyenler çoktan kalınlaşıp tahtalaşmışlardı.

“Asla kaçamayacaksın!” diye bağırdı înti. Leela’nm ağaca yaptıklarına öfkelenip Doktor’a olan korkusunu unutunca kadına doğru koşup onu geri çekmeye çalıştı. “Ağaç uyandı! Adalet yerini bulacak!”

Leela, Inti'den kurtulup lanet ederek geriye döndü. Doktor’un, “Hayır!” diye bağırmasına rağmen bıçağı çocuğa saplamaya hazırdı. Ancak hamlesini yapamadan ağacı ilkinden daha kötü bir sarsıntı salladı. Leela dengesini kaybedip öne atıldı. Doktor onu yakalamasa

düşecekti. înti'yse o kadar şanslı değildi. Geriye doğru sendeleyerek zemindeki tekinsiz, karanlık boşluklardan birine kaydı ve korku dolu bir çığlıkla gözden kayboldu.

Sarsıntı sona ererken Doktor ve Leela deliğin kenarına koştular. Delik özsuyuyla yapış yapış olmuş pürüzsüz duvarlı bir tünele açılıyordu. Derinlerde yeşilimsi bir ışıltı görünüyordu. Leela yeşil sıvıdan bir göle bakıyorlarmış gibi hissetti. Tünelden güçlü, gübremsi bir koku ve yarı yolda küçük bir tutamağı yakalamış Inti'nin inlemeleri yükseliyordu.

"Endişelenme!" diye bağırdı Doktor. "Seni yakında oradan çıkaracağız!"

Leela ona niye yardım etmeleri gerektiğini anlamıyordu. Bu çocuk onların düşmanıydı! Onlara saldırmıştı! Yine de Doktor'u memnun etmek istiyordu. O yüzden tartışmak yerine delikten aşağıya sarkıp iki elini de korkmuş çocuğa uzattı.

Ancak çocuk Leela'nm uzanamayacağı bir mesafedeydi. Doktor, Leela'yı tekrar dışarı çekti. "Hayır, hayır, onun ardından düşmeni istemeyiz." Doktor tekrar Inti'ye baktı. "Aşağıda ne var?" diye seslendi. "Dipten çıkacak bir yol var mı?"

Çocuk başını iki yana salladı.

"Doktor!" dedi Leela, onun kolunu çekiştirerek. "Yaşadığım yerde küçük canlıları tuzağa düşürüp yaprakları arasında balçık havuzlarında eriten orman bitkileri vardı. Bu ağaç da aynı ama daha büyüğü!"

Doktor gözleri ardına kadar açılmış, ölümcül ciddiyette bir ifadeyle Leela'ya baktı. "Heliganlar normalde etçil değillerdir. Sanırım bu kendini sadece güneş ışığıyla doyuramayacak kadar büyük. Birileri DNA yapılarıyla oynamış... Bu aşağıdaki sindirim odası olmalı. Bütün atıklarını buraya atıyorlar galiba. Ölülerini de. Böylece ağaç daha da güçleniyor. Gayet pratik..."

"Doktor, çocuğa ne olacak?"

“Ne? Aaa evet...” Doktor yine boşluktan aşağıya baktı. Înti hâlâ asılı duruyordu. “Sence ne kadar aşağıdadır?” diye sordu Doktor. “Bence bir altı metre vardır. Neredeyse altı metre. Dur bakalım... İki buçuk Rigellian floonu... Evet, bu yeterli olur.”

Doktor konuşurken boynundaki uzun ve çizgili atkıyı çözüyordu. Atkının bir ucunu boşluğun hemen kenarında çıkıntı yapmış bir köke bağladı ve diğerini çocuğa uzattı. “Şunu yakala bakayım Înti!”

Çocuk zehirli bir yılanı tutması istenmiş gibi baktı. *Belki de gerçekten zehirli bir yılan sanıyordur,* diye düşündü Leela. “Sana zarar vermeyecek,” dedi çocuğa. “Sadece bir ‘atkı’ o kadar. Bir cüppe gibi ama daha işe yaramazı. Tut şunu! Hayatını kurtarmaya çalışıyor!”

Çocuk hâlâ korkmuş görünüyordu. “Ama Mavi Kutu,” dedi zorla. “Ayrıca dedi ki... O Doktor!”

“Şunu yakala şimdi,” dedi Doktor neşeyle. “Haydi akıllı evladım benim.”

Înti bir an yukarı bakarak asılı durdu. Sonra korku dolu bir inlemeyle tuttuğu yeri bıraktı ve atkıyı yakaladı. Bir an sallandı ve ayaklarını boşluğun duvarlarında koyacak bir yer bulmak için uğraştı. Botları yüzünden kopan küçük ağaç parçaları aşağıdaki yeşil göle düştüler.

“Umarım atkıyı esnetmez,” diye fısıldadı Doktor, Leela’ya. lnti’nin onlara doğru gelişini izliyorlardı. “Sadece bir sorunu çözebildik tabii. Şimdi TARDIS’i kurtarmayı düşünmeliyiz. Bu küçük acil durumlarda her zaman bir sonuç vardır. Sadece farklı bir yerden bakmayı denemelisin.” Doktor, Leela’yı tırmanan çocukla ilgilenmesi için bırakıp sırtüstü uzandı ve ellerini başının arkasına koydu. Aklı en iyi rahatladığı anlarda çalışıyordu. Ancak tam aklını TARDİS sorununa çevirecekken, Leela’yla kendisinin artık yalnız olmadıklarını fark etti. Genç înti’yi kurtarmaya çalışırken odaya sessizce üç adam ve bir kız girmişti. Dördü de tahta zırhlar giymişlerdi ve mızrakları vardı. Liderleri gibi görünen kız kendi mızrağını Doktor’un boğazına yöneltmişti.

Doktor ona gülümseyerek baktı. “Merhaba! Bence arkadaşım Leela’yla çok iyi anlaşacaksınız.”

Leela arkasına baktığında yeni gelenleri gördü ve ayağa kalkıp bıçağına uzandı. Doktor bıçağı kılıfında bırakmasını işaret etti. Genç yol arkadaşının tek hatasının birileriyle karşılaştığı anda onları bıçaklamak istemesi olduğunu düşünüyordu. Şahsen Doktor karşısmdakileri konuşturmaya çabalardı. İnsanlar biraz muhabbet ettikten sonra seni öldürmeyi daha az istiyorlardı. Hem fikirleri değişmese bile en azından kaçmak için bir plan yapacak kadar zamanınız oluyordu.

Doktor parmağıyla kızın ona uzattığı mızrağın ucuna dokundu. “Of! Tahta değil mi? Çok keskin görünüyor.” “Öyle,” dedi kız. Konuşmak istiyormuş gibi görünmüyordu. “Kim olduğunuzu ve burada ne aradığınızı söylemezseniz ne kadar keskin olduğunu da görürsünüz.”

“Geçiyorduk sadece,” dedi Doktor gülümseyerek. “Bir uğrayalım dedik. Bu arada ben Doktor’um.”

Kızın gözleri öfkeyle parladı. Arkasındaki adamlar korkmuş görünüyorlardı. Biri, “Bu o!” dedi. Diğeri de “Dikkatli ol Cez! ‘Doktor bir aldatma ustasıdır’ unutma!” diye bağırdı.

“Cez?” dedi Doktor düşünceli düşünceli. “Bu neyin kısaltması acaba?”

“Tam adım, Cezası-Doktor’un-Sonsuz-Bir-Acı-Olacak’tır.” “Peki,” dedi Doktor. “Biliyor musun Leela, aramızda kalsın ama burada çok sevilmediğimi düşünmeye başladım.” “Başkan Ratisbon ağacın uyandığını hissetti ve onu hareket geçirenin ne olduğunu bulmam için beni yolladı,” dedi kız.

“Başkan Ratisbon demek?”

“Onu duydunuz mu?”

“Hayır. Kimmiş?”

“Halkımızın intikamını yerine getirecek kişi olarak seçilendir,” dedi Cez gururla.

“Kendisini tebrik ederim.”

“Dikkat et!”

Mızrakçılardan biriydi bu. Boşluğun kenarını işaret ediyordu.

Înti o kadar dağılmış ve özsuyuna bulanmıştı ki, dışarıya nefes nefese tırmanarak çıkarken onu tanımadılar. Sonra Cez, “Înti!” diye bağırdı.

“Bu adam Doktor’un ta kendisi!” dedi Înti, eliyle göstererek. “Mavi Kutu’yla geldiler. Aynı efsanelerde söylendiği gibi. Sonra yüce ağaç uyandı ve kaçmalannı engellemek için kutuyu ele geçirdi.”

“Yaşasın yüce ağaç!” dedi Cez.

“Ama... Hayatımı kurtardı!” Inti atkıyı çıkardı ve tekrar

Doktora uzattı. “Sindirim odasına düşecektim neredeyse, ama o beni kurtarmak için atkısını tehlikeye attı. Gerçekten Doktor olabilir mi acaba? Doktor böyle bir şey yapmazdı değil mi? Üstelik oymadaki şekle hiç benzemiyor.”

“Belki de kılık değiştirmiştir,” dedi Cez. “Belki de seni gizli bir amaç uğruna kurtarmıştır.” Tekrar Doktor’a baktı. “Uzun zamandır beklediğimiz gün sonunda geldi. Onu Başkan Ratisbon’a götürmeliyiz.”

“Hayır,” dedi Înti. “Bizi Başkan Ratisbon değil Justiciar yönetiyor. Doktor’u Justiciar’a götürmelisiniz. Buna sadece o karar verebilir.”

“Justiciar annen olduğu için Başkan’m askerlerine emir verebileceğini mi sanıyorsun?” diye sordu Cez.

“Hayır, ama... Kadim yasalar böyledir. Doktor geldiğinde, Justiciar halkın önünde onu yargılayacaktır.”

Cez isteksizce başını salladı. “Pekâlâ. Onu Justiciar’m önüne çıkaracak ve Ratisbon’a sandalyeyi hazırlamasını söyleyeceğiz.” Cez

adamlarından birini yanma çağırdı. "Burada kalıp Mavi Kutu'ya göz kulak ol. Diğerleri, siz de mahkumları getirin."

Tuhaf bir su sıçrama sesi geldi aşağıdan. Sindirim odasının derinliklerinden garip, ıslak bir hışırtı. Cez'in mızrakçıları onu ayağa kaldırırken, "Neydi bu?" diye sordu Doktor. "Başka kimse duymadı mı?"

Leela hariç kimse onu dinlemiyordu. Leela bu seslerin ne anlama geldiğini biliyordu. *Ağaç öfkelendi,* diye düşündü ama bunu sesli olarak söylemedi. Doktor, Leela'ya bunun bilimsellikten uzak olduğunu söylerdi sadece.

Altlarında, gözlerden uzakta, Heligan'm sindirim odasını oluşturan karmaşık tahta mağaraların içinde bir şey gerçekleşiyordu. Karanlık uzantılar duvarlardan ve tavandan büyümeye başlamışlardı. Şimdiye kadar bir futbol topundan büyük değillerdi ama artık gittikçe büyüyerek şişmeye başlamışlardı ve dış derilerinden dikenli filizler çıkıyordu. Birkaçı şimdiden o kadar ağırlaşmıştı ki, büyüdükleri yuvalardan düşmüşlerdi. Yeşil bulamaçtan oluşan göle doğru yuvarlandılar ve birkaç saniyeliğine yüzen mayınlar gibi su yüzünde durdular. Sonra açılarak, kökler ve dallar oluşturarak kıyıya çıkmaya başladılar.

3

Leela, Heligan Gövdesi'nin bitmek bilmeyen sarmal ve yılankavi yollarında ne kadar mesafe kat ettiklerinden emin değildi. İlerledikçe efendilerinin esirleri götürdükleri yaşayan ağaç içinden açılan tüneller, tahta döşeme ve panellerden oluşan duvarlı koridorlara dönüştü. Sonunda dış dallardaki bir ağaç evine ulaştılar. Bir veya iki kere geniş caddelerden ve besinlerin hazırlandığı ve ağaç liflerinin elbiseye dönüştürüldüğü odaları gördükleri açılışların önünden geçtiler. Geçtikleri bazı yerlerde yoğun insan kalabalıkları vardı. Götürülen yabancılara bakmaya gelmişlerdi. Leela haberlerin ağızdan ağıza bir orman yangını gibi yayıldığını duyabiliyordu: "Doktor bu adam! Doktor." İnsanlar ağaç kemerlerden haykırıyor, haberleri uzak dallara

yayıyorlardı. Ancak Cez ve yol arkadaşları durmuyor, sadece mahkumları ilerlemeleri için arada mızraklarıyla dürtüyorlardı. '

“Pek misafirperver değiller,” diye fısıldadı Doktor. “Ama hayran olmadan da edemiyorsun. Bütün bu dünyayı Heligan ağacından kurmuşlar. İnanılmaz!”

Leela asıl ilginç olanın, bu ağaç insanlar tarafından onlar için planlanan ne olacağı belirsiz kadere götürülürken

Doktor’un bu kadar rahat davranması olduğunu düşündü. Yüzünde yine o sırıtış vardı. Leela bunun sebebinin Doktor’un çok uzun zaman yaşayıp çok şey görmesi olduğunu düşündü. Bir süre sonra her şey sıkıcılaşıyordu herhalde. Her yeni şey onu heyecanlandırıyor olmalıydı.

“Sanırım atalarınız burada mahsur kalmış,” dedi Doktor, Cez ve mızrakçılarına doğru. Onlar cevap vermeyince Doktor arkalarından gelen înti’ye seslenmeyi denedi. “Bir uzay kazasıydı değil mi? Tek bir Heligan’ı kurtardınız ve onu bir tür canlı uzay istasyonuna çevirmeyi başardınız. Dahice! Ne kadar zamandır buradasınız?”

“Yüce ağaç halkımıza dokuz yüz yıldan beri yuva olmuştur,” dedi Înti. “Evet, atalarımız burada mahsur kalmışlardı...”

“Ama bir kaza yoktu,” dedi Cez öfkeyle. “Bizi burada mahsur bırakan şendin Doktor!”

“Gerçekten mi? Ben mi? Hayır, bence bir tür yanlış anlaşılma var...” diye söze girdi Doktor ama yolculukları bittiği için sohbetleri de sona ermişti. Mızrakçılardan biri oyma bir kapıyı açtı ve Cez, Doktor’la Leela’yı duvarları oymalı panellerden oluşan büyük, altıgen bir odaya attı. Heligan Gövdesi’nin bu kısmı güneşe dönüktü ve yaprakların arasından sızan güneş ışığı, saydam selüloz yapımı pencercden içeri giriyordu. Onları içeride güzel ve beyaz saçlı bir kadın bekliyordu. Doktor’u incelemek için koltuğundan ayağa kalktığında ağaç lifinden yapılma, çay rengi cüppesi zemine süründü.

Cez ve adamları Doktor’a zorla diz çöktürdüler.

“Anne,” dedi Înti. “İşte o!”

Kadın kaşlarını çattı. “Oymadaki gibi değil.”

“Mavi Kutu’yu gördüm,” dedi Ȋnti. “Ama...”

“Doktor olduğunu itiraf etti,” dedi Cez. “Başkan’ı çağıracağım. Adalet yerini bulacak.”

Cez odadan ayrılırken, Doktor kadına doğru gülümseyerek, “Siz Justiciar sımz sanırım?” dedi. Kadının kalktığı koltuğu eliyle işaret etti. Bu tahta dünyadaki hiçbir şeye benzemeyen plastik ve metal ürünü bir şeydi. “Bu Wyndham-sınıfı bir uzay gemisinin pilot koltuğu değil mi? Görünüşüne bakılırsa bir hayli eski...”

“Senin için uzun zaman bekledik Doktor...”

Justiciar’ın sesi sertti ama bir derdi varmış gibi görünüyordu. Bütün hayatı boyunca Doktor’dan haberdardı. Küçük bir çocukken büyükannesinin ona, “Uslu ol, yoksa Doktor gelir kaçırır seni!” dediğini hatırlıyordu. Fakat şimdiye kadar Doktor’a hiç inanmamıştı. Zaman ve uzay içinde mavi bir kutuyla yolculuk edebilen bir adam ha? Hiç de mantıklı değildi! Onun sadece bir sembol, kurucuların halkı birleştirip bu yabancı yerde hayatta kalmalarına yardımcı olması için uydurduğu bir efsane olduğunu düşünmüştü. Justiciar olarak seçildiğinde Doktor geri dönerse onu yargılamak için hazır olduğuna dair ciddiyetle söz vermişti, ama ondan önceki yüz Justiciar da aynı yemini etmiş ve Doktor yine de geri dönmemişti. Doktor’a cezasını verme görevinin ona düşeceğini hiç hayal etmemişti.

“Dokuz yüzyıl boyunca halkımız intikamı için bekledi,” dedi Justiciar, Doktor’un büyük, ilgili gözlerine bakıp onun doğru kişi olup olmadığından şüphelenerek. “Ulu liderleri, Yönetici Sprawn atalarımıza senin bir gün geri döneceğini söz verdi. Heligan Gövdesi’ni seni buraya çekmek için tasarladı. Doktor gibi bir galaksiler arası meraklının böyle bir şeye asla direnemeyeceğini söyledi onlara. Ve işte buradasın.”

“Peki bu intikam meselesi de neyin nesi?” Doktor doğrulmaya yeltendi ama mızrakçılar ona tekrar diz çöktürdüler. “Neyin intikamını alacaksınız? Size hiçbir şey yapmadım ki ben!”

“O kadar çok kişiye ihanet ettiğin için bizi unuttun sanırım,” dedi Justiciar.

“Doktor kimseye ihanet etmez,” dedi Leela öfkeyle.

“Hişşşt, Leela...”

“Dokuz yüz yıl önce,” diye devam etti Justiciar, “atalarımız Golrandonvar adlı bir gezegende koloni kuracaklardı. Dünya[1] dan geliyorlardı. Madencilik ve inşaat devam ederken, Heligan ağaçlarından oluşan ormanları da atmosferi dönüştürüyordu. Ancak sonrasında sen mavi kutunla geldin...”

“Golrandonvar?” dedi Doktor. “Hiç hatırlamıyorum maalesef. Ama çok fazla yere gittiğim doğru... Çakıllı bir çukura mı benziyordu bu gezegen? Ne kadar çok yabancı gezegenin çakıllı çukura benzediğini bilseniz şaşırırdınız...”

“Anne,” dedi Înti. “Hayatımı kurtardı. O olmasa sindirim odasına düşecektim. Doktor niye böyle bir şey yapsın ki?”

“Çünkü o iyi bir adam!” dedi Leela. “Bu yüzden seni kurtardı! Bu yüzden beni o öfkeli kızı ve oyuncak mızraklı ahmakları öldürmemi engelledi! Hak etmeyen kimseye zarar gelmesine izin vermez!”

Justiciar ona baktı.

“Doğru söylediğine inanıyorum,” dedi. “Onun gerçekten iyi olduğuna inandığına inanıyorum. Fakat seni kandırmış olabilir. Halkımızın şöyle bir sözü vardır: ‘Doktor bir aldatmaca ustasıdır. Gülümsemeleri bile bir plana dahildir.Golrandonvar’a dokuz yüz yıl önce geldiğinde de arkadaş canlısı görünüyordu. Fakat sonrasında gezegenin vahşi, ilkel, bataklıkta yaşayan Thara adlı yerlilerinin yanında durdu. Onların atalarımıza isyan etmesini ve bu güzel gezegenden kovmasını sağladı. Atalarımıza sadece bir gemi bıraktı. Şimdi ekseninde olduğumuz bu kayaya ulaşmalarını sağlayacak kadar yakıta sahip bir gemi! Bu yüzden o kadar yıl boyunca Doktor’un geri dönüşünü bekledik. Bize yaptığının hesabını vermesi için.”

“Ama benim hayatımı kurtardı,” dedi Înti.

“Bunun için kendisine minnettarım,” diye kabullendi Justiciar. “Mahkemede bunu da hesaba katacağız.”

Kapı tekrar sertçe açıldı. Eşikte Cez duruyordu. Yanında da uzun boylu, sert yüzlü, gözlerinde öfke olan yaşlı bir adam duruyordu. Beyaz kaşları bir puhu baykuşu gibi gürdü. Arkasında başkaları da vardı. Birbirinin omzunun üzerinden Doktor’a bakan mızraklı, sopalı adamlar.

“Bir mahkeme olmayacak!” diye bağırdı yaşlı adam. Sesi en az Doktor’unki gibi derin ve canlıydı. “Doktor için senin şu saçma adaletin işlemeyecek Justiciar! Ağaç sarsıntılarını hissetmedin mi? Heligan uyandı! Doktor’un burada olduğunu biliyor ve istediği şey adalet falan değil! İntikam!”

4

Heligan’ın köklü kalbinde, TARDIS’e göz kulak olması için bırakılmış adam sıkılmaya başlamıştı. Yeni büyüyen ağaç gövdelerinin olduğu yerin etrafını tamamen dolaşmış ve aralarından bakmış olmasına rağmen Mavi Kutuyu tam olarak görememişti. Görebildiği kadarıyla da Mavi Kutu eski hikâyelerin aktardığı gibi korkunç veya etkileyici görünmüyordu. Her ne anlama geliyorsa, ‘içinin dışından büyük’ olduğu söyleniyordu. Yine de adam pencerelerden içerisini göremiyordu.

Artık zemindeki deliklerden sürekli küçük gürültüler yükseliyordu: Su sıçramalan, sürünme ve garip, gıcırdayan hışırtılar. Adam bunları önemsemedi. Bu akşam eski ağaç huzursuzdu ve onu kim suçlayabilirdi ki? Titriyor, sarsılıyor ve yeni yeni sesler çıkarıyordu.

Derin düşüncelere dalıp TARDIS’i inceleyen adam, etrafındaki deliklerden yükselen şeyleri fark etmedi. Atkestanesi kadar dikenli, insan kadar uzun bu şeyler, yengeçvari ayaklarıyla yengeç gibi önce yavaş, sonra aniden hızlanarak yürüyorlardı.

Ağaç bu akşam huzursuzdu.

“İntikam mı?” diye sordu Justiciar. Mahkumlara sırtını dönüp sözünü kesen öfkeli adama hitap etmişti. “Evet, ama intikam da onurlu

bir şekilde alınmalı Başkan. Ben Justiciar'ım ve bir duruşma düzenlemek zorunda olduğumuzu söylüyorum. Bu adamın gerçekten Doktor olduğunu kamtlamalıyız ve infaz etmeden önce diyeceklerini dinlemeliyiz."

"Justiciar olmayı hak etmiyorsun!" dedi Başkan Ratisbon. "Bugünlerde gördüğümüz diğerlerine benziyorsun. Doktor'un sadece yaramaz çocukları korkutmak için kullanılan bir peri masalı canavarı olduğuna inanıyorsun." Justiciar öfkeyle kızardı. "Bunu herkes düşünmüştür. Aklı olan bundan şüphe etmez mi? Senin gibi öfkeli biri bile düşünmez miydi, Doktor'un-Canlı-Kalbini-Kopar Ratisbon? İşte burada bir adam duruyor ve Doktor olduğunu söylüyor. Ve kadim yasalarımıza göre yargıyla yüzleşmeli." "Buna gerek yok," dedi Ratisbon. "Bu hainin cezasına tam dokuz yüz yıl önce karar verildi. Cezası acı ve ölüm olacak ve bunun gerçekleşmesini sağlamak da benim görevim. Götürün şunu sandalyeye!"

Justiciar ellerini kaldırıp durmalarını söylese de, odasına girip Doktor'u yakalayan ve sertçe sürükleyen adamları durdurmanın hiçbir yolu yoktu. Kendi bekçilerinin dikkati dağılmışken Leela kendisinden alman bıçağı ele geçirdi ve Doktor'u kurtarmaya koştu ama Ratisbon'un adamlarından biri mızrağının dipçiğiyle ona bir darbe indirdi. Leela elleri ve ayakları üzerine, başı dönerek düştü. Alnındaki bir kesikten kan damlıyordu. Înti ona doğru koştu ve annesi gelip yanına eğilerek yarasını bir kumaşla sildi.

"Rahat bırakın beni! Bir çizik sadece..." Leela onları uzaklaştırıp Doktor'un arkasından koşmayı denedi ama izin vermediler. "Onu nereye götürüyorlar?" diye sordu Leela. "Buranın liderinin sen olduğunu zannetmiştim."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Justiciar, "ama görünüşe göre değilmişim. Ratisbon bizim celladımızdır. Çalışmak için sabırsızlanıyor belli ki."

Oda sarsıldı. Bütün ağaç, kâbus gören bir hayvan gibi huzursuzca titriyordu. Odanın dışından bir hışırtı duyuldu. Sanki biri ağır bir dal yığını taşıyordu.

Açık kapının orada bekleyip Justiciar'la mı kalsa yoksa Başkan Ratisbon'u mu takip etse bilemeyen adamlardan biri aniden korkuyla haykırdı. "Justiciar!"

Adam odanın içine girip kapıyı kapatmaya çalıştı ama bir şey şiddetli bir şekilde açtı. Hışırtı sesi çok yüksekti ve oda bir anda Leela'nm derinlerden burnuna geldiğini hatırladığı o özsuyu kokusuyla dolmuştu. Leela, Inti'yle annesine baktı ve yüzlerinde korkuyla akıl karışıklığı görünce elinde bıçağıyla ayağa kalktı. Bu yeni tehlikeyle yüzleşmek için hazırdı.

Ancak bu şeyin yüzü yoktu. Sert, yeşilimsi, keskin dikenlerle dolu bir kabuğu, sürekli hareket eden, pençe benzeri köklerden oluşan, titreyip öne atılan filizleri ve köklerden oluşan kaim bir tüy tabakası vardı. Ancak hiçbir yerinde göze veya ağza benzeyen bir şey görünmüyordu.

Arkasında Justiciar'm kadınlarından biri çığlık attı ve yaratık sese doğru döndü. *Kör,* diye düşündü Leela, *ama sağır değil.* Diğerlerine sessiz olmalarını işaret etti. Bu şeyle savaşabileceğinden emin değildi, en azından yalnız yapamazdı. Odadaki adamlardan bazılarının mızrağı vardı ama hepsi onları kullanmayacak kadar korkmuş görünüyordu. Her halükârda böyle bir şeyi neresinden bıçaklayabilirdiniz ki? Zayıf noktası neresi olabilirdi?

Bilisi inledi. Yaratık titredi ve köklerden oluşan etekleriyle öne doğru ilerledi, önündeki havayı hissetmek için filizlerini uzatmıştı. Leela nefesini tuttu ve filizin ucu yüzüne bir el uzaklığı kadar yaklaşırken titreme meye çalıştı.

Sonra dışarıdan bir yerlerden başka bir çığlık duyuldu. *Daha fazlası olmak,* diye düşündü Leela. Ve canavar arkasını dönüp dışarıya çıktı. Koridordan başka çığlıklar da duyuluyordu. Odadaki korkup birbirine sokulmuş insanların fısıldaşmaları.

"Neydi bu?" dedi Leela.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Înti. "Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

“Doktor,” dedi Leela. “Bunların ne olduğunu ve ne yapmamız gerektiğini bilir.”

“Ama Doktor’u Ratisbon götürdü!” dedi Justiciar.

“O zaman onu kurtarmalıyız!”

Justiciar bir an Leela’ya baktı ve sonra başını yavaşça salladı. Odadaki insanlara hitaben, “Silahlan olanlar benimle gelsin, diğerleri Adalet Salonu’nda toplansın,” dedi. “Bu ne olduğu belirsiz şeylere dikkat edin!”

Leela çoktan kapıya gitmişti. Az önce bir mahkum olduğunu unutmuş gibi davranıyordu ve onlar da ona bunu hatırlamamaya çalışıyordu. Dışarıda tahta koridorlar, köksü hışırtılar ve sürünerek giden şeylerin ıslak sebze kokusuyla dolmuştu. Leela bıçağını daha sıkı tuttu.

“Doktor’u nereye götürdüler?” diye sordu.

5

Onu merdivenlerden aşağı indirip oymalı, cilalı tahta koridorlardan geçirmiş ve sonunda ağır bir kapının önüne getirmişlerdi. Başkan Ratisbon kapının kilidini bizzat açtı ve kapılan ardına kadar itti. İşte orada, büyük, gölgeli odada Sandalye duruyordu.

Sandalye, Ratisbon’un kendi icadıydı. Cellât yıllar boyunca Doktor’a olan inancın azaldığını ve intikam isteğinin zayıfladığını hissetmişti. Doktor’un ortaya çıktığı zaman işkence görüp öldürüleceği bu makineyi hazırlayarak halkına eski nefretlerini hatırlatmaya ve antik efsanelere olan kendi inancını göstermeye karar vermişti. Yıllar boyunca o ve destekçileri odun ve ilk kolonicilerin parçaladıkları uzay gemilerinden kalan metalleri toplayıp Sandalye’yi inşa etmişlerdi.

Justiciar’ın tahtına benzeyen metal ve plastik bir sandalyeydi ama etrafı eklemli tahta kollara monte edilmiş keskin eklentilerle sarılıydı. Bu eklentiler çiviler, bıçaklar, iğneler, ağacın kendi asidiyle dolu

şmngalar, plastik tüpler ve elektrik terminalleriydi. Hepsi sıyırmak, oymak ve ezmek için tasarlanmış özgün aletlerdi.

“Ölümün hızlı olacağını mı zannetmiştin Doktor?” dedi Ratisbon ve eliyle Sandalye’yi gösterdi. “Lütfen, otur.”

“Yok yok, ben böyle iyiyim,” dedi Doktor. “Sizin için sıkıntı olmayacaksa ayakta dursam daha iyi.”

Oda titredi ve duvarlar çatırdadı. Oraya toplanmış insanlardan bazıları korkuyla bağırdı ve dışarıdan gürültüler, bağırışlar ve çığlıklar geldi. Düşen bir şeyin patırtısı duyuldu. Ratisbon sıkıntıyla burnunu çekti. “Şimdi ne var?”

Kapı açıldı. Cez bağırarak içeri girdi. “Başkan! Bir şeyler var! Kalpağacı’ndan yukarı doğru geliyorlar! Her yerdeler!” Arkasından daha fazla bağırış ve tuhaf bir gürültü yükseldi. Sanki birisi dallardan oluşan bir yığını sürüklüyordu. Ratisbon ellerini birbirine çarpıp sıkıntıyı kışkış edercesine salladı. “O zaman ilgilen Cez! Bunun da Justiciar’ın bir hilesi olduğunu düşünüyorum. Gerçek adaletin yerine getirilmesine izin veremeyecek kadar korkak.”

Ancak onlar konuşurken bile altlarındaki zemin şişiyor, yanlıyor ve yeraltından gelen bir darbeyle eski döşemeler havaya fırlıyordu. Başkan’ın destekçileri iri ve dikenli bir şey odaya girince kaçıştılar. Diğerleri de odanın çevresinde yükseliyordu. Filizlerle kaçışan ve çığlık atan adamlara uzanıyorlardı. Biri Ratisbon’u yakaladı ve köklerini etrafına sararak yukarı çıktığı deliğe doğru çekti onu.

Korku dolu bekçileri tarafından unutulan Doktor, Sandalye’ye doğru koştu ve en keskin bıçağı tutan kolu kopardı. Geriye döndüğünde Ratisbon çoktan zeminden içeriye doğru kayboluyordu. Başkan’m ellerinden birini yakaladı ve, “Dayan adamım!” diye bağırdı. “Cez, yardımcı ol!” Ancak Cez yaratıklardan bir diğeriyle savaşıyordu. Kökler Ratisbon’un boğazını sarıp sıkılaştılar; sarıyor ve eziyorlardı. Ratisbon’un parmaklan Doktor’un elinden kaydı ve yaratık onun bedenini zeminin altındaki karanlığa çekti.

Doktor, Cez’e yardım etmek için koştu. Kız kendini mızrağıyla savunarak ona saldıran canavarı uzakta tutmayı başarıyordu. Doktor

ona katıldığında yaratık geriye çekildi. Köklerini ve filizlerini tehditkâr biçimde sallıyor, rüzgârda sallanan ağaçlan hatırlatan şiddetli bir hışırtı sesi çıkarıyordu.

“Hadi!” diye bağırdı Doktor. O ve kurtulan diğerleri odadan kaçtılar ve Cez kapıyı arkalarından kapattı. Dışarıdaki koridorlardan da hışırtılar, bağırışlar ve inlemeler duyuluyordu. Heligan Gövdesi’nin labirentlerinde daha fazla yaratık olduğu anlamına geliyordu bu.

“Nedir bunlar?” diye sordu Cez.

“Bana kalırsa hareket edebilen bir çeşit spor,” dedi Doktor. “Heliganlar normalde böyle çoğalıyorlar. Ancak değiştirilmiş, yeniden programlanmışlar. Savaşçılara dönüşmüşler...”

Cez şokla aptallaşmış bir şekilde başını salladı. “Hikâyelerde Doktor geldiği zaman ağacın kendini ona karşı koruyacağı söylenirdi. Fakat bu yaratıklar bize niye saldırıyor ki? Biz de ağacın çocuklarıyız!”

“Benim peşimde olduklarına eminim,” dedi Doktor. “Bitkilerle ilgili sorun da budur. Çok akıllı oldukları söylenemez. Sanırım hepsine aynı görünüyoruz. Ses çıkaran her şeyi yakalıyorlar...”

“Öldür şunu Cez!” diye bağırdı yakındaki adamlardan biri. “Canavarlarla beraber çalışıyor.”

“Hayır!” dedi Cez öfkeyle. “Bana yardım etti. Cesurca savaştı ve Başkan’ı kurtarmaya çalıştı.”

Arkalarındaki kapı çatırdadı ve büyük bir ağırlığın gücüyle öne doğru eğildi. Arkasındaki öfkeli sporların kapıyı kazıma sesleri duyuluyordu. Başka bir yönden daha lazla gürültü gelmeye başlamıştı. Hızlı, sinsi sürtünme sesleri.

Koridorların kıvrıldığı noktalarda gölgeler hareket ediyordu. Cez mızrağını yakaladı.

Hayır...” dedi Doktor.

Yolun dönemecinden bir savaşçı spor değil, bir grup korkmuş insan çıktı. Aralarında Justiciar, Înti ve Leela da vardı. Leela koşarak

Doktora sıkıca sarıldı. "Kaçacağını biliyordum! Seni kurtarmaya geldim! Bir şeyler var, yaratıklar..."

"Biliyoruz biliyoruz," dedi Doktor.

"Her yerdeler!" dedi Înti.

"Adalet Salonu'na gitmeliyiz," dedi Justiciar. "Tehlike zamanında halkımız orada toplanır. Birlikte onlardan kurtulabiliriz belki."

Geniş koridorun aşağını işaret ediyordu. Yol boyunca koştular, sadece bir kere bir grup sporun hışırdayarak ilerlediği bir kavşaktaki gölgede durakladılar. Büyük çift kapıya ulaştıklarında înti ve adamlardan biri kapıyı iterek açtılar.

Görünüşe göre sporlar Adalet Salonu'nu henüz bulamamışlardı. Salon Inti'ye hayatı boyunca nasılsa öyle görünüyordu. Heligan Gövdesi'nde yaşayan insanlar için dokuz yıldır nasıl görünüyorsa, aynı durumdaydı. Justiciarlarm oturduğu sandalye vardı, gözlemciler için sıralar dizilmişti. Doktor'un duracağı kaidenin arkasında da, her şeyden daha yüksek görünen büyük heykel duruyordu. Bunu ilk kurucular, gelecek nesiller kadim düşmanlarını asla unutmasın diye oyarak yapmışlardı.

"Bu kim peki?" diye sordu Doktor, heykele bakarak.

"Şensin," dedi Justiciar, ama pek emin görünmüyordu. Bir Doktor'un yüzüne, bir de heykelin yüzüne bakıp bir benzerlik bulmaya çalıştı. "Doktor atalarımıza dokuz yüz yıl önce böyle görünmüş," dedi.

"Ona hiç benzemiyor!" dedi Leela.

"Bilmem," dedi Doktor. "Biraz benziyor sanki. İki göz, iki kulak, bir burun. Sanırım buna burun denebilir değil

mi? Yıllar içinde değiştiğim de doğru sonuçta. Ancak hiçbir zaman böyle görünmemeye çalıştım."

"Çok genç!" dedi Leela. "Üstelik çok yakışıklı!"

"Papyon takıyor!" diye sabırla açıkladı Doktor. "Saçma sapan şeyler! Papyon takacağıma ölürüm daha iyi!"

“Doktor atalarımıza ‘Papyonlar havalıdır’ demişti,” dedi Înti.

“Havalı mı?” Doktor gözlerini kapatıp açtı. “Böyle bir şeyi asla... Ah, bir dakika! Sanırım burada ne olduğunu anlıyorum. Bu adam benim gelecek rejenerasyonlarımdan birisi olmalı. Beni suçladığınız şeyler, Thara’nın isyanı, Golrandonvar’dan sürgün edilmeniz, bunlar daha gerçekleşmedi. En azından benim için. Ve beni daha önce yapmadığım bir şey için sorumlu tutamazsınız. Böyle bir şey adil olur mu Justiciar?”

“Sanırım olmaz...”

“Onu yine de öldürmeliyiz!” dedi Ratisbon’un adamları. “O zaman atalarımıza asla ihanet edip Thara’ya yardımcı olamaz.”

“Hayır,” dedi Doktor. “Bu pek işe yaramaz. Eğer beni şimdi öldürürseniz, Golrandonvar’a asla gidemem, Thara asla isyan çıkarmaz ve bu Heligan bir anda ortadan kaybolur ve siz beni öldürmek için burada olmazsınız. Hepiniz paradokslardan oluşan bir bulutla yok olursunuz!”

Salonu bir başka deprem titretti ve bütün tahta şehri sarstı. Çatıdaki oymalı paneller düştü. Gelecek Doktor’un heykeli sarhoş gibi sallandı.

“Ağaç öfkeleniyor,” dedi Leela.

“Haklısın,” dedi Doktor.

“Öyle mi?” Leela şaşkınlıkla Doktor’a baktı. “Bilimsel davranmadığımı söylemeyecek misin?”

“Bu ağaç depremleri, sporların hareketi,” dedi Doktor. “Justiciar, sanırım atalarınız size tam olarak dürüst davranmamış. Yönetici Sprawn’ınız sizin intikamı alacağınıza güvenmemiş. Bu kadar yıl boyunca öfkeli kalamayacağınızı biliyordu herhalde. Bir süre sonra mantıklı ve merhametli olacağınızı tahmin etmişti. Sizin sadece ağacı canlı tutmanıza ihtiyacı vardı. Orayı burayı hafifçe budamanız ve ben geri dönene kadar yeşilsineklere dikkat etmeniz yeterliydi. Sonra intikamı kendisi alacaktı. Bu kendini ve hepinizi yok etmek anlamına gelse de.”

Dinleyenler arasında inlemeler ve bağırışlar yükseldi. “Ne yapabiliriz?” diye sordu Justiciar.

Doktor’un yüzünde o her zamaki geniş, mutlu gülümsemesi belirdi. “Ah, bir şeyler düşünürüz artık! Heligan gibi karmaşık bir organizma, özellikle de bu kadar büyük olanı, bir yerlerden kontrol ediliyordur. Bir çeşit merkezi beyin olmalı yani. TARDIS’in gelişini sezip bu sporları serbest bırakacak bir beyin.”

“Kök topu mu?” dedi înti. “Kalpağacı’nda, aşağıda. Sindirim odasının altında, ağacın tam merkezinde.”

“Yolu gösterebilir misin?”

înti bir annesine, bir de Doktor’a baktı. Başını salladı. “Ben de seninle geliyorum!” dedi Leela.

“Hayır Leela, burada kalmalısın. Sporlar saldırırsa sana ihtiyaçları olacak. Korkma, iki dakika içinde geri döneceğim!”

“Doktor!”

Ama Doktor çoktan gitmişti. înti’nin ardından salonun uzak bir kısmındaki küçük kapıdan atlamış ve gölgelere karışmıştı.

Leela diğerlerine döndü. “Dakika ne demek?” Fakat onlar da bilmiyorlardı. Zaten bilseler de cevap vermeye zamanlan yoktu. Adalet Salonu bir anda kapılara saldıran spor köklerin gürültüsüyle dolmuştu.

6

Heligan Gövdesi daimi bir titreme içindeydi şimdi. Sanki kadim ağaç üzerindeki bütün zarif evleri üzerinden atmaya çalışıyordu. Kaim dalların yükselip inerken çıkardığı homurdanmanın melodisiz bir müziği vardı. İri hayvanların inlemelerine benziyordu. Ve ağacın gövdesi içinden Înti, Doktor’a yol gösteriyordu. Yanlarından geçen sporlardan arada sırada saklanarak TARDIS’in sarıldığı odayı geçip, Inti’nin bile daha önce görmediği yerin yerlere indiler.

“Daha ileriye gitmek yasaktır,” diye uyardı Înti, kök topuna doğru inen son yola bakarak. Örümcek ağlan yolu perde gibi sarmışlardı ve ağacın kalbinden geliyormuş gibi görünen bir rüzgârla hafifçe dalgalanıyorlardı. Uzaktan belli belirsiz, gümüşi bir ışık görünüyordu.

“Kurallar bozulmak için değil midir?” dedi Doktor neşeyle ve çocuğun ne kadar korktuğunu fark edince ekledi. “Pekâlâ, sen burada kal. Şu sporlardan herhangi biri kendini gösterirse bağır, tamam mı?”

Şapkasıyla örümcek ağlarını bir kenara atarak yalnız başına ilerledi. Işık gittikçe güçleniyordu. Doktor duvarları, zemini ve çatısı eski, birbirine geçmiş köklerden oluşan

bir boşluğa çıktı. Köklerin arasında eski bir uzay gemisinin harabesinden kurtarılmış mekanizmalar vardı. Büyük düğmeli ve ibreli yirmi dördüncü yüzyıl bilgisayarlarından biri, Heligan’ın dallarındaki kimyasal akışını kontrol ediyordu. Makinelerden, duvarda çıkan sarmaşıklara benzeyen köklere sarılmış teller ve renkli kablolar çıkıyordu. Doktor başının üstündeki gölgelere bakarak bunları takip etti.

Ağacın düğümleri ve kıvrımları arasından iki göz onu izliyordu.

“işte!” dedi Doktor. “Yönetici Sprawn değil mi?”

Doktor gözlerin etrafındaki yüzü de seçebiliyordu şimdi. Eski, mutasyona uğramış, insanlıktan uzaklaşmıştı; bir köy kilisesindeki Yeşil Adam oymaları gibi dallar ve filizler fışkırıyordu üzerinden. Belli belirsiz bir beden görünebiliyordu; tavana yayılmış ve neredeyse köklerden oluşan ağın içinde kaybolmuştu. Demek Sprawn, Heligan’a yıllar geçtikten sonra bile istediğini yaptırmayı böyle kesinleştirmişti. Ağacın bir parçası olmuştu.

Kapıyı sürgülediler ama sporlar içlerinden geçti. Sıraları topladılar ama sporlar bunları kolayca kenara attı. Sonrası korku, kargaşa, mızrakların kesme ve darbe sesleri, sporlar tarafından yakalanan insanların çığlıkları, onları kurtarmaya çalışan arkadaşlarının bağırışları, salonun uzak ucunda annelerinin arkasına saklanan çocukların inlemelerinden ibaretti. Cez ve Leela özsuyuna bulanmış bir

şekilde yan yana, mızrak ve bıçaklarıyla, sporların dikenleri ve filizlerine karşı çaresiz bir gözüpeklikle savaşıyorlardı.

“Doktor!” diye köklerin arasından gürledi tavandaki yüz. “Tekrar karşılaştık! ”

“Teknik olarak ilk defa karşılaşıyoruz aslında Sprawn,” dedi Doktor, etrafındaki makinelere bakarak. “Ancak dokuz yüz yıl öncesinde tekrar karşılaşacağız. Senin geçmişin, benim geleceğim yani. Zaman yolculuğunun böyle dertleri var işte, ne zaman gelip ne zaman gittiğini asla bilemiyorsun...” Doktor uzandı ve en yakındaki kontrol panelindeki birkaç düğmeye bastı. Yaptığı şey üzerindeki yüzün öfkeyle tıslamasından başka bir işe yaramamışa benziyordu.

“Sen kaçmadan önce Heligan kendini parçalayacak Doktor! Bize yüzyıllar önce yaptıklarının intikamını alacağız!” Doktor bir tırnağını dişledi; gözleri hâlâ kontrollerdeydi. “Evet, ona gelirsek. Bir gün bir zayıflık ânında papyon giyebileceğimi kabullenebilirim ama,” dedi Doktor dikkati başka bir yerdeymiş gibi, “hak etmeyen hiç kimseyle asla savaşmam. Sen ve Golrandonvar’daki diğer kolonicilerin Thara isyanındaki masum kurbanlar olduğunu hiç sanmıyorum. Bence vahşi zorbalardınız.”

“Tharalar böcekti!” diye bağırdı tavandaki yüz. “İlkel dünyalarında yapmaya çalıştığımız bütün gelişmelere karşı çıktılar!”

“Atmosferlerini değiştirmek gibi gelişmeler mi?” “Golrandonvar terraform edilmeli, metan soluyan bataklık maymunlarına değil insanlara uygun bir dünyaya dönüştürülmeliydi. Onları imha etmekten başka seçeneğimiz yoktu!”

“İşte hiç sevmediğim bir kelime,” dedi Doktor[2], sesi gittikçe sertleşerek. “Gelecekteki kendimin senden kurtulmaları için onlara niye yardım edeceğini anlayabiliyorum. Şimdi de bu intihara meyilli öfkenden kurtulmaları için senin halkına yardımcı olacağım.”

“Bırak ölsünler!” diye çığlık attı yukarıdaki delirmiş yüz. “Yaşayacak neleri var ki? Senin ahlaki burun sokmaların yüzünden dokuz yüz yıl boyunca bu lanet ot üzerinde zar zor yaşadılar!”

“Lanet mi?” diye sordu Doktor. O sırada başka bir düğmeyi denedi ve bir bip sesiyle köklerin içine gömülmüş cam bir şişeye kehribar renginde bir sıvı dolunca güldü. “Her şey göz önüne alındığında burayı fena yapmamışlar. Hayatlarına devam etmeye hazırlar. Ama sen onlarla tam olarak adil oynamadın değil mi? Bu ağacın çocukları da olmalıydı, aşağıdaki dünyayı yaşanılır hale getirecek bir Heligan ormanı. Ama sen bunu istemiyordun. Kuracak yeni bir dünyaları olsaydı, senden sonraki nesiller intikamlarını unutabilirdi. O yüzden ağacın genetiğinde değişiklikler yaptın değil mi? Heligan’m spor üretmesini tamamen engelledin. Şimdiye kadar tabii...”

“Doktor!” Dışarıdaki koridordan eşeleme sesleri geliyordu. Înti suratı örümcek ağıyla kaplı bir şekilde, yasak odadan hâlâ çekinerek ama dışarıdakilerden daha fazla korkarak içeri daldı. “Sporlar geliyor!”

“Seni öldürmeleri için onları buraya çağırdım Doktor,” dedi tavandaki yüz ve gülmeye başladı. Tükürükleri Doktor’un şapkasının güneşliğine akıyordu.

“Bir şey daha var,” dedi Doktor ve elleriyle kontrollerin üzerinde bir örümcek gibi hareket ederken makine bazı sesler çıkarmaya başladı. “Heligan sporları normalde saldırgan değildir. Hareketlerini kontrol eden kimyasal mesajlarla oynamış olmalısın.”

“Doktor!” tik spor tahta kollarıyla koridordan içeri girerken Înti odanın uzak tarafına kaçtı.

“Sorun yok Înti,” dedi Doktor. “Heligan sporlarının doğal olarak saldırdığı tek şey ana ağacı tehdit eden parazitlerdir. Kimyasal dengeyi yeniden düzenlediğime göre tekrar normal davranmaya başlayacaklardır...”

Spor Doktor’u geçti. Filizleri duvarı oluşturan köklere tutundu. Bir sahil yengeci gibi, tuhaf bir şekilde tırmanmaya başladı. Bir zamanlar Yönetici Sprawn olan şey, gözleri ardına kadar açılarak izledi. Tavandan kurtulmaya çalıştı ama uzuvları köklerdi, eti odundu ve ağacın ana maddesiyle birleşmişti. Sporlar etrafını sararken çığlık attı ve yoğun bir özsuyu fışkırttı. Çığlıklar çok uzun sürmedi.

“Ona ne yapıyorlar?” diye sordu Înti.

“Budanıyor,” dedi Doktor. “Kesiliyor...” Sprawn için üzülüyordu. Birçok açıdan, yarattığı bu ağaç harika bir eserdi. Keşke olduğu haliyle keyfini çıkarsaydı da intikam arzusuyla zehirlemeseydi.

“Onsuzken Heligan’a bir şey olur mu?” diye sordu Inti.

“Ah, hiçbir şey olmaz,” dedi Doktor.

Sporlardan bazıları şimdi dikkatlerini makinelere yöneltmiş, köklerini eski bilgisayar kasalarının içine sokuyor, göz kamaştırıcı kıvılcımlarla, spagetti gibi birbirine karışmış, içerideki elektronik akşamı koparıyorlardı. Doktor patlamaların ışığına karşı gözlerini kırparak lnti’yi geldikleri koridordan dışarı, uzaktaki dallara ve diğerlerine doğru yöneltti.

“Hatta,” dedi Doktor, “bence ağaç çok daha iyi olacak...”

Adalet Salonu’nda sporlar hep birden saldırmayı bırakmışlar, aniden hareketsiz kalmışlardı. Yapmak zorunda oldukları şeyi unutmuş ya da hatırlamış gibiydiler.

“Doktor sayesinde!” dedi Leela, bıçağındaki özsuyu silip diğerlerine dönerek. “Başardı!”

Ancak savaş arkadaşları o kadar emin değillerdi. Endişeyle izliyor, mızraklarını hazır tutuyorlardı. Sporlar birkaç saniye sonra tekrar canlandıklarında, tekrar yığdıkları sıralardan oluşan barikatların arkalarına atladılar.

Ne var ki sporlar saldırıya geri dönmüyorlardı. İnsanları umursamadan, hışırdayarak, salonun büyük, buğulu pencerelerine doğru ilerlediler. Sivri dikenlerini sertçe bastırınca selüloz yırtıldı. Pencere çerçevelerine yığılarak çok sayıdaki ayaklarını genişlettiler ve sonra teker teker, kendilerini Heligan’m yerçekiminden kurtarmak için bastırılmış gazlarını itici güç olarak kullanıp dışarıya havalandılar.

“İşte!” dedi Doktor elleri ceplerinde, ardında înti’yle yürüyerek. “Baksana! Bir on yıl sonra, ekseninde olduğumuz dünya yaşanabilir bir hale gelecektir.”

“On yıl mı Doktor?” Justiciar ona dönüp baktı. Hâlâ onu mahkemeye çıkarmayarak görevinde başarısız olduğunu hissediyordu. Ancak Doktor’un buraya gelişinden beri o kadar çok şey olmuş, o kadar çok şey değişmişti ki... “O sırada biz ne yapacağız?” diye sordu.

“Ah, köklerinizi genişletmelisiniz!” dedi Doktor sırıtarak. “Buranın reklamını yapmayı düşünün mesela. Havada süzülen bir ormanla çevrelenmiş, bu boyutta bir ağaç galaksinin harikalardan birisi olmalı! Zaman Lordları yerine turistleri buraya çekmeye uğraşmalısınız.”

Heligan Gövdesi’nin bütün pencerelerinden şimdi sporlar uçuşuyor, gökyüzünde yayılırken ilk dallarını açıyorlardı. İnsanlar, tohumunu attıkları uçan ormana hayran hayran bakıyorlardı. Înti, Cez’in elini tuttu. Doktor da Leela’mn omzunu dürtüp kapıya doğru başını salladı.

[M]Ee,” dedi Doktor bir süre sonra. TARDIS’in kapısını saran tahta dalların içinden bir yol açmayı başarmışlardı. “Yeteri kadar ağaç gördün mü?”

“Bir tane daha görmezsem dert etmem,” dedi Leela.

“Harika! Çünkü Phenostris IYün kum resiflerinin görmeye değer olduğunu düşünüyordum. Oraya ta ne zamandan beri...”

Kapı arkalarından kapandı. Birkaç saniye sonra TARDİS yavaşça kaybolmaya başladı ve ardında, durduğu yeri belli edercesine TARDİS şeklinde, dallardan oluşan bir kafes bıraktı. Gidişinin çıkardığı gürültü Kalpağacı’nm odalan ve koridorları boyunca yankılandı ama duyacak kimse yoktu. Heligan Gövdesi’nin tüm halkı pencerelere doluşmuş, altlarındaki dünyaya ait gökyüzünün yeni doğmuş ağaçlarla doluşunu izliyorlardı.

1

Daha çok Ortaçağ Ingiltere’sinde kullanılan, yüksek yargı mensubu anlamına gelen kelime, *-yhn*

2

Burada Doktor'un efsane düşmanı Daleklerin Exterminate yani imha et sözüne bir gönderme yapılmış, -*çn*

Beşinci Doktor:

Dilimin Ucunda

PATRICK NESS

“Kırılmış mı?” diye sordu Jonny, kaşlarını çatarak,

Nettie’nin yüzü buna hazırmış gibi görünüyordu. “Kırılamaz ki,” dedi. “Canlı ya da ona benzer bir şey zaten.”

“Hasta o zaman.”

“Bir şeyi yok. Sen istiyor musun istemiyor musun onu söyle.”

Jonny cebindeki sıkıca sarılı para tomarına bir kez daha dokundu. İki dolar. Bu serveti, altı ay boyunca Bay Finnegan’m lokantasında garsonluk yaparken aldığı bahşişlerle biriktirmişti. Maaşının büyük kısmını annesine veriyordu elbette; babası Hitler’e karşı verilen şu savaşta olduğu için her kuruşa ihtiyaçları vardı.

Ancak Nettie’nin ailesinin de paraya ihtiyacı vardı. (En azından Jonny’nin, annesinin az sonra harcayacağı paranın miktarım öğrenip tepesinin atacağı o kaçınılmaz an için akimda defalarca prova ettiği düşünce buydu.) Nettienin babası o doğduktan kısa bir süre sonra vefat etmişti ama Jonny’nin annesi Temperance’m yerel fabrikasında tanklar için mermi yapımı işini bulmuşken Nettie’nin annesi çalışamıyordu. Nettie’nin annesi siyahiydi ve güneyin ortasında değil Maine’de olsalar da fabrika sahibi Bay Acklin, Nettie’nin annesine iş vermemenin yollarını bulmuştu. Kadın kendisiyle Nettie’yi, ancak onu okulda tutabilmesine yeten temizlikçi maaşıyla destekleyebiliyordu.

Jonny’nin annesi bunu biliyordu. Nettie’nin annesiyle, Jonny ve Nettie okulun tek devlet okulunda, beş yaşındayken karşılaştıklarından beri tanışıyorlardı. İkisinin annesi de dışlanan insanların bazen tecrübe ettiği gibi çabucak kaynaşmışlardı. Kasabanın melez ırka mensup tek kızının annesi ve Alman soyadlı küçük oğlanın Yahudi annesi.

Annem anlayacaktır,* diye düşündü Jonny, parayı parmakları arasında yuvarlarken. *Anlar değil mi?

Nettie on dört yaşında değil de yirmi yıl daha yaşlıymış gibi içini çekti. “Paul Dayı için çalışmıştı,” dedi.

“Sattığını öğrenirse delirecektir...”

“Avusturalya falan gibi bir yerdeki tropik bir adada bataklıklardaki insanlan avlıyor.”

Nettie’nin genç dayısı, gitmeden önce Nettie’nin annesinden bir oda kiralamıştı. Nettie’nin sesinde saklamayı pek başaramadığı sert bir tedirginlik vardı. “Endişeleneceği başka şeyler var zaten.”

Jonny hâlâ kararsızdı. Nettie bıkkın bir ses çıkardı. “Bir dene!” dedi neredeyse bağırarak. “Çalışmazsa almak zorunda değilsin. Her şeyi unuturuz.”

“Peki,” dedi Jonny sonunda ve elini uzattı. Nettie Doğru Söyleyen’i onun avcuna koydu. Zımbırtı, Jonny’ye sarı gözlerinde yorgun bir üzüntüyle sertçe bakıyordu. “Mutsuz görünüyor.”

“Bir makine olsaydı tamir ederdim,” dedi Nettie sabırsızca. Doğru da söylüyordu. Nettie her şeyin tamirinden anlardı. Jonny’nin bisikletini defalarca tamir etmişti, evlerindeki düzgünce kapanmayan bir kapıyı da halletmişti. Paul Dayısının elleri çok hamarattı ve ona tapan Nettie dünyanın en sadık kız kardeşi olarak onu her yerde takip etmiş, tost makinelerini tamir etmeyi yanlışlıkla öğrenip Studebaker motorunun yağını değiştirmişti. “Tek söyleyebileceğim, Paul çalışıyor dedi.”

Jonny elindeki küçük asık suratı hafifçe dürttü. Doğru Söyleyen tek kelime etmedi ama Jonny’ye hislerinin incindiğini gösteren, şaşkınlıktan yoksun bir bakış attı.

Jonny derin bir nefes alıp verdi. Doğru Söyleyen gerçekti. Böyle bir şeyi satın almaya en çok bu kadar yaklaşabilirdi. İki dolara onun olabilirdi.

Ve sonunda, en sonunda Marisa Channing’in onu fark etmesini sağlayabilirdi.

Doğru Söyleyen’i ters çevirdi ve sırtının iki yanında duran iki çatalı açıp uzun bedeni çözdü. Daha önce bunlardan birini hiç takmamıştı ve nasıl sığacağını bilmiyordu ama sığdırmak için sadece birkaç seçenek vardı. Jonny ağzını açıp iki çatalı dilinin iki yanma koydu ve bedeni

çenesinden aşağıya, boynuna doğru, kravat takan bir suratmış gibi sarkıttı.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu. Dili çatalların üzerinde hafifçe kayıyordu.

Nettie kollarını göğsünde birleştirdi. “Bana sorma. Bunlardan nefret ediyorum. Bu alışverişi hiçbir şekilde onaylamadığımı unuttun mu?”

“Unutmadım,” dedi Jonny. “Bir şey söylemesini nasıl sağlıyorsun?”

“Çalışmalı...” dedi Nettie ve öne uzandı.

“Seni *sadece arkadaş olarak seviyorum*dedi Doğru Söyleyen, gözleri Jonny’nin çenesinden doğruca Nettie’nin yüzüne bakarak.

İki dolar verildikten ve sersemlemiş ama endişeli bir mutluluk içinde olan Jonny lokantadaki işine, daha zengin ama nasılsa hâlâ gergin olan Nettie de Bay Bacon’ın benzincisindeki kendi işine döndükten sonra, kriket üniformasına benzer bir elbise giyip yakasına kereviz takmış sarışın bir adam yüzünde düşünceli bir ifadeyle neredeyse hiçlikten ortaya çıktı.

Bütün bunlar kesinlikle imkânsızdı.

“Bütün bunlar kesinlikle imkânsız,” dedi adam neredeyse neşeli bir tavırla.

“Bütün neler?” dedi uzun, kıvırcık saçlı bir kadın. O da hiçliğin içinden çıkıp adamm arkasında dikilmişti. “Bence iyi çocuklara benziyorlardı.”

“Evet Nyssa,” dedi adam. “Ancak Dünya’da, 1945’teyiz.” Derin bir nefes aldı. Havada deniz tuzu vardı. “Yanılmıyorsam Maine’deyiz.”

“Ve?”

“Ve Diphtodatlarm buraya bir yüz yıl daha gelmemesi lazım. Zaman çizgisinin bu döneminde galaksinin neredeyse diğer ucunda olmalılar.”

“Peki şu an burada ne işleri var Doktor?”

“Evet, sahiden ne işleri var Nyssa?” dedi Doktor, ellerini ceplerine sokarak. “Cevabı bulunması gereken bir soruya benziyor bu.”

Moda yazdan hemen önce başlamıştı ve bu bile bir garipti zaten. Başkalarının ne tür bir Doğru Söyleyen giydiğini, insanların onlara karşı nasıl bir tavır takındığını veya ne kadar modaya uygun olduklarını görmek için her gün gidilecek okul yoktu. Üstelik savaş zamanıydı. On iki yaşından büyükseniz (bazen buna bile bakılmıyordu) gitmeniz gereken yaz işleri vardı. ÇifiİIklerde, yerel dükkânlarda çalışıyordunuz. Jonny ya da Nettie’den yaşça büyük birkaç çocuk Bay Acklin’in silah fabrikasında yaz vardiyalarına bile başlamıştı.

Okullar tatile girmeden önce, korsan gemilerinin önündeki koca memeli kadınlar gibi çenesinde koyu mavi bir Doğru Söyleyenle ortaya çıkan kişi, Bay Acklin’in kızı Annabclle’di. Babası sadece fabrikanın değil, aynı zamanda annesinin yönettiği Temperance genel mağazasının da sahibiydi. Bu yüzden Annabelle büyük şehirlerden güneye göç eden bütün modaların ilk örneğini sergiliyordu. Bütün Aeklin ailesi de beş yıl önce bu büyük şehirlerden gelmişlerdi ve düzenli olarak orayı ziyaret ediyorlardı. Bu yüzden Annabelle Temperance’daki diğer hiçbir kızda olmayan doğal bir otoriteye sahipti. Okulun daha önce hiç karşılaşmadığı diz seviyesinde bir etek giyen ve hemencecik eve yollanan ilk kişi de Annabelle’di. O günün gecesi okuldaki bütün kızlar kendi eteklerini de dizlerine gelecek şekilde dikmişlerdi ve Müdür Marshall “Bolşevik ihtilaline benzer bir salgın” olarak tanımladığı bir akımla karşılaşmıştı. Annabelle aynı zamanda hem yaz hem de kış mantolarına gerçek kürk yaka takan ilk kişiydi. Pika kürkündendi ama vizona benzeyecek şekilde boyanmışlardı. “Savaş zamanındayız sonuçta,” demişti Annabelle. Ayrıca Japonya, Amerika’ya ipek desteğini kestikten sonra bacaklarında çorap yerine makyaj kullanan ilk kişiydi. Zaten şehirdeki bütün kızlar ipek çorap satın alacak durumda değillerdi ama Annabelle’in pudralanmış bacakları, Müdür sonunda yasaklayana kadar bütün okulun bir hafta boyunca bilek seviyesinde lekelerle dolu olmasını sağlamıştı.

“Yüzünüzdeki şey de neyin nesi Bayan AcklinT dedi

Müdür, Doğru Söyleyenler'in ilk gününde. Her zamanki gibi bir kalp krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Annabelle başını gururla kaldırdı. Okulun ön kapılarına kadar bile gelmemişti ama Jonny'nin de gördüğü gibi Marisa Channing dahil okulun kalanı gözlerini ona dikmişti. "Ne?" dedi Annabelle. Bu-kadar-sorun-olan-nedir havasını hiç bozmamıştı ve bir şaşkınlık varsa bunun başkasının derdi olduğunu ima eden bir tavır takınmıştı. "Bu eski şeyden mi bahsediyorsunuz?"

Müdür Marshall içindeki inanamazlık öfkeyle savaşıp kaybedene dek ağzını birkaç kere açıp kapattı. "Hemen çıkar şunu!"

Sonra o şey konuştu.

Annabelle'in çenesinde -tam da çenesinin kıvrıldığı noktada- duran şey dişli ağzını açıp Jonny'yi hemen mutsuz bir inek gibi hissettiren bir sesle, bağırmadan ama hevesle dinleyen her kulağın duyabileceği garip bir tavırla konuştu.

"Kel *bir adamsın,"* dedi ses, "ve *eşin Boca Raton'daki kız kardeşini ziyarete gitmedi. Pastaneci Bay Edmundsen'le birlikte kaçtılar. Evet, herkes bunu biliyor."*

Nettie takip eden sessizlik için sonrasında, "Bir sivrisineğin geğirmesini duyabilirdiniz," diyecekti ve hakikaten de öyleydi. Müdür Marshall'm yüzü kızardı da kızardı ve sonunda bağırdı: "Ne cüretle!"

"Hepsi doğru," dedi Annabelle, gözleri parlayarak. "Birini doğrular yüzünden nasıl cezalandırabilirsiniz ki?"

Dili tutulmuş olan Müdür Marshall'm gözleri ardına kadar açıldı ve ne yazık ki bu bir anlık boşluk herkese, Müdür Marshall'ın sahiden kel olduğunu ve Bayan Marshall'm gizemli bir şekilde kapanmadan önce pastanenin en istekli müşterisi olup kapandıktan çok kısa süre sonra kız kardeşine 'ziyaret'e gittiğinin bilinen bir gerçek olduğunu düşündürdü.

Annabelle okuldan uzaklaştırıldı ve disiplin kararını beklemek üzere eve yollandı elbette. Ancak gitmeden önce herkese annesinin

mağazasında almak isteyen herkes için Doğru Söyleyen'in satıldığını söyledi.

Bu disiplin cezasıyla ilgili daha fazla somut bir adım atılmadı tabii. Annabelle'in ailesi şehirdeki en zengin, en güçlü ve açıkçası en korkunç insanlardı ve kimse Bay Acklin'i sevmese de (Nasıl sevebilirdiniz ki? Rezil, büyük şehir küstahlığı, şehrin tek büyük malikânesini yıkıp yerine yeni bir tane yaptırmak da dahil parayı etrafa saçışı. Hem de savaş döneminde!) ona karşı çıkamazlardı. Doğru Söyleyenler'in okul arazisinde bulunmasına resmi olarak izin verilmese de bu, genci yaşlısı, erkeği kadını, maddi gücü olan hatta sıklıkla olmayan bir dolu insanın onlardan çok sayıda almasını engelleyemedi.

Jonny lokantanın çöplerini boşaltırken kaldırımdan birinin, "*Kalçaların o elbiseyi giyemeyecek kadar geniş"* dediğini duyardı. Kalçası sorgulanan kadın da korkunç bir öfkeyle döner ama arkasındaki adam çenesindeki Doğru Söyleyen'in saklayamadığı bir sırıtışla omuz silkerdi. "Şu yaramaz şeyler işte," derdi adam. "Doğrulara karşı gelemeyiz değil mi?"

O anda kadının kendi Doğru Söyleyen'i, *"Nefesin uzun yıllardan beri ölmüş biii gibi kokuyor. Ve kimse cesur askerlerimizin arasına katılmamak* için*bulduğun düz tabanlı olma bahanesine inanmıyor/'* derdi.

İki taraf da birbirini öfkeli, gergin ve başkalarına doğrularla saldırmak için daha da istekli bir ruh halinde bırakırdı.

İlk Doğru Söyleyen'in satışından sonraki iki hafta içinde Temperance'm küçük nezarethanesi küçük çaplı saldırı davalarıyla doldu. Üstelik bu şahısların bazıları o ana kadar hayat boyu arkadaşlardı. Küçük mahkeme salonu Büyük Bunalım'dan beri mutlu olan çiftlerin boşanma davalarını görüyordu. Şehrin etkisiz konseyi Bay Acklin'e şu 'lanet şeyleri' satmayı bırakması için yalvarmıştı ama adam bunu yapmak için bir sebep olmadığını, bunuıı da 'geçici bir heves olduğunu söylemişti. "Kısa sürede başka bir modaya kapılırız. Mesela şu hulahop dedikleri şeyi duydunuz mu? Bir dolar doksan dokuz sente satıyorlar..."

Ancak yaşlılar -yani yirmi yaşın üzerindeki herkes- tarafından yanlış anlaşılan bütün modalar gibi Doğru Söyleyenler, Temperance'm okul çağındaki nüfusu arasında ikincil ama bereketli bir yeraltı pazarı bulmuştu. Anneler ve babalar Doğru Söyleyenler'i büyük bir hızla (ücretlerini geri almadan) iade ederken, gayriresmi bir alt kültür gelişmişti. Temperance'm tek sinema salonu olan Horizon'da bir yığın genç ışıkların kapanmasını bekleyip yaşlı akrabaları tarafından atılmış ya da daha nadir durumlarda, kazanılacak nakit para varsa asla başını çevirmeyen Bayan Acklin'in dükkânında tezgâh altından kendi paralarıyla ikinci el aldıkları Doğru Söyleyenler'i sessizce birbirlerine veriyorlardı.

Herkes sinemalarda haberler yerine, balkonun ilk beş sırasında başlayan Doğruluk Seansı'nı izliyordu.

"Troy Davis senden hoşlanıyor ama ne düşündüğün kadar çok, ne de umduğun şekilde."

"Saçlarının film yıldızı Veronica Lake'i andırdığını düşünüyorsun ama herkes arkandan bir at yelesine benzediğiyle ilgili yorumlar yapıyor. Ve bunu hiçbir şekilde iltifat olarak algılamamaksın. "

"*Çok bencil* ve *gürültülüsün. Odaya girdiğinde bütün arkadaşlarının keyfi kaçıyor. "*

"Troy Davis'in Debbie Madison'ı taşınması için hamile bıraktığıyla ilgili hikâye tamamen yalan."

"Arkadaşlarının arkandan bahsettiği belli belirsiz bir kokun vat: "

'Herkes babanın ayyaş olduğunu biliyor."

"Bacakların düşündüğün kadar şişman "Sen, Troy* Davis, *asıl ilgini, bu dönem* ve *coğrafyanın toplumsal ahlakı tarafından kabul görmeyecek bir şekilde basketbol takımından birine saklıyorsun."

Doğruluk Seansları tabii ki o günün kurbanını seçen Annabelle Acklin tarafından yönetiliyordu. Gerçi aslında bu seçimi o yapmıyordu, yani onun elinde değildi. Bütün hakikatleri gün yüzüne çıkaran şey Doğru Söyleyen'di ve doğrulara karşı çıkamaz, onları inkâr edemez veya onlardan saklanamazdınız. Ve seanstan sonra

insanlar bazen arkadaş gruplarından ayrılıyor, sınıfın başka bir kısmında sonsuza kadar oturmalarına karar veriliyor ya da Troy Davis gibi yaşı hakkında yalan söyleyip hemen deniz ötesi bir bölgeye yollanarak şehri tamamen terk ediyorlarsa, Temperance’m onlara pek de ihtiyacı yoktu belki de.

Jonny hiçbir Doğruluk Seansı’na katılmamıştı. Okul besin zincirinde o kadar yüksekte değildi. Üstelik fazla kısa, fazla yabancı görünümlü -o soyadı bir çuval buğday gibi sırtında yüktü- ve açık konuşmak gerekirse Annabelle Acklin gibi birinin radarına giremeyecek kadar görünmezdi.

Ancak bu değişecekti. Evet, bu durum kesinlikle değişmek üzereydi.

Çünkü Jonny, Marisa’nın odak noktası o olmasa da babasının doğumgününde aldığı neredeyse pembe olan Doğru Söyleyen’iyle destek olduğu Doğruluk Seanslan’na gittiğini biliyordu.

Güzel, uzun boylu, asil Marisa. Yüzündeki bir çil, sarı saçları ve bu dünyadan değilmiş gibi görünmesiyle sanki bir melekti.

Tabii Jonny bunları yüksek sesle söyleyeceğine ölmeyi tercih ederdi.

Yine de Jonny kendi Doğru Söyleyeniyle balkona çıksa Marisa şaşırmaz mıydı?

“Bu eski şey mi?” derdi Jonny.

İkinci el olarak Nettie’den aldığını söylemezdi elbette.

(Nettie ise herhangi bir Doğruluk Seansı’nm bir kilometre yakınma bile gitmemişti ve Jonny, Annabelle Acklin çağırmış olsa bile Nettie’nin gitmeyeceğini biliyordu.

Jonny bazen Nettie’yi hiç anlayamıyordu.)

“Bugün çok tuhaf bir şey oldu,” dedi Jonny’nin annesi, paltosunu mutfaktaki askılığa asarken. Jonny ise o sırada, Bay Finnegan’ın lokantasındaki akşam vardiyasına gitmeden önce yiyecekleri akşam yemeği için iki patates soyuyordu. Annesi fabrikadan her döndüğünde yanında güçlü bir demir ve yağ kokusu getirirdi ve yıkanana kadar -Jonny’nin daha önce ocakta ısıttığı suyla tabii ki- yemek hazır olurdu.

Yemeklerini yerler ve Jonny işe gider, annesi de fazladan kazanç olsun diye yaptığı dikişe başlardı. Bazen Nettie'nin annesi de gelirdi. Ve Jonny eve döndüğünde birçok kez ikisini, aralarındaki masada duran 'savaş kahveleri' ve kucaklarındaki yanm kalmış dikişleriyle ayn sandalyelerde derin uykuya dalmış bulurdu.

"Ne gibi bir tuhaf şey?" diye sordu Jonny, annesi sözüne devam etmeyince. İkinci patatesi de dilimleyip kaynar suya attı.

"Ne?" dedi annesi, dikkati dağılmış bir şekilde. Jonny göz ucuyla ona baktı. Annesi kapının yanma astığı, Jonny'nin babasının bir fotoğrafına hiçbir şey söylemeksizin parmaklarını dokundurup bakıyordu. Soy adlarına ve Jonny'nin iki büyükbaba ve büyükannesinin Alman olmasına rağmen, babası Amerikan Ordusu'nda yer bulmakta sorun yaşamamıştı ve şimdi Avrupa'da büyük ihtimalle uzaktan akraba olduğu kişilere karşı savaşıyordu. Savaş gerçekten acayip bir şeydi.

"Tuhaf bir şey oldu diyordun?" dedi Jonny sakince. "Ah," dedi annesi ve mutfak masasına yorgunca oturdu. "Evet. Bir denetleme oldu."

Jonny pişen patateslerin yanma biraz bezelye ekledi. Akşam yemekleri bunlardan ve biraz yağla tuzdan oluşacaktı. "Bunun neresi tuhaf ki?"

"Bir adamla kadın geldiler. Ingilizlerdi sanınm ve bu başlı başına garipken kadın bir de pantolon giyiyordu. İnanabiliyor musun? Adam da fabrikayı denetlemek için bembeyaz elbiseler giymişti!" Annesi şaşkınlığı onu zorlamış gibi sandalyeye iyice yaslandı. "Yine de hiç pislenmiş gibi görünmüyordu."

Jonny yemeği yapmaya devam ediyor ve akimda bir siren gibi çalıp ciğerleri patlayana kadar bağıran (ciğerleri var mıydı acaba?) cebindeki Doğru Söyleyen'i umursamamaya çalışıyordu. Ayrıca annesinin içeri girdiğinden beri bunu niye duymadığını da merak ediyordu.

Ancak gerçekte bir ses çıkarmıyordu tabii ki. Doğru Söyleyenler takılmadıklan sürece sessizlerdi. Takılmadıkları sürece hiçbir şey

yapmıyorlardı. Onları hiçbir zaman beslemeniz gerekmiyordu, temizlenmelerine de ihtiyaç yoktu. Sadece onları çenenize takana kadar sizi üzüntüyle izliyor, sonra da söylemeye cesaret edemediğiniz bütün doğrulan bir bir söylüyorlardı.

Mesela tamamen gelişigüzel bir örnek vermek gerekirse, ayda bir kere et almaya gücünüz yetmesine rağmen bütün iki dolannızı bir Doğru Söyleyen'e harcadığınızı annenize söyleyebilirdi.

"Anne," diye söze başladı Jonny.

"Bay Acklin'i görmeliydin," dedi annesi gülerek. "Sanırım o adamı sıkıntıya sokan hiçbir şey canımı sıkamaz." "Anne," dedi Jonny yine.

"Herkese şu lanet Doğru Söyleyenleri sordular," dedi annesi.

Jonny donakaldı ama annesi konuşmaya devam etti. "Of, o şeylerden nefret ediyorum," dedi kaşlarını çatarak. "İnsanlar sürekli bir terbiyesizlik içindeler ve bu cesurca bir şeymiş gibi, sana kötü davrandıklarında üzülürsen bu senin suçunmuş gibi davranıyorlar!" Annesi Jonny'ye baktı. "Siz çocukların onları sevdiğini biliyorum ama sende olmamasına memnunum Jon."

Jonny hiçbir şey söylemedi. Annesi gözüne düşmüş bir saçı geriye attı. "Sen ne diyecektin?" diye sordu masum masum.

"Hiç," dedi Jonny. "Sadece... Yıkanman için su hazır. İstiyorsan tabii."

"Teşekkürler *Liebchen*," dedi kadın. Ayağa kalkıp oğlunu alnından öptü. Jonny de buna müsaade etti. "İyi bir çocuksun."

Kadın suyu alıp banyoya götürdü ve Jonny ocağın önünde, pişen yemeğin buharı yüzüne doğru yükselirken öylece durdu.

"Çalıştı mı peki?" diye sordu Nettie, yan yana bisiklet sürerlerken. Jonny'ye akşam vardiyasından sonra yetişmişti. O da şehirdeki tek benzincideki işinden geri dönüyordu. Benzincideki küçük dükkânın kasasına bakması gerekiyordu sadece ama Paul Dayısından kaptığı tamir etme merakı yüzünden, savaş sebebiyle orduya alman profesyonel tamircilerin yokluğunda, zamanının çoğunun fan

kemerleri ve buji değiştirmekle geçiyordu. Jonny'nin annesinden daha fazla kimyasal kokuyordu. "Doğrularım söylettin mi?" "Doğru düzgün denemek için zamanım bile olmadı," dedi Jonny

Bir anlığına sessizce ilerlediler. Jonny yavaşça pedal çeviriyor, Nettie de becerikli bir şekilde onu takip ediyor, her zamanki gibi rahat dönüşlerle ilerliyordu.

"Şaşırmazsan..." diye söze başladı Nettie ama devam etmedi.

"Neye şaşırmayayım?"

Nettie bisikletini durdu. Jonny de kendisininkini durdurdu. Lokantadan bir sokak kadar uzaklaşmışlardı. Nettie buradan annesiyle beraber ev dedikleri yere gitmek için şehrin fakir kısmına dönecekti.

"Marisa'ya," dedi Nettie, Jonny'nin gözlerine tam olarak bakamadan. "Ondan istediğin tepkiyi alamadığın için şaşırmazsan iyi olur."

Jonny derisinin her yanının kızardığını hissetti. Güneş batıyordu ve Jonny bu sayede Nettie'nin onun kızardığını görmediğini umuyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi, sesi hafiften çatallanarak.

"Onun gibi kızlar..." dedi Nettie ama o tarz kızların nasıl olduklarını söylemedi. Jonny ise Nettie'nin sessizliğinden cümlesini 'senin *gibi çocuklara bakmazlar'* diye tamamlayacağını anlamıştı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Jonny yine, bu sefer daha öfkeliydi. Bisikletinin pedallarını hızla çevirerek Nettie'yi onun ardından bakar halde bıraktı.

"Büyük bir burnum var/'* dedi Doğru Söyleyen aynaya karşı. "Ve *alnım çok yağlı; büyüdüğümde her yanının* sivilceyle *dolacağından eminim. "

"İnsanlara bunu söyleme," dedi Jonny. Dili hâlâ Doğru Söyleyen'in çatalları yüzünden sürçüyordu.

Doğru Söyleyen konuşmayı bırakıp Jonny'ye kederle baktı. Jonny molaya çıkmamıştı ve Bay Finııegan temizlenecek masalar olduğunu bağırıp kapıya sertçe vurmadan önce belki bir dakikası daha vardı.

Ancak Jonny önündeki kirli tabaklardan başını kaldırdığında- Annabelle Acklin’le üç arkadaşının bir masaya geçip milkshake içtiklerini görmüştü. Bu arkadaşlardan ikisi Virginia Watson ve Edith Magee’ydi.

Üçüncüsüyse Marisa Channing’ti.

Jonny hemen tuvalete koşmuştu. Küçük aynada laf dinlemez saçını normale benzer bir hale getirmeye çalışmış, yenmeyen patates kızartmalarının dudaklannda bıraktığı hardalı silmiş ve nefesini ölüyormuş gibi görünmeyeceği bir şekilde sakinleştirmeye çalışmıştı.

Sonra da Doğru Söyleyen’i cebinden çıkarmış ve ağzına takmıştı.

Durum pek de iyi görünmüyordu.

“Savaşın *zamanında bitmeyeceğinden,*” dedi Doğru Söyleyen, “ve *cepheye yollanıp öleceğimden korkuyorum.* ”

Jonny bir sağ, bir sol ayağı üzerinde hareket etti. “Herkes bundan korkuyor zaten, değil mi?”

“Bay Finnegan kapıyı çalmak üzere” dedi Doğru Söyleyen.

Bay Finnegan kapının arkasından, “Ne yapıyorsun orada?” dedi ve bir çekiç darbesiyle kapıya vurdu. “Bu masalar kendi kendilerini temizlemiyor!”

Jonny Doğru Söyleyen’i çıkardı ve tekrar cebine soktu. “Hemen geliyorum,” dedi.

Jonny kızların oturduğu masaya doğru yaklaştı. Hepsi Doğru Söyleyenlerinin üzerinden pipetleriyle milkshake içiyorlardı.

“Kulaklarını saç biçiminle saklamaksın,” diyordu Annabelle’in Doğru Söyleyen’i, Edith Magee’ye. “Çok dikkat çekiyorlar.”

*“Senden korkuyorum*dedi Edith’in Doğru Söyleyen’i. *“Ne dersen yaparım.”*

“Bilmiyorum sanki,” dedi Annabelle gülümseyerek. Sonra da Jonny’yi gördü. “Sen neye bakıyorsun öyle?”

“Hiçbir şeye,” diye kekeledi Jonny ve neye baktığını o anda fark etti. Bir koluyla kirli tabakların olduğu tepsiyi tutuyor, serbest eliyle de cebindeki Doğru Söyleyen’e ulaşmaya çalışıyordu.

Jonny kendisininkini çıkaramadan Annabelle’in Doğru Söyleyen’i, *“Büyük bir burnun var,”* dedi.

“Ayrıca derin de çok yağlı,” dedi Virginia Watson’ınki.

“Yahudi değil miydin sen?” dedi Edith’inki.

“Kesinlikle Alman,” dedi Annabelle’inki. “Şu tuhaf soyadını da düşünürsek, bu ülkeye ihanet ediyor bile olabilirsin. ”

“Ben vatan haini falan değil...” diye söze başladı Jonny.

“Ve boyun da çok kısa, ” dedi Virginia’mnki.

“Çirkinsin de. ”

“Burnunun altındaki o tüylerin bıyık olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Kim olduğunu hiç kimse bilmiyor.”

“Ve hiç kimse bilmeyecek.”

Jonny arkasını dönüp, kolunun altındaki tepsi sallanarak koştu. Tepsiyi mutfaktaki tezgâha sertçe koydu.

“Hop!” diye bağırdı Bay Finnegan, ızgaranın başından. “Onlardan birini kırarsan bahşişlerinle yenisini alırsın.”

Jonny derin derin nefes aldı. Tek tesellisi Mansa Channing’in Doğru Söyleyeni’nin hiçbir şey söylememesiydi.

Ancak bu iyi bir şey miydi? Yoksa olabilecek en kötü şey miydi?

Biraz sonra Jonny, “İki çikolatalı milkshake,” dedi ve orada oturanlarla göz teması kurmaksızın içecekleri köşedeki masaya bıraktı.

“Bu dükkândaki tek çalışan oymuş gibi görünüyor,” dedi Nyssa, Jonny uzaklaşırken. “Ondan başka bir de dükkân sahibi var sadece.”

“Savaş dönemi,” dedi Doktor ve içeceği kokladı. “Çikolata, süt ve donmuş krema.” Bir yudum aldı. “Leziz.”

“Doktor,” dedi Nyssa hafif bir sabırsızlıkla. İki masa ötedeki dört kıza bakıyordu. “Büyük bir tehlikede olduklarını söyledin.”

Doktor ona döndü ve Nyssa’nın bakışını takip etti. “Öyleler. Dipthodatlar acımasızdır. Göz önünde saklanır, gezegeni onları kabullenene kadar uyuturlar. Sonra da....” Cümlesini bitirmedi.

“Bir şey yapamaz mıyız?” diye sordu Nyssa.

“Zamanı gelince,” dedi Doktor. “Önce kaynaklarım bulmalıyız. İşte.” Masadaki kızlar hep birden ayağa kalkmışlardı. Onlar yaz mantolarını giyip gülerek ön kapıdan çıkarken Doktor kendi milkshake’ini içmeyi bırakmamıştı. “Gitme vakti,” dedi ve son bir yudum alıp kalkmaya yeltendi.

Sonra duraksayıp bahşiş olarak iki dolar bıraktı.

“Çalışmadı mı?” diye sordu Nettie, arabanın altından. Savaş döneminde bir tavuk dişi kadar nadir olsalar da, yepyeni, parlak bir araba altında çalışıyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Jonny, elindeki Doğru Söyleyen’e bakarak. “Bir şekilde öyle oldu galiba.”

Nettie’nin çıkardığı metal sesleri bir anlığına dürdü. “Yapamadın değil mi?”

Jonny cevap vermedi. Aslında bu da bir cevap sayılırdı.

“Ondan niye hoşlanıyorsun ki zaten?” dedi Nettie. “Mansa Channing’in senin varlığından bile haberi yok neredeyse.” “Artık biliyordur herhalde.”

Nettie arabanın altından kayarak çıktı. Yanakları yağlanmıştı. “Kendi Doğruluk Seansı’nı da yaptın değil mi?”

Jonny yine hiçbir şey söylemeyerek cevap verdi. Nettie başını iki yana salladı ve tekrar arabanın altına geçti. Jonny, lokantada yaşanan o kötü olaydan bir gün sonra Nettie’yi öğle yemeği molasında ziyarete gelmişti. Birkaç dakikaya geri dönmeliydi ama hâlâ açık kapısından güneşin parladığı benzincinin garajında oturuyordu. Kederli kederli.

“Bunlar nereden geliyor ki?” diye sordu.

“Avrupa,” dedi Nettie. “Ya da Güney Afrika falan. Faul savaş için denedikleri kimyasal bir şey olduğunu düşündüğünü söylemişti.”

“Bak bak bak.” Bir anda kapı eşiğinde bir gölge belirdi. “Kimleri görüyorum kimleri.” Bir anda ortaya çıkan bu adam Bay Acklin’di. İçeri adım atarken, pahalı mantosu esen rüzgârla arkasında sallandı.

İnce sakalının üzerinde bir Doğru Söyleyen takılıydı.

***“Şehrin melez kızı araban üzerinde çalışıyor,* ” dedi Doğru Söyleyen. “*Yanında da şehrin tek Yahudisi* var”**

“Şehrin tek Alman Yahudisi,” diye Jonny’ye bakarak dudak büktü Bay Acklin. “Doğru değil mi Bay Heftklammern?”

İşte buydu. Jonny’nin soyadının iki tonluk ağırlığı. Büyürken bu soyadı Jonny’nin korkulu rüyasıydı. Sanki Yahudi Jbnny Heftklammern kendini Temperance, Maine’in Protestan devlerinin yanında yeterincc yabancı hissetmi-yormuş gibi bu soyadı, özellikle Bay Hitler’in yükselişiyle beraber, Almanlığı o kadar çok çağrıştırıyordu ki.

Doğru düzgün bir Alman ismi bile değildi. Babasının babası Birinci Dünya Savaşı’ndan hemen sonra göç ettiği için, bunun Almanya’ya karşı verilmiş başka bir savaş olduğu da göz önüne katılarak, Amerika’ya gelişinin ardından ismini lngilizceleştirmesi ögütlenmişti. Bu normalde basitçe Mueller’ı Miller’la değiştirmek anlamına geliyordu ama açlık ve uykusuzlukla geçen korkunç bir deniz yolculuğunun ardından Büyükbaba Dietrich göçmenlik memurunun sert yüz ifadesi karşısında korkuya kapılmıştı. Soyadının birçok kere prova ettiği söylenişini unutarak, memurun masasına bakıp gördüğü ilk şeyi söylemişti.

Heftklammern, Almanca ‘zımba’ anlamına geliyordu.

Bay Acklin başını iki yana salladı. Doğru Söyleyen’inin üstünde rahatsız edici bir gülümseme vardı. “Anneniz nasıl Bayan Washington?” diye sordu arabanın altından çıkan Nettie’ye.

“Bu sizin arabanız mı?” diye cevap vermekle yetindi Nettie.

“Evet, tabii ki,” dedi Bay Acklin. “Daha yeni aldım. Siyahi bir hizmetçinin kızının onun üzerinde çalıştığını görünce yaşadığım şaşkınlığı tahmin edebiliyor musun?”

Nettie dikkatle ayağa kalktı ve gergin gergin yutkundu. İngiliz anahtan hâlâ elindeydi. Jonny bir an karnında ani bir ağrı hissetti. Nettie’yi endişeli görmekten ne kadar nefret ettiğine şaşırmıştı.

“Vitesinde biraz sıkıntı var...” diye söze girdi Nettie.

“Bay Bacon’ın arabalarında kimleri çalıştırdığını bilse şehir halkı ne der acaba?”

“Şimdiye kadar bir sorunları olmadı,” dedi Nettie.

Bay Acklin gülümsedi. “Öyle mi?” dedi. “Şunu iyice bir öğrensek mi?”

Nettie’ye doğru ani bir adım attı. Öfkeli, cesur ama yine de otuz santm daha kısa olan Nettie geriye çekildi. “Hey,”dedi Jonny, ayağa kalkarak. Bakmak için döndüğünde Nettie’nin sendelediğini gördü. Genç kız, Bay Acklin’in arabasının parlayan siyah boyasına doğru düştü.

Elindeki İngiliz anahtarı, Nettie yere düşerken arabanın yanında kıvrımlı bir iz bıraktı.

Bir anlığına güneş ışığındaki tozlar haricinde hiçbir şey hareket etmedi.

Sonra Bay Acklin gülümsedi. Yine.

“Bunun bedelini ödeyeceksin,” dedi Bay Acklin.

Doğru Söyleyen’i de ekledi: *“Bir daha burada çalışmamanı sağlayacağım. ”*

“Doğrusu da bu,” dedi Bay Acklin. “Doğrulara karşı çıkamazsın değil mi?”

Bay Acklin açık kapıdan giren güneşi kapatarak dışan çıktı ve Bay Bacon’a seslendi.

“Bunu yapamaz,” dedi Jonny. “Bir kazaydı.” “Deneyebilir,” dedi Nettie öfkeyle. “İstediğini alacağını biliyorsun.” Tekrar İngiliz anahtarını aldı ve Bay Acklin’in arabasının camına doğru kaldırdı.

“Yapma!” dedi Jonny ve Nettie’yi durdurdu. “Cam için de paranı alır, hepsi bu.”

Nettie içini çekerek İngiliz anahtannı bıraktı. “Ne yapacağım şimdi?”

Jonny bir anda, geçen akşam birinin inanılmaz ve şaşırtıcı bir şekilde ona bıraktığı iki doları hatırladı. Cebinden çıkarıp Nettie’ye uzattı. “Al bunu.”

Nettie kaşlarını çattı. “Senin sadakana ihtiyacım yok.” “İkinci bir ödeme olarak al," dedi Jonny,' Doğru Sövleyen’ini tutarak.

“Bu anlaştığımız ücret değildi...”

“O zaman borç olarak al.” Jonny hâlâ parayı uzatıyordu. “Çizik için.”

Nettie homurdanarak parayı aldı. “Borç olarak.” Kapıdan içeriye baktı. "Ama bir şey değişmedi ki. Bay Bacon...”

Nettie durdu. Çünkü Bay Bacon -isminin söylenişi onu buraya çağırmış gibi- içeri girmişti. Bay Acklin de onun hemen aıkasındaydı.

“Nettie,” dedi Bacon. Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu.

Bayan Acklin’in mağazasının kapısındaki zil çaldı. Bayan Acklin tezgâhın arkasında ayağa kalktı. Tuhaf görünümlü adamla kadının içeri girdiğini görünce yüzündeki gülümseme dondu. Sonra yüzü kurnaz bir ifade aldı. Belki başka kadınlar da pantolon giymek isterdi. Belki bu kadınlara satabileceği bir şey...

“Mağaza sahibi siz misiniz?” diye sordu adam.

Tanrım, bu adamın yakasında bir kereviz mi vardı?

“Evet,” dedi Bayan Acklin.

“O zaman *bunları* tam olarak nereden bulduğunuzu söyler misiniz?”

Adam elini uzattı. Avcunda dört tane Doğru Söyleyen vardı. Bir tanesi de Bayan Acklin'in kızı Annabelle'inkiydi. Kadın, adama korkuyla baktı.

Sonra da çığlık atmaya başladı.

Jonny, Nettie'nin ağlamasını bekliyordu. Ağlamaya alışkındı. Annesi de sık sık ağlıyordu. Özellikle de babasından bir mektup aldığında. Tabii bu ağlamalar aslında Jonny'nin babasının Avrupa'daki savaş tarafından yenilip yutulmayıp mektup yazabiliyor oluşuna karşı hissettiği rahatlıktandı.

Jonny şehir içinde başkalarının da ağladığını görüyordu. Çünkü aynı savaş, kocaları, oğulları, kardeşleri ve erkek arkadaşları da almıştı. Jonny, kardeşi Paul yazın başında askere bir kere daha gittiğinde Nettie'nin annesinin de ağladığını görmüştü. Sonra Jonny'nin annesiyle dikiş yaparken kadın Paul hakkmdaki haberleri verince yine ağlamıştı.

Ancak Jonny, Nettie'nin ağladığını hiç görmemişti. Paul gittiğinde bile.

Ve Nettie şimdi de ağlamıyordu.

En azından ağlamıyor gibi görünüyordu.

"Onu öldüreceğim," dedi Nettie yüzüncü kez. "İngiliz anahtarını alacağım ve ırkçı beynini dağıtacağım."

Nettie, Jonny'nin akşam vardiyası bitmeden önce paylaşmak için lokantadan çıkardığı gazoz şişesinden bir yudum daha aldı. Jonny'nin eve gitmesi gerekiyordu. Bütün gün çalışmıştı, yorgunluktan ölüyordu, hava kararmıştı ve bütün bunların aynısını yarın da yapması gerekiyordu. Ancak bunun yerine şehirdeki en büyük evin karşısındaki otobüs durağında oturuyordu. Bu ev Acklinlere aitti elbette. Savaşın ortasında, herkese küfreder gibi inşa etmişlerdi üstelik.

"İnsanların hoşuna gider sanırım," dedi Jonny. "Ama hapse girmek zorunda kalırsın."

“En azından orada yemek için para vermeme gerek kalmaz,” dedi Nettie

“Bir şey yapamaz,” dedi Jonny. “Senin suçun değildi ki. Bay Bacon’a anlatırım. Birkaç gün içinde her şeyin eski haline...”

“Eğer anlatırsan Acklin Yahudileri de sevmediğine karar verebilir,” dedi Nettie sakin sakin. “Annenin o işe ihtiyacı var.”

“Senin de kendi işine ihtiyacın var,” dedi Jonny. “Bir çözüm bulacağız, söz veriyorum.”

“Söz mü veriyorsun?” dedi Nettie, ama sesindeki dalgacılık hafifti ve Jonny’ye baktığında gözleri ay ışığında ıslak ıslak parlıyordu. Jonny’nin fark ettiğinde görünce, kolunun

arkasıyla gözlerini sildi. “Anneme ne söyleyeceğim? Ne yapacağız?”

uBir çözüm bulacağız,” dedi Jonny yine. “Samimiyetle söylüyorum.”

Nettie ona baktı. “Samimi olduğunu biliyorum,” dedi sessizce. “Sen hep samimisindir.”

Nettie böyle söyleyince güzel bir şeymiş gibi geliyordu. Jonny ona baktı. Yüzünü ondan çevirip gazoz şişesinden bir yudum daha aldı. *Seni sadece arkadaş olarak seviyorum,* demişti Doğru Söyleyen ve ne Nettie ne de kendisi buna karşı çıkmıştı.

Fakat Nettie’yi şimdi onun fark etmesini istemediği gözyaşlarını silerken görünce, Jonny bir anda o İngiliz anahtarını eline alıp, Nettie’yi bu hale getirdiği için Bay Acklin’in beynini bizzat dağıtma arzusuna kapıldı.

“Nettie...” dedi Jonny.

“Biri geliyor,” dedi Nettie ve doğruldu.

Sokaktan aşağıya baktılar. Bir grup kız geliyordu. Annabelle Acklin’in önderliğindeki *o* grup. Virginia Watson ve Edith Mage oradaydı. Ve tabii ki ay ışığının varlık sebebi onun beyaz, tertemiz tenini aydınlatmakmış gibi görünen Marisa Channing de oradaydı.

Derin ve dağınık bir muhabbet içindeydiler. Annabel o tehlikeli tebessümüyle, hem tartışıyor hem de ağlıyor gibi görünen Virginia ve Edith'e bakıyordu.

Hiçbiri Doğru Söyleyenlerini takmıyordu.

"İşte şansın geldi," dedi Nettie.

Jonny biraz ürkmüştü. Bir anlığına Nettie'nin orada olduğunu unutmuştu. Ona baktı. Nettie'nin gözleri biraz daha küstahtı şimdi, ama pek de güzel bir şekilde değil. "Ne şansı?" diye sordu Jonny.

***"Mansa*'nı etkileme şansı," dedi Nettie ve elinde gazoz şişesiyle ayağa kalktı.**

Jonny ona bir an daha baktı. Sonra da sokaktan Annabelle'in evine doğru gelen kızlara döndü. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Nettie'nin omuzları çöktü ve başını ona doğru salladı. Jonny artık Nettie'nin yüzündeki ifadeden hoşlanmıyordu. *"Salak,"* diye fısıldadığını duydu.

"Neden..."

"Tak şunu işte," dedi Nettie. "Marisa Channing'e doğruları söylediğinde neler olacak bir görelim bakalım. Hadi, neler olacağını görelim işte!"

"Nettie, anlamıyor..."

"Çünkü konunun sadece doğrularla ilgili olduğunu sanıyorsun değil mi? Marisa bu korkunç şeylerden birini alabildiğini ve herkese kaba ve korkunç şeyler söylemekten korkmadığını görecek, ama ona baktığında doğruların sadece onun teninin güzelliği, saçlarının dalgalanışı ve yanından geçtiğinde dünyanın nasıl da osuruk gibi kokmayı bıraktığı olacak."

Jonny kızararak gözlerini kırptı. Bunların çoğu doğruydu. Tabii şu osuruk şeyi akima gelmezdi...

"Gerçekten," dedi Nettie başını sallayarak. "İnsanlar kendilerine yalanlar söylüyor ve buna doğru diyorlar. Hadi, git işte. Ne bekliyorsun?"

Kızlar şimdi sokağın tam karşısmdaydılar. Biraz sonra Annabelle’in evine döneceklerdi ve Jonny şansını kaybedecekti. Jonny’nin karnı Nettie’nin ne kadar öfkeli gördüğünü düşündükçe ağrıyordu ve neler döndüğünü, kendisinin bu konudaki fikrinin ne olabileceğini yeni yeni anlıyordu. Ancak içinde başka bir ses daha vardı, Marisa Channing e ne zamandır tanımlayamadığı bir özlemle bakan bir ses. Ve

Marisa, Acklinlcrin evine doğru giden yola dönmek üzereydi.

Jonny cebine uzandı ve Doğru Söyleyen’i çıkardı. Çatalları dilinin altına takıp Doğru Söyleyen’i çenesinden aşağıya bırakırken Nettie’nin yüzündeki ifadeyi görmezden geldi. Bedenini çok etkileyici olmasa da uzun görünecek şekilde dikleştirdi. Derin bir nefes aldı ve sokağı geçmek için bir adım attı.

İşte tam da o anda Acklinlerin evi infilak etti.

Sadece pencereler, bir oda veya bir kapı falan patlamamıştı. Evin tamamı, çatısı dahil üç katı birden, alev ve ışık saçarak havaya uçmuştu. Evin önünde duran dört kız, Jonny ve Nettie, patlama dalgası onlara ulaştığında çığlık attılar.

Jonny düşünmedi bile. Kendini Nettie’nin önüne attı ve dumanla alevlerin sesi onlara yaklaşırken ikisi beraber otobüs durağına düştüler. Ateş üzerlerinden geçti ama onları yakmadı ve bir anda kayboldu. Jonny, Nettie’yi elinden geldiğince korurken -Nettie ondan daha uzun olduğu için Jonny bunun işe yaradığından şüpheliydi- tuğlalar ve molozların altında kalmayı bekliyordu.

Ancak hiçbir şey yoktu.

“Kalk üzerimden,” dedi Nettie sonunda, Jonny’yi iterek. Sokağın karşısında dört kız kaldırımda bir yığın halinde yatıyorlardı ama onlar da bir yara almamış gibi görünüyorlardı ve en az Jonny’yle Nettie kadar akılları karışmıştı.

Acklinlerin evi kaybolmuştu. Alevler içinde bir enkaz bile kalmamıştı.

Sadece... kaybolmuştu.

“Ne oldu öyle?” dedi Jonny.

“Evlerini salgılanmış bir polimerden inşa etmişler,” dedi arkalarından gelen aksanlı bir kadın sesi. “Sizin şekere çok benziyor aslında. İlginç.” Kahverengi, kıvırcık saçlı, pantolon giymiş bir kadın onları kaldırmak için elini uzatıyordu. “Masallarınızdaki şeker evler bunlardan yola çıkılarak yazılmış olabilir.”

Jonny afallamış vaziyette, uzatılan eli tuttu ve ayağa kalktı. Nettie de aynısını yaptı.

“Her halükârda,” diye devam etti kadın, “sadece bir evmiş gibi*görünüyordu.* Ancak polimere kendi silahıyla ateş edersiniz buharlaşır. Düşük bir ısıda yanar ve arkasında pek az kalıntı bırakır.”

Jonny ve Nettie ona bakakalmışlardı.

“Ha?” dedi Jonny nihayet.

“İngiliz misin?” diye sordu Nettie, bütün bu olayın en şaşırtıcı yanı buymuş gibi.

Kadın onlara gülümsemekle yetindi ve uzanıp Jonny’nin hâlâ taktığı Doğru Söyleyen’e dokundu.

***“Kafam bayağı karışık*dedi Doğru Söyleyen.**

“Öyle olduğuna eminim,” dedi kadın. “Ama bütün günü kardeşlerini toplayarak geçirdik.”

“Nyssa!” diye bağırdı sokağın karşısından bir ses. Acklin evinin bir zamanlar durduğu garip boş alandan bir adam ortaya çıkmıştı.

Ve yalnız değildi.

Virginia Watson şaşkınlık içinde inleyerek bayıldı. Diğer herkes öylece duruyor ve aval aval bakıyordu.

Adam iki tane dik duran uzun boylu koyuna benzeyen şeyi önüne katmış yürüyordu. Ancak bu koyunlar bir tür dev balığın yüzüne sahiplerdi. Biraz da sincaba benziyorlardı. Bir de balkabağına.

Balkabağı sincap koyunu balığı hiç mutlu görünmüyordu. İkisinin de ön ayakları yani yüzgeçleri bağlanmıştı ve bütün dünyaya

tutuklanmış gibi görünüyorlardı.

“Onları tutukladım,” dedi adam, ikisini ön yoldan arda kalanların arasından yürüterek. “Bunu yapabilirim, değil mi?”

Edith Magee onlar yaklaşırken çığlık attı ve çığlık atmaya devam ederek sokaktan aşağıya doğru koştu. Annabelle ve Marisa ardına kadar açılmış gözlerle, donakalmış bir halde izliyorlardı.

İngiliz kadın sokakta adama doğru yürümeye başladı. Jonny ve Nettie’ye de gelmelerini işaret etti. “Hadi,” dedi. “Sorun yok.”

Jonny sersemlemiş bir şekilde, kendini onu takip ederken buldu. Arkasına baktı. Nettie de geliyordu; yüzü en az onun kadar şok içindeydi ve gazoz şişesi hâlâ elindeydi.

“Ve işte sonuncusu,” dedi adam, Jonny yaklaşırken onun çenesine bakarak. Koyunbalıklar kulağa öfkeli gelen bir şekilde bağırdılar ama adam onlara sertçe bakınca tekrar sustular.

“Neler oluyor?” diye sordu Nettie, Marisa’ya ve gözleri ardına kadar açılmış Annabelle’e bakarak. “Kimsiniz siz?”

Ancak adam cevap veremeden Jonny’nin Doğru Söyleyen’i konuştu.

“Sen *Doktor’sun.”*

“Kim?” dedi Jonny

“Ne?” dedi Nettie.

Ancak Doktor, Doğru Söyleyen’le konuşuyordu. “Evet benim,” dedi. “Ve sen, küçük dostum, artık güvendesin.”

***“Güvendeyim,”* dedi Doğru Söyleyen ve Jonny ilk defa sesinin hüzünlü gelmediğini fark etti.**

“Bunlar senin ailen mi?” dedi bir ses. Hepsi döndüklerinde konuşanın Marisa olduğunu fark ettiler. Annabelle hem öfkeli hem de öfkeli bir vaziyette hâlâ onun yanında duruyordu.

“Anne?” dedi Annabelle. “Baba?”

Herkes, Annabelle'in koyunbalıklarla konuştuğunu fark ettiğinde bir sessizlik oldu.

"Sanırım sen de bizimle gelmek zorundasın Annabelle," dedi Doktor.

Koyunbalıklar su altında nefes alır gibi bir ses çıkardılar.

"Ama ben burayı seviyorum," dedi Annabelle. "Herkes bana itaat ediyor."

İki koyunbalık işin bu yönünden onların da hoşlandığını belirten su altında nefes alma sesleri çıkardılar ama başka seçenekleri yoktu maalesef.

"Zaman çatlağı olayını duydum," dedi adam, Annabelle'e. "Ailen açıkladı." Evin bir zamanlar durduğu çukura baktı. "Sonunda. Buraya kazara geldiniz, doğal zaman çizgisinden yüz yıl önce. Alacağınız cezaların hafifletilmesi için bu da göz önünde bulundurulacaktır."

"Cezalar mı?" dedi Annabelle.

"Kölelik yasadışıdır," dedi adam. Bir anda daha ciddi ve doğrusunu söylemek gerekirse daha korkutucu görünmeye başlamıştı. "Bu güneş sistemi ve burayla Diphtodat ana gezegeni arasındaki bütün komşu sistemlerde yasaktır. Ve daha kötüsü," diyerek Annabelle'e doğru eğildi adam, "benim hiç sevmediğim bir şeydir."

Annabelle karşı çıkacakmış gibi göründü ama koyunbalıklar daha fazla su altında nefes alma sesi çıkardılar ve hâlâ huysuz görünse de Annabelle sonunda, "Of, pekâlâ," dedi. İçini çekip, giydiği pika yakalı ceketi çıkararak herkesin gözü önünde....

Koyunbalıklardan birine dönüştü. Adama kızgın bir ***su*** **altında nefes alma sesi çıkardı.**

"Hayır, seni zincirlemeyeceğim," dedi adam, "tabii uslu olursan."

Koyunbalık Annabelle koyunbalık ailesine doğru guti ve aralarında su altında nefes alma sesleriyle yürütülen bir tartışma başladı.

"Birisi neler olduğunu açıklayabilir mi lütfen?" dedi Nettie ve Jonny onun gazoz şişesini koyunbalıklara ya da beyaz ayakkabılı

gizemli Doktorlar veya pantolon giyen İngiliz kadınlara karşı kullanabilecek bir silah olarak elinde sıkıca tuttuğunu fark etti.

“Cesur yürek Nettie,” dedi Doktor. “Tehlike geçti. Evlerini yok etmem yazık oldu ama Diphtodatlar epey yorucu bir tür olabiliyor.”

“Diptho ne?” dedi Jonny. Dili hâlâ Doğru Söyleyen’i yüzünden sürçüyordu.

Doktor koyunbalıklan işaret etti. “Dipthodat. Zenofobik bir ırk.”

“Zeno ne?” dedi Jonny.

“Kendilerinden olmayan kimseyi sevmezler,” dedi Doktor.

“Kesinlikle,” dedi Nettie, onlara doğru öfkeyle bakan koyunbalıklarına öfkeyle bakarak.

“Gezegenlere gidiyorlar,” dedi Doktor. “Yerliler arasında sıkıntı yaratıyor ve negatif enerjiyle besleniyorlar. Yedikleri şey bu. Bütün besin alışkanları böyle. Öfke, nefret ve sıkıntı.” Doktor, Jonny’nin seviyesine inecek şekilde eğildi ve Doğru Söyleyen’e baktı. “Bu güzel küçük canlılar da o görevi harika bir şekilde yerine getiriyorlardı.” Doktor tekrar Jonny’nin gözlerine baktı. “İnsanları birbirlerine en kötü, en acı verici ‘doğruları’ söylemenin iyi bir fikir olduğuna ikna edersen, dünyayı yönetecek kadar negatif enerjiye sahip olursun.”

“Gençlerde çok iyi çalışıyorlar,” dedi Nyssa. “Sizin gibi iyi insanlarda. Bu kadar çok sözde ‘gerçek’ çok acı verebilir. Tedarikleri sonsuzdu. Bir açıdan üzücü aslında.”

“Oyuncak olduklarını sanıyorduk,” dedi jonny. “Oyuncak değiller,” dedi Doktor. “Köleler. Adları Veritan’dır. Başka herkesin neyin doğru olduğunu düşündüğünü hissedebilen küçük, psişik canlılar. Yüzyıllar önce Dipthodatlar tarafından fethedilip çalışmaya zorlandılar. Dünyalarının yasını tutarak, hiç para almadan, rahat edemeden, kaçmayı umut edemeden çalıştılar.” Doktor koyun-balıklara bir kere daha kaşlarını çattı. “Bu da beni oldukça öfkelendiriyor işte.”

Koyunbalıklar koyun gibi uysaldı şimdi.

“Gezegeninize bir yüz yıl daha gelmemeleri gerekiyordu. Neyse ki o zaman geldiğinde onlarla ilgilenecek kadar hazır olacaksınız. Bunlar

ise buraya kazara gelmişler. Kendilerini saklayıp yerleşmeleri için birkaç yıl gerekmiş. Sonra da buradan geçen bir kara borsa köle taciriyle birkaç Veritan bulmak için iletişime geçmişler.”

“Artık güvendeyim,” dedi Doğru Söyleyen yine.

“Evet, öylesin,” dedi Doktor. “Ve sonunda eve dönüyorsun.”

“Eve dönüyorum,” dedi Doğru Söyleyen ve Jonny sesindeki mutluluğun ne kadar üzücü olduğunu düşündü.

“Peki,” dedi Nettie. “Biraz geride kaldıysam özür dilerim ama Acklinler en başından beri uzaylılar mıydı yani?” “Rahatlatıcı değil mi?” diye sordu Doktor.

“Hayır,” dedi Nettie öfkeyle. “Yeterince insan gibi görünüyorlardı. En kötü şekilde tabii.” Koyunbalıklar ona doğru su altında nefes alma sesleri çıkardılar. Nettie de gazoz şişesini kaldırdı ama bu sefer yüzünde zerre korku yoktu.

Doktor başını salladı. “Sanırım Doğru Söyleyenlerden başka yaramazlıklar da yaptılar.”

“Yaramazlık mı?” dedi Nettie, sözcük seçimine sinirlenerek.

“Her neyse, yakında gidecekler,” dedi Doktor. “Bu en azından buradaki durumları biraz da olsa düzeltmez mi?” Nettie korkusuzca başını salladı. “Evet, biraz.” Koyunbalık Annabelle’den öfkeli bir ses geldi. Görünüşünün yarısını insan şekline geri çevirip bağırdı. “Bırak onu elinden! O benim!”

Doktor, Annabelle pika kürklü paltosunu alıp omzuna atan Marisa’ya saldırmaya çalışınca onu geri çekti.

“Gerçekten mi?” dedi Marisa. “Benim üstümde daha iyi duruyor bence.”

Marisa bir o yana bir buraya sallanıp yüzünü kürke sürerek paltosunu arkasında dalgalandırdı. Yakayı çenesinin altına getirdi ve kumaşı düzleştirdi. Sonra Jonny’ye baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Sen...” dedi Jonny. Onu dikkatlice izliyordu şimdi; paltoya nasıl âşıkmış gibi görünüşünü, kaşlarının övgü beklentisiyle kalkışını fark ediyordu. Daha önce bu yüz ifadesini onda hiç görmemişti.

Ya da hiç fark etmemişti.

“Tıpkı Annabelle’e benziyorsun,” dedi.

“Bu şeyle hiçbir alakam yok,” dedi Marisa, yarı koyun-balık olan Annabelle’i işaret ederek.

“Hayır ama...” dedi Jonny, ama sonra duraksadı.

“Artık seninle ilgilenmiyorum,”* dedi Doğru Söyleyen’i. *“Ancak bunun sebebinin ne olduğunu bilemiyorum”

“Onları da çözersin,” dedi Doktor.

“Benimle mi ilgileniyordun?” dedi Marisa, yüzünde sadece korku olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle.

Jonny, Nettie’den bir ses geldiğini duydu ama ona döndüğünde kız boş gazoz şişesine doğru ıslık çalıyordu.

Uzaktan siren sesleri duyuluyordu. İtfaiye araçları geliyor olmalıydı.

“Böyle büyük bir patlamadan sonra bayağı geç kaldılar,” dedi Nettie.

“Gecikmelerini sağlamanın yollarını biliyoruz,” dedi Doktor. Sonra yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi. “Bay Heftklammern -harika bir isim bu arada, sakm ha değiştirmeyin- ve Bayan Washington. Bu şehrin düzgün insanları sizin hakkınızda çok iyi şeyler düşünüyor ve kötü insanları da...” Doktor koyunbalıklara başını salladı, “...hakkınızda kötü konuşuyor tabii. İkisi aynı kapıya çıkıyor aslında.” Doktor içini çekti. “Yakın zamanda iki dostumu kaybettim. Biri cesurca öldü. Diğeri de kendi hayatına geri döndü. Nyssa harika bir yol arkadaşı ama çevremde büyük bir grup olmasını hep sevmişimdir.” Doktor durakladı. “Biraz seyahat etmeye ne dersiniz?”

“Doktor,” dedi Nyssa, sesinde uyarıcı bir tonla.

“Savaş var,” dedi Jonny. “Seyahat etmek tehlikeli.” “Yapamam,” dedi Nettie, neredeyse aynı anda. “Annem bana güveniyor.”

“Benimki de,” dedi Jonny.

“Tabii ki,” dedi Doktor. “Elbette öyledir.” Sirenler gittikçe yaklaşıyordu. “Diphtodatları TARDIS’e götür Nyssa.” Sonra Jonny ve Nettie’ye döndü. “Polislere bir patlama duyduğunuzu ve başka bir şey bilmediğinizi söyleyin.”

“Sanırım gördüklerimizi anlatsak da inanmazlardı,” dedi Jonny.

“Ben bile inandığımdan emin değilim,” dedi Nettie. “Üstelik her şeyi gözlerimle gördüm.”

“Bütün Veritanlar bindi mi?” diye sordu Doktor, Nyssa’ya.

“Biri hariç hepsi,” dedi Nyssa, koyunbalıkları götürürken. Annabelle onu hiç umursamayan Marisa’ya doğru öfkeli sesler çıkarıyordu.

Doktor, “Biri hariç hepsi,” diye tekrar etti ve Jonny’ye doğru eğildi. “Gitme zamanı,” dedi Doğru Söyleyen’e.

“Özgürlük.”

“Kesinlikle özgürlük.”

“Söyleyeceğim bir doğru daha var/’ **dedi Veritan.**

“Öyle olduğuna eminim,” dedi Doktor ama Doğru Söyleyen konuşamadan önce elini nazikçe uzattı. Veritan, Jonny’nin çenesinden kendini bıraktı, ağzındaki çatallarını geri çekti ve Doktor’un açık avcuna mutlulukla zıpladı. Doktor bir Jonny’ye bir de Nettie’ye baktı. “Ama bu doğruyu genç dostumuz kendisi söylese daha *iyi* olacak sanırım.”

Motorlar ayrılmak için hızlanarak çalışırken TARDIS’in içini tekinsiz bir uğultu doldurdu.

“Önce Dipthodatları yetkililere bırakıyoruz, değil mi Doktor?” diye sordu Nyssa.

“Evet,” dedi Doktor, önündeki ekranda duran kızla oğlana bakarak.

“Sonra nereye?”

“İşte, biliyorsun,” dedi. Oğlanla kız itfaiyecilere durumu uygun bir şekilde açıkladıktan sonra el ele tutuşmadan, öpüşmeden, öyle saçma

bir şey yapmadan, sadece yürüdüler. Yan yana, arkadaşça ama gelecekte başka şeylerin de belki ama sadece belki olabileceğini düşündürecek bir tavırla uzaklaştılar. “Önümüzde bütün zaman ve mekân uzanıyor. Hatta arkamızda da... Hatta üstümüz ve altımızda da...”

“Doktor...” dedi Nyssa, uyuyan Doğru Söyleyenler’den oluşan bir sepetin üzerinden gülümseyerek. Veritanlar artık özgür olduklannı fısıldayarak birbirlerine sarılmışlardı.

“Yani demek istiyorum ki Nyssa,” dedi Doktor, ekranı kapatıp neşeyle dikilerek, “her zaman olduğu gibi her şey mümkün.”

Sonra Doktor bir tuşa bastı ve TARDIS’i zaman ve mekânın sonsuzluğuna uçurdu.

“Ve en nihayetinde,” dedi Doktor, “ihtiyacın olan tek doğru da budur.”

Altıncı Doktor:

Ödünç Alınan Bir Şey

RICHELLE MEAD

1

Hiç şaşırmadım. Doktor bana şampanya ve pasta sözü verdi ama bunlar yerine elime uçan kertenkeleler geçti.

“Kesin olarak tanımlamak gerekirse *Pterodactylus anti-quu*dedi Doktor. O sırada sözünü ettiğimiz yaratıklardan biri üzerinden geçtiği için başım eğmesi gerekti. Kertenkele o kadar yakınından geçmişti ki, oluşan esinti Doktor’un kıvırcık saçlarını titretti. “Belki de *Pterodactylus ekstra-küçü-kus* daha iyi bir isim olabilir. Çünkü Jura devrine yaptığım son yolculukta böyle cep boyu değillerdi.”

Ben onları böyle tanımlamazdım ama belki de tanımınız cebinizin boyutuna göre değişiyordu. Bu yaratıklar neredeyse güvercin kadar büyüklerdi ve şu ana kadar durumun en iyi yanı bizimle ilgilenmiyor gibi görünmeleriydi. Çevremizdeki korku dolu yayalar için aynı şeyi söyleyemezdim tabii. Koturia’ya dakikalar önce gelmiş, TARDIS’i yoğun bir caddedeki iki tane çirkin renkli binanın arasında duran bir sokağa bırakmıştık. Kapıdan dışarı adımımızı attığımızda çığlıkları duymuş ve düğünleri düşündüğümde aklıma gelecek son sahneyle karşılaşmıştık. Bekârlığa veda partilerinde belki. Ama düğünlerde? Kesinlikle hayır.

Gümüşi, kafes benzeri bir yapıyla süslenmiş cart pembe bir binaya doğru yüzümü buruşturarak, “Belki de daha yavrulardır." dedim. Hem pterodaktillerin hem de panik içinde, kaçmak için birbirini şuursuzca itiştiren insanların yolundan çekilmeye çalışıyordum. Yaratıklar özellikle Koturialıları hedefliyor gibiydi; keskin pençeleri ve kan fışkırtıp her darbede deriyi parçalayan gagalarıyla saldırıyorlardı. Sokağın karşısında pek çok pterodaktilin bir kadına karşı birlik olup onu havaya kaldırdığını gördüm. Kadın delirmiş gibi koşarken, ona çarpıp saldırıyı engelleyen bir adam tarafından son anda kurtarıldı.

“Hiç sanmıyorum.” Sinir bozucu bir sakinliğe sahip olan Doktor gözlerini kısmış, kanatlı canavarlara bakarken, çevresindeki karmaşanın farkında bile değildi. “Bu bir çeşit değiştirilmiş tür. Doğal

değiller. Kanat zarlarındaki altın pırıltıdan anlaşılıyor. Dünyalı hiçbir pterodaktilde bu yoktur. Görmüyor musun?”

Benimse çoğunlukla tek görebildiğim her an bize saldırabilecek pençelerdi.

Doktor’un alnında, düşünceli olduğunu gösteren küçük çizgiler belirdi. “Böyle bir şeyle daha önce de karşılaşmıştım,” diye mırıldandı.

Her zaman olduğu gibi söylediği şeyi açıklamadı, ben de zaten Yirmi Soru oyomu oynayacak havada değildim. Çevremizdeki korku o kadar tüketiciydi ki, neredeyse somut bir yapısı vardı ve emin olduğum tek şey bunu durdurmak için bir şey yapmamız gerektiğiydi. “Nasıl durdurabiliriz bunları?” diye sordum.

Bir anlığına Doktor’un beni duymadığını düşündüm ama sonunda bakışını canavarlardan çekip çevremizi hızla ve titizlikle inceledi. Gözleri pembe ve gümüşi binanın yanından yukarıya yöneldi ve karar vermiş gibi başım salladı. “İşte. Şu tabelaya tırmanmaksın.”

Baktım. Çatının hemen köşesinde, gün ortasında bile parlayan bir tabela vardı. Parıldayan yüzeyinin altında lava lambalarını andıran mavi ve yeşil girdaplar nabız gibi atıyor, o sırada üzerinden koyu mor yazılar geçiyordu.

“İki kat yukarıda!” dedim. “Ve ayakkabılarım topuklu.” “O zaman daha mantıklı ayakkabılar giymeliydin değil mi? Hadi ama Peri, kendi kusurların için beni suçlama. Tutunma noktaları ayaklarım için fazla küçük. Acele et!” Dantele benzeyen kafesler benim için de küçük görünüyordu ama Doktor’un hangimizin en iyi seçenek olduğunu bildiğinden emindim. Bir çocuğun çığlığı hareket etmemi sağladı ve daha fazla tereddüt etmeden ayakkabılarımı fırlattım. Metal yapıya tutunduğumda, yüzeye sağlam takıldıkları için minnettardım. Yine de tırmanmaya başladığımda keskin kenarlar çıplak ayaklarıma batınca yüzümü buruşturdum. Yukarıya çıkmak beni aynı zamanda daha yüksekten uçan pterodaktillere de yaklaştırmıştı. Ama bunlar üzerine kafa yormanın sırası değildi.

“Acele et!” diye bağırdı Doktor.

“Elimden geldiği kadar hızlı tırmanıyorum!” Tırmanmaya devam ettim. Bir ara boşluğa adım attım ve birkaç santimetre aşağıya kaydım. Kafes benzeri yapıya elimden geldiğince sıkı tutundum. Derin derin nefes alıyor ve tekrar ayaklarımı yerine koyup tırmanmaya devam etmek için cesaretimi topluyordum. Sonunda acı içinde çatıya ulaştım ve kenarından tırmandım. Ayaklarım sağlam zemine değdiğinde yeri öpebilirdim.

“Sırada ne var?” diye bağırdım aşağıya.

Korku dolu insanların gürültüsü üzerinden Doktorun cevabını zar zor işitebildim. “Ekranın kenarını tut ve vırt.”

İlk bakışta bunun mümkün olmadığını düşündüm. Sonra her kenarın küçük, çelikten bir ilmeğe tutunduğunu gördüm. Bir tanesini tuttum ve bağırarak çektim. Metal o kadar sıcaktı ki yanmıştım. Sözcükleri sabırsızlık ve aciliyet hissiyle telaffuz etse de Doktor’un beni cesaretlendirmek için aşağıdan bağırdığını duyabiliyordum.

O anda bir ilham geldi ve eteğimi yakaladım. Etek daha ağır bir ipeğin üzerine hafif tülden oluşan iki katmandan yapılmıştı. Üst kısımdan büyük bir parçayı yırtıp ikiye ayırdım. İnce kumaş çok iyi bir koruma sağlamasa da, onu ellerime sarmak ekranı tekrar çekmeye çalıştığımda sıcaktan biraz kurtulmamı sağladı. Ancak hiçbir şey olmadı. Başarısızlığı kabul etmeyi reddederek bir kere daha çektim ama en ufak bir hareket yoktu, iyice zorlayarak bir kere daha çektiğimde ekran hafiften çıkmaya başladı. O sırada tabelanın içindeki ışıltılı kablolar ve akımların Dört Temmuz kutlamalarıymış gibi parladığını gördüm ve floresan sıvı aşağıdan dışarıya sızmaya başladı. Bir sonraki buyruğunu bekleyerek aşağıdaki Doktor’a baktım ve o anda inanılmaz bir şey oldu.

Saniyeler içinde küçük pterodaktiller avlarını bıraktılar ve düzenli bir sürü oluşturdular. Tek bir canlıymış gibi gözden kaybolarak uçuşurken çıkardıkları seslerden morallerinin bozulduğu anlaşılıyordu. Bir anlığına sokağı tuhaf bir sessizlik sardı, sonunda Konmalılar kendilerine gelmeye başladılar ve birbirlerinin ayağa kalkmasına yardım edip yaralılarla ilgilendiler. İşimin tamamlandığını

düşünüp kafes benzeri yapıdan aşağıya indim ve son metrede aşağıya atladım. Doktor neşeyle ışıldıyordu adeta.

“Aferin! O kadar zor değilmiş demek.”

Ellerimdeki kırmızı izlere baktım. “Zoru nasıl tanımladığına bağlı. Ne oldu?”

Doktor yukarıdaki parçalanmış tabelayı gösterdi. “Bu ışıklar parlak Gengi tüp teknolojisi kullanıyorlar. Bana sorarsan biraz rüküşler ama böyle yerlerde bir hayli popülerler.” “Rüküşlük konusunda uzman olduğunu biliyoruz,” dedim ve Doktor’un üzerindeki kırmızı-yeşil ceketle yeşil kravata imalı bir bakış attım.

İğnelememi duymazdan geldi. “İçerideki tüpler zarar gördüklerinde senin algılayamayacağın bir tür elektro-manyetik radyasyon yayarlar. Bu da az önceki gibi canlılar için oldukça rahatsız edicidir.”

Doktor’un önceden söylediklerini hatırladım. “O zaman bunları daha önce gördün.”

“Tam olarak değil,” diye düzeltti Doktor. “Ancak buıia benzer bir şeyle karşılaştım. Umalım da bir tesadüf çıksın.” Artık hayatım acil bir tehlike altındaymış gibi hissetmediğim için, sonunda etrafıma bakıp geldiğimiz dünyayı inceleme şansına sahiptim. Doktor, Konmalılarla ilgili bana önceden bilgi vermişti ve sahiden de tam olarak onun tanımladığı gibilerdi. Dışarıdan insanlara -Zaman Lordlarma da denilebilir sanırım- benziyorlardı. Doğal saç renkleri çılgın bir çeşitliliğe sahipti sadece. Benim gibi sıradan kumrallar ve Doktor gibi sarışınlar görebiliyordum, ama çoğunluk Dünya’daki bir punk rock grubunda görmeyi beklemeyeceğim saç renklerine sahipti: koyu mor, küf yeşili, parlak turuncu falan. Yakından baktığımda onların buradaki tek tür olmadıklarını da gördüm. Sokakların en azından yarısı başka dünyalardan gelen uzaylılardı ve Doktorla benim gibi onlar da yaratıklar tarafından hedef alınmamışlardı.

Sonra şehri fark ettim ve ağzım açık kaldı.

“Burası...” Kelimeleri söyleyemiyordum bile; gözlerim bana bir oyun oynuyor olmalıydı. “Burası Las Vcgas’a benziyor.”

“Eh, öyle olmalı,” dedi Doktor, sokakta yürümeye başladığımızda. “Sonuçta Koturialılar bütün medeniyetlerini o şehri model alarak inşa ettiler.”

Las Vegas üniversiteye gittiğim şehir Passedena’dan bir hafta sonu yolculuğu uzaklıktaydı. Oraya sadece bir kere gitmiştim ama benzerliği görmemek imkânsızdı. Binalardan bazıları hatırladıklarımla hafif bir benzerlikten fazlasını taşıyorlardı. Evet, bazı detaylar farklıydı ama Las Vegas’taki bir caddeden turistleri buraya ışınlasanız fark etmeyeceklerine emindim. Aynı abartılı dış cepheler burada da üstümüzdeydi. Akşamın karanlığını aydınlatmak için ışıklarla sarılmışlardı. Yürürken cam kapıların arkasındaki kumar masalarını gördüm. Girişimci satıcılar çoktan bizim durumu kurtarışımızdan faydalanıp sokağa çıkmış, akşamın eğlencelerini anlatan broşürler sallamaya başlamışlardı.

“Burası *tıpkı* Sahara,”[1] dedim ve etkileyici bir otel ve kumarhane tesisinin önünde durdum. “Bir keresinde oraya gittiğimi hatırlıyorum.”

Doktor başını salladı. “Koturialılar da hatırlıyordu. Senin zamanının neredeyse iki yüz yıl sonrasmdayız. İlk Konmalı kâşifler Dünya’yı yirminci yüzyılın sonunda ziyaret ettiklerinde Las Vegas’ın şaşaası, heyecanı ve tabii ki para kazandırma potansiyelinin cazibesine kapıldılar. Kısa sürede sadece zevk ve şans oyunlarına adanmış bir şehrin sırf insanlar değil, başka türler için de çekici olabileceğinin farkına vardılar. O yüzden bu konsepti alıp daha büyük bir çapta uyguladılar.”

Sersemlemiş hissederek başımı salladım. “Ne kadar tuhaf.”

“Öyle mi?” Doktor bana yandan bir bakış attı. “Bence gayet Amerikan bir konsept. Başka insanların umut ve hayallerini kâr etmek adına sömürüyorsun. Bunu rahatsız edici bulmayacağını düşünmüştüm.”

Gözlerimi devirdim. “Halkımla ilgili biraz sert bir bakış açısı bu.”

“Neye inanmak istiyorsan ona inan ama Koturialılar bu iş planından çok para kazandılar. Burası bu güneş sistemindeki en zengin gezegenlerden biri. İnsanlar çok uzaklardan buraya servet kazanmak ve aşklarını kutsamak için geliyorlar.”

“Kutsamak mı? Evleniyorlar mı yani? Ama Las Vegas düğünleri çok bayağıdır.”

Doktor sırıttı. “Tam tersi. Koturialılarm versiyonunun orijinalinden farklı olduğu şeylerden biri de bu. Burası romantizmin zirvesi olarak görülüyor. Herkes, hem de herkes Koturia’da düğün yapmaya çalışıyor ve yakında göreceğin gibi Koturialılarm evliliğe özel bir ilgileri var.”

2

Doktor beni şehir merkezinin kenarına yakın, ilk başta yüksekliği ve mimarisi nedeniyle otel zannettiğim bir binaya götürdü. Ancak etrafta genel turist hareketliliğinin olmadığını gördüğümde şaşırarak buranın özel bir rezidans olduğunu anladım. Devasa bina birçok şehir sokağını kapsıyordu ve beş katlıydı. Ön taraftaki balkonlu pencereler gökkuşağı renkleriyle parlasınlar diye özel bir işlemden geçmişti. Dayanma kemerleri bile vardı ancak gümüşi-mavi yüzeyleri Ortaçağ kiliselerini andırmaktan uzaktı.

“Kaç kişi yaşıyor burada?” diye bağırdım. “Sadece arkadaşın ve ailesinden daha fazlası vardır herhalde.”

Doktor omuz silkti. “Bildiğim kadarıyla hayır. Hizmetçiler hariç tabii ki.”

Güneş sarısı bir üniforma giymiş hizmetçilerden biri, bizi kemerli fuayeye yöneltti. İsimlerimizi verdik ve birkaç dakika sonra eflatun rengi saçları dökülen daha yaşlı bir adam içeriye aceleyle girdi. Yüzü hemen neşeyle parladı.

“Doktor! Bu sen misin gerçekten? Değişmişsin. Yani böyle şeylere burada alışığız tabii ama...”

Doktor’u son rejenerasyonundan önce görmüştü herhalde.

Doktor adamm elini hevesle sıktı. “Evet evet. Kiri 4’teki görüşmemizden sonra hafiften değiştim denilebilir, ama bütün cazibem ve zekâm hâlâ yerinde.”

“Mütevazılığı da,” diye ekledim.

Adam bana döndüğünde Doktor benim de orada olduğumu hatırlamış gibi göründü. “Ah, evet. Ervis, seni Dünyalı Bayan Peri Brown’la tanıştırayım. Peri, bu da Lord Ervis Makshi. Bir keresinde gayet inatçı robotları içeren küçük bir olaya karışmıştık.”

Ervis kıkırdadı. “Olay mı? Hayatımı kurtarmam böyle mi tanımlıyorsun? Ne dersen de, oğlumun düğününe katılmak için gelmenden onur duyuyorum. Sizin de tabii Bayan Brown.”

Doktor’un gözlerinde kurnaz bir ışıltı vardı. “Geldiğimizde karşılaştığımız şu korkutucu tatlılıktaki pterodaktillere ne demeli? Onlar da mı ziyaretçi listesindeydi yoksa?” Ervis’in yüzündeki neşeli ifade kayboldu. “Ah. Onlar mı? Evet, bugün bir saldırı daha olduğunu duydum.”

“Bir saldırı daha mı?” diye sordu Doktor. Bu haliyle rüzgârı koklayan av köpeklerini andırıyordu.

Ervis başını salladı. “Birkaç aydır başımıza musibet oldular. İlk başta küçük bir sıkıntı olarak başladı. Sarmal’da kısa bir süreliğine belirirler ve...”

“Sarmal mı?” diye araya girdim.

“Şehrin ana turist bölgesi,” diye açıkladı Ervis. “Oraya bu ismi verdik çünkü ticaretle zevkin bir sarmalından oluşuyor.”

“Ama bir şerit değil.”

“Hayır, çok daha geniş.” Ervis boğazını temizledi. “Her neyse, bir süreliğine hafif saldırılarla yetindiler: Birkaç kesik, orada burada biraz kan. Sonra şu son iki haftada şiddet bir anda artıverdi. Kurbanlarını bir daha geri dönmemek üzere götürmeye bile başladılar.”

“Korkunç,” dedim, o gün neredeyse yaşandığına tanık olduğum şeyi hatırlayarak.

Doktor da bana katılarak başını salladı. "Bir düğün için pek de uygun bir zaman değil."

"Değil." Ervis'in yüzü iyice düşmüştü. "Turizmi de kötü etkiledi. Vatandaşlarımızın yarısı dışarı bile çıkmıyor. Jonos, Süreç'in bu kadar sonuna yaklaşmasaydı her şeyi iptal edecektik. Anacak hiçbirimiz daha ne kadar zamanı olduğunu bilmiyoruz ve bu akşam düğünü yapacağız. Sonrasında da... Bakalım. Bu küçük sorunla ilgili bir şeyler yapmayı umut ediyoruz."

Saldırıp insan kaçıran uçan kertenkelelerin o kadar da küçük bir sorun olarak görülemeyeceğini düşünüyordum, ama Ervis'in az evvel söylediği şey daha çok aklıma takılmıştı. "Süreç mi?" diye sordum. "O ne demek?"

Doktor ilginç ve merak uyandırıcı şeylere yönelik ilgisinden ötürü neşeyle parladı. "Koturialıların düğünlere özel bir ilgileri olduğunu söylerken bundan söz ediyordum. Evlilik töreni sırasında dönüşüm geçiriyor ve yeni bir görünüm kazanıyorlar. Tekniğe girmeden anlatmak gerekirse, hem dahili hem harici birçok etken devreye giriyor ve metabolizmayı fazladan çalıştırıyor."

Ervis başını salladı. "Halkımız için çok kutsal bir şeydir. Yeni hayatlarına başlarken yeni yüzü gören ilk kişi eşiniz olur. Aynı zamanda genel olarak bütün Koturialılarm yaşaması gereken önemli bir değişim törenidir." Ervis'in aniden yükselen heyecanı, bir anda mutsuzluğa dönüştü. "Ancak bunu sadece bir kere ve hayatımızın zirvesindeyken yaşadığımız küçük bir zaman aralığında tecrübe edebiliriz. Sonra bu şansı ebediyen kaybederiz."

Böyle bir konsepti aklımın alması zordu ancak Doktorla yolculuk etmeye başlamadan önce olduğu kadar değil. "Ve oğlunuz bu zaman aralığını neredeyse geçti?"

"Evet, hatta hepimiz vazgeçmiştik. İyi bir çocuktur ama garip yönleri yok denemez. Böyle insanlar biraz zorluk çıkarabiliyor, anlarsınız ya."

"Evet," dedim. "Gayet iyi anlıyorum."

Doktor bana bir bakış fırlattı. “Bugün cidden formundasın.”

Ervis, Doktor’la atışmamızı umursamadan oğlu hakkında hem ilgi hem de bıkkınlıkla konuşmaya devam etti. “Sanırım uzaylı bir gelin seçtiğine şaşırmamalıydık. Her zamanki gibi beklenmedik bir şey yapacağı belliydi.”

Doktor o zamana kadar anlayışlı bir ifadeyle dinliyordu ama bu sözler üzerine her haliyle teyakkuza geçti. “Uzaylı mı?”

“İnsansımsı,” dedi Ervis hızla. “Dokunaçları yok, ya da bilinçli bir et yığını değil. Tabii o kadar çaresizdik ki öylelerini bile kabullenebiİirdik.” Ervis kendi şakasına güldü. “Şaka bir yana, gerçekten tatlı bir kadın. Kültürlü ve zeki. Jonos ona fena abayı yakmış durumda.”

“Evet, emimim,” dedi Doktor, bizden çok kendisiyle konuşuyormuş gibi.

Kaşlarımı çattım. “Ancak uzaylıysa... Jonos dönüşebilecek mi? Yani Süreç’ten geçebilecek mi?”

“Kesinlikle,” dedi Ervis. “Yani kadın tabii ki yapamayacak. Fizyolojisinde böyle bir şey yok. Ancak bizim için katalist görevini üstlenen şey, başkasıyla yaşanan bağlılık.

Aşkta ortaya çıkan kimyasallar ve sinir taşıyıcılarıdır. Kimi seviyorsa sevsin bunlar Jonos için aynı olacak.”

Şimdilik dile dökmese de Doktor’un aklında hâlâ çözmeye çalıştığı bir şeyler olduğunu görebiliyordum. “Pekâlâ. Yaklaşan düğün ve istenmeyen uçan ziyaretçiler derken bir ürü şey yaşamışsın. Daha fazlasını da dinlemek isterim. Ayrıca müstakbel gelinin hakkında anlatacaklarını da merak ediyorum. Hatta onunla tanışmamız mümkün mü?”

Ervis şaşırmış görünüyordu. “Maalesef akşamki kutlamalardan önce bu mümkün değil. Şu an hazırlıklarla uğraşıyor. Ayrıca evin bizim girmemizin yasak olduğu kadın bölümünde kendisi. Yine de benim biraz zamanım var. Erken bir akşam yemeği yemeye ne dersiniz?”

“Kulağa harika geliyor,” dedim.

“Hayır, hayır, sen bu haldeyken olmaz Peri.” Doktor’un yüzündeki cezalandırıcı ifade beklenmedikti.

“Ne haldeyken?” diye sordum.

Eteğimi gösterdi. “Dikkatsizliğin yüzünden yaptıklarına bak. Böyle medeni bir etkinliğe bu halde gidemezsin. Ervis, onu daha saygıdeğer hale getirecek bir şeyler bulabilir misiniz acaba?”

“Dikkatsizlik! Saygıdeğer!” O an söyleyecek başka bir şey bulamamıştım.

“Kolayca,” dedi Ervis. Odanın öteki kısmında bulunan bir masaya doğru yürüdü ve konsoldaki birkaç düğmeye bastı.

Birkaç saniye sonra, sarı hizmetçi üniformalarından giyen genç bir kadın alelacele içeri girdi. Yüzünü üstündekine uyumlu bir peçe kapatıyordu ama arada mavi rengin olduğu, düzgün bir topuz olarak toplanmış solgun sarı saçlarını görebiliyordum. Bakışlarını kaldırmadan Ervis’in önünde eğildi.

“Buyurun lordum?”

“Lütfen Bayan Brown’ın düğüne hazırlanması için neye ihtiyacı varsa edinmesine yardımcı olun. Ben Doktor’la beraber yeşil yemek odasında olacağım.”

“Kaç tane yemek odası var acaba?” diye sordum.

Doktor el salladı. “Görünüşe göre emin ellerdesin. Keyfini çıkar. Hem kim bilir, belki şanslı gelini görme şansını da edinirsin.”

Doktor’un yüzünde başkalarının kalbini çalan o güneşli, neşeli ifade vardı hâlâ ama ben gözlerindeki o kurnaz ışıltıya aşinaydım. Amacını bilmiyor olsam da, ne yapmamı istediğini kusursuz bir biçimde anlamıştım.

“Belki de,” dedim.

Ervis’le beraber, başka bir şey söylemeden uzaklaştılar. Ben de sabırla bekleyen hizmetçi kıza döndüm. “Gidelim mi hanımefendi?”

diye sordu.

3

Hizmetçi kız, kısa zamanda nerede olduğumuzu çözemeyecek hale geldiğim evin içinde beni yönlendirmeye başladı. Koridorlar labirent gibiydi; takip edemediğim bir biçimde birbirlerine bağlanıyorlardı. Yüksek tavanlar, pencereler, Koturialılarm sevdiği bariz olan renklerle süslenmiş resimler... Hepsi giriş salonundaki gibi devasaydı. Burada sadece bir ailenin yaşamasına ve bunun gibi dört kat daha oluşuna hâlâ inanamıyordum.

“Evli misin?” diye sordum, hâlâ Süreçle ilgili çok şey merak ettiğim için. “Sen de Süreç’ten geçtin mi? Bu arada ismini söylediğini hatırlamıyorum.”

“Wira efendim. Ve hayır, o onura erişemedim.” İçini çekti. “Bazen hiç erişemeyeceğimi düşünüyorum.”

“Ama daha zamanın var, değil mi?” Wira bana genç görünüyordu ama Koturialılarm zaman aralığının ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. “Yoksa sen de Jonos gibi misin?” “Hayır, zamanım var.” Wira’nm yüzü parlamıştı ama aynı zamanda özlemli de bir hali vardı. “Sonunda yapabileceği için çok mutluyum. Sonrasında nasıl görünecek acaba?” “Yeni görünüşler rastgele mi?” diye sordum, Zaman Lordu rejenerasyonlarını düşünerek. “Yoksa bir düzen var mı?” “Üzerinde biraz kontrolünüz var,” diye açıkladı Wira. “İradeniz ve aşkınızın gücü. Bir de îmori taşı.”

“Ne taşı?”

“Dünyamızda bulunan kutsal taşlar. Gelin ve damat tören sırasında ellerini taşlardan birinin üzerine koyarlar ve taşın ilahi gücü dönüşümü tamamlamak için aşklarını güçlendirir.”

Bir süre bunu düşündüm ve bunda ‘ilahi gücün’ ne kadar rol oynadığını merak ettim. Doktor’u tanıyorsam bunun için daha bilimsel bir açıklama getireceğine emindim.

Wira’mn yüz ifadesi merdivenleri gösterirken iyice hülyalı bir hal adı. “Jonos’un değişeceğini hayal etmekte zorlanıyorum yine de. Zaten

çok yakışıklı. Daha ne kadar iyi olabilir ki?”

Gülümsemeden edemedim. “Onun gelini olmaya pek de hayır demeyecek gibi konuşuyorsun.”

Peçenin altından bile yüzünün kızardığını görebiliyordum. “Ah, hayır. Yapamazdım. Benim gibi biriyle olmazdı. Beni görse hakkımda ikinci defa düşünmezdi.”

“Nazik ve güzel bir kız hakkında mı düşünmezdi? Bence bir üçüncü ve dördüncü düşünceyi hak ederdin.” Wira’nın kızarıklığı gittikçe artıyordu.

Sonunda şehre bakan zeminden tavana uzanan pencerelere sahip devasa bir süite açılan ikili kapıya vardık. Bir tarafta büyük bir mermer küvet duruyordu.

“Fark etmez,” dedi Wira. Küvetin kenarındaki küçük bir panele dokundu ve havzanın içindeki fıskiyelerden su akmaya başladı. “İlgisini asla çekemezdim. O çok zeki ve mükemmel. Bu yüzden uygun birini bulması bu kadar zaman aldı. Lania... gerçek bir leydi. Başka bir gezegenden olabilir ama asil ve sofistike bir soydan geldiği kesin.”

“Jonos’un nişanlısının adı Lania mı?”

“Evet." Wira panelin başka bir kısmına dokundu ve küvetin içine akıllıca yerleştirilmiş her renkten ışık yanıp bir gökkuşağı görünümü oluşturdu. “Zeki bir kadın. Çok kültürlü. Jonos’un gönlünü onun gibi birine kaptırmasına şaşmamak gerek.” Fark ettim ki, Wira’nın söze dökülmemiş düşüncesi Jonos’un *kendisi* gibi birine âşık olamayacağıydı.

Karşılıksız aşkı karşısında o kadar ümitsizdi ki, düğün hakkında başka bir şey sormadım. Çifti bile tanımadığım bir düğün için bu kadar çok hazırlık yapmanın biraz saçma olduğunu hissediyordum, ama Wira’mn işini hızlı ve etkileyici bir şekilde yerine getirişinden bunu düzenli aralıklarla yaptığı belliydi. İş ona eski dertlerini unutturuyor gibiydi ve Koturialılarm hayatının başka yönlerini bana gittikçe artan bir hevesle anlatmaya başlamıştı. Kısa sürede ben de bu kültüre kendimi kaptırdım. Hâlâ kendini dünyadaki en kötü şöhretli

şehirlerden birini model alarak kurmuş bir medeniyetin var olduğuna şaşırmadan edemiyordum.

Beni kabul edilebilir bir düğün misafiri haline çevirmek Wira'nm sadece bir saatini aldı. Aynadaki yansımama şaşkınlıkla bakarken, bu kadar kısa sürede bunca şey başarmasına inanmak güçtü. Saçım ustaca örülmüştü ve Dünya standartlarına göre aşın olsa da makyajım sokakta gördüğüm Koturialı kadmlarmkiyle aynı seviyedeydi. Süsleme olduğu kadar sanattı da bu. Yanaklarımın ve gözlerimin kenanna, giydiğim elbisenin yeşiline uyan bir tonda süslü çiçekler ve helezonlar yapmıştı. Kendisinin giydiği gibi bir peçeyi bana da uzatınca, o kadar süslemeye yazık olur gibi hissettim.

"Zorunda mıyım?" diye sordum.

Wira omuz silkti. "Elbisenin bir parçası ama zorunlu değil. Bunlan takmayan birçok dünyadışı kişi olacak."

Sözleri bana bu spa gününün asıl nedenini hatırlattı ve Doktor'un ima ettiği gibi gelini nasıl bulabileceğimi düşündüm. "Ya Lania? O da geleneklerinize uyuyor mu?"

"Ah, evet. Çok çabuk kabullendi. Tabii kendi geleneklerinin bazılarını da hâlâ takip ediyor. Kendi hizmetçileri var ve yaşadığı taraf oldukça özel."

Wira koridor labirentinde bana kılavuzluk ederken bu sözler üzerine düşündüm. Zemin kata ulaştığımızda, aşağıya inen bir merdiven fark ettim. Duraksadım. *Yeraltında* da mı katlar var?"

"İki kat," dedi Wira. "Lania da o katlarda yaşıyor."

"Öyle mi?" Kapı girişine doğru birkaç adım attım. "Bir göz atabilir miyim?"

"Ah, hayır! Söyledim ya, mahremiyet onun için çok önemli. Hiçbirimiz cüret..." Bir grup şahıs köşeyi dönüp aşağıdaki merdivene yaklaşmaya başlayınca Wira'nm nefesi kesildi. "İşte o! Hadi!" Wira kolumu yakaladı ve beni salon tarafına doğru çekiştirdi. Başını eğip gözlerini itaatkar bir tavırla aşağıya çevirdi.

Benim öyle bir mecburiyetim yoktu, üstelik merak içimi kemiriyordu. Koturialı bir asil adamm aklını dönüşüm için tek hakkını kullanacak kadar başından alan bu kadını görmek için ölüp bitiyordum. İlk önce çevresindekiler yüzünden hiçbir şey göremedim. İki tarafında da dört kişi vardı ve erkek mi kadın mı olduklarını anlamak zordu. Ancak Koturialı olmadıkları kesindi. Bariz kertenkele hatlarına sahiplerdi. Çıkık pençeleri, düz burunları ve derilerinde altınımsı siyah pullar vardı. Ervis, oğlunun nişanlısının insanımsı olduğunu söylediğinde aklımda böyle bir şey belirmemişti. Sanırım aşkın gözü gerçekten kördü.

Sonra bir an onu görünce Lania'nm yardımcıları gibi olmadığını fark ettim. Bana çok benziyordu. Yüzüne daha iyi bakabilmeyi diledim. Modaya uygun Koturialı peçeyi takıyordu ancak ilgisiz, buyurgan bakışlara sahip mavimsi gözlerini yine de bir anlığına seçebilmiştim. Elbisesi benimkine benziyordu, uzun ve çok katlıydı. Ancak gümüş ve maviyle süslenmişti. Tam yanımızdan geçip giderken, bir anda durup geriye döndü. Gözleri ardına kadar açılmıştı.

"Sen!" dedi tükürür gibi.

4

İlk başta tepki veremeyecek kadar şaşırmıştım. Bu kadında tanıdık bir şeyler vardı ama bir türlü çözemiyordum.

"Eğer sen buradaysan o da buradadır." Yeşil gözleri, yüzünü neredeyse tamamen kapatan peçedeki boşluktan öfkeyle bana baktı. "Yakalayın onu! Acele edin!" Lania'nm gözleri, kendini elinden geldiği kadar küçültmeye çalışıp yüzünü buruşturan Wira'ya döndü. "Diğerini de alın tabii."

Sonunda yardım için bağıracak kadar aklım yerine gelmişti ama çoktan pullu bir el ağzımı kapatmıştı ve güçlü bir kol beni merdivenlerden aşağıya çekiyordu. Beni yakalayan kişiye elimden geldiğince tekme atarak saldırdım. Bu bana bir kalp atışı kadar özgürlük sağladı. Lania'nm bir başka adamı hemen yardıma koştu. Hâlâ cinsiyetlerinden emin değildim ama aklım hepsini erkek kategorisine koymaya başlamıştı.

Wira'yla beni iki kat aşağıya indirdiler ve ağır çift kapıların koruduğu bir odaya çıkan karışık bir labirentten geçirdiler. İçeriye itildik ve Lania da etrafına aceleyle bakarak arkamızdan girdi. Yerdeki pürüzsüz metal daireyi işaret etti. "Şuraya."

Kertenkele adamlar hiçbir seremoniye gerek duymadan bizi metal daireye attılar. Neredeyse bir anda çevremizi parlayan, altmımsı ışıktan bir koni sardı. Dokunmak için uzandığımda birkaç santim daha yakınlaşan sert bir yüzeyle karşılaştım hemen. Wira'ya doğru geri yürüdüm. O da titreyerek bana tutundu.

Lania'nın odalarının da yukarıda gördüğüm lüks ve komfora sahip olmasını bekliyordum. Ancak karşılaştığım şey, masalar ve bilgisayarlarla dolu gelişigüzel kurulmuş bir laboratuvardı. Lania bilgisayarlardan birinin önüne oturmuştu ve ilgisini çeken şeye dönmeden önce bize şöyle bir baktı.

"Boyutsal bir güç kalkanı," dedi ifadesiz bir sesle. "Her dokunduğunuzda biraz daha size yaklaşır, sonunda da sizi boğar." Bir an vurgulamak için durakladı. "O yüzden yerinizde olsam dokunmazdım."

Onu özellikle öne doğru eğildiği için hâlâ tam olarak göremiyordum. Aşinalık hissi hâlâ canımı sıkıyordu ve sesi de bu duygumu güçlendiriyordu. Kimdi bu? Bir şekilde onu tanıyordum ve o da besbelli beni tanıyordu... ve Doktor'u.

"İşte! Evin giriş kaydı. İki saat önce buraya gelmiş. O kadar sürede ne kadar zarar verdiğini anlamak imkânsız." Bir an duraksayıp gözlerini bana çevirdi. "Nerede şimdi?" "Kim?"

"Kim olduğunu biliyorsun!" Adamlarından birine döndü. "Bu ikisini TARDIS'ime götürmek için zamanımız yok. Duvar bunları yerlerinde tutacaktır ancak diğerleri onu ararken siz burada durmalısınız. Düğünden önce onu muhakkak bulmamız lazım. Her şeyi mahvedebilir. Bütün bunları nasıl keşfettiğini düşünemiyorum bile. Ama tabii onunla ilgili hiçbir şey beni şaşırtmıyor artık."

"O sadece bir misafir," dedim.

O soğuk bakış tekrar üzerime yöneldi. "Rejenerasyon geçirdi mi? Yoksa hâlâ o acayip biçimde mi?"

TARDİS. Rejenerasyon. Ve bir anda her şeyi hatırladım. "Rani," dedim şaşkın şaşkın.

Öfkeli gözleri ismini duyduğu zaman kısılınca, onu ilk anda nasıl tanıyamadığımı anlayamadım. Kaşlarını çatışına bakılırsa o da kolayca tanınması gerektiğini düşünüyor olmalıydı. Bir anda o da anladı.

"Ah, evet. Bu." Peçeyi başından çekti ve açık kahverengi saçını salladı. Yüzü tıpkı eskisi gibi sert ve soğuk bir güzelliğe sahipti. "Aptalca bir gelenek. Kurtulduğumda çok sevineceğim." Gülümsemesi samimi değildi. "Geleneğe uymaman yazık olmuş. Peçen olsaydı seni tanımayabilirdim." Dört adamını seçip kapıyı işaret etti. "Gidip onu bulun. Büyük ihtimalle Evris'ledir. O yüzden onu uzaklaştırırken dikkatli olun. Bütün bu oyun bitene kadar olay çıkarmak istemiyoruz."

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordum. "Jonos'a... Jonos'a âşık mısın?" Geçmişindeki acımasızlığı ve soğuk kalpli bilimsel entrikaları göz önüne alındığında böyle bir şey imkânsız görünüyordu, ama bir Koturialıyla nişanlanmasının başka ne sebebi olabilirdi ki?

"Aşk mı? Kimyasallar yüzünden oluşan şu uyduruk aptallık hali mi?" Rani gözlerini devirdi. "Sahiden son görüşmemizde olduğun kadar saf ve şapşalsın. Doktorun sizin türünüzle niye yolculuk ettiğini hiç anlayamadım. Ben delirirdim herhalde. Ancak Doktorun da akıl sağlığı konusunda örnek biri olduğunu söyleyemeyiz tabii."

"Seni durduracak," dedim meydan okurcasına ve böyle demem gerekiyormuş gibi hissederek. "Ne yaparsan yap, yakayı ele vermeden kaçmana izin vermeyecek."

"Neler olduğunu fark edene kadar çok geç kalmış olacak." Rani kertenkele adamlarından ikisini daha çağırdı. "Hadi gidelim. Bu aptallar, kadınların hazırlanma töreni midir nedir, o saçma şey için beni bekliyorlar."

Bilgisayarına başka bir şey girdi ve peçeyi tekrar yüzüne taktı. Seçtiği yardımcıları hemen arkasındaydı. "En yakın zamanda geri

döneceğim,” dedi orada kalanlara. Sadece iki kişi vardı ama odaya girdikten sonra bir çeşit silah edindiklerini fark etmiştim.

Rani dışarı çıktı ve bizi bekçilerle bırakarak kapıları arkasından sertçe, büyük bir gürültü çıkararak kapattı.

5

Hemen kaçmanın bir yolunu düşünmeye başladım. Etrafıma bakındım; güç kalkanını kırmanın bir yolu olmalıydı. Zeminden yükseliyordu, çözüm de orada mıydı acaba? Ne yazık ki dokunmaya çalıştığımda yanlışlıkla ışık duvanna değdim ve çevremizi saran duvar biraz daha daraldı. Wira korkuyla inledi.

“Onu üzecek ne yaptığımızı anlamıyorum," dedi Wira sessizce. “Lania niye böyle bir şey yapıyor ki?”

“Çünkü hepinizi aldatıyordu,” diye açıkladım. “Adı Lania değil. Gerçek ismi Rani. O da Doktor gibi bir Zaman Lordu. Yani bir Zaman Leydisi.”

Bir daha görmeyi beklemediğim biriydi üstelik. En son Dünya’da, Sanayi Devrimi’ne yaptığımız bir yolculukta karşılaşmıştık. Rani o sırada zamanın kaosuna yakalanmış masum insanlardan uyutucu bir kimyasal çıkarmaya çalışıyordu. O kısmı özellikle iyi hatırlıyordum, çünkü benim üzerimde de denemişti.

“Bir bilim insanıdır.” Bu yeterli bir tanım değildi ama Wira’ya Rani’nin takıntısının tam çapını nasıl anlatabileceğimden emin değildim. Rani için bilim, hayattaki diğer her şeyden daha önemliydi. Bazen belli başlı, bencil hedefleri olurdu. Başka zamanlar deneylerin içinde kendini kaybederdi: bilim için bilim. Deneyleri yüzünden Gallifrey’den sürgün edilmişti ve araştırmasına olan inatçı saplantısı, içinde ne kadar ahlak ve kendisinden aşağı gördüğü bütün hayat biçimlerine olan saygı kalmışsa hepsini yok etmişti.

“Doktor’u uyarmalıyız,” dedim Wira’ya. Kız o kadar korkmuştu ki, beni duyduğundan bile emin değildim. “Ondan başka kimse.

Tavanda bir delik açılmadan önce uyarı namına sadece bir metal tıngırtısı duydum ve Doktor aşağıya, gökkuşağı renginde bir yığın

kumaş olarak düştü. Yine de olimpiyatlarda harika bir takla atmış bir jimnastikçinin gururuyla ayağa kalktı.

“Lütfen devam et,” dedi bana neşeyle. “Ondan başka zekâsı ve cazibesiyle kitleleri etkileyecek kimse yok mu? Ya da ondan başka kimse senin zamanının, hatta bütün zamanın entelektüellerini alt edemez mi?”

“Ondan başka kimsenin üzerine az sonra ateş edilmeyecek!” diye bağırdım. “Dikkat et!”

Rani’nin bekçilik yapmaları için bıraktığı iki kertenkele adam silahlarını kuşanmış ilerliyorlardı. Birisi mavi bir ışıkla ateş ettiğinde Doktor eğildi ve ışın Wira’yla beni saran güç kalkanına çarpıp, ateş eden kertenkele adama doğru geri sekti. Adam öne doğru çöktü ve zemine yıkıldı. Wira panikle zıpladı ve ışık duvarına bir kere daha çarpıp içinde bulunduğumuz alanı biraz daha daralttı. Elini sertçe tutup kendime çektim. Duvarlar o kadar yakınımızdaydı ki, nefes almaya korkar hale gelmiştim.

Geriye kalan yaratık korkutucu bir tavırla Doktor’a yöneldi. Doktor ise deli gibi etrafında ona yardımcı olacak bir şey arıyordu. Sonunda onunla beraber düşen tavandaki metal panellerden birini alıp şaşırtıcı bir kuvvetle fırlattı. Iskalamıştı ama saldırıdan da kurtulmuştu. İkinci denemesinde kertenkele adamı tam kafasından vurdu ve o da yere devrildi. Doktor yıkılmış düşmanlarından bir hamle beklermiş gibi elindeki eğreti silaha tutunup duraksadı. Hiçbir şey olmayınca diz çöküp, vurduklarından birini inceledi.

“Kısa süre sonra ayılır.” Doktor seken silah patlamasıyla vurulana baktı. Yüzü asıldı ve beni şaşırtan bir şekilde yaratığın yanağına dokundu. “Silah en yüksek seviyedeymiş. Yazık. Rani’nin özel üretim askerlerini öldürdüğümde kendimi hep suçlu hissediyorum. Zaten üzücü bir vaziyetteler. En başından beri karşı çıkmak için hiç şansları olmuyor.” “Bizi kaçırdıkları zaman karşı çıkmak için bir şansları var gibi görünüyordu,” dedim. “Ve seni az önce neredeyse vururken. Şansın yaver gitti.”

Doktor silahları aldı ve tezgâhın üzerine dikkatlice yerleştirdi. Ellerini kirlilermiş gibi birbirine sürttü. Kısa bir an gözlerinde hakiki bir pişmanlık gördüm, sonra tekrar eski haline döndü. "Şans değil canım, kabiliyet."

"O zaman bizi buradan kurtarmak için şu kabiliyetlerinden birini..Doktor'un özel üretim askerlerle ilgili yorumlarını hatırlayınca söze devam etmedim. "Rani'nin burada olduğunu biliyorsun."

"Evet, korkarım öyle. Seni araştırmak için yolladığımda bundan şüpheleniyordum. Ve araştırmanı her zamanki titizliğinle yaptığını da görüyorum. Ervis'in anlattığı hikâyeler bu şüphelerimi doğruladı. Sonra gelip etrafı kolaçan edebileceğim en sessiz yolu bulduğumda sıvıştım. Hava tünellerini kullanmak en sevdiğim seyahat biçimi değil aslında, ama işe yarıyorlar." Doktor odada yürüyor ve gördükleri karşısında dilini şaklatıyordu. "Evet, görünüşe göre bayağı bir meşgulmüş."

"Sence bunu..."

"Yapabilir miyim?" Doktor bir tuşa bastı ve güç kalkanı kayboldu. Rahatlayarak kendimi bıraktım. Su altından yüzeye aniden çıkmışım gibi hissediyordum.

"Evet, teşekkürler." VVira'yı hızla kontrol ettim. Korkmuş görünüyordu ama fiziksel bir zarar görmemişti. Kollarını kendine sarmış bir şekilde, en yakındaki duvara karşı oturdu ve etrafına inanmaz gözlerle bakındı. Omzuna hafifçe dokunduktan sonra bütün dikkatimi Doktor'a yönelttim. "Rani'nin burada olduğunu nereden anladın?"

"Şu kanatlı ipuçlarından. Rani'nin yarattığı başka şeyler görmüştüm. Yetiştirdiği iki cinsi de... Hem dışarıda karşıladıklarımızdan, hem de manipüle ettiği, şu yerdeki zavallılardan. Şu altınımsı parıltı, sürecin bir yan etkisi." Doktor birkaç düğmeye basmak için duraksadı ve ekranda gözükenleri okudu. "Her neyse. Bunu tesadüf olarak sayabilirdim ama Jonos'un 'zeki ve kültürlü' uzaylı gelinini duyunca işler değişti. Bunlar onu tanımlamak için kullanacağım kelimeler olmazdı, ama bilimsel bir dahi sonuçta. O

yüzden insanlan iyi biri olduğuna inandırmak, kertenkeleleri genetik olarak değiştirmekten sadece biraz daha zor olsa gerek." "Fakat niye böyle bir şey yapıyor?" diye sordum. Bilgisayardaki bilgileri incelerken yanında durdum, ama gördüklerimin çoğundan bir şey anlamıyordum. "Birini kendisiyle evlenmesi için kandırmanın pterodaktillerle ne alakası olabilir ki?"

"Kandırmak mı?" diye sordu Wira. Başını dizlerinden yukarı kaldırdı. "Ne demek istiyorsunuz?"

Daha önce sezdiğim aşkı gözlerinde parlıyordu. Üzüldüm. "Daha önce de söylediğim gibi," dedim nazikçe, "Lania göründüğü kişi değil. Jonos'la evlenmek için yaptığı planın bir parçası olarak hepinizle oynadı."

"Ama niye insanları kandırması gereksin ki?" diye sordu Wira. "Jonos ona zaten âşık."

"Peri biraz fazla narin olduğu için açıkça söyleyemediği şey şu: Rani zavallı Jonos'a âşık değil. Belki de şanslı Jonos'a demeliyim." Doktor bir an titredi. "Of, o kadına bir hayat boyu bağlı kaldığını düşünebiliyor musun? Jonos cidden kılpayı kurtuldu. Tabii kiliseye zamanında ulaşıp onu bekleyen vakitsiz ölümü engelleyebilirsek. Söyle bakalım, bundan sen ne çıkarıyorsun?"

Konu değişimini takip edip bakışlarımı üzüntülü Wira'dan ayırmam kısa bir an aldı. Doktor'a yaklaştım ve gösterdiği şeyi anlamaya çalıştım. "Onunla biraz daha yumuşak konuşabilirdin," diye fısıldadım.

"Gerçeği söyledim." Doktor sesini alçaltmaya dahi tenezzül etmemişti.

"Vakitsiz bir ölümle karşılaşacağını bilemeyiz."

"Hayır ama bunun büyük bir olasılık olduğunu inkar edemeyiz. Kimle yüz yüze olduğumuzu unutma." Doktor hâlâ neşeliymiş gibi görünüyordu, ama gözlerinde bir endişenin hayaletini görebiliyordum. "Elimizdekine bakalım. Bir yığın biyolojik bilgi ve gerçekten bir yığın halindeler. Hiçbir düzen yok, girdiler ve genetik kayıtlardan oluşan bir

çorba resmen. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey hepsinin Koturialı oluşu.”

“Ama ona âşık değilse niye evlensin ki?” diye inledi Wira.

Doktor ona kısa süren gergin bir bakış atıp bilgilere geri döndü. “Bir tahminde bulunmam gerekirse, Jonos’un Süreç’iyle alakalı bir şey olabilir herhalde. Tabii Rani’nin aklından geçenleri tahmin etmek... Eh, bunu çok azımızın başardığı söylenebilir. Kimse fark etmeden bu kadar çok bilgi toplayabilmesi oldukça şaşırtıcı.”

Ekrana aklımı vermeden öylece baktım. “Çünkü kendisi toplamadı. Pterodaktiller topladı. Kurbanlarından deri ve kan aldılar ve ona getirdiler. Aynı zamanda kurbanların da bazılarını getirdiler.”

Doktor’un gözlerinde hevesli bir ış\k parladı. “Peri, gerçekten bir şey yakalamış olabilirsin. Koturialılarm hiçbiri saldırıları Jonos’un nişanlısıyla ilişkilendirmedi. Neden böyle bir şey düşünsünler ki? İnsanların çoğu pençelerin evlilikten sonra ortaya çıktığını düşünür. Rani’nin hakkını vermek gerek, bilgi toplamak için yaratıcı bir seçim olmuş.” “Öyle mi?” dedim ifadesizce. “Rani’yi son gördüğümüzde, onu bir T. Rex¦le beraber TARDIS’ine hapsetmiştin. Bence zamanını doldurmak için bir şeyler bulmuş.”

“Öyle mi yapmıştım?” Doktor bir kaşını kaldırdı. “Öyle yaptım galiba, doğru. Rani’nin limon verildiğinde limonata yapamadığını, ya da korkutucu bir tarih öncesi yüzleşmeden biyogenetik olarak tasarlanmış etkili araştırma araçları çıkaramadığını söylemeyiz o zaman.” Doktor vücudunu doğrultarak odayı dolaşmaya başladı. “Rani bir sebebi olmadan bu kadar bilgiyi toplayacak biri değildir. Bir amacı var. Bize düşen bunun ne olduğunu bulmak sadece. İşlenmemiş bilgileri burada topluyormuş. Ancak asıl çalışmaları başka bir yerde olmalı. Hadi, yardım et bana.”

Doktor ellerini konsol ve tezgâhlarda bulabildiği tüm pürüzsüz yüzeylerde dolaştırdı. Ben de hemen aynısını yapmaya başladım. Ne aradığımı bilmiyordum, ama birkaç dakika sonra parmaklarım belli belirsiz bir tümsek dışında düz olan bir yüzeye dokundu. “Doktor?”

Yanıma gelip işaret ettiğim şeye baktığında gözleri heyecanla doldu. Elini dairesel bir hareketle üzerinden geçirince metalin üzerinde kare şeklinde bir iz belirdi. Doktor yüzeye hafifçe dokununca açıldı ve içeride küçük bir bölme ortaya çıktı.

"İşte buradasın." Doktor bir zafer edasıyla dört köşeli kristali çıkardı. "Rani'nin davranışlarını öngörmek birçok yönden zor olsa da, diğer yönlerden epey basit. Aradığımız cevapları burada bulacağız." Bir başka bilgisayara gidip daha önce fark etmediğim bir boşluğa kristali yerleştirdi.

O esnada Wira bir kez daha derin derin iç çekti. "Zavallı Jonos."

Doktor bu zekice keşfinin arasına böylece girilmesi karşısında yüzünü buruşturdu ama merhamet edip kızı rahat bıraktı. "Şüphelendiğim gibi," dedi, "işte düzen burada. Genetik bilgileri yaş, cinsiyet ve Süreç aralıklarında ne kadar ilerlediklerine göre düzenlemiş."

"Yani ne yaptığını biliyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti Doktor. "Ama fark etmez. İyi bir şeyin peşinde olmadığından eminim, o yüzden onu şimdi durdurup daha sonra soru soracağız. Seni ele geçirdiyse benim de burada olduğumu biliyordur."

Başımı salladım. "Neye benzediğini bilmiyor ama. Son görüşmemizden bu yana rejenerasyon geçirip geçirmediğini sordu. Laf arasında, bu görünüşünü pek beğenmiyor." Doktor güldü. "Evet, bunu daha önce açıkça belli etti. Elimden gelen bir şey olmadığını bildiği için daha nazik olmalı aslında. Hem daha iyiye gittiğim bence aşikâr." Ekrandaki yansımasına şöyle bir baktıktan sonra başını kararlı bir tavırla salladı.

"Çok üzücü," dedi Wira. Artık kiminle konuştuğundan bile emin değildim. "Jonos Süreç'le ilgili tek şansını onu sevmeyen bir kadın için çarçur edecek."

Bu Doktor'u hareket geçirdi. "Ciddiyim, eğer böyle konuşmaya..." Bir an şaşkınlık içinde donakalınca ona doğru yaklaştım.

“Ne oldu?”

“Bu. Şu.” Konsoldan aldığı kristali kaldırdı. “Rani bu yüzden Koturialıları inceliyordu. Bir şekilde Zaman Lordu rejenerasyonunu etkilemeye çalışıyor. Konmalılarla bizim türümüzün dönüşümleri arasında bir bağdan şüpheleniyor ya da bir bağ bulmuş olmalı.”

“Böyle bir bağlantı var mı?” diye sordum hayretle. “İkisi tamamen farklı süreçler. Onlarınki aşktan geliyor. Sizinki ölümden.”

“Evet,” diye kabul etti Doktor. “Ancak ikisi de bedenin tamamen değişmesiyle sonuçlanıyor. Ve birbiriyle bağı olmaması gereken şeyler arasında bir ilinti bulabilecek birisi varsa...” Doktor duraksadı ve kertenkele adamlara manalı gözlerle baktı, “...o kişi Rani’dir. Hadi, bu düğünü durdurmalıyız.”

Benim ya da Wira’mn gelip gelmediğimizi görmeyi beklemeden aceleyle kapıya gitti ve kulplardan birini tutup çekti. Işıltılı bir patlama oldu ve Doktor şaşkınlıkla bağırarak geriye zıpladı.

“Bugün de hiçbir şey yolunda gitmiyor,” dedim ona doğru koşarak.

“Rani hiçbir şeyi şansa bırakmamış anlaşılan,” dedi Doktor, ellerine pis pis bakarak. “Gururlanman lazım, senin hem boyutsal kalkandan hem de askerlerinden kaçabileceğini düşünmüş.”

“O kadar da gururlanılacak bir şey yok,” dedim. “Ne kadar saf ve şapşal olduğumu söyleyip duruyordu.”

“Canını sıkmasına izin verme,” dedi Doktor, kapıyı incelemek için dizlerinin üstüne çökerek. “Aptallığın yakınından bile geçmiyorsun.”

“Tavandan dışarıya tırmanamaz mıyız?” diye sordu Wira.

Döndüm ve onun yanımda olduğuna şaşırdım. Yaşlarını silmişti ve gözlerine kararlı bir ifade yerleşmişti. Doktor onu ölçüp tartan bir bakış attı.

“Sen de kendi çapında bir dönüşüme uğraşmışsın herhalde,” dedi.

Wira başını dikleştirdi. “Lania’nm Jonos’tan yararlanmasını engelleyebilirsek, yardımcı olmak istiyorum. Ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter,” dedi hiddetle.

Doktor’un dudaklarında bir gülümseme belirdiğini görebiliyordum. Sonra hemencecik ciddi ifadesini takındı. “Peki o zaman. Tavandan gidebiliriz ama daha fazla zaman alır ve çok daha rahatsız olur. Hayır hanımlar, bu kapıyı basitçe havaya uçurmalıyız.”

“Bir şeyi havaya uçurmak ne zaman basit oldu?” diye sordum.

“Basit tabii ki. Ancak kolay değil.” Doktor laboratuvara şöyle bir bakındı. “Etrafta patlayıcı ya da yakıt bırakmaması yazık oldu.”

İşaret ettim. “Bekçilerin silahları?”

“Ne yazık ki ölümcüllükleri kaba güçte değil biyolojik işlevi durduran bir sinyal yollamalarında gizli.”

“Ama bir yakıt ya da güç kaynaklan olmalı değil mi?” diye ısrar ettim. “Ateşlememizin bir yolu yok mudur?” Doktor silahlardan birini aldı ve parçalara ayırıp içinden üçgen bir gümüş nesne çıkardı. Işığa doğru tuttu. “Evet ve evet. Hadi, diğerini de getir.”

Emri yerine getirmek için acele ettim. O sırada Doktor kapıların önünde diz çöktü ve güç kaynağını dikkatlice önüne koyup birleştikleri yere sıkıştırdı. Üzerine başka bir nesne koydu, sonra ikinci güç kaynağını da onun üstüne yerleştirdi. Daha iyi görmek için başımı çevirdim.

“Bu senin sonik mızrağın mı?”

“Evet.”

Mızrağı açtı ve geriye çekilip elimi tuttu. Güç kaynakları patlayıp kapıların alt kısımlarını parçalarken laboratuvarın en uzak köşesine gittik. Doktor geri dönüp yeni açılan girişi yakaladı. Kapılar rahatlıkla açıldı.

“Mızrağın parça pinçik oldu,” dedim parçalardan birini tekmeleyip.

“Bir tane daha var ama yine de patlatmamak için dikkatli olmalıyım. Hadi gidelim artık. Kaybedecek daha fazla zamanımız yok.” Doktor ardımızdan bize katılmak için koşan Wira’ya döndü. “Bizi düğüne götürebilir misin?”

Hâlâ üzerinde o öfkeli hava vardı. Eliyle evin labirentinden ilerisini işaret etti. “Evet,” dedi. “Flamingo’nun oradaki şapelde yapılacak.” Sonra da koşmaya başladı.

6

Wira’yı karmaşık koridorlardan geçerek, büyük giriş salonuna çıkan merdivene kadar takip ettik.

“Flamingo mu? Vegas’ta da böyle bir yer vardı,” dedim, yepyeni bir amaç üstlenmiş Wira’ya yetişmek için acele ederek. Doktor’un aynı sorunla uğraştığını görebiliyordum.

“Sarmal’daki en özel yer,” dedi Wira, devasa ön kapıya ulaştığımızda. “Şapelinde gezegenimizde bulunan en büyük Imori taşı var. Sadece elit ailelerin kullanmasına izin veriliyor.”

“Rani’nin sevgilisini seçmesinde bunun da önemli olduğu şüphesiz,” diye mırıldandı Doktor. “Ya büyük oyna ya da hiç oynama.”

“Wira taşların ilahi olduğunu söylemişti. Ama sanırım öyle değiller.”

“Hayır,” dedi Doktor. “Sadece bu gezegende bulunan bir element birleşiminden oluşuyorlar. Bir benzerinden Azzarozia’da da var, orada roket yakıtı olarak kullanılıyor. Buradaysa Imori taşları Koturialı dönüşümünde hızlanmış metabolizmanın ihtiyacı olan enerjiyi güçlendirmeye yardım etmek için kullanılıyor. Rani’nin araştırması için bazı numuneler elde ettiğine eminim. Ama bu sefer büyük ihtimalle daha az kan dökerek yapmıştır. Tabii ki bir matkabı da biyolojik olarak dönüştürmeye karar vermemişse.” Doktor yaptığı şakadan oldukça memnun görünüyordu ama benim diğer sorum hevesini söndürdü.

“Peki ya bütün olarak alınan kurbanlar? Bazıları hâlâ hayatta olabilir.”

“Biliyorum,” dedi Doktor karamsarca. “Ve tahminimce Rani araştırmasını tamamlamaya karar verdiğinde sağ kalamayacaklar.”

Wira bizi kalabalık sarmala götürdü. Artık hepimiz elimizdeki görevin aciliyetini iyice hissederek koşmaya başlamıştık. Akşam çökmüştü ve binalar ışıklı süslemeleriyle canlanmıştı. Flamingo’yu bulup ana kapısından içeri girdik. Pullu elbiseler giymiş oyuncular ve kenara ittiğimizde bize öfkeyle bakan çalışanlarla dolu kumarhaneyi geçtik. Buranın da yapısı en az Ervis’in evi kadar karmaşıktı.

Şapele açılan kapı aralığına ulaştığımızda nefes nefese kalmıştım. Öne eğilip ellerimi dizlerime koyarak dinlenirken bu elbiseyi de yırttığımı fark ettim. Doktor da nefes nefese bir halde yanıma gelip durdu.

“Görünüşe göre TARDIS’e gittiğimizde daha fazla egzersiz yapmalıyız,” dedi Doktor.

“Daha fazla mı?” diye sordum. “Şimdi hiç yapmıyoruz sanki.”

Ervis’in sarı üniformalarını giyen iki hizmetçi kapıda bekliyordu. Tören için oradaymış gibi görünüyorlardı, silahlan yoktu. Büyük ihtimalle kimse ölümcül canilikte bir kadının düğüne katılacağını, hatta evlenenlerden biri olduğunu tahmin etmiyordu.

“Özür dilerim,” dedi adamlardan biri Wira’ya, “ama sizi içeri alamayız. Tören çoktan başladı.”

“Lütfen, içeri girmemiz çok önemli!” diye bağırdı Wira. “Jonos tehlikede.”

İki hizmetçi birbirlerine kararsız kararsız baktılar ama Doktor’un daha fazla sabrı kalmamıştı. Bir cevap beklemeden yürüdü ve kapıları açıverdi. Hizmetçilere özür dileyen bir bakışla ben de onu aceleyle takip ettim ve Wira’nm hemen arkamda olduğunu hissettim. Neyin içine daldığımızı bilmiyordum ve herkesin dönüp bize bakacağından korkuyordum.

Ancak kimse bakmadı, çünkü bizi fark etmemişlerdi bile. ‘Şapel’ o kadar büyük ve genişti ki, girişimiz ön tarafta yaşananlardan kimsenin ilgisini ayıramadı. İçerisi oturma sıraları ve vitraylı camlarla Dünya’daki katedralleri andırıyordu. Tabii hepsi şu bayağı renklere boyanmıştı. Bir sunağın olması gereken yerde, oturanların önünde bir

kule gibi yükselen devasa çiçek vazoları vardı. Aralarında Imori taşı olduğunu tahmin ettiğim, mutfak masası büyüklüğünde mor bir kaya duruyordu. Jonos ve Rani izleyicilere yan dönmüş, kayanın iki yanında bekliyorlardı. Jonos'un saçı babasmmki gibi eflatun rengiydi ve Wira'nın anlattığı kadar yakışıklıydı. Şaşırıtıcı şekilde Elvis Presley gibi giyinmiş olan bir çeşit evlilik memuru ellerini havaya kaldırdı ve zor da olsa, "Başlayın," dediğini duyabildim. Aynı anda Jonos ve Rani birbirine uzanıp kayanın üzerinde el ele tutuştular. Tam olarak ne olduğunu bilmiyordum ama Wira biliyordu ve öne atıldı.

"Hayır!"

Ancak çok geçti. Çiftin el ele tutuştuğu yerden göz kamaştırıcı sarı bir ışık parlamaya başladı. Kayanını tamamını ve Rani'yle Jonos'u saracak kadar büyüdü. Kısa bir süre sonra şapelin ön tarafının yansı bakılamayacak kadar kör ediciydi ve elimle gözlerimi kapattım. Otuz saniye kadar böyle devam ettikten sonra ışık usulca söndü. O kadar parlaklıktan sonra hâlâ tam olarak göremiyordum; gözümün önündeki noktalar geçsin diye gözümü açıp kapatmam gerekti. Sonunda tekrar çifte odaklanabildiğimde görüşümün zarar görüp görmediğinden emin değildim.

Çünkü Jonos aynı görünüyordu.

Çiftten ve kalabalıktan yükselen hayret dolu tepkiler, dönüşümün eksikliğini tek fark edenin ben olmadığımı gösterdi. Az önce cesur olan Wira bize doğru gerilemişti. Gözleri ardına kadar açılmıştı ve yüzü bembeyazdı.

"İmkânsız," diye fısıldadı.

"Nedir bu?" diye sordu Rani, öfkeli sözleri yankı yaparak. "Niye değişmedin?"

Herkes kadar şaşkın görünen Jonos ellerini inceledi ve yüzüne dokundu. "Bilmiyorum. Taş canlandı. Hissettim. Tepkinin içimde başladığını da hissettim ama sonra... olmadı işte." "Hata sende değil, yüzü kızaran gelininde," dedi Doktor öne atılarak. Sesi kapalı mekânda yankılandı.

Ervis ön sıradan ayağa kalktı. "Doktor! Ne yapıyorsun?" Rani'nin yüzü, peçeyi çıkarırken küçümseyici bir ifade aldı. "Elbette. Bunun arkasında tabii ki sen varsın."

Doktor durakladı ve rahat bir tavırla ellerini ceplerine soktu. "Aslında hayır. Korkarım bunun tek sebebi sensin. Elbise güzelmiş bu arada. Mavi dikişi hoşuma gitti. Yeni ve ödünç alınmış bir şeyin de var mı? Tabii 'eski bir şey'i tek başına karşılıyorsun zaten."[2]

"Bunun iki Koturialı olmadan da çalışacağını söylemişlerdi!" diye bağırdı Rani. Damat dahil herkese öfkeyle bakıyordu. "Hepiniz olacağını söylediniz. Bir Koturialı ile evlenmese de dönüşeceğini söylediniz."

"Senin bedeninin onun dönüşümünü etkilemediği doğru." Doktor dünyanın zirvesindeymiş gibi görünüyordu. Bunun sebebi büyük ihtimalle hem seyirci önünde olmayı hem de Rani'yi alt etmeyi sevmesiydi. "Ancak kalbin etkiler. Tabii mecazi anlamından bahsediyorum, fizyolojik olandan değil. Taş âşık olan birinin bedenindeki kimyasallara karşılık veriyor; enerji döngüsü ancak böyle hareket geçiyor. Tabii bunun için iki kalbe ihtiyacı var ve bu ilişkide sadece tek bir kişi âşık. Hatta sadece birinizin duygulanmaya yeteneği var denilebilir. Dünyadaki bütün sıkıcı evlilikleri düşünürsek, taşın his anlamında standartları oldukça düşük olmalı ama sen o kadarına bile sahip değilsin Rani."

Jonos bir gelinine, bir de Doktor'a bariz bir akıl karışıklığıyla baktı. "Sevgilim... Lania, neden bahsediyor bu adam?" "Gerçek adı Lania değil," dedi Doktor. "Ve onun için kullanılabilecek en iyi sıfat da 'sevgilim' olmaz sanırım. Kendisi benim gibi Gallifreyli'dir ve şahsi planları için sizin Süreç'inizi kullanmayı ümit ediyordu. Neydi Rani? Tarih öncesi araştırma takımının rastgele numunelerinden yeteri kadar şey öğrenemedin mi? Özellikle senin yüzünden dönüşen ve bu sayede üzerindeki etkini inceleyebileceğin bir DNA'ya sahip birine mi ihtiyacın vardı?"

Rani suçlayan bir tavırla elini ona uzattı. "Saçma bir fikirmiş gibi davranma Doktor. Rejenerasyon süreci üzerinde daha fazla kontrolün

olmasını istemediğini söyleme. Birçok Zaman Lordu ölümden sonra kaderin merhametine kalıyor. Sonucu kontrol edebildiğimizi düşünsene! Bu insanlar bunu yapmak için bulabildiğim en iyi örnekler! Sadece dönüşümlerini kontrol etmiyor, aynı zamanda akıl ve bedenlerini de geliştiriyorlar. Bu ilgini çekmez miydi?"

"Görünüşüme mi laf ediyorsun yine?" Doktor melodrama tik bir şekilde iç çekti. "Kader bana şimdiye kadar iyi davrandı ve kendisiyle hiçbir sorunum yok, teşekkürler. Ayrıca sonuç üzerinde bir hakimiyetimiz olmayabilir ama başkalarından çok daha fazla hayat yaşama şansına sahibiz." "Sadece aptallar kadere boyun eğer," dedi Rani. "Aklı olanlar kendi kaderlerini kontrol edip değiştirmeye çalışır." Doktor etkilenmemişti. "Pekâlâ, o zaman başka bir yol bulmak zorundasın. İster Jonos, ister hayatını mahvedip sona erdireceğin başka bir zavallı olsun, bir Koturialı dönüşümünü etkilemeyi asla başaramayacaksın. Âşık olamazsın. Bunun bir parçası olamazsın."

"Söyleyene bak," dedi Rani, saçını geriye atarak. "Hadi ama Doktor. Aşk ve içsel duygulannı paylaşmakla ilgili şu şahane tecrübelerini anlatsana. Sürekli başkalarıyla seyahat eden birine göre oldukça yalnız görünüyorsun."

Doktor'un gülümsemesi küçüldü. "Senin için çok daha basit bir şeyle başlamamız gerekecek. Empati gibi mesela." Jonos, Rani'ye doğru birkaç adım attı ve ellerini ona uzattı. "Bunu çözeceğiz. Bir hata olmalı. Söyledikleri... doğru olamaz..."

Jonos ona dokunmaya çalıştı ama Rani adamı itti. "Of, sessiz ol. Aptal smtışmdan sıkıldım. Niye hiç evlenmediğine şaşmamak gerek. Gevezeliğinden kurtulmak en büyük deneylerimden birinin başarısız olmasına değmeyecek belki, ama yine de iyi geleceğine eminim."

Şaşkınlık ve öfke dolu bağnşlar yükseldi. "Bekçileri bulun ve şu kadını yakalayın!" diye bağırdı Ervis. "Yeltendiği hürmetsizlik için cezalandırılmalı."

"Hayır," dedi Doktor ve pek çok kişi öne atıldığında elini kaldırdı. "Bırakın gitsin. Hâlâ hayatta olan kurbanların nerede olduğunu

söylemesi koşuluyla serbest bırakın onu.” “Ne?” diye bağırdı Jonos ve Ervis aynı zamanda.

Rani ellerini kalçalarına koydu ve güldü. “Teşekkürler ama buradan kurtulmam için böyle bir takasa ihtiyacım yok Doktor. Kurbanların nerede olduğuna gelince... Bu da senin hiçbir zaman bilemeyeceğin bir sır olarak kalsın. Ben gittikten sonra araştırmanda başarılar diliyorum!”

“Başka türlü bir takasa ne dersin?” diye sordu Doktor. Cebine uzandı ve laboratuvardan aldığı kristal depolama makinesini çıkardı. “Elin tamamen boş gidersen pek bir zafer kazanmış olmazsın değil mi?”

Rani’nin yüzü solgunlaştı. “Nasıl aldın bunu?” diye sordu elini uzatarak. “Ver bana!”

Doktor kristali yere bıraktı ve ayağını üzerine yaklaştırdı. Rani donakalmıştı. “Bekle!”

“Ne kadar çelişkili küçük cihazlar değil mi?” dedi Doktor. “İnanılmaz büyük boyutlarda bilgi saklayabiliyorlar ama çok kırılganlar. Çok yazık.”

“Cesaret edemezsin. Bütün araştırmamın sonuçlan orada! Yok edersen hepsi gidecek. Hepsi.” Birkaç saniye boyunca Rani öfkeyle doluydu, sonra bocaladı. “Lütfen. Yok etme. O kadar çok çalıştım ki. Hepsinin boşa gitmesine izin verme.”

Doktor’un gözleri alaycı bir şaşkınlıkla açıldı. “Ne kadar da şaşırtıcı! Yanılmışım belli ki. Sen de duygulanabiliyormuşsun. Tabii masumlann kanından elde ettiğin soğuk veriler için hislendin ama bu da bir başlangıç. Belki senden de aklı bir karış havada bir romantik çıkannz ileride.” “Doktor,” diye hırladı Rani.

Doktor’un bütün ciddiyetsizliği silindi. “Kurbanlar. Nerede olduklarını söyle. TARDIS’inde değillerdir herhalde.” “O ayak takımı mı? Tabii ki hayır.” Rani bir anlığına sessizleşti ama gözleri Doktor’un ayağının altındaki kristale döndüğünde yüz hatlarmdaki korkuyu

görebildim. “Peki. Evden yedi sokak ötede terk edilmiş bir kumarhane var.

Onları oraya deney... yani tetkik yapmak için götürdüm. Kölelerim de orada kuluçkaya yatıyor.”

Doktor un ayağı hâlâ kristalin üzerindeydi, ama gözleri Enis’teydi. “Hemen oraya birilerini yolla. İlkyardım ekibi.” Koturialı birkaç hizmetçiye başını salladı ve hepsi aceleyle çıktı. “Bir tane de büyük sineklik götürebilirsiniz belki.” Rani bakışlarını Doktor’dan ayırmıyordu. “İşte, istediğini söyledim. Şimdi her zaman rolünü yaptığın onurlu adam olup olmadığını kanıtla ve kristali bana ver.”

"Memnuniyetle.” Doktor bir sihirbaz kadar çevik elleriyle kristali aldı ve Rani’ye attı. O da eşit seviyede bir atiklikle yakaladı. “Ervis, artık karar sende.”

Ervis’in daha önce çağırdığı askerler ilerlemeye başlamıştı. Bir an boyunca Rani kristali sıkıca tuttu. Yüzünden ne kadar rahatladığı görülüyordu. Sonra imzası haline gelen o sinsi bakışı geri döndü. “Hiç sanmıyorum.” Odanın öteki ucuna bir bakış attı. “Durdurun onları!”

Benle Wira’yı yakalayan kertenkele adam birliği öne çıktı ve bekçilerin önünü kesti. O çarpışma ve karışıklıkta Rani bir anlığına unutulmuştu. Çarpışmadan yüzünde zafer kazanmış bir gülümsemeyle yavaşça geri çekildiğini gördüm.

“Bir gün bana yardım etmediğin için pişman olabilirsin,” diye bağırdı Rani. “Bir sonraki rejenerasyonun düşündüğünden daha yakın zamanda gerçekleşebilir.”

“Doktor...” diye söze girdim.

“Onu görebiliyorum.”

Doktor ona doğru yaklaştı ama Rani bir anda devasa vazolardan birinin içinde kayboldu. Bunu son derece aşina olduğum bir ses takip etti ve vazo yok oldu.

“TARDIS’iydi.”

Doktor başını salladı. Yüzünde yenilgi ve kıskançlığın birleşimden oluşan bir ifade vardı. “Bir bukalemun devresi için krallığım.”[4] İçini çekti ve tekrar neşeli bir ruh haline döndü. “Sanırım Jonos’u değiştiği an, üzerinde yapacağı deneyler için kaçırmak adına burada bekletiy ormuş. Jonos’un aklındaki heyecanlı düğün gecesi böyle değildi herhalde.” “Nasıl bu kadar aldandık inanamıyorum,” dedi Ervis asık bir yüzle.

Yanımızda durmaya gelmişti. Ben de bir anlığına etrafımı inceledim. İnsanlar tedirgin ve akıllan kanşmış bir şekilde ayaklanmıştı ama kimse yaralanmamış ya da zarar görmemişti. Rani’nin adamlan, sırf sayı olarak bile az olduklan için hızlıca püskürtülmüştü. Rani de bunu biliyordu elbette. Doktor’un bu askerler için daha önce söylediklerini, asla karşı çıkma şansları olmadığını anlattığını hatırladım.

“Kendini üzme,” dedi Doktor, arkadaşının omzuna hafifçe vurarak. “Rani akıllı bir kadındır, çok akıllı hem de. Bu da zekâsını bu kadar kötülük için kullanmasını bir o kadar trajik yapıyor.”

“Zavallı Jonos,” dedi Ervis. “Kalbinin böyle kınlması çok acı. Süreç aralığında bu kadar ilerideyken başka birini nasıl bulacak?”

İlerideki Imori taşma baktım. Her halinden ne kadar kötü olduğu belli olan Jonos, diz çökmüş Wira’nm yanında yere oturmuştu. Wira onun elini tutmuş, buradan anlayamadığım teselli cümleleri söylüyordu.

“Belki beklenmedik bir yerde bulur,” dedim.

Ervis bakışımı takip etti ve kaşlarım çattı. “Bir hizmetçi mi?”

Doktor alay eder gibi güldü. “Bunu mu dert ediyorsun? Hadi ama, medeni bir adamsın. Bu aptal ve arkaik klasik ideolojileri bırak ve bu güzel kızın senin oğluna değer verdiği gerçeğine odaklan. Üstelik vicdansız bir bilimsel dahi de değil.”

“İlgi çekici bir düşünce,” diye itiraf etmek zorunda kaldı Ervis. “Müsaade edersen oğlumla konuşmak istiyorum.” Ervis’in uzaklaşmasını izledik ve Jonos’la Wira’nın zamanla durumu

ayarlayabilmelerini ümit ettim. Şimdilik Jonos onun varlığını fark edemeyecek kadar mahvolmuş bir haldeydi, ama ikisinden en az birinin mutlu bir son hak ettiği barizdi. Neşe verici bir düşünceydi, ama Doktor'a döndüğümde bu his siliniverdi.

"Bilgilerin onda kalmasına izin verdin," dedim. "Belki Koturialılar üzerinde yeni bir yöntem deneyecektir."

Doktor gülümsedi. "Pek olası değil. Krisatali laboratuvardayken sildim."

Ağzım açık kalmıştı. "Planlarının burada yıkılmasına çok üzülmüştü. Kristale ne yaptığını fark ettiğinde senden iyice nefret edecek."

"Zaten ediyor," dedi Doktor ciddiyetle. Sonra bana uzattığı koluna girdim. "Hadi bakalım. Burada olduğumuza göre diğerleri bu karmaşayla ilgilenirken kumarhanede şansımızı denemeye ne dersin?"

Akılları karışmış Koturialı kalabalığın arasında yürürken güldüm. "Şans mı? Hani kabiliyetti? Öyle demiştin." "Bitmediği sürece adına ne dediğin önemli değil." "Bunun olmasından korkmuyor musun peki?" diye sordum.

"Hem de hiç Peri. Hem de hiç."

1

Las Vegas'ta bulunan meşhur kumarhane/otel Sahara'dan bahsediliyor. -*yhn*

2

Batı düğünlerinde gelinin üzerinde eski bir şey, yeni bir şey, ödünç alınmış bir şey ve mavi bir şey olması geleneği mevcuttur. Burada o gelenekten bahsediliyor, *-çn*

4

Doktor burada Shakespeare'in Üçüncü Richard oyunundaki ünlü repliğe gönderme yapıyor,"Bİr at ,bir at için krallığım".-çn

Yedinci Doktor:

Dalga Etkisi

MALORIE BLACKMAN

1

Doktor sırtüstü uzanmıştı ve başı TARDlS'in konsolunun içindeydi. Ace onun yanında duruyor ve hiçbirini tanımadığı kucak dolusu alet tutuyordu. Ağır değillerdi ama tuhaflardı.

"Manyetik çözücüyü uzat," dedi Doktor, kolunu beklentiyle uzatarak.

"Neyi?"

"Ucunda kırmızı top olan metal silindir."

Ace düşürmemek için aletleri kollannda oynatmak zorunda kaldı ve dikkatlice doğru olam alıp Doktor'un eline uzattı.

"Profesör, tam olarak ne yapıyorsun?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Zaman-dinamiği gericisini, dikey bir süreç açısı alacak şekilde yeniden biçimlendiriyorum," dedi Doktor, bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Şimdi de bir takyon filtresine ihtiyacım var. Lütfen." Bir kere daha parmaklarını oynatarak elini uzattı.

Ace tuttuğu aletleri inceledi. Birinin üzerinde 'takyon filtresi' yazan bir etiket olacağını umut ediyordu. Şansı bunda da yaver gitmedi.

Doktorun boş eli sabırsızlıkla sallanıyordu.

"Peki o hangisi?" diye sordu Ace sıkıntıyla. Nitro-9 patlayıcılarıyla bir yerleri havaya uçurmakta iyi olsa da, narin bir zaman makinesiyle uğraşmak konusunda kör cahildi.

"İçinde hayaletimsi bir mavi ışık olan pırıltılı silindir," diye boğuk bir karşılık geldi. Doktor'un parmakları artık net görülemeyecek kadar hızlı sallanıyordu.

Ace aleti buldu ve Doktor'un bekleyen eline koydu. Gözleri ekrana kaydı. Bir haftadır aynı şey görünüyordu. Sis! Gerçek sis değildi elbette. Uzaydaydılar sonuçta. Bu daha ziyade bulutsu, sürekli değişen, çok renkli bir bulanıklıktı. Arada sırada bir uzay döküntüsü görüntüye giriyor, sonra tekrar bulanıklığın içinde kayboluyordu. Üstelik burada

mahsur kalmış tek gemi TARDİS değildi. Arada sırada kalıntıların arasında koskoca uzay gemileri görünüyordu. Bazıları küçük araçlardı, diğerleriyse devasa yıldız gemileri, ama TARDİS dahil hepsinin ortak noktası tam anlamıyla kapana kısılmalarıydı. Doktor artık eskimiş birçok geminin yüzyıllardır, belki de binyıllardır burada olabileceğini çoktan belirtmişti. Ancak tek bir yerde sekiz gündür kısılı almak Ace için yetmiş de artmıştı bile.

“Bizi buradan kurtardığında diğer gemiler de serbest kalacak mı?” diye sordu.

Doktor başını konsolun içinden çıkardı ve ona baktı. “Hayır,” diye cevap verdi. “Korkarım hayır. Temporal Ağ kozmik bir bataklık gibidir. Kendini çıkarabilirsin -bir ihtimal tabii- ancak kaçmanın yolunu bulamazlarsa diğer herkes olduğu yerde kalır.”

“Onlara yardım etmek için bir şey yapamaz mıyız?” Herkesi öylece bırakmak fikri Ace’in hoşuna gitmiyordu.

“Kendimizi bile kurtaracağımız belli değilken başkalarına nasıl yardım edelim?” Doktor’un başı tekrar konsolun altında kayboldu.

Ekrandaki sis kısa bir anlığına açıldı ve Ace tanıdık bir şekil gördüğünü sandı. Daha dikkatlice baktı.

“Kuantum düzenleyiciye ihtiyacım var,” dedi kafasız Doktor.

“Bir dakika.” Ace ekrana bakıyordu. Görüntüyü iradesiyle kontrol ediyormuş gibi sis tekrar açıldı ve onu gördü. Bir polis kulübesi...

“Bütün Zaman Lordları’nm TARDIS’i var mı?” diye sordu, sisin pençeleri tekrar kapandığında.

“Evet,” diye karşılık verdi Doktor. “Ancak çoğu kullanmıyor. Genelde önemliymiş gibi görünerek Gallifrey’de oturmakla meşguller.”

“Az önce bir tane daha gördüm.”

“Nerede?”

“Orada, dışarıda.”

Doktor ayağa kalktı, ellerinin tozunu silkti ve Ace'in yanma gelip ekrana baktı. Sürekli hareket eden çok renkli uzay sisi haricinde görülecek hiçbir şey yoktu.

"Bir TARDİS olduğunu nereden anladın?"

"Aman sen de! Bir polis kulübesi gibi görünüyordu da ondan."

"Ah, canım Ace. Bütün TARDIS'ler polis kulübesi gibi görünmüyor ki. Sadece bunun görünümü öyle. Çünkü bu yaşlı kızın bukalemun devresi takıldı."

"Ama gördüğüm şey kesinlikle..."

"Zamansal bir yankı olmalı. Zaman ve mekân burada o kadar karışık ki, gördüğün şey on dakika önceki halimiz de olabilir, yüz yıl sonraki de."

"Burada o kadar uzun süre mahsur kalmayacağız değil mi?" diye sordu Ace korkuyla.

"Dur bakalım, bütün kozlarımı oynamadım daha," dedi Doktor kendinden emin bir gülümsemeyle ve konsola geri döndü.

Ace derin derin iç çekti. Profesör için sorun değildi. Büyük ihtimalle TARDIS'te geçireceği bir yıl, ona Dünya'daki insanların yaşadığı bir saatmiş gibi geliyor olmalıydı. TARDIS devasaydı ve içinde bir insana ömür boyu yetecek kadar harika şey vardı. Bir kütüphane, bilgisayarlar, binlerce dünyadan toplanmış uzaylı defineleri ve bir yüzme havuzu... Ancak Ace kafes ne kadar ilginç olsa da bir yerde kısılı kalmaktan nefret ediyordu. Dışarı çıkmalıydı. Hem de hemen!

Ace ekranı kapattı. "Bizi dışarı çıkaramazsan ne olur?" diye sordu yere oturarak.

İnsanın içini rahatlatamayacak kadar uzun süren bir duraklama oldu. Doktor başını kaldırdı.

"Durum o kadar ileri gitmeyecek." Sonra gözünü kırptı. Ace ikna olmamıştı. Doktor şu lanet kaşıklarını üç gündür çalmıyordu. Bu bile dertlerinin ne kadar BÜYÜK olduğunun bir göstergesiydi.

On dakika sonra Doktor ayağa kalktı ve kuantum düzenleyicisini kırışık bej rengi ceketinin üst cebine koydu. Ellerini nazikçe konsolun üzerine yerleştirdi ve başını eğdi. Aletlerden birini kontrol ediyor olabilirdi, ama bu hareketi Ace'e daha ziyade TARDIS'i teselli ediyormuş gibi göründü. Sonra Doktor iki tuşa bastı, gözlerini kapattı ve büyük manivelayı çekti. Zaman Rotoru -konsolun ortasındaki parıltılı cam sütun- yükselip alçalmaya başladı ve Ace TARDIS'in harekete geçtiğinde çıkardığı hırıltılı, uğultulu, gıcırtılı gürültüyü duydu.

"Evet!" Doktor neşeyle havayı yumrukladı ve yüzünde iri bir gülümseme belirdi. Ace de kutlamada ona katılacaktı ki TARDIS'e büyük bir titreme yayıldı. Hiç uyarı vermeden Zaman Rotoru söndü ve durakladı. Çıt çıkmıyordu.

"Ne oldu?" dedi Ace. "Kurtulduk mu?"

Doktor aletleri kontrol ederek konsolun etrafında koşturdu; kaşları çatılmıştı. Birkaç saniye sonra durdu. "Hayır," dedi sessizce. "Sanırım serbest olmaktan hâlâ çok uzağız." Ace hayal kırıklığı içindeydi. Gördüğü diğer gemiler gibi, bütün zaman boyunca reçineye hapsolmuş sivrisinekler misali burada kalmak istemiyordu.

"Peki şu kurnazca planında bir sonraki hamle ne?" diye sordu Ace. "Daha fazla yeniden biçimlendirme mi yapacaksın?" Kaşlarını umutla kaldırarak manyetik çözücüyü uzattı.

"Hayır, dedi Doktor. "Korkarım kurnazca planlarımın sonuna geldim."

Doktor TARDIS'le oynamayı bıraktı ve ekranı açtı, ilham bulmayı bekliyormuş gibi bakmaya başladı, sonra tekrar konsola döndü. Giymeyi sevdiği desenli şalının uçlarıyla oynamaya koyuldu.

"Hadi ama Profesör," dedi Ace. "Kurnazca planların asla bitmez senin. Sakladığın başka bir koz olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun bana?"

Doktor'un yüzü sıkıntının somutlaşmış haliydi. Ace inanamıyordu. Doktor gerçekten içinden çıkamayacağı bir duruma mı girmişti? Sonra

yüz ifadesi aydınlandı, gözleri ardına kadar açıldı ve umutla parladı.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacağını biliyordum," dedi Ace sırıtarak. "Şaşırt beni hadi!"

"Bir planın küçük bir kısmına sahip olabilirim," dedi sessizce. "Ama kurnazca olmaktan çok çaresizce denilebilir."

O anda Ace her şeyi kabul edebilirdi. "Neymiş peki?"

"Buradan çıkma şansımız var. Pleksus yerçekimsel olarak bir yıldıza bağlı. O yüzden eğer yıldızın süpernova..

"Ne yıldızı?"

"En yakındaki, hemen şurada," dedi Doktor elini belli belirsiz sallayarak, "bir yerlerde. Şu tarafta." Doktor kendi kendine mırıldanarak tekrar işe koyuldu.

"Bir yıldızı patlatmak azıcık tehlikeli değil mi?"

"Dikkatli yaparsan değil."

***Dikkatli mi?* Bu nasıl oluyordu ki? Ace patlayıcılardan anlıyordu ve çantasında yeteri kadar Nitro-9 bombası saklıyordu, ama bütün bir yıldızı güvenli şekilde patlatmak hayal gücünün sınırlarını aşıyordu. Doktor birkaç dakika daha bir şeyleri ayarladı, değiştirdi ve kontrol etti. Ace kendini tamamen işe yaramaz hissediyordu. Tek yapabildiği izlemekti.**

"Doktor, konuş benimle," dedi yalvarırcasına.

"En yakındaki yıldıza bir ışın kuvveti yollayacağım, ama zamanlamasını kesinlikle doğru ayarlamalıyım yoksa her şey iyiye değil çok daha kötüye gider," dedi Doktor.

***Bundan daha kötü olabilir mi?* "O zaman doğru ayarladığından emin ol," dedi Ace.**

"Teşekkürler! Bu hiç aklıma gelmemişti," dedi Doktor ifadesizce. "Hadi bakalım, bir deneyelim! Sıkı tutun."

Ace konsola tutundu ve elinden geldiğince kendini hazırladı. Doktor bir düğmeyi çevirdi.

Kör edici bir ışığı, kemikleri titreten dizi sarsıntı takip etti. Hem Doktor hem de yol arkadaşı yere düştüler. TARDİS öyle şiddetle sallanıyordu ki Ace başını konsolun köşesine çarptı ve canı acıdı. Hem de çok! Ace'in kulaklarındaki çınlamanın geçmesi için birkaç dakika geçmesi gerekti. Yavaşça ayağa kalktığında bir tıngırtı duydu. Derin, yavaş,düzensiz bir gümbürtü... Bitkin bir büyükbaba saati çalıyordu sanki.

"Ne bu?" diye sordu Ace panikle.

"Asla duymak istemeyeceğin bir şey," diye cevap verdi Doktor, konsoldaki ölçümleri deli gibi kontrol ederek. "Cloister Zili. TARDIS'in çok kötü bir şey olduğunda kıyameti koparmak yerine çıkardığı ses!"

"Ne gibi? Lütfen bu sefer Pleksus'tan çıktığımızı söyle," dedi Ace.

"Evet! Pleksus'tan çıktık," dedi Doktor. "Ama..."

"Neredeyiz?"

Doktor rota panelini inceledi. İkilemleri üzerine düşünürken ağzını açıp kapatıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti sonunda.

2

Doktor neler olduğunu anlamak için hiçbir sonuç alamadan konsolun etrafında dönüp dururken TARDİS yine o uğultulu, gıcırtılı sesini çıkarmaya başladı.

"Harika!" dedi Ace rahatlayarak. "Tamir ettin."

"Hayır Ace, öyle bir şey yapmadım," diye karşılık verdi Doktor.

"Ama bu ses artık indiğimizi gösteriyor değil mi?"

"Eh, evet. TARDİS otomatik inişe geçti."

"Anlamadım?"

“Süpernova bizi zaman ve mekânda bir noktaya fırlattı. Şimdi TARDİS etraftaki sert görünümlü bir gezegene kilitlendi ve inişe hazırlanıyor.”

“Peki,” dedi Ace. “Neredeyiz ve hangi zamandayız?” “Bilmiyorum! Bu yüzden iniyoruz zaten, tamire ihtiyacımız var. Bu araçlar o kadar kötü çalışıyorlar ki, hiçbir şey...” TARDİS otomatik inişini tamamladığında büyük bir çarpma sesi yükseldi. Kısa bir sessizlikten sonra kapı açma mekanizmasının elektronik sesleri duyuldu.

“Profesör, sence de kapıyı açmadan önce nerede ve hangi zamanda olduğumuzu çözmen gerekmez mi? Güvende olmak için hani?” diye önerdi Ace.

Doktor çoktan konsoldaki bir düğmeye koşmuştu ama çok geçti. Kapılar ardına kadar açıldı. Doktor ve Ace birbirlerine baktılar ve tedbirli bir şekilde tamamen açık duran kapıya doğru hareket ettiler. Yoğun ve parlak bir güneş ışığı TARDIS’in içine süzülüyor, dışarıdan gülen ve şarkı söyleyen çocukların sesleri duyuluyordu.

“Çok korkutucu gelmiyor,” dedi Ace ümitle. Bunu ne kadar çok yapmış olsalar da, ne kadar çok yeni yer gezseler de, bu kısım Ace’in kalbinin normalden biraz daha hızlı atmasına neden oluyordu.

Doktor ise kendinden daha az emin görünüyordu.

“Hımm! TARDIS’in davranış biçimi oldukça can sıkıcı,” dedi. “Buraya çekilmiş gibiyiz. Acaba...” Doktor konsola geri dönüp araçlardan birini incelemek için eğildiğinden görememişti.

Fakat Ace görüyordu.

Bir Dalek.

Dalek açık kapıdan hızla kayarak TARDIS’e girdi.

Ace donakalmıştı. İçinde mutasyona uğramış şeytani canavarların olduğu bu ölüm saçan robotlarla son karşılaşmalarını hatırlıyordu ve anıları hiç de hoş değildi. Dalek sadece birkaç metre ötedeydi ve kısa bir süreliğine ilgisi kapının oradaki şapkayla dağılmıştı. Ancak artık Doktor’un Panama şapkası ve şemsiyesinde bir tehdit görmediği için

tek gözü Ace’e döndü. Ace savunmasız ve açıkta, konsolla kapının tam ortasında duruyordu. Bombası, beyzbol sopası, hiçbir şeyi yoktu! Dalek’in göz çubuğundaki iris genişledi ve parlak günışığınm ardından TARDIS’in karanlığına uygun hale geldi. Dalek, Ace’e doğru ilerledi.

“DOKTOR!” diye bağırdı Ace.

Doktor başını kaldırıp donakaldı, ama sadece kısa bir an için.

Dalek onu daha görmemişti ve Doktor bu fırsatı kullandı. Kuantum sabitleyiciyi cebinden çıkardı, en yüksek ayara getirdi ve istenmeyen ziyaretçiye doğru tuttu. Dalek onu gözünün kenarından görmüş olmalıydı ama tam dönmeye başladığında Doktor sabitleyiciyi çalıştırdı. Tiz sesli bir inleme yükseldi ve sabitleyicinin ucundan bir ışık huzmesi çıkıp Dalek’i kızıl bir parlaklıkla sardı. Dalek’in gözleri ve kolları ânında aşağıya düştü ve ortaya çıkan ivme konsola hafifçe çarpıp kıpırtısız kalana dek zeminde kaymasına sebep oldu.

“Bak sen şu işe! Kılpayı kurtulduk. Ölü mü?” Ace nefes nefeseydi.

“Hayır,” dedi Doktor. “Sadece sersemledi. Kuantum sabitleyici tam olarak bir silah sayılmaz.” Etkisiz hale getirilmiş Dalek’e şöyle bir baktı. “Çok tuhaf! Bir silahı yokmuş gibi görünüyordu.”

Şaşıran Ace, daha yakından bakmak için geldi. “Evet, ışın silahı yok.”

Normalde Dalek’in sağında yönlendirici bir kol ve solunda da ölümcül enerji darbeleri yollama yeteneğine sahip ışm silahı olurdu. Ancak bu Dalek’te iki kol vardı.

Dışarıdan gelen gürültüler Doktor’un analizini yarıda kesti. “Kapıyı kapatmalıyız.” Ace’i geçti ve kuantum sabitleyiciyi kaldırdı. “Daha fazlası olabilir.”

Ancak kapıya erişemeden, farklı uzaylı ırklarına mensup küçük bir grup çocuk içeri girdi ve Doktor elindeki sabitleyiciyi on beş yaşında görünen uzun boylu, kahverengi derili bir kıza doğru tutmuş oldu. Kızın saçlarının başladığı noktadan boynunun yanlarına doğru inen çok renkli küçük kuşların resmedildiği ayrıntılı çizimler vardı. Doktor çocukların metal canavarlar tarafından kovalanıp

kovalanmadığım görmek için kızın yanından bakmaya çalıştı, ama kız yine onun önüne geçip bir şey görmesini engelledi.

“Ne yaptın?” diye sordu. Yüz ifadesi hem öfkeli hem de endişeliydi.

“Ben... Ee...”

“Onun canını mı yaktın?” Kız etkisiz hale gelmiş Dalek’i işaret ediyordu.

“Onun mu?” diye tekrarladı Doktor. “Onun mu canını yaktım? Ah canım kızım, asıl o sizin canınızı yaktı mı?”

“Gemiden bir Zaman Lordu olduğunuzu anlayabiliyorum ama aynı zamanda aptal mısınız acaba?” diye sordu kız, etrafına bakarak. “Şunu da ver bakalım!” Doktor’un elinden, yaramaz bir çocuğun tehlikeli oyuncağını alan bir öğretmen edasıyla kuantum sabitleyiciyi aldı. Öfkeli bir bakış daha attıktan sonra Dalek’in etrafını sanp, yaralanmış bir kediyi okşar gibi metalin üzerinde ellerini gezdiren diğer çocuklara katıldı.

Kafası karışan tek kişi Doktor değildi. Ace daha önce bir Dalek’e şefkat gösteren kimseyle karşılaşmamıştı. İkisi de bir şey söyleyemeden üç Dalek daha geldi. İkisi, etkisiz hale gelmiş yoldaşlarının yanma yaklaştı. Bu sırada üçüncüsü de kapının önünde bekledi. Neyse ki bunlar da silahlı değildi, ama yönlendirici kolları bir insan kafatasını tavuk yumurtası gibi kıracak kadar güçlüydü.

Başka Dalekler de geldiğinde, kız Doktorla yüzleşmek için döndü. “Nesin sen?” diye sordu. “Bir çeşit kabadayı mı?”

Doktor’un ağzı açık kalmıştı. İlk defa diyecek sözü yoktu.

“Ee?” diye bastırdı kız. “Savunmasız bir Dalek’e saldırmak için nasıl bir bahanen olabilir?”

Doktor buna bir tepki vermeden diğer Dalekler’den biri -gri ve kırmızı rengindeydi- yaklaştı ve kızla konuştu. “Tulana, sorun yok. Sokar bir zarar görmedi,” dedi. “Sadece yoğun bir foton akımıyla sersemledi.”

Yaralı Dalek'in bir ismi mi vardı? Ace başının konsola vurduğu noktaya tedirginlikle dokundu. Düşündüğünden daha sert çarpmıştı herhalde. Dalek'in sesinin niye bu kadar tuhaf olduğu dahil pek çok şeyi açıklardı bu. Ses sert, soğuk bir mekanikliğe sahip olacağına, sessiz ve modüle edilmişti. Hâlâ elektronik olarak üretiliyordu, ama hoş ve neredeyse melodik bir havası vardı.

Tulana oldukça rahatlamış görünüyordu. "Sanırım o..." Başını Doktor'a doğru salladı. "Bunu kullanmış." Aldığı sabitleyici uzattı ve Dalek onu inceledi.

"Kuantum sabitleyicisi, oldukça gelişmiş," dedi Dalek. Gözü, sabitleyiciden Doktor'un yüzüne doğru kaydı. "Onaylama talep ediyorum. Zaman Lordu musunuz?" diye sordu nazikçe.

TARDIS'le yeni gelmiş oldukları için bunu inkâr etmenin anlamı yoktu. Doktor doğruldu ve meydan okurcasına çenesini öne çıkardı. "Evet. Ben Doktor'um."

"Ben de Pytha. Akademi'ye hoşgeldiniz," dedi Dalek. Tulana hariç diğerleri de hep birden, "Herkes kabulümüzdür," dedi.

Dalek'in gözü hareket etti ve kızgın kızın yüzüne döndü. "Tulana?" diye sordu hafiften sitemli bir sesle. "Lütfen terbiyeli davran."

"Özür dilerim Pytha," dedi kız. "Herkes kabulümüzdür." Yine de Doktor'a öfkeli bir bakış daha attı.

Dalek tekrar Doktor'a baktı. "Meslektaşım Sokar adına özür diliyorum," dedi. "Bir anda, çağrılmadan içeri girdiğinde korkmuş olmalısınız. Kendisi daha çok genç ve heyecanlandığı zaman sabırsız davranabiliyor."

Doktor'un dili tutulmuştu. Bu kadar kibar davranan Dalekler? Özür dileyen Dalekler?

"İzin verirseniz," dedi Pytha, "Sokar'm düzgün biçimde aktive edilmesini sağlamalıyım."

Dalekler, aralarından ikisi sersemlemiş yoldaşlannı önden götürürken, peşlerinden gelen çocuklarla beraber gittiler. En son Dalek

Pytha ve Tulana gitti. Pytha’nm kapıda sessizce söylediği bir şeyden sonra Tulana, Doktor’a baktı. “Pytha daha sonra Akademi’de bir gezintiye sizi davet ettiğini söylüyor. Sizi öğlen yemeği zamanında gelip almam gerektiğini söyledi. Tabii sizin için de uygunsa.” Ses tonu sertti. Hâlâ sinirli olduğu besbelli, topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

“Bunlar da neyin nesiydi şimdi?” diye sordu Ace.

“Bir de bana sor!” dedi Doktor.

“Buradan gidebilir miyiz? Hem de şimdi!”

“Önce yapmamız gereken şeyler var Ace. Bir yere gitmeden önce bu kapıları kapanmaya ikna etmeliyim.”

Birkaç düzenlemeden sonra Doktor nihayet kapıların bir karşılık vermesini sağladı ve kapanırlarken Ace rahat bir nefes aldı. Ace, Doktor’un Dalekler’in olmadığı bir gezegenin rotasını girmesi için beklerken dakikalar geçti. Doktor konsola eğilmiş, derin derin düşünüyordu.

“Doktor, niye hâlâ bu tuhaf gezegendeyiz? Burada bir şeylerin yanlış olduğu gayet açık, o yüzden gitsek iyi olmaz mı?”

“Benim de ilk içgüdüm o yöndeydi,” diye itiraf etti Doktor. “Ama dediğin gibi burada tuhaf bir şeyler var.”

“Başka bir yere gitmek için bir sebep daha,” dedi Ace. Doktor başını iki yana salladı. “Ace, niye burada olduğumuzu biliyor musun? Rota paneline göre burası Skaro. Ama Skaro'nun artık var olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ve bu Dalekler oldukça rahatsız ediciler.”

“Öyle mi?” dedi Ace. “Aralarından biri bizi öğle yemeğine davet etti.”

“Evet, biliyorum,” dedi Doktor. “Akılsız bir şiddet teklif ettiklerinde neyin ne olduğunu biliyorsun en azından. Bu kibarlık ise korkutucu!”

“Hem o sesleri neydi öyle?” diye ekledi Ace. “Niye eskiden olduğu gibi gürültülü, mekanik ve korkutucu değil? Bu Dalekler’in sesi rüzgâr

zilleri gibi. Çok tuhaf. Gidemez miyiz buradan?”

“Ace, evrenin başka bir noktasına gitmek her ne kadar cazip gelse de, cevaplara ihtiyacımız var.” Doktor kontrol odasından TARDIS’in derinliklerine yöneldi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Ace, Doktor kaybolmadan önce ona yetişmek için koşarak.

“TARDİS bilgisayarlarını harici bilgi ağına bağlayacağım. Neler olduğunu öğrenmeliyim.”

Bir saat sonra Doktor yüzünde düşünceli bir ifadeyle belirdi.

“Ee?” dedi Ace. “Dalekler’e mutluluk hapını kim veriyormuş?”

Doktor elleri cebinde, aklı iyice karışmış gibi duruyordu. İyiye işaret değildi bu.

Ace tekrar denedi. “Dalekler’le son karşılaştığımda iki ayrı grup bir iç savaş içindeydi. Bu ölüm ve yıkım muhabbetini yapmamaya karar veren üçüncü bir grup mu? Sadece oturup konuşmak isteyen barışçı Dalekler mi?”

Doktor başını iki yana salladı.

“O zaman bu Dalekler dünyada karşılaştığım ölümcül

Dalekler’den öncekiler mi?” dedi Ace. “Ya da sonrakiler mi?”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Doktor, “bunlar Dalekler’in ta kendisi.”

“Anlamadım?”

“Başka bir Dalek değilmiş görünüyorlar. Sadece -görünüşe göre- medeni, felsefi ve barışsever varlıklar.”

“Ama...”

“Bulabildiğim bütün arşivleri inceledim. *Universalis Ansiklopedisi, Galaksilerarası OmniKaynağı* ve *Citrinitas Ağı.* Görebildiğim kadarıyla bütün arşivler gerçek ve şeytani askeri Dalekler’den bahseden tek bilgi kaynağı TARDİS. Dalekler’in hiç kimseyi hiçbir yerde hiçbir zaman

fethetmeye çalıştığına dair bir kayıt yok. Skaro artık medeniyet, felsefe, demokrasi ve sanatın evrensel merkezi. MÖ 550 yılı Dünya'sındaki Yunanistan gibi. Herkes buraya eğitim için geliyor."

"Ama böyle bir şey nasıl olabilir?" dedi Ace. "Bilmiyorum. Burada yanlış bir şeyler var. Hissedebiliyorum. Bir çeşit Dalek planı herhalde; başka bir açıklaması olamaz."

"Bu korkunç," dedi Ace.

"Hayır Ace," dedi Doktor başını iki yana sallayarak. "Bu harika olurdu!"

"Ne?"

"Bu işlerin her zamanki gibi olduğunu gösterirdi. Şeytani Dalekler, galaksi fethi planları, eski muhabbetler yani." "Ve bu iyi mi olurdu?"

"Kesinlikle!"

"Ne kötü olurdu peki?"

"Kaydedilen bütün tarih doğruysa ve Dalekler gerçekten seviliyor, saygı görüyor ve medeniyet için büyük bir güç olarak görülüyorsa kötü olurdu."

"Neden kötü olsun ki?" diye sordu Ace. "Dalekler bir anda iyi adam olsa ne fark eder?"

"Kötü olurdu canım, çünkü bu, bir şeyin bütün evreni alternatif bir zaman çizgisiyle yeniden kurduğu ve eskisini sadece ikimizin hatırladığı anlamına gelirdi."

"Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Ace. "Hiçbir fikrim yok Ace, ama bir cevap bulacağım."

3

Uzak dağların etkileyici manzarasına sahip Akademi, çölün sınırına kurulmuştu. Dalekler ve birçok farklı türden uzaylı, binalar arasına ağ gibi örülmüş, parlayan mavi metal fiyonklara benzeyen kıvrımlı yollarda ilerliyorlardı.

Öğle yemeği TARDIS'in indiği yere çok yakın olan plazada kurulan açık büfeden oluşuyordu. Ace yemeklerden hiçbirini tanımıyordu, o yüzden Tulana'nın peşine takıldı ve o ne yiyorsa onu denedi. Pürüzsüz mavi şey biraz tuzluydu ve rendelenmiş havuca benzeyen morumsu yeşil şey iğrenç görünüyordu, ama kızartılmış karelerin üzerindeki turuncumsu kahverengi dilimli şey harikaydı. Ace ondan bolca yedi.

Tabii ki Dalekler yemek yemiyorlardı ama etrafta dolanıyor, herkesin yeterince besin alıp almadığını kontrol edip muhabbet ediyorlardı. Doktor da pek bir şey yemiyordu. Dalekler'e üzerlerinde delikler açacak gibi bakıyordu ve beklenmedik bir şekilde sessizdi.

Ace çölün çok renkli kumunun üzerinde yükselen devasa, elips biçimindeki binaya baktı. Yumuşakça kıvrılıyor,öğleden sonra güneşinde parlıyor, en yüksek uca doğru sönükleşiyordu.

"Burası da tıp okulu," dedi Tulana. "Galaksinin dört bir yanından, Dalek öğretmenlerden cerrahi ve genetik dersi almak için öğrenciler buraya geliyor. Dalekler kainattaki en iyi cerrahlardır. Biyoloji ve teknolojiden oluşan eşsiz birleşimleri biyoloji üzerinde kimsenin eşit olamayacağı bir mikro-kontrol yeteneği sunuyor. Aynı zamanda genetikte harikalar."

"Ah, öyle olduklarına eminim!" dedi Doktor ters ters.

Tulana, Doktor'a sorgulayıcı bir bakış attı. Doktor'un ses tonunu fark etmişti, ama neyse ki görmezden geldi.

Tulana öğle yemeğinden sonra onları söz verdikleri Akademi turuna çıkardı. Cam ve metalden oluşan etkileyici binalar arasından geçtiler ve soyut heykellerin sıralandığı caddelerde yürüdüler. Nereye giderlerse gitsinler, bazıları bebekten daha büyük ya da birkaç yüz yıl yaşında görünenlerden ibaret uzaylı gruplarıyla karşılaştılar. Hepsi bir veya daha fazla Dalek'le oturuyor, yürüyor, öğrenip tartışıyorlardı. Neredeyse her plazada, bir Dalek öğretmenin kılavuzluğunda dışanda yapılan dersler vardı. Bu derslerde, genç çocukların öğrendiği, Ace'in bile yapabileceği temel matematikten, yetişkinlerin katıldığı seminerlerde anlatılan, Ace'in kavramasının imkânsız olduğu gelişmiş konulara kadar her şey mevcuttu.

Normalde Doktor durmadan konuşur ve kötü şakalar yapardı, ama şimdi tek kelime etmiyordu ve sessizliği Ace'i utandırıyordu. Onu konuşmaya dahil etmeye çalıştı.

"Doktor da buranın uzun zaman önce Dünya'daki Yunanistan gibi olduğunu söylüyordu," dedi Ace.

Tulana'nın aklı karışmış gibi görünüyordu, ama bir Dalek öğretmen dersini yanda kesip ziyaretçilerle yüzleşmek için döndü. "Teşekkürler," dedi Doktor'a doğru. ttBazı benzerlikler var, ama eski Yunanların aksine Skaro'da kölelik yoktur.

"Yine de Dalek üstünlüğünü galaksinin kalanına hediye ettiğinizi görüyorum." Doktor'un ses tonu saf asit gibiydi.

Ace yüzünü buruşturdu. Dalekler'in, Doktor'un imasını anlayıp anlamadıklarını merak etti.

"Evet, bilgimizi paylaşmamız gerektiğini hissediyoruz. Bazı gelişmiş türler kendilerini biraz uzakta tuttular ve erdemlerini diğerleriyle paylaşma şansını kaçırdılar," diye karşılık verdi Dalek. "Zaman Lordlan mesela."

Bir Dalek tarafından başka türlere değer vermemekle ilgili azarlanmak Doktor için bile fazlaydı. Yüz ifadesi bozuldu ve çok olmasa da uzaklaştı. Tulana onun ardından baktı. Dalek imayı kaçırmıştı belki, ama Tulana kesinlikle anlamıştı.

Doktor'a neredeyse plazanm smınnda yetiştiklerinde Tulana, Ace'e, "İkiniz de onurlu misafirler olarak ağırlanırken niye böyle kötü davranıyor?" diye fısıldadı.

"Eğer o kadar onurlu bir misafirsem neden bize kılavuz olarak seni kakaladılar?" dedi Doktor, söyleneni duyarak. "Niye bir Dalek bize etrafı göstermiyor?"

"Belki de bir foton ışını tarafından etkisiz hale getirilmek istemiyorlardır," dedi Tulana öfkeyle. "Ya da saldırganlığını hissediyor olabilirler. Hem insansı bir kılavuzla daha rahat olacağınızı düşündüler."

Rahatsız edici bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim Tulana," dedi Doktor sonunda. "Sadece Dalekler'in böyle arkadaş canlısı olmalarına alışık değilim. Bu çok tuhaf."

"Daha önce Dalekler'le karşılaştınız mı?"

"Evet, birçok kere," dedi Doktor başını sallayarak. "Ve hepsi rahatsızlık verici karşılaşmalardı. Tecrübelerime göre Dalekler her zaman yabancı düşmanı, merhametsiz, askeri kabadayılardan ibarettir. Kalkan kabuklarının içinde yaşayan ınutantlara dönüşmelerini sağlayan, kendilerinin neden olduğu radyasyon doz aşımından önce bile böylelerdi." "Bu doğru değil," dedi Tulana öfkeyle. "Kazara başlayan Nötron Savaşı onların mutasyona uğramalarını sağladıktan sonra Dalekler banşçıl akademisyenlere dönüştüler."

"Sana böyle öğretilmiş olabilir, ama tarihe benim bakış açım epey farklı. Mutasyonlan onları yeni bir psikopatlık seviyesine yükseltti. Paranoyak megalomanyaklara dönüştüler, önlerine çıkan her şeye savaş açıp akla gelebilecek her silahı kullanarak bütün güneş sistemlerini harap ettiler." Tulana, Doktor'a karşısında aklını kaybetmiş biri var gibi baktı. Daha önce öfkeliydi ama şimdi Doktor'a açıyormuş gibiydi. Deliye karşı destek bekleyerek Ace'e baktı.

"Doğru," dedi Ace başını sallayarak. "Onlarla son karşılaştığımda beni öldürmeye çalıştılar. Hem de ne biçim!" Doktor ve Ace'e deli olduklannı ya da yalan söylediklerini söylemeyecek kadar kibar olsa da, Tulana'nm yüzündeki ifade çok şey anlatıyordu. Diplomatik bir uzlaşı buldu.

"Belki de birkaç kötü Dalek'le karşılaşmışsmızdır. Birkaç isyankâr, suçlu Dalek?" dedi. "Belki de Dalekmiş gibi yapan bazı taklitçileri görmüşsünüzdür. Bu birçok şeyi açıklardı." Ace'in ağzı açık kalmıştı. Doktor'a şöyle bir baktı. Onun yüzündeki inanamaz ifade, Ace'inkiyle aynıydı. Tulana gülümsedi ve başını salladı. Bu gizemi kendini tatmin edecek şekilde çözdüğü için mutlu olarak onları Akademi Sanat Okulu'na yöneltti.

TARDIS'e dönene kadar yüzlerce Dalek görmüşlerdi ve hiçbiri ne silahlanmış görünüyordu, ne binlerine emir vermişlerdi, ne de Doktor

ya da Ace'in tipik Dalek davranışı olarak değerlendireceği bir şey yapmışlardı. Durum fazlasıyla rahatsız ediciydi.

"Size Skaro'yu daha fazla gösterememem çok üzücü," dedi Tulana. "Gerçekten çok güzeldir. Gayzerlerden havaya cıva fıskiyelerinin çıktığı bir asit nehri ve bataklığı var. Ama ulaşımı ayarlayıp seyahat etmek çok uzun zaman alır."

Doktor'un gözleri hınzırca kısıldı. "Bilmiyorum Tulana," dedi. "Bir TARDIS'in varsa zaman ve mekân sorun olmaktan çıkıyor açıkçası."

Kendini ne kadar tutmaya çalışsa da Tulana'nm gözleri ardına kadar açıldı. Doktor'u çok sevdiği söylenemezdi ama bir zaman makinesiyle yolculuk yapmak fırsatı ağız sulandırıcıydı.

TARDİS tam gerektiği gibi çalıştı ve sonraki birkaç saati Dalekler'in gezegenini dolaşarak geçirdiler. Görünüşte kılavuzları Tulana'ydı, ama manzarayı izleyişine bakıldığında onun da birçok yeri ilk defa gördüğü anlaşılıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun Doktor?" diye fısıldadı Ace. TARDİS o sırada geniş bir gölün üzerinden geçiyordu ve Tulana orada yaşayan, rüzgârda yürüyen, mutasyona uğramış canlıları görmek için uğraşıyordu.

"Ne bilip ne bilmediğini görmek istiyorum," diye fısıldadı Doktor da. "Daleklerin onun nereye gitmesine izin verip nereye gitmesini yasakladıklarıyla ilgileniyorum."

Ormanın üzerinden, alçaktan geçerken Doktor konsolda bir şey fark etti.

"Aha!" dedi. "Yüksek eşzamanlı eksende bir uzay istasyonu. Ne kadar ilginç! Hadi hızlıca bir bakalım." Doktor, Tulana'ya bir tepki vermesi için baktı. "Bu kadar açık görüşlü, demokratik ve arkadaş canlısı olduklarına göre kısa bir ziyarete bir şey demezler herhalde."

TARDIS'in on tane parıltılı uzay gemisinden oluşan yığının ortasındaki uzay istasyonunun yanına varması beş saniye aldı.

"Bak bak bak," dedi Doktor gözlerini kısarak. "Dalek galaksi gemileri! Acaba amaçları ne bunların?"

“Vay be!” dedi Tulana, büyük gemilere ağzı açık bakarak. Onlar izlerken bir grup Dalek istasyonu ayrıldı ve gemilerden birine süzüldü.

“Bak,” dedi Ace. “Bunların silahları var. Normalde Dalekler’de olduğu gibi kalkanlarına silah inşa edilmiş.” “Aha!” dedi Doktor yine. Kendinden gayet hoşnut görünüyordu. “Barışçıl, arkadaş canlısı maskeleri düşmüş gibi görünüyor. Artık gerçek renklerini görüyorsun Tulana. Derin-uzay savaş gemilerinde silahlanmış Dalekler. Saldır! Köleleştir! İmha et! Benim tanıyıp nefret ettiğim Dalekler bunlar işte.”

“Gerçekten mi?” dedi Tulana.

“Cerrahi ve genetik araştırmalar için uzun çapta saldırı güçlerine ihtiyaçları olmazdı herhalde, değil mi?” dedi Doktor.

Tulana’nm başının üstünde bir ampul yanmıştı sanki. “Bu yolculuğun nedeni buydu demek,” dedi. “Şimdi anlıyorum. Bu gemileri bilmediğimi sanıyorsunuz. Korkunç bir Dalek sırrını keşfettiğinizi düşünüyorsunuz.”

“Gerçek Dalekler bunlar,” diye karşılık verdi Doktor. “Gezegendeki bu gösterinin sebebinin ne olduğunu daha çözemedim ama onu da bulacağım.”

Tulana başını iki yana salladı. Yüz ifadesi acımayla nefret arasında bir şeydi. “Dalekler saldırgan değiller, ama tabii ki silahları ve gemileri var. Olmaması aptallık olurdu. Herhangi bir gezegende yaşayıp kendini korumak için bir gücü olmayan bir tür düşünebiliyor musun? Evren ellerine fırsat geçse Dalekleri, insanları, Zaman Lordları’nı, hatta kendilerinden başka herkesi öldürebilecek türlerle dolu. Dalekler korumasız kalıp sadece araştırma yapsalardı, Sontaranlar, Cybermen ya da başkaları onları ne kadar süre rahat bırakırdı sizce?”

Ace bunun doğru olduğunu düşündü. Doktor burnundan soluyordu ama o da artık kendinden çok emin görünmüyordu.

“Dalekler, Cybermen gibi türleri yenecek teknolojiye sahip olmayan gezegenimin halkı gibileri ve kendilerini koruyorlar. Bunun yanlış olduğunu mu söylüyorsunuz?” Tulana’nm yüz ifadesi, Doktor’a karşı çıkması için meydan okuduğunu gösteriyordu.

Ancak aldığı tek cevap Doktor'un onları sessizce Akademi'ye geri götürüp Tulana'nın çıkması için TARDİS kapılarını açması oldu.

4

Sonraki birkaç saat boyunca Doktor hem aklı karışık, hem endişeli, hem de sıkıntılı bir şekilde TARDİS içinde söylenerek dolaştı. Arada sırada akima harika bir plan gelmiş gibi gözlerinde deli bir ışıltı beliriyordu ve TARDİS bilgisayarlarında bir şey kontrol etmek için acele ediyordu. Kısa bir süre sonra her zamankinden daha asık bir suratla geri dönüyordu.

"Yok mu bir numara?" diye sordu Ace.

"Yok," dedi Doktor üzüntüyle.

"Tam olarak ne yapmaya çalışıyorsun ki?"

Doktor içini çekti. "Dalekler'in neyin peşinde olduklarını ve bu kadar insanı uysal olduklarına nasıl ikna ettiklerini bulmaya çalışıyorum."

"Şimdiye kadar ne buldun peki?"

"Hiçbir şey. Tarihi, galaksi arşivlerini, uzayda yayılan antik gönderileri kontrol ettim. Bütün bilgiler Tulana'nm Dalekler'le ilgili söylediklerinin doğru olduğunu gösteriyor gibi görünüyor."

"Yani gerçekten iyi adamlar mı artık?" Ace sırıttı. "Vay be! Bu gerçekten dahice."

Doktor, Ace'e sütü bile bozabilecek bir bakış attı. Ace'in yüzündeki gülümseme silindi.

"Kontrol etmediğin hiçbir şey kalmadı mı?" diye sordu Ace.

Doktor yüzünü buruşturdu. Aklındaki her neyse, denemeyi düşünmenin bile ona derin bir rahatsızlık verdiği anlaşılıyordu.

"Ee Profesör?" diye üsteledi Ace.

"Tam olarak emin olmanın tek yolu..."

"Evet?"

"Gallifrey'e gidip Zaman Lordları'yla konuşmak olur."

“Onlar gerçeği bilirler mi?”

Doktor başını salladı. “Zaman Lordları’nm zaman ve mekânda gerçekleşen önemli olayları incelemek konusunda eşsiz yöntemleri vardır.”

“O zaman bunu yapalım,” dedi Ace rahatça. “Şu eski gezegenine uğrayalım, bir fincan kahve içelim. Sen de neyin ne olduğunu öğrenirsin.”

Ace, Doktor’un yüzündeki ifadeden, Zaman Lordları’na yapılacak bir ziyaretin, kendisinin Dünya’da dişçiye gitmesi gibi bir şey olduğunu anladı.

“Niye gitmek istemiyorsun?” diye sordu Ace.

“Of Ace, o kadar sebep var ki. Bir kere yaşlı, sıkıcı ve önyargılılar.”

“Bu kadar mı?”

“Daha yeni başlıyorum! Dar görüşlüler ve tören kıyafetlerini giyip evreni izlemeyi, onun bir parçası olmaya yeğliyorlar.”

“Başka?”

“Bana yaramaz bir okul çocuğuymuşum gibi davranıyorlar!”

Ace güldü. “Ama yine de gideceksin?”

Doktor içini çekti. “Evet. Zorundayım. Bedenimdeki bütün hücreler burada korkunç bir yanlışlık olduğunu söylüyor.”

Ace ekrana baktı ve Tulana’nm TARDIS’in yanında durduğunu gördü. Kapı zilini arıyormuş gibi görünüyordu.

“Doktor?” dedi Ace, ekranı işaret ederek.

Doktor başım kaldırdı ve Tulana’nm diğer kapı kontrollerine uzandığını gördü.

“Zaman Lordları’nın yanına mı gideceksiniz?” Yüzü heyecanla parlayan Tulana, daha kapı eşiğini aşamadan bu soruyu sormuştu.

Küçük kız Doktor’un ağzını bir kere daha açık bırakmıştı. “Nereden bildin bunu?”

Tulana’nın kaşları yukarı kalktı.

“Gitmeseniz tuhaf olurdu,” dedi Tulana, yüzünde şaşkın bir ifadeyle. “Çok garip. Yıllardır Zaman Lordları’yla ilgili her şeyi öğreniyordum. Sonra seninle karşılaştık ve şimdi bir dolu Zaman Lordu görebileceğim.”

“Bizimle gelemezsin Tulana,” dedi Doktor, kaşlarını çatarak.

“Beni durduramazsın.”

“Yanımda götürmem.”

“Beni götürmenize gerek yok, kendim de giderim.”

“Peki bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu Doktor.

Tulana etkilenmemiş bir ifadeyle kaşını kaldırdı. “Oraya. Yürüyerek. Giderim.”

“Yürüyerek mi? Gallifrey’e?”

“Hayır,” dedi Tulana inanmaz gözlerle. “Toplantı Binası’ndaki Büyük Salon’a. Zaman Lordları’nın Yüksek Konseyi on dakika önce geldi.”

“Yüksek Konsey burada mı?” Doktor’un sesi boğuluyormuş gibi çıkıyordu. “Hepsi mi?”

“Evet! Geçen ay, Lord Başkanları’nın beyinciğindeki bir mikro-anevrizmayı aldıkları ameliyat için Dalekler’e teşekkür etmeye geldiler.”

Doktor’un çenesi neredeyse konsola düşmüştü.

“Zaman Lordları, Lord Başkan’ı ameliyat için buraya mı getirdi?” diye sordu Ace.

“Hayır, yolculuk yapamayacak kadar hastaydı. Bir Dalek grubunu Gallifrey’e çağırdılar. Ama şimdi hepsi burada.” Tulana tekrar TARDIS’ten dışarı çıktı.

Ace, Doktor’a baktı. Yüzünde Ace’in daha önce hiç görmediği bir ifade vardı.

“Gidelim o zaman. Şu Zaman Lordu dostlarını bir görelim,” dedi Ace.

“Bir anlamı yok.” Doktor’un sesi ifadesiz ve cansızdı. Yenilmiş gibiydi.

“Neden? Zaman Lordları’nm her şeyi gözlemlediğini söyledin. Neyin ne olduğunu bilirler dedin. İşte bir dolu Zaman Lordu hemen elinin altında.”

“Bir işe yarayacağını sanmıyorum.”

“Neden?”

“Bütün bunun bir Dalek planı olduğunu sanıyordum, ama durum çok daha kötü. Zaman Lordları’nm her zamanki gibi kenarda durduklarım sanıyordum. Harika bir ilgisizlikle geriye çekilip etliye sütlüye karışmadıklarını düşünüyordum.”

“Ama?”

“Ama saldırgan bir Dalek’i Gallifrey’e çağırmalarına imkân yok. Horozların kümese akşam çayı için bir tilki güruhu çağırmasına benzerdi bu.”

“Tilki neyi?”

“Güruh Ace. Sürü, küçümsenen topluluk anlamına gelir,” dedi Doktor. “Ama şimdi dil dersi verilecek zaman değil.''

“Neyse ki öyle! Peki Zaman Lordlarimn buraya ziyarete gelmesi seni niye bu kadar rahatsız etti?”

“Bu, evrendeki değişimin gerçek ve büyük olduğunu gösteriyor. Zaman Lordlarimn bile bilmediği bu çapta değişimler tehlikelidir ve istediğini değiştirebilen güçlü bir kuvvet ya da canlının işidir.”

“Dalekler ve Zaman Lordlarmdan da mı güçlü?”

Doktor başını salladı, yüz ifadesi karamsardı.

Ace inanamıyordu. “Ee, düzeltemez misin peki?”

“Bu yeteneklerimin ötesinde bir şeymiş gibi geliyor,” diye itiraf etti Doktor. “Evren gibi bizim de başımız büyük belada.”

O akşam en basit tabirle tuhaftı. Ace, Doktor'u bundan garip bir ruh halinde görmemişti hiç. Yüzünde izler bırakan kaş çatışma bakılırsa hâlâ derin bir sıkıntıda olduğu belliydi ama en azından önceki kadar sivri dilli değildi. Dalekler'in medeniymiş rolü yapmadıkları, hakikaten öyle oldukları gerçeği Doktor'un artık beklenmedik bir pusu hakkında endişelenmesine gerek kalmadığı anlamına geliyordu.

Ace ve Doktor, onlara iyi akşamlar demek için her zaman duran ve Doktor'a araştırmalarıyla ilgili tavsiye isteyen Dalekler'le konuşarak Akademi içinde yürüdüler. Doktor da yardım da ediyordu. Hatta Dalekler'le konuşmaya, onlara dost bilim insanları olarak davranmaya başlamıştı. Yine de gözleyen, endişeli yüz ifadesi hiç ortadan kaybolmadı.

Sabahın erken saatlerinde, batan güneşin ölen ışığı uzak dağların zirvelerini alev almış gibi gösterirken Tulana, Doktor'u manzaranın keyfini çıkarırken buldu.

"Işın atmak yerine Dalekler'le konuşmaya başladığını duydum. Ne değişti?" diye sordu Tulana.

"Bu Dalekler daha önce karşılaştıklarıma benzemiyorlar," diye itiraf etti Doktor. "Bunun tek bir açıklaması olabilir. Burası bir tür alternatif zaman çizgisi. Benim bildiğimden oldukça farklı bir zaman çizgisi."

"Zaman fiziğinde hiç iyi değilim, başımı ağrıtıyor." Tulana yüzünü buruşturmuştu.

"Yine de, sebebi ne olursa olsun evren değişmiş," dedi Doktor. "Bazı şeyler daha iyi, diğerleri değil. Sussashia Dört gezegeni yok olduğu için ağımsı Chonev koyunlarmın soyu tükenmiş. Sontaranlar, Kharax Yarığı'ndaki savaşı kazandıkları için Suxora İmparatorluğu asla çökmemiş, ama Kligoric Krallığı yıkılmış. Liste böyle devam ediyor."

"Peki bütün bunların farklı olmasının sebebi ne?" "Henüz bilmiyorum," diye sessizce cevapladı Doktor. O sırada plazada, dışarıda ders yapan bir kreşin kıkırdayıp duran küçük uzaylı çocukları tarafından itilmeye ses çıkarmayan birkaç Dalek'e bakıyordu.

“Ama bunun sorumlusunun Dalekler olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye sordu Tulana.

“Bu ihtimalin üzerini çizmiyorum. Teknolojik olarak gelişimleri inanılmazdır ve karşılaştığım en sinsi ve tehlikeli türdür.”

“Bana göre hikâyeler uyduran bir adamsın sadece.” Tulana başını iki yana salladı. “Bütün gün yok olan gezegenler ve soyu tükenen koyunlar ve Daleklerin şeytani olduğu alternatif evrenler olduğuna dair hikâyeler anlatabilirsin. Ama bu kadarlar işte, altı üstü hikâye hepsi. Ben bu evrende yaşıyorum ve Dalekler benim dostlanm. Ve dar görüşlü,. esnek olmayan, yabancı düşmanı bağnaz kişiyse sensin!” Sonra da Tulana öfkeyle uzaklaştı.

Ace onun gidişini izledikten sonra Doktor’a döndü. “Zaman Lordları dahil herkes Dalekler’in şirin ve sevimli olduğunu düşünüyor da, biz onların kötü şeyler yaptıklarını neden hâlâ hatırlayabiliyoruz?”

“İyi bir soru Ace,” dedi Doktor. “Temporal Pleksus’ta mahsur kaldığımızda bir şeyler oldu büyük ihtimalle. Büyük bir olay bütün tarihi değiştirmiş ama Pleksus sayesinde bunun etkilerinden biz korunduk.”

“Böyle bir şeyin epey büyük olması gerekmez mi?” “Olmayabilir de. Zamanın doğru ânında yapılan küçük bir değişim yeterli olur. Sonrası kendiliğinden, dalga etkisi gibi değişir.”

“Evren böyle değişebilir mi?” diye sordu Ace. “Bütün hepsi?”

“Oldukça nadir ama olabilir.”

“Peki sonra?”

“Birinin değiştirmesi gerekir.”

“Kim?”

“Genellikle Zaman Lordları.”

“Zaman Lordları bir sorun olmadığını düşünüyor.”

“Bir tanesi hariç!”

“Biraz önyargılı mı yaklaşıyorsun acaba?”

“Hayır!” dedi Doktor inanamayarak.

“Emin misin? Kendini açık görüşlülüğün ve herkesin yaşamına karışmamakla översin ama Dalekler’e geldiğinde en az onlar kadar inatçılaşıyorsun. Bana bir keresinde sonsuz sayıda zaman çizgisi olduğunu, hepsinin bir diğerinden küçük farklarla ayrıldığını söylemiştin. Ancak Dalekler’in şeytani olmadığı bir zaman çizgisi olduğuna inanmayı reddediyorsun. Kabul et Doktor, konu Dalekler olduğunda sen de en az bizim kadar toleranssızsın.”

“Kesinlikle öyle değilim,” dedi Doktor. “Neler yapabileceklerinin farkındayım sadece. Bu hiçbir zaman çizgisinde değişmez.”

“Bak işte! Başka bir şey demiyorum hakim bey!”

Doktor karşı çıkmak için ağzını açtı ama sonra durakladı. “Haklısın. Onları sevmiyorum. Hareket ederken çıkardıkları o belli belirsiz ozon kokusu ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. Sessizce ilerlemelerini sevmiyorum. Yüzyıllar boyunca yaptıkları her şeytani, çürümüş, şiddetli, despot, soykırımcı planın anısına sahip olmaktan nefret ediyorum.” “O zaman belki de hatıralarında yaşamayı bırakıp gözlerini açmalı ve bu dünyada yaşamaya başlamalısın,” dedi Ace. Sonra da Tulana’ya yetişmek için uzaklaşıp Doktor’u bir Dalek’in etrafında bağdaş kurarak anlattığı korkunç hikâyeyi dinleyen birkaç çocuğu izlerken bıraktı.

6

Ertesi sabah Ace yatağının şiddetli bir şekilde sarsılmasıyla uyandı. TARDIS’i tekinsiz gürültüler doldurmuştu ve gemi bir kasırgaya yakalanmış gibi sallanıyordu. Ace, Doktor’u bulmak için koştu. Kontrol odasına ulaştığında kayarak durdu ve ağzı şaşkınlıkla açık kaldı.

Konsol ışıldayan beyaz bir kaldıraçla neredeyse tavana kadar yükseltilmişti. Zeminin yansı ortada yoktu ve diğer kısım aletlerle doluydu. Ace etrafta sürünerek hareket eden ve kim bilir neler yapan Doktor’un sadece kafasını görebiliyordu.

“Yeniden mi dekore ediyorsun?” diye sordu Ace, odada zıplayarak ilerlerken.

“TARDIS’i bir Vortiskoba çeviriyorum.”

“Ne kop ne kop?”

“Bir Vortiskop. Zaman vorteksini anlamanın bir yöntemi...” Doktor durdu. “Bu sayede birincil zaman-mekân kaymasının koordinatlarını bulabileceğim.”

Ace, Doktor’un heyecanlı olduğunu görebiliyordu. Onca zamandan sonra ilk defa bir şey hakkında hevesliydi. Tabii Ace onun neden bahsettiğini anlamıyordu. uBir zaman-mekân kayması kulağa sıkıntılı geliyor!”

Doktor gülümsedi. “Zaman ve mekânı bir göl gibi düşün. Birinin gölün şeklini değiştirdiğini, yeni balıklar, yeni bitkiler koyduğunu ve derinliğini değiştirdiğini biliyoruz.” “Peki...”

“Ancak bir yerden başlamaları gerekir. Bir başlangıç değişimi lazım: suya atılan ilk balık yani.”

“Ve?”

“Bu da dalgalar yaratmıştır.”

Ace sonunda anlıyordu. “Yani bu sayede...”

“Dalgaların nerede başladığını bulabileceğim. Bu da değişen evrenin sorumlusunun Dalekler olduğunu sonunda kanıtlayacak! Ah! Bazen kendimi bile şaşırtıyorum!” diye sözünü bitirdi Doktor neşeyle.

“Peki böyle olmadığını keşfedersen ne olacak?” dedi Ace.

Doktor manyetik çözücüyü ona doğru çevirdi. “Doğmamış çocuğa don dikmeyelim.”

“Bunun ardında Dalekler’in olmadığını biliyorum Profesör. Ve bunu onayladığın zaman olduğumuz yerde kalacağız değil mi?”

Bir an düşündükten sonra Doktor dikkatlice, “Eğer hatalıysam, eğer evrende temel olarak yanlış bir şey yoksa, o zaman kalırız,” dedi. “Bir süreliğine...”

İş günün çoğunu aldı. Ace yardım etmeyi teklif etti ama Doktor üçüncü kez hayır deyince Akademi’deki Tulana’nm odasına gitti. Zaman Lordları’nm gidişini izledikten sonra günü tecrübelerini anlatarak ve gülerek geçirdiler. O kadar çok ortak noktaları vardı ki, Ace iyi bir dost edindiğini biliyordu. Ace’in iyi dostu çok yoktu.

“Ace, gelecekle ilgili planların neler?” diye sordu Tulana. Gri ve yoğun jellere benzeyen ama mango ve Dünya’daki çarkıfelek meyvesine benzer bir tadı olan tortulardan içiyorlardı.

“Hiç bilmiyorum,” dedi Ace, omuzlarını silkip dudaklarını yalayarak. “Yolculuk edip maceralar yaşayacağım sanırım. Ya sen?”

Tulana hiç duraksamadan cevap verdi. “İyilik adına çalışmak ve barışın sesi olmak istiyorum. Tıpkı Dalekler’in bana öğrettiği gibi.”

Ace kıza sadece hayran hayran bakabildi. “Tulana, bunu yapabilecek biri varsa o da sensin.”

Beraber gülümsediler ve tortularına geri döndüler.

Ace, TARDIS’e geri döndüğünde kontrol odası hâlâ bombardıman altında kalmış gibiydi. Konsol tam olarak değilse tekrar aşağıya inmişti. Doktor nelere bastığını görmek için parmak ucunda duruyordu. Ace kapıları açık bırakarak ona yöneldi.

“Ee?” diye sordu. “Dalga dedektörünü inşa etmeyi bitirdin mi?”

Doktor konsoldaki aletlere dikkatle bakıyordu. Yavaşça Ace’e döndü. “Evet, bitirdim.”

“Ve?”

“Sorunun kaynağını buldum.”

Ace ona önce sakince, sonra öfkeyle baktı. “Ee? Beni merakta bırakma.”

“Benim.”

“Ne sensin?”

“Bütün bunların sebebi benim,” dedi Doktor.

7

Ace’in gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Nasıl?”

“Pleksus’tayken ikinci bir TARDİS gördüğün konusunda haklıydın ama bu zamansal bir yankıdan fazlasıydı. Sanırım bu bizdik ama Pleksus içinde aynı anda var olan iki ayn zaman noktasmdandık. Bizi çıkarmak için süpemovayı yarattığımda, artçı etki Pleksus içinde yayıldı ve iki TARDIS’in zaman çizgisini birleştirip karıştırdı. İki gemiden yükselen enerji serbest kaldığında da bu alternatif zaman çizgisi oluştu.”

Ace bütün bunlan algılamaya çalışırken gözlerini hızla kırptı. “Bir dakika. Yani bundan sonra Dalek işgalleri olmayacak mı? Bu iyi bir şey değil mi?”

Doktor şimdi daha da kötü görünüyordu. Başını yavaşça iki yana salladı. “Her şeyi değiştirdim.”

“Evet ama zamanı sürekli değiştiriyorsun zaten,” dedi Ace. “Zamanda ileri geri gidiyor, bir şeylere burnunu sokuyor, despotların yönetimini devirip uzaylı istilalarını sabote ediyorsun.”

“Bu farklı,” dedi Doktor. “Bu sessiz bir köşede yaşanan küçük bir değişiklik değil. Bu her şeyin tarihinin tamamen yeniden yazılması demek - ve düzeltilmesi gerek.”

“Bütün bunları değiştirmek mi istiyorsun?” diye sordu Ace korkuyla.

“Yapmak zorundayım!”

“Ama neden? Evrenin bir sorunu yok ki. Belki hatırladığın gibi değil, ama bu değişimin yanlış olduğunu söyleme hakkını sana ne veriyor?”

“Çünkü ben bir Zaman Lordu’yum.”

“Ah, tabii ki!”

“Bu, düşündüğünden çok daha iyi bir sebep.”

“Ama diğer Zaman Lordları bir sıkıntıları varmış gibi durmuyorlar. Yani sadece Dalekler ve Tulana değil, diğer bütün Zaman

Lordları'ndan da mı akıllısın?"

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" dedi Doktor. "Dışarıdan nasıl göründüğünü biliyorum ama bu evren hatalı."

"Hayır. Gayet iyi çalışıyor! Dalekler harika! Bütün bu insanlar mutlu ve üretkenler. Bir Zaman Lordu düğmesine basıp her şeyi eski haline çeviremezsin. Bu adil değil."

"Ace, bu evren hiç var olmamalı!"

"Ama var işte! Bunu Dalekler'den nefret ettiğin için yapıyorsun. Onlardan hep nefret ettin. Ne bu evrende, ne de diğerlerinde mutlulukla yaşamayı hak etmediklerini düşünüyorsun. Çocuksu bir tanrı kompleksine sahip ukala bir Zaman Lordu'sun sadece ve onları sonsuza kadar cezalandırmak istiyorsun."

Doktor huzursuzca elini saçlan arasından geçirdi. "Bunun kibir veya elitizm olmadığına söz veriyorum. Bu durumdaki fikrimin sadece senden yaşlı olduğum için ya da canavarca bir egoya sahip olduğum için daha doğru olduğunu söylemiyorum. Dediklerim doğru, çünkü ben bir Zaman Lordu'yum. Zaman senin için ayağını değdirdiğin dalgaların vurduğu bir sahilken, benim için bütün okyanus demek.

Kıyıdan kıyıya, yüzeyden okyanus zeminine kadar. Zamanı senin asla tecrübe edemeyeceğin bir şekilde, varlığımın tam merkezinde hissediyorum. Bazı şeylerin olmaması gerekir. Bazı değişiklikler fazla temeldedir ve gerçekliğin kendisini tehdit eder. Bu felsefik Dalekler kendi başlarına bir sorun değiller; onlar çok yanlış bir şeye dönüşmüş olan bir evrenin yan etkileri sadece. Ve bunun sebebi benim."

"Peki, her şey eskiden daha farklıydı. Ne olmuş yani? Niye bu evreni kabul etmiyoruz ki? Daleklerin iyi olmasında ne sıkıntı var? Birçok açıdan bu yeni evren eskisinden daha iyi."

"Hayır Ace, bu evren yanlış. Kalbinin tam merkezinde temel bir tasarı hatası var. Şu anda bunu sadece ben hissedebiliyorum ama çatlaklar şimdiden orada ve çok daha kötüleşecekler. Diğer Zaman Lordları durumu fark edene kadar, haşan tamir etmek için çok geç olacak."

"Kim diyor bunu? Sen mi?"

“Ace, bu konuda bana sadece güvenmelisin.”

“Ama ya hiç Pleksus’ta olmasaydık? O zaman kimse bir sorun olduğunu anlamayacaktı.”

“Anlamıyor musun? Sorunu Pleksus’tan kaçışımız başlattı zaten,” dedi Doktor. “Bu kanşıklığı ben yarattım. Düzeltmek de benim görevim.”

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

“Pleksus’a geri dönmeliyiz,” dedi Doktor.

Ace sersemlemiş bir baykuş gibi gözlerini kapatıp açtı. “O şeyden kurtulmayı kılpayı başardık. Şimdi geri dönmemizi mi istiyorsun?”

“Başka seçeneğimiz yok.”

“Her zaman bir seçenek vardır. Bunu bana sen öğrettin,” dedi Ace.

“Ama bu durumda elimizdeki seçenekler hiçbir şey yapmamak ya da her şeyi düzeltmek,” dedi Doktor. “Ve inan bana...”

Ace’in ayaklarının altındaki zeminde tuhaf bir titreme oldu ve bunu birkaç tanesi daha takip etti. Her dalga bir öncekine göre daha güçlüydü.

“Profesör, bunu hissettin mi?” dedi Ace kaşlarını çatarak.

“Tabii ki hissettim,” diye karşılık verdi Doktor.

“Ne peki?”

Doktor konsolu kontrol etti. Yüzünde sersemlemiş bir inanmazlık ifadesi vardı. “Daha başlamamalıydı,” diye mırıldandı ve ölçümleri kontrol etmek için konsolun çevresinde koşmaya başladı.

“Neyin başlamaması gerekiyordu?”

“Söylediğim gibi, bu evren yapısal olarak dengesiz,” dedi Doktor. “Sadece zaman-mekân bozulmasının bu kadar çabuk oluşacağını beklemiyordum.”

“Benim anladığım dilden lütfen!” diye yalvardı Ace.

“Bu evren kendini parçalıyor,” dedi Doktor. “Durumun bu kadar kötüleşmesinin onyıllar, hatta bir veya iki yüzyıl alacağını

düşünmüştüm ama görünüşe göre bozulma oranı üssel.” Doktor, Ace’in boş ifadesini görünce açıkladı. “Bozulma endişe verici bir hızda ve büyüklükte artıyor.”

Doktor’un söylediklerini vurgularmış gibi, ayaklarının altındaki zemin sallandı. Şok dalgaları TARDIS’i fırtınalı bir denizdeymiş gibi bir oraya bir buraya salladı. Sonra dalgalar tekinsiz bir kıpırtısızlığa dönüştü.

“Bitti mi?” diye sordu Ace panikle.

“Hayır,” dedi Doktor karamsar karamsar. “Daha yeni başlıyor.”

Hiçbir uyarı olmaksızın, Pytha TARDİS kapısında belirdi ama yalnız değildi. Yanında ve arkasında, Ace’in görüp görebileceği her noktada Dalekler duruyordu.

8

Ace’in kalbi göğsünde güm güm atıyordu. Söylediği onca şeye rağmen, TARDİS kapılarının önünde bu kadar çok Dalek’in durması onu tedirgin ediyordu.

“Profesör, yalnız değiliz,” dedi Ace.

“Biliyorum. Onları görebiliyorum.”

“Doktor, yardımınıza ihtiyacımız var.” Ace bir Dalek’in çaresizliğini duymaya en çok Pytha konuşunca yaklaşabilmişti.

“Şu an TARDIS’i dik tutmakla meşgulüm,” dedi Doktor, sabitleyicileri aktive ederek.

“Uzun çaplı derin-uzay taramalarımız birtakım anomaliler gösteriyor.”

Doktor başını kaldırdı. “Ne çeşit anomaliler?”

“Uzak yıldız sistemleri kaybolmaya başladı. Bu tabii ki imkânsız ama aletlerimizi kontrol ettik ve hiçbir arıza tespit edemedik. Ayrıca kendi güneşimizde de endişe verici hareketler görüyoruz. Astrofizik gözlemevimize gelmeniz gerek. Bilginize ihtiyacımız var.”

O anda zemin tekrar hareketlendi.

“Hemen geliyorum,” dedi Doktor. “Önce bir şeyi düzeltmeliyim.”

“Sizi bekleyip gözlemevine kadar eşlik edeceğiz,” dedi Dalek. “Zaman çok önemli.”

“Gerek yok. Yolu biliyorum. Siz gidin, ben sizinle orada buluşurum,” dedi Doktor. “Endişelenme Pytha. Bunu düzelteceğime söz veriyorum. Güven bana.”

Dalekler hep beraber döndüler ve uzaklaştılar. Birkaç saniye sonra Doktor, TARDİS kapılarını kapattı. “Buradan hemen gitmeliyiz. Şimdi!” diye tısladı.

“Onları terk etmeyeceksin değil mi?” dedi Ace, tiksintiyle. “Yardım edeceğine söz verdin.”

“Ace, anlamıyor musun? Bu evrendeki yıldızlar sönmeye başlıyor. Ve inan bana, Skaro’nun yıldızı tozu yuttuğunda, buraya yakın bir yerde olmayı istemeyiz.”

“Ama Profesör...”

“Dinle beni,” diye araya girdi Doktor. “Orası yok olmadan önce Pleksus’a geri dönmeliyiz. Yoksa diğer herkes ve her şey gibi bizim varlığımız da sona erecek.”

9

Doktor konsolun altına eğildi ve kuantum eşitleyicisini yeniden ayarlamaya başladı. En azından Ace’in uçuk tahmini o yöndeydi.

“En azından Dalcklcri uyarmayacak mısın?” diye sordu. “Zaman yok. Hem ne işe yarar ki?” dedi Doktor. “Uzun çap sensörlerimizin ayarını değiştirdiğimde buradan gitmiş olacağız. Bütün bunları geriye almak için Pleksus’a gitmeliyiz.”

“Pytlıa’ya her şeyi düzelteceğine söz vermiştin.” “Düzelteceğim de, ama buradan değil.”

“Ama burada kalıp sorunu Dalekler’le beraber çözmeye çalışmak daha iyi olmaz mı? Beraber çalışarak bir çözüm bulabilirsiniz.'' Ace bu

evreni bırakmaya hazır değildi. Daha olmazdı.

"Ace, zor olduğunu biliyorum ama bu evrenden vazgeçmelisin. Doğru değil ve bizim evrenimiz değil."

"Öyle olsaydı kurtarmak için daha çok çalışır mıydm?" Doktor içini çekti. "Bunu yapmaktan ben de senin gibi hoşlanmıyorum ama evreni kurtarmanın tek yolu onu eski haline getirmek." Doktor başını iki yana salladı; dudakları pişmanlıkla kıvrılmıştı. "Ace, buna inanmayabilirsin ama bu evrenle ilgili hata yapmış olmayı istedim. Gerçekten istedim."

Ace ekranı açtı. Dalekler diğer uzaylılar arasında hızla hareket ediyordu. Herkesi teselli etmeye çalışıyormuş gibi görünüyorlardı. Ace akimda tek bir soruyla yere çömeldi. "Profesör, her şeyi değiştirirsek Tulana'ya ne olacak?"

"Bir Zaman Lordu bile evrendeki her insanın kaderini bilemez."

Ace, Doktor'un ondan gözünü kaçırdığını fark etmişti. "Ne olacağını düşünüyorsun peki?" diye sordu.

Bir duraklama oldu. Doktor sonunda içini çekti. "Tulana, Markhan gezegeninin bir yerlisi."

"Ee?"

Doktor kaçamak bir tavırla hareket etti.

"Bana neyi söylemiyorsun?" diye üsteledi Ace.

"İki yüzyıl önce o gezegende bir veba vardı. Dalekler tarafından bir istilanın öncüsü olarak başlatıldı."

"Kaç kişi öldü?"

"Hepsi Ace. Hepsi öldü. Markhan Soykırımı, Daleklerin en büyük korkunçluklarından biridir."

"Yani her şeyi eski haline getirirsek...?"

"Tulana var olmayacak," dedi Doktor.

"Hayır..." Ace kendini kötü hissediyordu. Doğruldu ve bunun akabinde Doktor konsolu hemen normal seviyesine indirdi. Ace ekrana

bakıp arkadaşını bulmaya çalıştı. “Doktor, ona veda edemez miyim? Lütfen? Hızlı olurum.”

“Birçok nedenden dolayı,” dedi Doktor kibarca, “bu iyi bir fikir olmaz.”

Ace farklı farklı yıldız sistemlerinden gelen tedirgin öğrencilerin Dalekler’in etrafına toplanıp, sadece Doktor’un verebileceği cevapları aramalarını izledi. Ace, astrofizik bınasının giriş rampasında, Tulana ve bazı arkadaşlarının bir Dalek’le ateşli bir şekilde konuştuklarını gördü. Ace gözlerindeki yanmayı geçirmek için gözlerini hızla kapatıp açtı ve başını salladı.

İlk defa, Doktor’la yolculuk yapmak onu ağlatıyordu. “Eyvah!” Doktor konsola dikkatle bakıyordu; yüz ifadesi endişelenmenin ötesindeydi. “Gitme zamanı geldi sanırım. Sıkı tutun!”

Ace, TARDİS harekete geçip sarsılmadan hemen önce konsola tutunabildi. “Pleksus’a geri dönüyoruz yani?” “Evet.”

“Her şeyi tamir etmek için.”

“Evet.”

“Peki yaptığımız şey doğruysa, niye öyle hissetmiyorum?”

Doktor’un buna verecek cevabı yoktu.

10

“Pleksus’a nasıl geri döneceğiz? Bütün sorunun, oranın içindeyken nerede olduğunu ya da nereye gideceğini çözememen olduğunu sanıyordum.”

“Normalde evet. Ancak bu durumda şimdiden iki kere bulunduğumuz bir yere geri döneceğiz sadece.”

Ace içini çekti. “Bu zamanda yolculuk konuları başını ağrıtmıyor mu hiç?”

“Sık sık!”

“Bir dakika,” dedi Ace. “Bütün bu karmaşa iki TARDİS birbirine karıştığı için olduysa, işin içine bir de üçüncü TARDIS’i eklemiyor muyuz?”

“Hayır, çünkü artık zaman vorteksinde mahsur kalmışken gördüğün o ikinci TARDIS’in biz olduğumuzu anlıyorum. Gördüğün şeyin zamansal bir yankı ya da Pleksus zaman döngüsünden bir görüntü olduğunu sanmıştım ama yanılmışım. O ikinci TARDİS bizdik. Pleksus’a geri dönerkenki biz. Yani oraya geri dönebileceğimizi biliyorum. Ve oradayken, zaman-dinamiği denkliğini tekrar sağlamak için en doğru ânı seçeceğim. Diğer TARDIS’in evreni değiştirmeden Pleksus’tan çıkmasını sağlamalıyım.”

“Peki bunu nasıl yapacaksın?”

"Tam diğer TARDIS’in yıldızı hedeflediği anda araya gireceğim vc hemen zaman-dinamiği dalgaları yollayacağım. Bu da yıldızı yok etmelerine gerek kalmadan dışarı çıkmaları için yeterli enerjiyi onlara sağlayacaktır.”

“Peki ya biz? Ya yine mahsur kalırsak?”

“Zamanlamayı tam olarak doğru ayarlarsam, iki TARDIS’in zaman çizgisi birleşip zarar görmeden Pleksus’tan çıkacak. Ancak yanlış hesaplamışsam TARDIS’i yok edebilirim.”

“Hangisini?”

“İkisini de.”

Sorduğuna pişman olan Ace sertçe yutkundu.

Doktor ellerini kontrol üzerinde dolaştırdı ve TARDİS uğultular ve gıcırtılar çıkarak tekrar Pleksus’ta, Ace’in koca evrende bir daha hiç görmek istemeyeceği tek noktada belirdi. Doktor ekranı açtı ve polis kulübesinin tanıdık görüntüsü kısa bir anlığına göründü.

“Yani bu, yıldızı patlatmadan önceki biziz?”

Doktor başını salladı. “Hesaplamalarım doğruysa, tam bir dakika öncesi.”

“Ve bunun tek yol olduğundan kesinlikle, tamamen eminsin?”

“Evet. Ayrıca Pleksus’tan çıktığımızda sonraki durağımızın koordinatlarını da girdim.”

Altmış saniye geçmek bilmedi. Ace ekrandaki diğer TARDIS’e baktı ve Tulana’yı, barışçıl Dalekleri ve Doktor’un asla varolmaması gerektiğini söylediği evreni düşündü. “İşte başlıyor!” diye bağırdı Doktor.

Kör edici bir parlama oldu. Ace bunu bekliyor olmasına rağmen şaşırdı. Etki ayaklarım yerden kesti ve onu tekrar aşağı çekti. Ace bu sefer ne olacağını biliyordu. Kontrolden çıkmış, çılgın, vahşi uçuşları, kemik titreten bir duruşla sona erecekti. Bu sefer Doktor da hazırlıklıydı. TARDIS’i hemen kontrolü altına aldı. Pleksus’tan kaçmışlardı ama Doktor’un planı işe yaramış mıydı? Evren tekrar ‘normal’ haline dönmüş müydü? Ace ekranda uzay döküntüleri, bazısı Dünya’daki kıtalar kadar büyük olan asteroitler ve devasa kaya parçaları görüyordu.

“Neredeyiz?” diye sordu.

Ancak Doktor tam olarak nerede olduklannı onaylayamadan önce, ekranda bir gemi belirdi ve doğrudan TARDIS’e yönelerek asil bir şekilde süzüldü.

“Aha!” dedi Doktor.

Bir anda kontrol odasını önce statik, sonra da sert ve buyurgan bir ses doldurdu.

“BÖLGEMİZİ İŞGAL ETTİNİZ. İMHA EDİLECEKSİNİZ!”

Ace sesin kime ait olduğunu fark edip savaş gemisinden çıkıp TARDIS’e doğru gelen iki roketi izlerken ürperdi. Kibarlık yoktu artık, bütün arkadaş canlısı halleri kaybolmuştu. Diplomasi ya da uzlaşmayı denememişlerdi bile. Bunlar Doktor ve Ace’in çok iyi tanıdığı Dalekler’di. Binlerce gezegeni yok edip galaksinin yarısını köleleştirmiş merhametsiz ölüm makineleriydi.

“Ah, evet. Tanıdığım ve nefret ettiğim Dalekler hâlâ galaksinin kendi bölgeleri olduğunu düşündükleri yeri koruyorlar. Orada kayadan başka bir şey olmasa bile. Evren bir kere daha mantıklı,” dedi

Doktor ve kontrolleri roketler hedeflerine çarpmadan kurtulmak için uzaklaşacakları şekilde ayarladı.

"Profesör, neredeyiz?"

"Skaro, ya da ondan geriye kalanlar. Bölgede bir veya iki tane Dalek savaş gemisi her zaman bulunur."

"Rotayı Skaro'ya mı çevirmiştin?" diye sordu Ace şaşkın şaşkın.

"Her şeyin normale döndüğünden emin olmak için," dedi Doktor sırıtarak.

Ace roketlerin yaklaşmasını izledi. Doktor abartılı bir tavırla bir düğmeye bastı ve TARDİS ortadan kaybolurken Dalek gemisinin görüntüsüyle roketler gittikçe silindi.

Uzaklaşırken bile bir DALEK sesi zafer kazanmış gibi konuşuyordu.*"PATLAMAYA 10 REL KALDI. KAÇAMAZSINIZ."*

Ekran karardı ve Dalek'in rahatsız edici sesinin yankılan kaybolmaya başladı. *"DALEKLER'İN BÜTÜN DÜŞMANLARI ÖLECEK..."*

"Peki, Profesör, Tulana asla doğma şansını elde edemedi," dedi Ace gözleri dolarak. "Dalekler tekrar katil manyak hallerine geri döndü. Bildiğin ve anladığın evren bu değil mi? Ama bu bir gelişme mi sence?"

Doktor ekrana baktı. Ekrandaki manzara yıldız doluydu ve banşçıldı. Elleriyle konsolun kenarını öyle sıkı tutuyordu ki eklem yerleri beyazlaşmıştı. "Ace, hiçbir zaman çizgisinde yaşamayacağımızı düşündüğümüz bir şey tecrübe ettik. İyilik için çalışan barışçıl Dalekler. Belki bu bizim evrenimizde de gerçekleşir."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" dedi Ace.

"Birkaç gün önce hiç tereddüt etmeden hayır derdim," diye itiraf etti Doktor. "Ancak şimdi yapabileceğimiz tek şey ümit etmek. Ve düşünürsek, bu iyi bir başlangıç bence."

Sekizinci Doktor:

Tohum

ALEX SCARROW

1

Doktor TARDIS’in kapısını açtı ve sıcak çöl gecesine adım attı. Hafif bir rüzgâr ayağının altındaki kumu hareket ettiriyordu. Sadece cırcır böceklerinin sesi duyuluyordu.

Bir de telsizlerin uzaktan duyulan cızırtısıyla dizel motorların gürlemesi.

“Burası tanıdık geliyor,” diye mırıldandı Doktor yavaşça. Nevada Çölü, Amerika Birleşik Devletleri. Kısa bir zaman önce burada, yakınlarda bir yeri ziyaret etmişti. 1947 yılıydı değil mi? Doğru hatırlıyorsa *Roswell* diye bir yerdi. Doktor karanlığın içinde sırıttı.

Amma eğlenceliydi.

TARDIS’in bukalemun devresini bir kere daha tamir etmeyi denemeliydi belki de. Çölün ortasındayken biraz uyumsuz görünecekti. Tabii henüz geceydi ve Doktor otobanla TARDİS arasına yüzlerce metre koymuştu. Büyük ihtimalle kimse fark etmezdi. Karanlıkta herhangi bir bodur Joshua ağacı gibi görünürdü.

Doktor kapıyı arkasından kapayıp kilitledi ve yanm kilometre ötede, kumlu yolun çakıllı tepesinde grup halinde park etmiş ordu araçlarına doğru çorak topraklarda yürüdü.

Yakınlaştıkça korkmuş adamların, oksijen maskeleriyle boğuklaşan dengesiz seslerini duyabiliyordu. Gece, cızırtılar, bip sesleri, boğuk konuşmalar ve telsiz trafiğinde duyulan cümle parçalarıyla doluydu. Büyük ışıkların yol kenarındaki bir billboard ve yakınlardaki pencereleri kapatılmış, ön kısmını otların sardığı terk edilmiş bir benzinciyi açığa çıkarıyordu. Girişteki bir tabelada şunlar yazıyordu:

Yoruldunuz mu? Fort Casey’de bir mola vermeye ne dersiniz? Eviniz Hariç En Hoş Karşılanacağınız Arkadaş Canlısı *Yer.*

Doktor başını salladı. Fort Casey. Takip ettiği uzay aracının indiği yer burasıydı.

Ordu araçlarına tam ulaşmıştı ki, birisi onun karanlıktan çıktığını fark etti.

“Fley!” diye bağırdı boğuk bir ses. “SEN, ORADAKİ! DUR!”

Fenerin sersemletici ışığı Doktor’un yüzüne yöneldi. Doktor gözlerini kıstı ve eliyle gözlerine siper etti.

“Dur orada.” Boğuk ses kulağa gençmiş gibi geliyordu. Çok genç. Ve çok korkmuş. “Ellerini havaya kaldır!”

“Hiç yakışıyor mu?” dedi Doktor. “Ellerini havaya kaldır... *Lütfenl*”

“Kapa çeneni. Ellerini kaldır!”

Doktor söyleneni yaptı. “Çok güzel.”

Asker telsizine konuştu. “Binbaşı Platt? Burada bir sivil var ... Bir anda karanlıkta belirdi efendim ... Hasta mı? Sanmıyorum efendim.”

Doktor fenerinin ışığına rağmen genç askeri çıkarabiliyordu. Biyohazard kıyafeti içindeydi, sırtında bir oksijen tüpü vardı, eldivenli ellerinde de kesinlikle bir tüfek duruyordu. Bir an sonra yanına biri daha geldi.

. “Sen!” Bu seferki daha derin, daha buyurgan bir sesti. “Nereden geldin?”

Doktor gülümsedi. “Buralardan değilim.”

“Şehirden mi geliyorsun?”

“Fon Casey mi?”

“Evet. Fort Casey’den herhangi biriyle doğrudan iletişimde bulundun mu?”

“Hayır. Daha yeni indim.”

Bir duraksama oldu. “Atlanta’dan mı? HKM’nin yolladığı takımdan mısın?”

Doktor kendini başını sallarken buldu. Komutan bunun gerçek olmasını o kadar çok istiyor gibi görünüyordu ki, adama duymak istediğini söylemeye karar verdi. “Aslında evet. Onlardanım.”

“Geç bile kaldın! Ön bilgiyi aldıktan sonra koruma giysisi işini halledelim.”

“Koruma giysisi mi?” Doktor dilini şaklattı. “Gerçekten mi? Bu o kadar gerekli mi?”

Binbaşı Platt’ın küstahlığa zamanı yok gibi görünüyordu. “Karargâh çadırına doğru beni takip et. Durum raporunu orada veririm.”

“Kasabadan gelen kayıtlı son iletişim on yedi saat önceydi. Ambulansın çağrıldığı bir 911 konuşması. Arayan kişi sadece şunları söylemeyi başardı...” Binbaşı masasındaki kâğıt yığınını karıştırdı. Kırlaşmış saçlan asker tıraşlıydı, yanmış yüzü kumtaşı gibi keskin hatlara sahipti ve uzun boyluydu. Deniz piyadeleri çok yaşasın! *Heheytf* Platt önündeki kâğıda karalanmış yazıyı okudu. “*Hepsi öldü... Herkes öldü, etleri sıvıya dönüştü. Hareket ediyor... Bir şeyler var! Hareket eden bir şeyler! Yaşıyorlar...*” Binbaşı Platt, Doktor’a baktı. “Arayanın bundan sonra söyledikleri anlaşılmıyor, zaten kısa bir süre sonra da hat kesiliyor.”

Doktor düşünceli bir ifadeyle, aralarındaki katlanan alüminyum masanın üzerinde parmaklarıyla ritim tuttu. “Hımm... Bu kulağa pek hoş gelmiyor.”

Karargâh çadırı kaim plastikten yapılma, hava geçirmeyen bir balondu. İçerisi pek çok halojen lambayla aydınlatılmıştı. Binbaşı maskesini ve biyohazard kıyafetini çıkarmıştı ve Doktor’a meraklı bir ifadeyle bakıyordu. Doktor’un Edward dönemi gündüz ceketi, yeleği ve kravatı, Binbaşı’nm özellikle ilgisini çekmiş gibiydi.

“Opera’daydım,” diye açıkladı Doktor, “Telefonum orada çaldı.”

Binbaşı bunu önemsemez gibi elini salladı. “Patojen mikrop hava yoluyla yayılmıyor gibi görünüyor ama bundan yüzde yüz emin olamıyoruz. Şehre bütün giriş ve çıkış noktalarını kapattık. Görünüşe göre, bu virüs her neyin nesiyse, çok hızlı öldürüyor.”

“Bu büyük ihtimalle iyi bir şey.”

Platt’ın kırlaşmış kaşları çatıldı.

“Hızlı öldürmesi Binbaşı, şehirden çıkan hastalıklı bir taşıyıcının fazla uzaklaşmayacağı anlamına geliyor.” Doktor düşünceli düşünceli başını salladı. “Askerlerinizden bazılarını yolladığınızı söylediniz?”

Binbaşı başını salladı. “Dört saat önce. Üç saatten beri kendilerinden haber alamadık.”

“En son ne diyorlardı?”

Binbaşı başını iki yana salladı. “Gönderiler iyi duyulmuyordu. Bir şey anlamadık.”

“Yine de söyleyin.”

***“Her yerde ağ var’* falan diyorlardı. *‘Bütün şehri ağ satmış’* gibi bir şeyler.” Binbaşı gözlerini kıstı. “Ağlar? Sıvıya dönen insanlar! Nasıl bir belayla karşı karşıya olduğumuza dair bir fikrin var mı?”**

Doktor’un bu konuda oldukça iyi bir fikri vardı. Ancak sadece bu kadardı: bir fikir. Emin olmalıydı. “Haklısınız Binbaşı.Hava yoluyla bulaşan bir hastalık değil. En azından şimdilik."

"Bunun ne olduğunu bildiğini mi söylüyorsun?”

Doktor başını yavaşça salladı. “Daha önce karşılaşmıştım, evet.”

“Adı var mı peki?”

"Bir kâbus.” Doktor düşünceli bir şekilde elini çenesine koydu. “Düşündüğüm patojense çok hızlı yayılacaktır çünkü hiçbir tür sınırı yok. Her canlı tarafından taşınıp aktarılabilir; organik olan her şey tarafından hatta.”

“Bu imkânsız! Hiçbir patojen bunu yapamaz!”

"İlk görülmeden yetmiş saat sonra bu şey kontrol edilemez hale dönüşecek. Bir ay içinde...” Doktor başını yavaşça iki yana salladı. Söyleyeceği şey için kelimelere ihtiyaç yoktu.

Binbaşı’nın gözleri kısıldı. “Atlanta Hastalık Kontrol Merkezi’nden geldiğine emin misin? Çünkü oradaki ciddi giyinimli tiplere hiç benzemiyorsun.”

“Ahh... Beni yakaladınız Binbaşı,” dedi Doktor gülümseyerek. “Yalan söyledim.

Binbaşı Platt burnundan soluyordu. “O zaman seni kimin gönderdiğini söylesen iyi olur.”

“Kurumun adını duyduğunuzdan eminim Binbaşı. Adı devletin karanlık köşelerinde arada sırada fısıldanır.” “Kimlesin peki?”

“UNIT.”

Binbaşı’nın yüzü solmuştu. “UNIT mi?”

Birleşmiş İstihbarat Güçbirimi birçok dünya devletinin radarı ve resmi belgeleri dışında hareket eden bir kurumdu. Doktor daha önce UNIT’le çalışmıştı. Sokaktaki ortalama insanların bu kurumdan haberi olmasa da Binbaşı Platt bütün askeri kariyeri boyunca başını kuma sıkıca gömmemişse namını duymuş olmalıydı.

“İyi. İsme aşinasınız gibi görünüyor.” Doktor masadan kalktı. “Harika. Size durumu açıklayarak pek değerli zamanımızı harcamayacağız böylece.” Doktor omuzlarını silkti. “Çok şeye ihtiyacım yok. İçeri girmeme izin verin, yeter.” “İmkânsız! Beşinci sınıf karantina protokolü... Kimse içeri giremez, kimse dışarı çıkamaz.”

“Burada son sözün UNlT’e ait olduğunu düşünüyorum. Orduda değil. Ve onların sahadaki adamı ben olduğuma göre... Sanırım buranın yönetimi benim elimde.”

Binbaşı Platt’m gözleri kısıldı. “Otoritemin değişmesiyle ilgili hiçbir bilgi...”

“Binbaşı, burada, senin parlak çadırında geçirdiğimiz her saniye boşa harcanamayacak kadar değerli. Bu patojen yakında hava yoluyla yayılabilecek.” Doktor kederle tebessüm etti. “O zaman bütün yol kapamalarınız, plastik kıyafetler içindeki adamlarınız... hepsi işe yaramaz birer detay olacak.”

2

Doktor şehre giden tek yönlü yolu kapayan bariyeri aştı. Arkasından gelen ışıklar, orada olduğunu bilmeseniz göremeyeceğiniz

kadar uzakta olan şehre giden asfalt yola Doktor'un ince ve uzun gölgesini düşürüyordu.

Doktor sıcak koruma kıyafetinin içinde rahatsız hissederek güçlükle ileri doğru yürümeye başladı. Başındaki kulaklık Binbaşı Platt'in sesiyle cızırdadı.

"UNIT az önce kimliğinizi onayladı... Doktor."

"İyi."

"Doktor. Size böyle hitap ediyorlardı. Bir isminiz var mı efendim?"

Doktor buna gülümsedi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, bir ismi vardı. Dokuz yüz yıl önce. Akimda o kadar çok hatıra vardı ki, birçoğu önceki rejenerasyonlarma aitti... Sanki başkalarının olan bu hatıralar öyle sönük ve belirsizdi ki, bazen hayaletlerin fısıltılarını andırıyorlardı.

"Sadece 'Doktor' yeterli. Bana öyle hitap edebilirsiniz."

"Doktor demek?" Kulaklık cızırdadı, kanal hâlâ açıktı. "Peki." Binbaşı Platt'm sesi ikna olmuş gibi gelmiyordu. "İletişim kanalını açık tutun o zaman, tamam mı Doktor?"

Doktor'un bunu yapmaya hiç niyeti yoktu. "Evet, tabii ki."

On dakika sonra, Doktor şehrin dış kısmındaki binalara ulaştı: Yorgun ve terk edilmiş, derme çatma evlerin hepsinin tahtaları güneşle sararmıştı, boyaları dökülmeye başlamıştı. Fort Casey bu geceden önce bile yavaş bir ölümün pençesindeydi belli ki.

Binbaşı'nın adamlarının ışıklarının yetişemediği noktaya gelince, Doktor burasının uygun olduğuna karar verdi. Önce başlığı çıkarıp yüzünde hissettiği serin gece havasının keyfini çıkardı. Fermuan açıp biyohazard kıyafetinin kalanını da üzerinden sıyırdı ve ayağından fırlattı.

***Saçma sapan bir kıyafet.* Doktor için ıslak bir kesekâğıdı kadar işe yaramazdı zaten.**

Doktor havayı kokladı ve bozulan etin tatlı kokusunu hemen fark etti. Bir dereceye kadar, güçlü bir şekilde şüphelendiği bir şeyi

onaylıyordu bu. Bu hastalık, bu *felaket*, bir zamanlar sayısız Gallifreyli'yi öldüren patojenle aynıysa, ilk aşamasında ilerliyor olmalıydı: Asimile ettiği organik maddeyi içselleştirip parçalara ayırıyordu. Böylece onu kullanılabilir, sıvı organik bir kalıba dönüştürüyordu.

Küçük şehrin ana caddesine doğru yola devam etti. Sokak ışıkları hâlâ çalışıyor, gecenin içinde titreşiyor ve çukurlu, kumlu asfalt üzerinde hastalıklı bir sarı ışıltı yayıyorlardı. Doktor'un sağ tarafında, cam kapısının üzerinde yanıp sönen pembe neondan bir Budweiser bira tabelası olan bir bakkal vardı.

Doktor fenerini bakkala tuttu. Ön tarafta her birinin üç dolardan satıldığını reklam eden üç tane boş karpuz kasası vardı. Tahta parçalarını koyu, yapışkan ve yoğun bir sıvı sarmış ve kenardan yere doğru taşmıştı. Doktor fenerinin ışığıyla, unutulan bir sicim kadar ince ve belirsiz olan bu sıvı izini takip etti. Yandaki binaya doğru zemin üzerinde bir saç ayrımı gibi çatallanarak ilerlediği için siyah bir atardamara benziyordu. Binada diğer siyah sıvı atardamarlar da ona katıldığı için genişleyip kalın bir halata dönüşmüştü.

İki katlı binanın zemin katı bir lokantaydı. Yukarıda çaresizce oturacak birini arıyormuş gibi görünen daireler vardı. Mürekkep siyahı sıvı yan duvardan yukarı çıkıyor, bunu yaparken de ağını genişletiyordu. Simsiyah dallardan oluşan sıvı serin duvarın çatlak boyaları üzerinde sadece hisle ilerliyordu.

Doktor yavaşça yaklaştı.

Duvarın dibine doğru dayanmış, bir zamanlar insan olan birinden kalanları gördü. Doktor cesedin önünde çömeldi ve inceledi. Denizci botları, soluk kot pantolon ve kareli bir gömlek. Kıyafetlerin içinde, dağınık kemikler, etten son kalanları bir arada tutuyordu. Ancak kafa derisi yoktu. Bütün yumuşak organik maddelerle beraber o da gitmişti. Siyah çamur gömleğin kollarından yere doğru sızıp diğer organik çorba akıntılarıyla birleşiyordu.

Tamamen sıvılaşmış. Bakkalın önündeki karpuzlar ve adamın ikisi de patojenin içselleştirmesi için eşit derecede yararlı, eşit derecede

sindirilebilir saf maddelerdi. Doktor da tam olarak bunu bekliyor ama böyle bir şey bulmamayı umut ediyordu.

İlk aşamaya çoktan erişilmiş gibi görünüyordu: Enfeksiyon, yapıbozum ve sağlamlaştırma. Görünüşe göre patojen şehrin içine veya yakınına inmişti. Bir gemi tarafından taş veya meteor parçası olarak yollanan iğne ucu büyüklüğünde bir spor, bir botun topuğu ya da kamyon lastiğinin çıkıntılarında taşınmıştı belki de. Bu kadarı yeterliydi.

Kalanı bunaltıcı derecede kaçınılmazdı. Ve korkutucu derecede hızlı.

Doktor fenerini etrafa tuttu ve ana caddede başka cesetler de gördü. Yolun ilerisinde bir araba kaldırıma çıkmış ve çöp kutularına çarpmıştı. Sürücünün bedeninden kalan iskeletin yarısı içeride, yarısı açık kapının dışındaydı. Sokağın ilerisinde, kaldırımda bir kadının elbiseleri duruyordu, yanında da bir bebek arabası vardı.

"Hiç şansları yoktu," dedi Doktor içini çekerek. "Merhaba?" Lokantadan gelmişti ses. "Orada biri mi var?" ***Hayatta kalan biri?*** **Doktor başını iki yana salladı. İmkânsızdı. Bu şeye karşı bir bağışıklık yoktu. En azından insan bağışıklığı olamazdı. Doktor lokantanın önüne doğru yürüdü ve cam kapıları ardına kadar açtı. "Hayatta olan biri var mı burada?"**

"OLDUĞUN YERDE KAL!" Boğuk bir ses. Dişi bir ses. Doktor girişte donakaldı ve silahsız olduğunu göstermek için ellerini havaya kaldırdı.

Biyohazard kıyafeti içinde zayıf birinin yavaşça lokantanın tezgâhının arkasından belirdiğini gördü. Yüzü oksijen maskesiyle gizlenmişti. "Nasıl... Hâlâ nasıl yaşıyorsun?" Doktor gülümsedi ve öne doğru bir adım attı. "Annemin de dediği gibi, oldukça özel biriyimdir."

Kadın elindeki silahı ona doğru kaldırdı. "Orada kalsan iyi edersin! Sakın kıpırdama!"

Doktor, kadının göğsündeki isim etiketine baktı. "Yüzbaşı Chan, değil mi?"

“Yüzbaşı Evelyn Chan.”

“Binbaşı Platt’ın araştırma takımından birisin sanırım.” Kadın silahını hafifçe aşağı indirdi.

“Binbaşı’nın görüşmediğiniz için senin hakkında endişelendiğini biliyor musun?”

“İletişim sistemim arızalandığı için attım.”

Doktor, Evelyn’in ekipman kemerine baktı. Kıvrılmış bir tutuşturma kancası ve küçük bir yırtık olduğunu gördü.

Evelyn onun bakışını takip etti. “O sıvıdan birazı iletişim çantama geldi. Yayıldığını görebiliyordum! Koparmak zorunda kaldım. Çabucak kurtulmalıydım,” dedi hızlıca. “Ama hastalık bana bulaşmadı, tamam mı? Kıyafetimin içine geçmedi. Derime dokunmadı...”

“Biliyorum,” diye araya girdi Doktor, güven veren bir gülümsemeyle. “Biliyorum. Değmiş olsaydı şimdiye kadar sen de bir sıvı birikintisi olurdun.” Doktor lokantaya şöyle bir bakındı. “Takımındaki diğerlerine ne oldu peki?”

Bir anlık tereddütten sonra Chan cevap verebildi. “Geriye bir tek ben kaldım.” Sesi titriyordu. “Diğerleri... onlar... onlar...”

“Ne oldu onlara?”

“Saldırıya uğradılar.”

***“Saldırıya mı uğradılar*?”**

Chan maskeli başını yavaşça salladı. “Tuhaf şeyler... Sürünen şeyler üzerimize atladılar, bize saldırdılar...”

Doktor sessizce lanet okudu. Bu ikinci aşamaya çoktan geçildiğini gösteriyordu. Bu şey koruma yapıları inşa etmeye başlamıştı.

Doktor öne doğru tedbirli bir adım daha attı ve Chan silahını hızlıca kaldırıp ona doğrulttu. “Kıpırdama!”

“Sorun yok,” dedi Doktor hızlıca. “Ben de hasta değilim. Hatta buna karşı sağlam bir bağışıklığım olduğunu söyleyebilirim.”

Chan başını iki yana salladı. “Hiçbir *şeyin* buna karşı bağışıklığı yok!”

Doktor yana çekildi ve pencerenin yanındaki masaya

oturdu. “Buraya oturacağım Evelyn. Tabii senin için de uygunsa?”

Chan tezgâhın arkasından çıktı. Doktor onun her yöne baktığını görebiliyordu: yere, masaların altına, koltuklara. Chan, Doktor’a doğru yavaşça ilerledi. “Her şey. İnsan, hayvan, bitki. Bu şey şehirdeki her şeye bulaşmış."

Doktor başını salladı. “Evet, tam olarak bunu yapıyor.”

Chan, Doktor’a doğru birkaç adım daha attı; tabancasını hâlâ onun göğsüne tutuyordu. Doktordan birkaç masa ötedeki bir sandalyeye oturdu. “Bunu hiçbir şey yapamaz! Hiçbir patojen mikrop tür sınırlarım böyle aşarak çalışamaz! Fauna’dan flora’ya atlayamaz...”

“Hiçbir dünyalı patojen,” dedi Doktor.

“Dünyalı mı?” Doktor, Chan’m gözlerinin maskesinin cam kısmının arkasında kısıldığını görebiliyordu. “Ne demek istiyorsun? Bunu geldiği yerin...”

“Uzay olduğunu söylüyorum, evet.” Doktor umursamazca önündeki masadaki tuzlukla oynadı. “Bu bir von Neumann tohum aracı.”

“Ne?”

“Von Neuman. Adını bilim insanlarınızdan birinden alıyor. John Von Neumann. Kendisi böyle bir şeyin geliştirilebileceğini düşünüyordu. Genetik mühendisliği sayesinde uzayın derinliklerinde bile yaşayabilecek ve yaşayabileceği bir çevrenin olduğu bir gezegen bulana kadar gezecek bir patojen. Sonrasında uykudan uyanıp işe koyulacak bir mikrop.”

“İşe koyulmak mı?”

“İlk başta bir virüs gibi yayılır. Bir tutam parçacıktan başlayarak, hastalığı yayarak, hücreleri dönüştürerek DNA'ları yeniden programlar. Bulaştığı organizmanın maddesini kullanarak kendinin

milyonlarca kopyasını üretir. Sonra da bu hastalıklı hücrelerle birlikte çalışarak kurbanın yapısını parçalar.”

Chan başını salladı. “Evet... Evet, gördüğümüz buydu.” Pencereden dışarıya, ıssız sokağa baktı. “Organik olan her şey," dedi başını sallayarak. Tam olarak buna tanık olmuştu. “Nekrotik görünen her şey, şu siyah bulamaç olana kadar bozuluyor.”

“Patojenin ilk aşaması bu süreçten oluşur. Ellerinden geldiği kadar hızlıca organik kütle edinirler. Sıvının basit bir zekâsı var denilebilir. Kendisiyle birleşmeye çalışacaktır. Yeniden toplanmaya yani. Asimile edilmiş kütleler ne kadar birleşirse, dahili yapısı o kadar karmaşıklaşacaktı^”

“Dahili yapısı?”

“Bu ‘siyah bulamaç’ *transmorjik* bir sıvı. Genetik yapısını edindiği her şeye kendisini ekleyebilir, hatta bu yapıları birleştirebilir. Ne kadar çoğu birleşirse, oluşturduğu yapılar o kadar karmaşıklaşır.”

Yüzbaşı Chan, Doktor’a bakmak için döndü. “Sen nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” Doktor, Chan’m gözlerinin aniden açıldığını gördü. “Tanrım! Bu sadece burada yaşanan bir salgın değil mi? Başka yerlerde de mi oldu?”

“Milyonlarca salgın gerçekleşti Evelyn. Birçok dünyada, milyarlarca yıl boyunca.”

Chan’m gözleri yine kısıldı. Birkaç saniye sessiz durarak Doktor’a baktı. “Kimsin sen?”

Doktor bu soru üzerine kafa yordu. Kim olduğunu açıklamak için zamanı vardı herhalde. Halkının, yani Zaman Lordları’nın bir zamanlar bu patojenin aynısı tarafından saldırıya uğradığım söyleyebilirdi. Genç bir adamken, yani çok uzun zaman önce, Gallifrey’deki bu hastalık hakkında bir şeyler okumuştu. Spor, Doktor’un doğumundan bin yıl önce gelmişti. Bir çözüm bulana kadar binlerce Zaman

Lordu hayatını kaybetmişti. Buldukları çözüm, genlerini nesilden nesle geçen bir bağışıklık taşıyacak şekilde değiştirmekti. Böylece bir

daha asla savunmasız kalmayacaklardı. Doktor bütün bunları anlatabilirdi ama yeterli zamanı yoktu. O yüzden açıklamayı kısa ve öz tuttu. Şimdilik hızlı bir cevap yeterli olmalıydı.

“Benden bahseden birkaç komplo teorisi web sitesi bulabilirsin. Bir ya da iki devletin benimle ilgili oldukça geniş dosyalara sahip olduğundan da şüpheleniyorum. ‘Doktor’ olarak tanınıyorum. Ve buralardan olmadığımı söylememe bile gerek yok sanırım.” Doktor dudaklannı birbirine bastırdı. “Ancak arada sırada uğramayı alışkanlık edindim.” Doktor sırtını yasladı ve ceketini düzeltti. “Fakat tanışmalar bekleyebilir Yüzbaşı Chan. Çok fazla zamanımız yok. Saldırıya uğradığınızı söylemiştin?”

Chan başını salladı. “Yengeçe benzer şeylerdi. Yüzlerceydiler. Koruma kıyafetlerimizi yırtıp içeri girdiler.” Chan bir anlığına gözlerini kapattı. “Kılpayı kurtuldum.”

“Tek hayatta kalan sen miydin?”

Chan başını iki yana salladı ve tezgâhın arkasındaki sallanan kapılara kaçamak bir bakış attı. “Bir de Rutherford vardı.”

Doktor kapılardan birinde siyah ve kanlı bir el izi olduğunu fark etti.

“Şu siyah sıvılardan biriydi. Rutherford örnek almaya çalışıyordu. Sadece sıvı olduğunu sanıyorduk.” Chan başını iki yana salladı. Tanık olduğu şeyleri bir mantığa oturtmaya çalışıyordu. “Ama sıvı bir anda yükselip ona atladı. Maskesini yırttı.” Chan uzağa baktı. “Onu kurtarmaya çalıştım. Ama dakikalar, saniyeler içinde ölüyordu. Onu buraya kadar çektim...”

“İçeride mi şimdi? Bu kapıların arkasında?"

“Mutfakta.”

Doktor kapıya baktı. Chan bir havlu alıp kulpları birbirine bağlayan bir düğüm atmıştı. Bu hiçbir şeyi engellemezdi ama Chan’ın durumu anladığını gösteriyordu.

Kapıyı açmaya gerek yok. İçeri girmesek iyi olur

“Kapıyı sıkıca kapalı tut Evelyn. Ne yaparsan yap içeri girme.”

Chan hızla başını salladı. “Yirmi dakika önce baktım.” Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. “Korkunçtu. Rutherford...”

“Bu şey aşamalarla ilerliyor. İlk aşama biyokütle asimilasyonu ve dağıtımıdır. Siz gelmeden önce bu aşama yaşanıyordu. İkinci aşamada virüs basit yapılar, ya da daha basit bir tabirle *canlılar* oluşturmaya başlar. Bu bir savunma önlemidir. Senin tanık olduğun da buydu. Üçüncü aşama ise... Yani...” Doktor çenesini kaşıdı. “Bu şeyin en ilginç aşaması bu aslında. Oldukça etkileyici.”

“Ne?”

Spor’un enfeksiyon hayat döngüsündeki en ilginç şey üçüncü aşamaydı. Zaman Lordları buna ‘tanışma aşaması’ adını vermişlerdi. Patojenin gizemli yaratıcıları -belki çoktan yok olmuşlardı- Spor’un daha gelişmiş bir medeniyeti yok etmesini engellemek için bir güvenlik mekanizması kurmuşlardı. Belki de sporun bir gün geri dönüp kendi gezegenlerini yok etmesinden korkuyorlardı. Belki de kendi yaratılarının bir başka zeki türü yok etmesinin etik olmadığını düşünüyorlardı.

“Üçüncü aşama nedir?” diye sordu Chan.

Doktor tekrar ona baktı. “Hastalığın üçüncü aşamasında, sıfır noktasında, Spor bir zekâ matriksi inşa edecek. Bir beyin denilebilir.”

“Beyin mi?”

“Bir çeşit zekâ işte.”

“Neden?”

“Sorması gereken bir soru var.” Doktor omuzlarını silkti. “Doğru cevap verirsen beyin, biyokütlesindeki bütün hücrelerin üremeden, kendilerini yok edecekleri ölümcül bir toksin üretmeleri emrini verir.”

“Neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Soruya doğru cevap vermek zekâyı gösterir. Bu patojen ‘zeki’ yaşam biçimlerini yok etmekten kaçınacak şekilde programlanmış.”

“Peki doğru cevabı vermezsek? O zaman ne olacak?” Doktor yüzünü buruşturdu. “O zaman Spor daha da karmaşık yapılar geliştirmeye devam edecektir. Koşabilen, uçabilen, yüzebilen yaratıklar. Hastalığı her yöne yayabilecek canlılar. Durdurulamaz olur.” Doktor dudaklarını birbirine bastırdı. “Bir hafta sonra, bu gezegendeki bütün organik canlılar biyokütleye dönüşür.”

“İmkânsız!” dedi Chan.

“Teoriye göre,” diye devam etti Doktor, “başka gezegenlerin yerel ekosistemlerini kendilerinkine benzer şekilde ‘dönüştürmek’ isteyen bir uzaylı medeniyeti tarafından yaratılmış. Amaçları da ihtiyaçları olabileceği zamandan yüzyıl hatta bin yıl önce bu gezegenleri kendileri için yaşanılabilir hale getirmekmiş. Bir tür uzak mesafe, biyolojik bir çevre düzenlemesi işte. Tabii sadece bir ölümcül silah da olabilir.”

“Bu şeyle... iletişim kurabileceğimizi mi söylüyorsun?” Chan başını iki yana salladı. “Yani konuşabilir miyiz?” “‘Konuşmak’ fazla cömert bir tanım. Birbirimizle mektup arkadaşı olacak değiliz.”

“Ama bize bir soru soracak?”

Doktor gülümsedi. “Evet ve sorun da burada. İnsanlık soruya ccvap vermeyi bırak, anlayamaz bile. En azından elli küsur yıla daha ihtiyacınız var.”

“Elli yıl mı?” Chan’ın gözleri ardına kadar açıldı. “Yani sen...

“Gelecekten geliyorum.” Doktor başını salladı. “Ve geçmişten. Biraz fazla gezindiğimi söyleyebiliriz.” Doktor tekrar camdan dışarıya baktı. “Daha şimdiden gereğinden fazla zaman harcadım. En kısa zamanda zekâ matriksini bulmalıyım. Kurtarılmaya değer bir tür olup olmadığınıza karar vermek için sonsuza kadar beklemeyecek. Hava yoluyla yayılabilecek yapılar kurmaya başlamadan önce onu bulmalıyım.”

Chan ona baktı. “Oraya geri döneceğini mi söylüyorsun?”

“Tabii ki. Senin de burada kalmanı öneriyorum. Ben geri dönene kadar kapıyı kapalı tut.”

Chan başını iki yana salladı. “Burada kalmayacağım. Tek başıma olmaz. Kesinlikle hayır!”

Doktor tezgâhın arkasındaki kapıya baktı. İşin doğrusu, içerisi de dışansı da güvenli değildi. Spor yapılar kurmaya başladıktan sonra üstelik... Belki de onun yanında daha güvenli olabilirdi.

“Peki o zaman,” dedi Doktor, omuz silkerek. “İstersen benimle gelebilirsin.”

3

Doktor sokağa çıktı. Chan de arkasından geldi. Doktor feneriyle bir ileriyi, bir de geriyi inceledi. Siyah sıvı asfaltın üzerinde birbiriyle kesişiyor, çoğunlukla dağılmış cesetler ve parçalanmış leşler üzerinden yayılarak birbirini arayıp birleşiyordu.

“Biyokütlenin bireysel kolonileri birbiriyle birleşmeyi ve kütlelerini bir havuza dönüştürmeyi deneyecektir. Bu şeyden ne kadar çoğu bir yerde buluşursa, daha karmaşık yapılar üretmekte daha istekli olacaktır.”

“Yengeçlerden daha büyük şeyler de yapabilir mi?” Doktor kaşlarını kaldırdı. “Çok daha büyük.”

Yavaşça tepeden aşağıya, sessiz sokağa indiler. Yumuşak bir meltem gecenin içinde esiyor, çatıda duran bir havapervanesini *tak-tak-tak* sesleriyle döndürüyordu. Bir hırdavatçının verandasındaki rüzgâr zili hafifçe, ciddi, rastgele notalar çalıyordu. Ters dönmüş bir üç tekerlekli bisikletin tekeri yavaşça dönüyor, mil yatağı bir Newton beşiğindeki alüminyum toplar gibi sesler çıkarıyordu.

“Bir düzen arıyoruz; sıvının bariz bir şekilde buluştuğu bir nokta, hissederek ilerledikleri bir merkez. Bir yıldız patlaması desenine benzemeli. Bir göle doğru akan düzinelerce ırmak gibi.”

“Bir merkez nokta?” Chan, Doktor’a baktı. “Beyin mi?”

Doktor başını salladı. “Aynen öyle Evelyn, üstelik beynini kesinlikle korumak isteyecektir.”

Bir tıp merkezinin yanından geçtiler. Dışarıya düzensiz bir şekilde bir yığın araba park edip sokağı tıkamışlardı. Kasaba halkının çoğu buraya ulaşmaya çalışmış gibi görünüyordu. Bazıları kapıya bile ulaşamadan ölmüştü.

“Tanrım,” diye fısıldadı Chan. “Korkunç olmalı. Tam anlamıyla...”

Bir anda donakaldı ve silahını kaldırıp ordu eğitiminden geldiği belli olan bir ateş etme duruşuna geçti.

“Ne oldu?”

“Hareket var. Şurada. Arabaların arasında.”

Doktor fenerinin ışığını Chan’m işaret ettiği yere çevirdi. Işık bir çiftçinin kamyonetiyle, bir Chevrolet’nin cilalanmış kaportasından yansıdı.

“Orada bir şeyler var,” diye tısladı Chan.

Işığın sert parlaklığı altında karanlık bir şeyin pürüzsüz, yuvarlağımsı yüzeyi kıpırdadı.

“Evet,” dedi Doktor. “Görüyorum.”

Tekrar bir hareket oldu, iri bir köpeğin boyundaki, örümceğimsi ayaklara sahip, dikenli bir kabukla sarılı siyah bir şekil Chevrole’nin tabanına atladı. Araba hafifçe canlının ağırlığı altında sallandı.

Chan tetiğe bastı ve tabanca tepti. Mermi yaratığın organik kalkanını aştı ve siyah madde sicimleri fışkırdı. Kapkara olan ve parlayan canlı çöküp titremeye başladı.

“Tam isabet. Aferin.”

Chan hızlıca nefes aldığı için maskesi buğulanıyordu. “Şans. Temel eğitimden beri tabanca kullanmadım.”

Araba yığının arasından bir başka canlı daha belirdi. Chan kolunu hemen kaldırıp ateş etti. Yaratığın yanındaki arabanın ön camı parçalandı. Chan tekrar ateş etti ve yumurta kabuğunun darbe sonucu çatlayışıyla, sıvının yakında duran bir Honda’nın yanma fışkırma sesini duydular. Yaratık gözden kayboldu.

Ama onun yerine dört tanesi daha geldi.

Chan ilkine ateş etti ve ıskaladı.

Daha fazlası belirdikçe Chan birkaç kere daha ateş etti. Sonrasında parmakları içgüdüsel olarak tetiği çektikçe tabanca işe yaramaz bir şekilde çıt sesi çıkarmaya başladı.

"Olamaz... mermim bitti."

Bir düzinesi daha oraya çıkmıştı şimdi. Hepsi de Rottweiler büyüklüğündeydi. Haşarata benzer ayaklar üzerinde alçak bir şekilde eğilmiş, kara, parlayan, gözsüz, böcegimsi belalardı. Yavaşça öne doğru ilerlediler.

Aradaki boşluk kapanırken Chan korkuyla inledi. Doktor onu kolundan tutup geriye çekti ve önüne çıktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Aklıma bir şey geldi," dedi Doktor hızlıca. Sürüye yavaşça yaklaştı ve kollarını iki yana açtı. Böcegimsi canlılar karşılık olarak tıslayıp tıkırtılar çıkardılar ve oldukları yerde durdular. "Evet. Tam beklediğim gibi. Kuşku aşamasında. Zeki bir yaşam biçimiyle iletişime geçmeyi bekliyor. Konuşmaya, sorusunu sormaya hazır." Doktor omzunun arkasından Chan'a baktı. "Ama bunun için sonsuza kadar beklemeyecek. Anlıyor musun? Onu hızlıca bulmalıyız."

Chan gergin bir biçimde başıyla onayladı.

Doktor fenerinin ışığını salladı. "Bu yapılar beyni korumak için buraya toplanmışlar. Çok yakında olmalı. Bak Evelyn. Bir şey görebiliyor musun?"

Chan de kendi fenerini etrafa tuttu ve yoldaki sıvıların oluşturduğu kesişen siyah çizgilerin daha kalın dallar halinde birleştikleri yere kadar yolda takip etti. Özellikle dallardan bir tanesi ana atardamar rolünü üstlenmiş gibi görünüyor, diğerlerini mum ışığına güveleri çeker gibi kendisine çağırıyordu. Sokakta ilerleyip bir itfaiyeci hortumu gibi kalın, derimsi bir dala dönüşüyordu. Organik çorba düzenli bir şekilde içine aktıkça nabız gibi atıyor ve titriyordu.

Chan'in fenerinin ışığı sıvıyı, elli metre ötedeki birçok tezgâhın kurulduğu küçük kasaba merkezine park etmiş bir dağıtım kamyonetinin yanından yukarıya doğru çıkarken takip etti. Spor şehre gelmeye karar verdiğinde, Fort Casey bir pazar gününe hazırlanıyor gibi görünüyordu.

Derimsi atardamar kamyonetin yanından kıvrılarak yukarı çıkıyor, sonra da açılan yükleme rampasından yukarı doğru yayılarak aracın içinde kayboluyordu.

"Bu biraz ümit verici," diye mırıldandı Doktor. Canlılardan uzaklaşarak Chan'e katıldı. "Kesinlikle tehditkâr bir hareket yapmaksızın şu araca doğru ilerleyelim bence."

Chan başını salladı. Yaratıklardan uzağa doğru geri çekildiler ve sokaktan yavaşça çıkarak araca ilerlediler.

Artık daha yakın oldukları için Doktor kamyonetin yanma boyanan logoyu okuyabiliyordu: *Bemarâ* ve *Oğulları - Kümes Hayvanlan.* Doktor gittikçe kalınlaşan akışkan maddenin oluşturduğu çizgilerin üzerinden temkinle geçti. Hepsi kamyonetin arkasına doğru yönelmişlerdi.

Bütün yollar Roma'ya çıkar.

Sonunda rampanın başına geldiler ve Chan fenerini yukarı kaldırdı. İçeride kablolarla dolu düzinelerce kafes vardı. Tüyler, kar yağmış gibi kamyonetin zeminini kaplamıştı. Kafeslerde kemikler, gagalar, pençeler görünüyordu. Bir zamanlar tavuk olan yüzlerce hayvandan geriye, kafeslerden nabız gibi atan ipler halinde inen ve kamyonetin duvarlarını saran siyah sıvı kalmıştı. Kalın filizler havayı koklayan kertenkeleler gibi duvarlardan sarkıp sallanıyorlardı.

Sıvı, Doktor'la Chan'in fenerinin ışığı altında lava lambası gibi ıslaklıkla parlayan bir kütleye dönüşüp kamyonetin uzak ucunda birikmişti. Sürekli kıpırdıyor, şişiyor, balonlar çıkarıyordu. Arada sırada bir insanın göğsünü ve bacaklarını, bir atın başı ve boynunu ya da bir köpeğin ağzı ve burnunu andıran daha büyük, daha sert şekiller ortaya çıkarıyordu.

“Ne yapıyor?” diye sordu Chan, zorlukla yutkunarak. “Sanırım şimdiye kadar edindiği DNA’lardan ne kadar çok yapı oluşturabileceğini test ediyor.”

Daha küçük ve daha basit canlılar zeminde hareket ediyordu. Kabuklu hayvan ve sıçanların var olması imkânsız çocuklarına benziyorlardı. Doktor’un fenerinin ışığında düzinelercesinin birbirinin üzerine çıktığı görülüyordu. Sert kabuklu bacaklar, pençeler, keskin omurgalar, kabuklar ve gri kürklerden oluşan kalabalık bir yığın halindeydiler. Doktor yaratıkların dönerlerse onlan boğabileceklerinden, keskin pençeleriyle derilerini dakikalar içinde parçalayacaklarından şüpheleniyordu. Hızlıca iletişime geçmeliydi. Yoksa Spor tehdit edildiğine karar verip bekçilerine saldırmalarını emredebilirdi.

“Merhaba?” dedi sevecen bir sesle.

Kamyonetin arkasındaki sıvı kütle Doktor’un sesine karşılık nabız gibi attı. Bir anlığına titredi ve filizlerden biri kalınlaşıp uzamaya başladı. Doktor’a doğru gelirken merkezi kütleden madde çekiyordu.

“Doktor,” diye fısıldadı Chan. “Dikkat et!”

“Sorun yok. O da ‘merhaba’ diyor sadece.” Doktor, Chan’a baktı. “Öyle ümit ediyorum en azından.”

Bu *şeyle nasıl iletişim kuracağım?*

Doktor aklının karanlık noktalarından, Galifreylilerin bu varlıkla yaşadıkları tecrübelerin çoktan unutulmuş ayrıntılarını hatırlamaya çalıştı. Aklına sadece bir şey geliyordu: Bir bilim insanı hastalığın kendine bulaşmasına, bu şeyin hücrelerinin kendi bedenine girmesine izin vermişti. Ve mikrobiyolojik bir seviyede bir bağlantı kurmuştu.

Doktor derin bir nefes alarak rampadan çıktı ve kamyonete girdi. “Seninle konuşmak için buradayım.”

Kaim filiz ona doğru kaydı, yükseldi ve Doktor’un yüzünün önünde saldırmaya hazır bir kobra gibi bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı.

“Evet, ben bir tehdit değilim,” dedi Doktor yumuşakça. “Konuşmak istiyorum.”

Hareketleri yavaşladı. Filizin ucu büyümeye başladı ve şişkin bir uç oluşturdu. Oradan, küçük kedi bıyığına benzeyen bir dokunaç belirmeye başladı. Aralarındaki havayı körlemesine aşarak Doktor’un yüzüne doğru büyüdü; bir kablo kadar uzun ve esnekti. Doktor geri çekilmemek için kendini tutuyordu. Spor’un onu enfekte ve asimile edemeyeceğini biliyordu. Kalıtımsal bağışıklığı bunu engelliyordu. Ancak bu yine de onu içine buyur etme fikrini daha hoş kılmıyordu.

İnce dokunaç Doktor’un burnuna hafifçe dokundu. Onu test ediyordu. Hafifçe, gıdıklayıcı bir dokunuş. Sonra Doktor’un yanaklarını, alnını, yüzünün kenarını ve kulaklarının kıvrımlarını keşfetmeye başladı.

Doktor geriye çekilme arzusunu bastırdı. Spor ‘inceleme’ aşamasının nasıl çalıştığını biliyordu. Doktor onun uzlaşmayı yönetmesine izin vermek zorundaydı.

Dokunaç tekrar Doktor’un yüzüne döndü ve burnunun kenarında durdu. Doktor küçük dikenler derisine daha sağlam tutunduğunda küçük bir sızı hissetti. Akabinde bir

şeyin sol burun deliğinin kenarını gıdıkladığım hissetti. Uzanıp burnunu kaşımak istedi. Tam anlamıyla mide bulandırıcı, taciz edici ve huzursuz bir şekilde gıdıklanıyordu.

Dokunacın içeriye girdiğini, serin, sıvı bir hissin yavaşça burun yolundan yukarı çıktığını hissetti. Sonra gözlerinin arasından arkaya doğru giden, görsel korteksini aşıp temporal loblarına giren ve kranyumünun derinliklerine inen tuhaf bir ürperti hissetti.

Beynimle bağlantı kurabileceği bir nokta arıyor.

Doktor’un burnundaki rahatsız edici serin hissiyat yok olmaya başlamıştı. Dokunaç ısısını onun bedenine uyduruyordu. Belki de bağlantıyı onun için daha rahat kılmaya çalışıyordu. Eğer öyleyse bu iç rahatlatıcı bir düşünceydi.

Sonra...

Sonra...

4

Doktor'un bedeni aniden sallanınca, "Ne oluyor?" diye bağırdı Chan. "Doktor, iyi misin?"

Chan omzundan geriye baktı. Böceğe benzeyen canlılar tehdit edici bir yakınlığa gelmeye başlamışlardı. Kavunların sönmüş artıkları ve mısır koçanlarının siyah bir çorbaya döndüğü yerden daha birçok canlı beliriyordu ve bir çiçekçinin asılı saksılarından yağ siyahı olan bulamaç akıyordu. Canlılar yavaşça Chan'a doğru hareket ediyorlardı.

"Doktor! Gittikçe yaklaşıyorlar!" diye bağırdı.

Karşılık yoktu.

"Hakikaten yaklaşıyorlar!"

Yine cevap yoktu. Fenerini tekrar kamyonetin arkasına yöneltti. Sadece Doktor'un başının arkasını görebiliyordu. Doktor transa girmiş gibi hiç kıpırdamadan duruyordu şimdi.

"Bu hiç iyi görünmüyor! Doktor?"

Fenerini canlılara çevirdiğinde, aralarından bir tanesi dikenli bir dokunaçla ona doğru atladı. Dokunaç Chan'in bacağına sıkıca sarıldı. Chan dokunacın sıkı tutuşunun gittikçe güçlendiğini, bileğini parçalamaya başladığını hissediyordu. Keskin dikenler biyohazard kıyafetini aşıp derisine girdiğinde acı verici bir ürperti hissetti.

"Hayır! Doktor! Kıyafetimi aştı!" diye inledi Chan. "Derime girdi! Bana da bulaştı!"

Doktor hiç kıpırdamadan duruyordu. Aklı çok, çok uzaktaydı. Görüşünü bir başka dünya doldurmuştu. Mavi bir hale içindeki ikiz güneşlerin olduğu mor bir gökyüzünü gördü. Sonra başka bir görüntü belirdi: Burası başka bir dünyaydı ve yoğun, büyük bulutlann olduğu sıkıntılı gökyüzüne doğru yüzlerce metre yükselen, reçineye benzer yamuk kuleler vardı. Karınca yuvalarını andıran bir şehirdi. Sonra yeşil gökyüzü, metan gazı ve uçan balona benzer canlıların olduğu başka bir dünya gördü.

Bunlar, Spor'un bu kısmının daha önce ziyaret ettiği, tükettiği ve yoluna devam ettiği dünyalann hatıralarıydı. Kim bilir kaç milyon yıl önce bu dünyalara gitmişti?

Derken... kafasında bir şey yankılandı. Tam olarak ses diye tanımlayabileceği bir şey değildi. Ancak bir yandan öyleydi de. Beyninin derinliklerinde, cinsiyetsiz ve yaşı olmayan bir ses duyuyordu. Akima giren bir bilinç fısıltısı. Bariz bir şekilde kendisinin olmayan bir düşünce.

iletişim mi kurmak istiyorsun?

İstiyorum.

Canlıyı mı temsil ediyorsun?

Ediyorum.

Bu dünyayı mı temsil ediyorsun?

Evet.

Doktor'un aklını hızla akan görüntüler doldurdu: Dünyalı türlerin bir slaytı gibiydi. Spor'un çoktan dokunduğu, içselleştirip kodunu çözdüğü türler. Nevada Çölü'ne ilk indiğinde kuru toprakta karşılaştığı binlerce mikrop. Yüzlerce böcek: bir karınca, uğur böceği, haleli bir yusufçuk. Sonra daha karmaşık yaşam formları: esmer bir sıçan, bir çıngıraklı yılan, bir çöl tilkisinin küçük türleri. Sonra daha büyükleri geliyordu: bir inek, bir köpek ve sonunda bir insan. Bunlar Spor'un besin zincirindeki yolculuğunun bir kaydıydı.

Sonra görüntüler durdu. Doktor'un görüşü geri döndü.

Bu dünyanın canlılarını temsil etmiyorsun. Başka bir dünyadansın.

Evet. *Senin gibi ben de çok yolculuk ettim.*

Direnen bir yapı koduna sahipsin.

Spor, Doktor'un kalıtımsal bağışıklığından bahsediyordu. Genetiğindeki birkaç çizgi, bu patojenin onu içselleştirip biçimsiz bir organik çorbaya dönüştürmesini engelliyordu.

Evet. Türün bir keresinde gezegenimi ziyaret etmişti. Soruyu sordunuz ve biz de tatmin edici bir şekilde cevap verdik. Varolmaya devam etmemize izin verdiniz. Kendinizi yok ettiğiniz toksini kullanarak bir* aşı *ürettik.

Doğru süreç. Zekâ belirtisi. Türün kabul edilebilir görüldü.

Bu gezegenin zeki canlıları soruna doğru cevabı vermeyi başaramayacak.

Öyleyse bu dünyadaki varlıkların kütlesi uygun bir kaynak haline gelir.

Ancak onlar zeki bir canlı türü.

Zekâ soruya doğru cevap vermekle tanımlanır.

Soruya doğru cevabı verebilecekler. Ancak henüz değil.

Konuyla alakasız.

Alakasız değil. Sadece kötü bir zamanlama.

Açıkla.

Buraya yaptığın yolculuk tamamen rastgeleydi. Neyle gel*din? Bir kaya mı? Bir buz parçası mı? Bu gezegene bu zamanda inmeni milyonlarca farklı değişken sağladı. Eğer bir şey farklı olsaydı, eğer kaya biraz daha büyük olsaydı, ya da biraz daha yavaş yolculuk etseydi, veya yakınlardaki başka bir kütlenin yerçekiminden biraz daha etkilemeydi, buraya birkaç yüzyıl daha sonra gelebilirdin. O zaman da bu canlılar doğru cevabı verebilirdi.*

Konuyla alakasız.

Sadece birkaç yıla daha ihtiyaçları var. O kadar. Birçok etkileyici şeyi başarabilecek bir tür olacak...

Soru bu dünyadan bir canlı kütlesine sorulmalı.

Doktor kaşlarını çattı. Spor felsefe yapılamayacak kadar basitti. Dünyadaki masaüstü bilgisayarların çoğundan daha karmaşık bir zekâya sahip değildi. Şifre soran bir sistemden biraz daha iyiydi sadece. Bir yargıya dayalı karar vermesini istemek anlamsızdı. Uzun zaman önce bir soru sorup cevabı dinlemek için tasarlanmış bir

‘beyindi’ sadece. O kadar. Doktor yaklaşımını değiştirmek zorunda kalacaktı.

Evelyn Chan bacağının uyuşmaya başladığını, baldırından yukarıya rahatsız edici bir serinliğin yükseldiğini, enfeksiyonun damardan damara yayıldığını hissedebiliyordu. Spor hücreleri, aceleyle toparlanan bağışıklık sistemini hızlıca ele geçiriyor, beyaz kan hücrelerini milyonlarla katlediyordu. Chan başının döndüğünü hissetti. Bacakları titredi ve bir anda diz çöktü. Yere düştü ve zorla nefes almaya başladı. Feneri elinden kaymıştı.

“Doktor! ” diye bağırdı sersemlemiş bir halde. “Doktor... Ölüyorum.”

Doktor, Evelyn’in sesini neredeyse hiç duymuyordu. Binlerce mil uzaklıktaki biri konuşuyormuş gibiydi. Yine do ne dediğini anlamıştı. Chan’e hastalık bulaşmıştı. Onun hayatını kurmak için sadece dakikaları, hatta saniyeleri vardı. Zarı atma zamanı gelmişti.

Bir hata yaptın.

Hatayı açıkla.

Yaratıldığın dünyaya geri *döndün. Seni milyonlarca yıl önce oluşturanların arasındasın. Yaratıcını yok etme tehlikesindesin.*

Özgün yaratıcının bağışıklığı olurdu.

Ancak aradan çok zaman geçti. Yaratıcının DNAsında doğal mutasyonlar oluştu ve *bağışıklıklarını bozdu. Evrildiler. Artık senin özgün tür olarak bildiğin yaratıcın gibi görünmüyorlar. Fakat onların neslinden geliyorlar. Ve onları yok edeceksin.*

Doktor, Spor’un akimın karıştığını hissediyordu; aynı anda konuşan fısıltılar belirmişti. İşlemesi için tasarlanmadığı bir kodu çalıştırmakta zorluk çeken bir bilgisayarın organik karşılığıydı bu.

Yaratıcının neslinden mi geliyorlar?

Spor onaylaması için soruyor gibiydi.

Evet! Bu tüı; onların neslinden geliyor. Senin yaratıcılarının ‘çocukları’*denilebilir.*

Soru yine de sorulmalı. Yaratıcının neslinden gelenler, özgün yaratıcının zekâsını göstermelidir. Onların neslinden gelenler cevabı bilmelidir.

Doktor dişlerini sıktı. Belki de basit, doğrudan bir yalan işe yarayabilirdi. Döndü ve dışarıya baktı. Evelyn Chan rampanın tam dibinde yatıyor ve ölüyordu. Onu kurtarmak için çok geç kalmış olabilirdi. Bir yalan. Elinde sadece basit bir yalan kalmıştı. Belki de bu şeyin zekâsı Doktor'un az önce verdiği yanlış bilgiyi sorgulamayacak kadar basitti; belki de basit bir yalanı anlayamayabilirdi.

Önceki bilgi doğru değildi.

Yanlış bilgiyi açıkla.

Ben başka bir dünyadan değilim.

Açıkla.

Yaratıcının neslinden gelenlerin elçisi olan canlıyım. Bir anti-patojenim. Karşıtınım, dönme ihtimaline karşı seninle *iletişim kurmak üzere tasarlandım. Senin gibi ben de onların ürettiği bir yapıyım. Geri dönme ihtimalini bekleyerek milyonlarca yıl yaşadım. Ve sana cevabı vermek üzere tasarlandım.*

Bir yapı, uzak bir taraf mısın?

Doktor, bunun Spor'un hemen şimdi önünde hareket eden yengeç benzeri canlıları tanımlamak için kullandığı terim olduğunu tahmin etti.

Evet, uzak bir tarafım.

Yaratıcının neslinden gelenler adına mı konuşuyorsun?

Evet, amacım bu. Onların adına soruya cevap vereceğim.

Doktor, Spor'un genetik olarak kodlanmış yapay zekâsının sınırlı kaynaklarını kullandığını hissedebiliyordu. Nefesini tuttu. Vereceği karara bağlı çok fazla şey vardı. Sadece Evelyn'in değil, Dünya'daki büyün canlıların hayatı tehlikedeydi.

Kabul edilebilir. Soru: 1:812 oranını açıkla.

Chan aklının dağıldığını hissedebiliyordu. Bilincini kaybediyor, bir koma uyuşukluğuna gömülüyordu. Görüşü gittikçe buğulanıyor, kenarları loşlaşıyordu.

İnsan ölürken böyle mi hissediyormuş? **Neredeyse huzurlu, sakin bir şeydi. İçten dışa doğru tüketilecekti ve bunun bir önemi varmış gibi gelmiyordu.**

Sonra bir şey oldu. Kafasında keskin bir acı hissetti; aniden beliren bir migren ağrısı gibiydi. Görüşü netleşmeye, odağı geri dönmeye başladı. Kaslarına giren krampı hissettiğinde öğürdü: Bedeninin bağışıklık sisteminin savaşmasının yarattığı acıydı bu. Olduğu yere oturmaya çalıştı; başı zonkluyor, midesi yanıyordu.

Ayak bileğini saran ve nabız gibi atan filiz, aniden şiddetli bir şekilde titredi. Derisi yırtıldı ve dışarıya kremamsı bir sıvı fışkırıp Chan'ın ayağına geldi.

Chan iğrenerek ölen filizi üzerinden tekmeleyerek atmaya çalıştı.

Damarsı yapının pürüzsüz derisi birçok yerden yırtıldı ve sıvı rampayla asfalta akmaya başladı. En yakındaki böceğe benzer canlı yere atladı ve nöbet geçiriyor gibi titremeye başladı. Diğerleri de hızlıca onu takip ettiler ve diken kaplı uzun bacakları teker teker titreyip kıvrıldı.

Chan adım sesleri duyunca döndü ve Doktor'un burnunun kenarındaki siyah bir lekeyi ceketinin yakasıyla silerek rampadan indiğini gördü.

"Ne... neler oluyor?" dedi zorla Chan. "O şeyle iletişime geçmeyi başardın mı?"

"Başardım tabii," diye karşılık verdi Doktor. "Şimdi de bir kibarlık yapıp kendini öldürüyor." Gülümsedi. "Çok nazik bir şey şu patojen. Epey anlayışlı."

Oran 1:812?

Doktor gülümsedi. Gallifrey'deki her çocuk bu temel sorunun cevabını bilirdi. Bu sınıfta sorulan sorulardandı; temel kreş seviyesi on

birinci boyut süper sicim teorisi.

Pekâlâ, diye karşılık verdi Doktor, Spor'a. *Cevap...*

"Soruyu anlamadım ki," dedi Chan. "Nasıl cevap bulurduk, onu hayal bile edemiyorum."

Chan yolda yürürken yüzünü buruşturdu. Doktor kolunu beline dolayarak ona destek olmuştu. Chan'm bileğindeki kemikler kırılmıştı.

"Bir kuantum fizikçisi değilsin sonuçta "

Doktor, Chan'ın omzunun ardından doğan güneşe baktı. Gözlerini ışığa karşı kıstı. Son dakikada, dümdüz çölün üzerinde belirmişti: Kendini pırıldayan ufuktan ayıran, kor halinde bir turuncu top. Joshua ağaçlarının gölgeleri, kumlu zeminde uzun çizgiler oluşturuyordu.

Yolun yarım kilometre ilerisinde bariyerler duruyordu. Doktor ve Chan, kamyonetleri ve beyaz biyohazard kıyafetleri içindeki askerleri görebiliyorlardı.

"Her neyse, elli yıl sonra bir kuantum fizikçisi bunu anlayacak Evelyn Chan. Ve önemli olan tek şey de bu."

Doktor elindeki numune kabını kaldırdı. "Bu arada, bir aşı yapmak için bunu analiz etmek isteyebilirsiniz. Ne olur ne olmaz. Dünya yakınlarında bir başka kaya, başka bir patojen taşıyor olabilir. Tecrübemize göre Sporlar yığın halinde gelirler."

Chan tekrar örneğe baktı. Yanm saat önce balonlar çıkan siyah bir bulamaçtı. Şimdiyse kurumuş bir meyve ya da uzun yıllar önce unutulmuş bir firavunun mumyalanıp buruşmuş kulağına benziyordu.

Spor ölmüştü.

"Niye bana cevabı söylemiyorsun ki? Biliyorum, basit ve aptal bir insan olarak ne anlama geldiğini büyük ihtimalle anlayamam ama en azından yakın zamanda bu şeylerden birisi gelirse verebilecek bir cevabımız olur."

Doktor dudaklarını birbirine bastırdı. "Ama Evelyn, bu bilimsel bilgiyi doğal zamanından önce öğrenmek yerine *hak etmeniz* lazım. Bu

Isaac Newton’a bir antimadde enerji hücresini verip oynamasını, onu parçalayıp neyin harekete geçirdiğini bulmasını söylemek gibi olurdu.” Doktor bu düşünceye güldü. “Bundan da iyi şamata çıkardı değil mi?[M]

Doktor, Chan’a bakmak için döndü. “Sana sadece şunu

söyleyebilirim. Yaşadığım yerde...” Bir an durdu ve dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşti. “Eskiden yaşadığım yerde desem daha doğru olur belki de. Bu cevap eski tanrıların varlığına dair son kanıt olarak düşünülürdü.” “Gerçekten mi?”

“Ve,” diye devam etti Doktor sırıtarak, “birçok kişi de bunun tanrı fikrini tam anlamıyla yalanladığını düşünüyordu.” Doktor güldü. “Şu eski evren o kadar garip ki. Hiçbir soruya net ve kesin bir cevap alamıyorsun.”

Bariyerlere iyice yaklaşmışlardı şimdi. Doktor detayları görebiliyordu. Yüzbaşı Platt onların yavaşça, sendeleyerek yaklaşmalannı yorgun yorgun izliyordu. Bütün askerler toplanmış ve bariyeri ellerinde silahlar, namluları yeri gösterecek şekilde sarmışlardı. Ama hazırdılar. Her ihtimale karşı. Gece birkaç kamyon daha gelmişti ve şafak göğünde birkaç helikopter vızıldıyor, arama ışınları çölde parlak çizgiler oyuyordu.

Evelyn Chan, Doktor onu patojenin ölü ve zararsız olduğuna ikna ettiğinde maskesini çıkarmıştı. Alnındaki teri sildi. “Peki buraya büyük bir uzay gemisiyle mi geldin?” diye sordu.

Doktor kaşlarını çatıp dudaklarını büzdü. “Sanırım bir uzay gemisi denilebilir. Ancak dışarıdan o kadar büyük görünmüyor.”

Chan yavaş yavaş aydınlanan gökyüzüne baktı. “Ve gerçekten oradan mısın? Güneş sistemimizin dışından?” Doktor başını salladı. “Birçok yer ve zamandanım.” “İnanılmaz şeyler görmüş olmalısın.”

Doktor yine başını salladı. “Oldukça fazla. Ancak en nihayetinde baktığında, hepsi bir avuç öğenin, sonsuz bir çeşitliliğe sahip ilginç yolların birleşiminden ibaretti.” Doktor düşünceli bir tavırla çenesini kaşıdı.

Chan'm gözleri hâlâ gökyüzündeydi. Şafak yıldızlan usulca teker teker boyuyor, gökyüzü gece yarısının morundan sabahın mavisine doğru soluyordu. "Oralarda neler olduğunu görmek isterdim."

Doktor ona bakmak için döndü. "Bir gün senin türün de görecek Evelyn." Doktor dalgınlıkla başım salladı. "Hatta sorunun cevabını bulduktan çok kısa bir süre sonra olacak bu. Daha büyük uzamsal boyutları anlamanızı sağlayacak. Bu sayede insanlık yıldız sistemleri arasındaki devasa mesafeleri aşabilecek. Böylece..." Doktor kendini durdurdu. "Al işte. Yine çenemi tutamadım, gördün mü?"

Bariyerlere yaklaştılar. Doktor bekleyen Binbaşı'ya selam verdi, sonra da örnek kabını dikenli tellerin üzerinden ona uzattı.

"Buyurun Binbaşı. Yüzbaşı Evelyn Chan. Kendisi darbe yedi ve morarıkları var ama hastalığa yakalanmadı. Kendisi epey güvenli. Ancak bileğine bakacak birine ihtiyacı var." Doktor, Chan bir askerin uzattığı elini tutarken onu yavaşça bıraktı. Sonra dönüp bariyerden uzağa, çöle doğru yürümeye başladı.

"Peki sen nereye gidiyorsun?" diye seslendi Binbaşı Platt. "Raporunu dinlememiz lazım! Orada tam olarak neler olduğunu öğrenmeliyiz."

Doktor, Chan'a elini salladı. "Durumu onlara sen anlatırsın artık."

"Gerçekten nereye gidiyorsun Doktor?" diye seslendi Chan da.

Doktor gözlerini, aydınlanan gökyüzünde hızlıca kaybolan yıldızlara doğru kaldırdı. Sadece Chan'm anlayabileceği bir hareketti bu.

Chan başını salladı. *Anlaşıldı.* "Peki... geri dönccck nü sin? Seni bir kere daha görebilecek miyim?"

Doktor sırıttı. "Belki gelecekte bir gün seni görmeye gelirim Yüzbaşı Evelyn Chan."

Dokuzuncu Doktor:

Babil Canavarı

CHARLIE HIGSON

1

Ali, Doktor'u ilk gördüğünde şehrin kıyısındaki küçük su parkında ailesiyle piknik yapıyordu. Doktor gözlerinde deli bir bakışla, bir şey arıyormuş gibi etrafa bakınarak çimlerin üzerinde yürüyordu. Normal bir insana benziyordu. İki kol, iki bacak. Her zamanki gibi. Kısa saç. Kepçe kulaklar ve büyük bir burun. Siyah deri botlar. Siyah deri ceket. İnsanlar böyleydi değil mi? Ölü hayvanların derilerini giymekten hoşlanıyorlardı. Bunu düşünmek bile her zaman Ali'yi biraz garip hissettirirdi.

Doktor sırıtıyor gibiydi. Ancak bu mutlu bir sırıtış değildi. Hafiften deliceydi.

Ayrıca acelesi varmış gibi görünüyordu.

Ali'nin ailesini görünce yanlarına geldi. Gözleri faltaşı gibi açıktı ve kocaman sırıtıyordu. Arkadaş canlısı ve kibar görünmeye çalışıyor ama bunu hiç beceremiyordu. Buralarda gördükleri normal turistlere ya da seyahate çıkmış bir iş adamına benzemiyordu ama bir çeşit gezgin olduğu kesindi. Ali gezginlerin etrafmdayken her zaman olduğu gibi kıskançlığın ekşi sızısını hissetti. Küçük ve sıkıcı hayatından kaçmak istiyordu. Bu adam nereliydi acaba? Ancak konuştuğunda yabancı bir aksam yoktu ve Ali bundan etkilenmişti.

"Hiçbir şey görmediniz değil mi?"

"Ne göreceğiz ki?" dedi Ali'nin babası. Ali, babasının bir anda ortaya çıkan adam yüzünden biraz gerildiğini anlayabiliyordu. Merhaba falan demeden, doğrudan sorusunu sormuştu. Kesinlikle acelesi vardı.

"Boşver. Görseydiniz bilirdiniz."

"Neyi bilirdik?"

"Boşver. Unut gitsin."

Ali'nin babası ayağa kalktı ve adamla ailesi arasında dikildi. Bir sorun çıkacağını düşündüğü belliydi.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm,” dedi adam. Ali’nin ailesine baktı ve küçük kız kardeşini görünce yüz ifadesi değişti. Endişeliydi şimdi. “Sadece...”

“Sadece ne?” Ali’nin babası, sesinin sert ve cesur çıkması için uğraşıyordu. Ne yazık ki ikisi de olmadı. Aslında oldukça ürkek bir adamdı, sineğe bile zarar veremezdi ama garip adam bunları bilmeyecekti tabii.

“Sadece... Belki...” Adam söylemek istediği şeyde zorlanıyordu. “Belki de pikniğinizi bitirip eve gitmelisiniz. Hızlıca, çok hızlıca. Mesela hemen.”

“Niye böyle bir şey yapmamız gerektiğini...”

“Baba, sorun değil,” dedi Ali. İnsanları anlamakta babasından çok daha iyiydi. Adama döndü. “Bir çeşit tehlikede miyiz?”

“Öyle diyebilirsin. Ya da ‘Hadi adamm dediğine uyalım ve eve gidelim’ de diyebilirsin.” Etrafına gergin gözlerle baktı; parkın kenarındaki ağaçları inceliyordu. Ali’nin ailesinden kimse kıpırdamayınca derin bir nefes alıp sabırsız ve hızlı bir şekilde konuşmaya devam etti.

“İlla bilmeniz gerekiyorsa, birinin ya da bir şeyin peşinden evrenin yarısını aştım.”

“Kim?”

“Bir adam, iki adam. Yani ikisi aynı adam ama aslında adam falan da değil. Büyük ihtimalle bu size hiç mantıklı gelmiyor. Bakın, gitmem gerek. Pikniğinizi mahvettiğim için üzgünüm, sahiden güzel görünüyor ama... pikniğinizden daha fazlası da mahvolabilir.” Konuşurken bir taraftan da yerden eşyaları toplayıp Ali’nin annesinin sepetine yemekleri geri koyuyordu.

Ali’nin ailesi hâlâ hareket etmeyince, “Sadece uzaklaşın buradan!” diye bağırdı adam. “Çok uzağa gidin!”

Sonra yaptığı şeyi bıraktı, başını bir şey duymuş gibi kaldırdı. “Of, Castor ve Pollux,” diye mırıldandı ve haşlanmış yumurtaların olduğu

tabağı elinden düşürdü. “İyi değil. Bu hiç iyi değil.”

Sonra da çimende koşarak çekip gitti.

“Ee, şey...” dedi Ali’nin babası. “Bu da neyin nesiydi?” Ali’nin annesi de söylenerek etrafı toplamaya başladı. “Bence dediğini yapmalıyız,” dedi Ali.

“Niye?” dedi babası. “Adam bariz deliydi.”

Tam o sırada bütün gökyüzünü saran büyük bir bağırış duyuldu.

“Mesela bu yüzden,” dedi Ali ve az önce adamın yaptığı gibi eşyaları toplamaya başladı.

Sonra neredeyse bir çığlığa benzeyen bir bağırış daha yükseldi ve Ali ağaçların üstünde aklının almadığı bir şey gördü. Bir adam, şehirdeki en yüksek binadan bile uzun boylu bir adam vardı ve yanında biri daha duruyordu. “Aynı *adam,”* demişti yabancı ve Ali şimdi onun ne demek istediğini anlıyordu, ikisi fiziksel olarak ayrıydı ancak aynı canlının parçasıydılar: Tıpatıp birbirlerine benziyorlardı ve yüzlerinde aynı boş ifadeyle beraber hareket ediyorlardı.

Ali, aklı bütün bunlara bir anlam vermeye çalışırken, devasa soğuk bir pençenin kıskacındaymış gibi, hareket edemeyecek kadar korkmuş bir vaziyette donakalmıştı. Böyle bir canlının ne düşündüğünü asla anlayamayacağına dair boğucu bir düşünceye kapıldı; tek bildiği, bu şeyin onu ve ailesini hiç umursamayacağıydı.

Sonra bütün bunları gerçekten görüp görmediğini merak etti.

Birbirine bağlı iki siluet orada değilmiş gibi soluktu. Sadece bulut, duman ve uçuşan yapraklardan oluşmuşlardı sanki. Sonra elinde ışıldayan bir şey tutan yabancı belirdi. Devlerden biri onu yukarı kaldırırken adam bağırıyordu. Derken devler de bağırmaya başladı, bir ışık patlaması oldu ve her şey dönmeye başladı. Böylece iki dev yerine bir kasırga, hortum, dans eden büyük bir toz şeytanı belirdi ve yabancı dönerek gökyüzüne yükseldi. Sonra son bir büyük bağırış duyuldu ve hepsi ortadan kayboldu.

Bütün bunlar Ali’nin kalbi üç kere atmadan gerçekleşmişti. Önce yaratığı görmüş, zihninin yabancı tabiatıyla ilgili bir şeyler

hissedip *inceliğini* fark etmiş, sonra yabancı yukan kaldırılmış, hortum çıkmış ve her şey bitmişti.

Sonra göğsüne bir yumruk yemiş gibi hissetti, nefesi kesildi, kulaklarından baskı çekildi ve bir anda midesi bulandı. İnleyerek gözlerini yumdu. Başı zonkluyordu ve ağzında rezil, metalik bir tat vardı. Küçük kardeşinin ağladığını duyabiliyordu.

Ve sonra babasını duydu.

“Yüce Tanrılar adına... Yüce Tanrılar. Bu da neydi böyle?”

Ali bir şeyin ona değdiğini hissetti. Gözlerini açtı. Yağmur yağmaya başlamıştı. Ancak bu yağmur değildi. Gökyüzünden küçük gümüş damlaları düşüyordu. Zemine değdikleri gibi dağılıyorlardı. Biri hariç hepsi. Büyük bir parça öylece duruyordu. Ali bu parçayı aldı. Göründüğünden daha ağır ve soğuktu. Genç kız, annesi ve babası görmeden bunu çantasına koydu.

“İçeri girmeliyiz,” dedi Ali. “Adamın dediği gibi, adamm dediği gibi uzaklaşmalıyız...”

***Doktor.* Adamın adı buydu ancak genç kız bunu henüz bilmiyordu.**

Aynı zamanda onun bir *insan* olmadığından da henüz haberi yoktu.

2

Ali, tuhaf adama ne olduğunu, kurtulup kurtulmadığını, onu bir daha görüp göremeyeceğini merak ediyordu. Fakat sadece birkaç gün sonra, hareket halindeki şu büyük LMRVN gezegeni gökyüzünün yarısını dans ederek geçmişken adam Ali’nin hayatına geri döndü.

Ali uzun ve yorucu bir günün ardından okuldan eve dönerken gölün yanında, çamurlu derinliğe göz atmak için durmuştu. Hava kararmaya başlamıştı ve aylar suyun üzerinde gümüş rengi yakamozlar yansıtıyordu. İnanılmaz güzel görünüyordu. Ali suya bir taş attı ve tatil zamanının gelip suyun ısınmasını ve yüzmek için güvenli olmasını diledi. Şöyle doğru düzgün yüzmek istiyordu. Sadece sudayken hayatta olduğunu hissediyordu.

Sonra suda adamın yansımasını gördü; attığı taşın oluşturduğu dalgalarla görüntü bozuluyordu ama kesinlikle oydu. *Doktor.* İçinde

mutluluğun yeşerdiğini hissetti. Doktor’a bir şey olmamıştı.

“Geri istiyorum,” dedi.

“Neyi?” dedi Ali, geriye bile dönmeden.

MNe olduğunu biliyorsun.”

“Bende olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” dedi Ali. Kürenin çantasındaki ağırlığını hissedebiliyordu.

“Biliyor musun,” dedi Doktor, “seni ilk gördüğümde kendi kendime ‘işte özel birisi’ dedim.”

Ali o zaman döndü. Adamı gördüğünde Ali de aynı şeyi düşünmüştü. O sırada uzun otların arasında, ağaçlann altında yarı saklı olan büyük kutuyu gördü. Maviydi, tahtadan yapılmış gibi görünüyordu ve üzerinde yabancı dilde yazılar vardı. Başı yine dönmeye başladı.

“Şu aradığın şey,” dedi Ali, “neyin nesi? Niye sana geri vereyim?”

“O kadarını söyleyemem. Sadece bir gezegenin, önemsiz ve küçük de olsa epey hoşuma giden bir gezegenin kaderinin senin ellerinde olduğunu söyleyebilirim. Üstelik o şey sana ait değil. Bir kavgada kaybettim onu.”

“Gördüm,” dedi Ali. “Ama bana kavga değil de katliammış gibi geldi. Kazanıyor gibi görünmüyordun.”

“Bir planım vardı... İşe yaradı sayılır.”

“Peki bu plan aradığın şeyi mi içeriyor? Bilgin olsun, ne olduğunu söylemezsen onu sana vermeyeceğim.”

“O zaman zorla almak zorunda kalırım değil mi?” dedi Doktor, Ali’ye dik dik bakarak.

Ali güldü. “Kimi kandırdığını sanıyorsun?”

Doktor omuzlarını silkti ve neredeyse hırlamaya benzeyen deli sırıtışıyla Ali’ye baktı.

“Erkekler hakkında çok şey bilmiyor olabilirim ama,” dedi Ali, “senin şiddet seven tiplerden olmadığını görebiliyorum.”

Doktor'un sırıtışı silindi ve yerine asık bir surat geldi. "Haklısın. Öyle biri değilim. Bu arada ben Doktor'um." "Ben de Ali."

"Tanıştığımıza memnun oldum Ali."

"Sen bir hilebazsın Doktor, savaşçı değil."

"Yine haklısın. Ve içimden bir ses seni kandıramayacağımı söylüyor."

"Evet, kandıramazsın."

"O zaman berabereyiz."

"Takas yapalım," dedi Ali ve Doktor bir taşın üzerine oturup ayakkabılarıyla çoraplarını çıkardı.

"Peki."

"Benim elimde... Ne diyelim? Şu oturduğun kaya kadar ağır olan küçük gümüş top var."

"Adına orb diyebiliriz."

"Peki. Orb benim elimde," dedi Ali. "Teklifin ne?"

"Ne istiyorsun?"

"Bilgi."

"Devam et. İstediğin soruyu cevaplarım." Doktor şimdi pantolonunun paçalarını kıvırıyordu. Göle girmeyi düşündüğü belliydi, ancak sadece dizlerine kadar ilerlemesi güvenli olurdu.

"O şey neydi?" diye sordu Ali. "Şu devasa şey... Devasa şeyler."

Doktor bir süre düşündü. "O adam. Yani şey... bir Yıldızadam'dı," dedi sonunda. "Yıldız yiyici. Zaman ve mekânda yolculuk edebiliyor, yıldızlardan aldığı enerjiyle yaşıyor. Aslında kendisi de kelimenin her anlamıyla bir yıldız sayılır."

Doktor ayağa kalktı ve ayağını göle değdirdi. Soğukluğu sebebiyle abartılı bir şekilde iç çekti.

"Ve orb bir çeşit silah," dedi Ali.

"Yani..." Doktor'un merakı uyanmıştı. "Neden böyle düşündün?"

“Çünkü onu tutuyordun. Gökyüzünde bir ışık patlaması gördüm. Yoksa niye bu kadar çok geri isteyesin ki? Ya da ne olduğunu niye benden saklayasm değil mi? Bence onun sende de olmaması gerekiyor. Sana da ait değil. Bence onu çaldın.”

Doktor dizlerine kadar suya girmişti ve pantolonun kıç tarafı suyun altındaydı. Umursuyor gibi görünmüyordu. Başını bir yana eğmiş, Ali’ye bakıyordu. “Akıllı bir kızsın değil mi Ali?” dedi.

“Öyle diyorlar.”

“Peki orb nerede?” Doktor’un sesinde sert bir tını vardı. Oyun zamanı sona ermişti.

Ali kararan gökyüzüne baktı ve aylann geri çekilmesini, teker teker hepsinin küçülüp sönükleşmesini izlerken orada olanları, sonsuz uzayın uzak noktalarını düşündü. Sonra ağaçların arasındaki mavi tahta kutuya baktı ve akimda bir şeyler yerine oturdu.

“Bu bir uzay gemisi, değil mi?” dedi.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Bir gezgin değil misin?”

“Öyle de denebilir.”

“Yolculuk etmek için birilerini öldürebilirdim,” dedi Ali. “Bu gezegene her yerden gezginler uğruyor.”

“Burası bir ara galaksi,” dedi Doktor gölden çıkarak. “Başka birçok yere gitmek için bir zıplama noktası.”

“Kesinlikle öyle. Yıldızadam o yüzden buraya geldi değil mi?” dedi Ali. “Başka bir yere doğru gidiyordu ve sen onu buraya kadar takip ettin. Galaksinin yarısını geçtiğini söylemiştin. O yüzden buraya bir şekilde gelmiş olmalısın. Bence Virgo aracıyla da gelmemişsindir. O yavaş, korunaksız uzay otobüsünü bir şeyi kovalamakta kullanacağını sanmıyorum. O yüzden bence kendi gemin var.”

“Tam bir Sherlock Holmes’sün, değil mi?”

“Sherlock ne?”

“Boşver,” dedi Doktor ve Ali’ye yaklaştı. “Sana bahsettiğim şu gezegendekilerden biri sadece. Şimdi hava atmayı bıraktıvsan orbu bana ver, ben de hayatından çıkayım."

“Her zaman acelen var değil mi?” dedi Ali geri çekilerek. “Şimdi de gitmek için acelen olduğuna göre geminden çok uzakta olamazsın. Hem bu kutu daha önce burada değildi ve senin gibi onun da buralardan olmadığını anlayabiliyorum. Bu mantığa göre bunun senin gemin olması lazım. Uzayda yolculuk edecek kadar büyük görünmüyor ama sanırım bir yanılsama söz konusu. Göründüğünden büyüktür herhalde. Belki de zaman ve mekânın hafiften dışında duruyordur. Bu da içinin dışından büyük olmasını sağlar...” Ali bir anda hayranlıkla donakaldı.

“Tanrım,” dedi. “Bu bir TARD1S. Senin bir TARDIS’in var.” “Gerçekten ne hakkında konuştuğunu hiç bilmiyorum.” “Evet, biliyorsun.” Ali kutuya doğru yürüdü. “Bunlan okulda, fen dersinde öğrendik. Tabii sadece *teoride* var olabileceklerini biliyorduk. Gerçek olduklanna hiç inanmamıştım. Olmalannı istemiştim. Hem de çok. Ama hiç inanmamıştım. Şimdiye kadar... *Amma*havalı.”

“Belki de,” dedi Doktor, kollarını göğsünde birleştirip TARDIS’e yaslanarak, “sadece büyük, mavi bir kutudur.” “Sen de bir Zaman Lordu olmalısın,” dedi Ali. “Yani görünüşün epey uygun. Bir insan gibi görünüyorsun ama değilsin, ayrıca ukalasın ve kendini bir şey sanıyorsun. “Bilmediğin bir şey var mı Ali?”

“Yok denilebilir. Zaman Lordları’nı da okulda öğrenmiştik. Tarih dersinde. Antik tarih. Zaman Lordları’nm hepsinin uzun zaman önce öldüğünü okumuştuk. Ama işte karşımdasın.”

“Ali. Lütfen.” Doktor dizleri üzerine çöktü ve ellerini birbirine bastırdı. “Zamanımız azalıyor.”

“Beni de yanında götür,” dedi Ali.

“Bunu yapamam.” Doktor başını iki yana salladı.

“Beni de yanında götürürsen orbu veririm.”

“Hayır, hayır, hayır. Gideceğim yer çok tehlikeli.”

“Hadi ama Doktor. En sevdiğin gezegeni kurtaracaksın. Bir türün tamamının hayatını kurtaracaksın. Onlann yanında bir hayatın ne anlamı var ki?”

“Ali, benden bunu isteyemezsin.”

“Ayrıca yardıma ihtiyacın olabilir.”

Doktor uzun bir süre Ali’ye baktı, sonra abuk Zaman Lordu’nun yüzünde Ali’nin o zamana dek gördüğü en vahşi, çılgın ve garip sırıtış belirdi.

“Seni başımdan atamıyorum değil mi?” dedi.

3

“Bu gezegenin adı Dünya. İnsanlar buradan gelme. Çok eskiden tabii.”

“Duymuştum.”

“Hiç şaşırmadım A-Yıldızı Hanım.”

Doktor TARDIS’in kontrolleriyle meşguldü. Yüzü konsolun ortasından yükselen ve geminin kalp atışları gibi ritmik olarak yükselip alçalan parlak yeşil sütunun ışığıyla aydınlanmıştı. Ali başka bir dünyaya açılan bir kapıdan geçmenin akıl almaz tecrübesini tattıktan sonra buraya böyle hızlı alışmasına şaşırmıştı. Her şey tuhaf bir şekilde normal geliyordu şimdi. Gerçeği söylemek gerekirse, ekipmanlardan bazıları alışkın olduğundan daha ilkel ve eski modaydı. Her şeyin neye yaradığını anlamamıştı ama bütün bunlar uzun zaman önce yok olmuş bir medeniyetin kalıntıları gibiydi.

Doktor harekete geçerken deli gibi etrafta koşturup manivelaları çevirmiş, ayarlarla oynamış, düğmelere basmıştı. Şimdi her şey yolunda olduğu için Karkinos’a nasıl geldiğini Ali’ye anlatacak kadar sakinleşmişti.

“Dünya’daydım ve o eski döküntüyü yine kurtarmaya çalışıyordum,” diye sözüne devam etti. “Sonra şu şey vardı,şu yaratık. Adına ne dersen de. Sanırım genelde kendisine Nestene Bilinci deniyor. Bir kabadayı daha işte, Yıldızadam gibi bir başka yarı tanrı... Gezegenden beslenip posasını çıkarmak istiyordu. Hiç hoş değil. Ben de

onu bulmaya ve haddini bildirmeye uğraşıyordum. Bir kız da bu konuda bana yardımcı oluyordu; senin yaşında biri. Pek çok açıdan sana benziyordu.”

“Adı neydi?” diye sordu Ali merakla.

“Rose. Rose Tyler,” dedi Doktor.

“Bir insan kız?”

“Evet. O zaman gezegende sadece o tür vardı. Evrenin o köşesinde uzay yolculuğu henüz gelişmemişti, o yüzden gezegende sadece yerli yaratıklar vardı ve aralarında sadece insanlar biraz bilinç taşıyordu. Onlar, bir de firavunfareleri.”

“Rose Tyler’ı anlat.” Ali, Doktor’un bir ekrana baktıktan sonra memnuniyetle geriye çekilişini izledi. Doktor ona döndü ve ardına kadar açık gözlerle baktı.

“Rose mu? Komikti, çetincevizdi, akıllıydı ve bilgiliydi. Beni ve erkek arkadaşı Mickey’yi kurtardı. Bütün gezegeni kurtardı hatta.”

“Ah, âşık olmuşsun sen,” dedi Ali, hafiften alayla. “Hayır,” dedi Doktor. Artık gülümsemiyordu. “Sakın bu hataya düşme Ali. Sıkı bir yol arkadaşı olduğunu söylemek yeterli. Ve ben sıkı yol arkadaşlarını severim.”

“Senin için çok zor olmalı,” dedi Ali. “O kadar uzun süredir yaşamak.”

“Ah, hayatım boyunca pek çok yol arkadaşım oldu,” dedi Doktor. “Susan, Barbara ve lan, Prens Egon, Jamie, Polly, Ella McBrien, Sarah-Jane Smith, Leela... Gelir ve kaçınılmaz olarak giderler. Ancak onlar olmadan...”

“Sadece geriye kalan son yalnız Zaman Lordu’sun.”

“Bu genç kızların nesi var böyle?” dedi Doktor. “Hep bir şeylere burnunuzu sokuyorsunuz. Rose’la tanıştığımda henüz yeni rejenerasyon geçirmiştim. Rejenerasyonun ne olduğunu biliyorsundur herhalde. Büyük ihtimalle bu konuda bir diploman bile vardır. O yüzden kendimi yumuşak kabuklu yengeçler gibi hissediyordum biraz. Benzetmeyi mazur görürsen, yeni kabuğumun sertleşmesini

bekliyordum denebilir. Alışma sürecindeydim. Düşündüm ki, yeni beden, yeni başlangıç, yeni bir yol arkadaşı.”

“Peki ne oldu? Ona sordun mu?”

“Evet, sordum aslında. O da beni reddetti. Sanırım biraz fazla üstüne gittim, kozumu erkenden oynadım. Dediğim gibi rejenerasyona alışıyordum, tam dengemi bulamamıştım. O da bana öylece baktı. Komik bir yüzü var, büyük bir ağzı, büyük gözleri... büyük bir kalbi.”

“Cidden âşıksın.”

Doktor, Ali’yi görmezden geldi ve konuşmaya devam etti. “İşte bu yüzden gelemedi. Çünkü geride bırakacağı şeylere, ona sunacaklarımdan daha çok değer veriyordu. Ailesi, erkek arkadaşı, *hayatı.* Buna karşı çıkamazdım. Her şeyi bir kenara bırakıp macera peşinde mükemmel bir yabancıyla kaçmasını bekleyemezdim.”

“Benim kalbimin büyük olmadığını mı söylüyorsun?” diye ağzından kaçırdı Ali.

“Hayır. Kesinlikle hayır.”

“Umursamadığımı düşünüyorsun, değil mi?” Ali öfkelenmemeye çalışıyordu. Bunu belli edeceğinden emindi çünkü. Çirkin bir şekilde kızarırdı.

Doktor ise gözleri ardına kadar açık, masum ve biraz da önemsemez gibi bakıyordu.

“Öyle bir şey mi dedim? Dediğimi hatırlamıyorum. Yola çıkmadan önce de açıkladığım gibi, seni yola çıktığımız anın bir saniye sonrasında Karkinos’a geri götürebilirim. Kimse bilmez. Rose’a bunu söyleyecek zamanım olmadı.” “Ama seninle gelmemi gerçekten istemediğini biliyorum.” Ali titremeye başladığını hissediyordu.

“Buradasın değil mi? Bırak söylenmeyi. Şimdi bir yere tutun, iniş için hazırlanmalıyım.”

Yüzündeki komik sırıtış Ali’yi biraz sakinleştirmişti.

“Ama Dünya’yı zaten kurtardıysan,” dedi Ali bir demirliğe tutunarak, “neden oraya geri dönmen gerekiyor ki?” “Durum şöyle Ali.” Doktor volta atmaya başlamıştı. “Rose’a veda ettim. Buraya

geldim, gemiyi harekete geçirdim ve bir de baktım ki ışıklar parlıyor, alarmlar feryat ediyordu. Ziller çalıyor, titriyor, bipliyor, uğulduyor, ötüyordu ve bunun akşam yemeğimin mikrodalgada hazır olduğu anlamına gelmediğini biliyordum. Ne dediğimi bilmiyorsun ama önemli değil. Asıl önemli olan TARDIS'in zamanın dokusundaki bütün sorunları hissedecek şekilde eşsizce ayarlanmış olması ve Rose'un zamanındaki Londra'da Nestene Bilinci'nin varlığına dair beni uyardığı gibi, gezegende buna benzer başka bir şeyin hu kez bin sene öncesinde yaşandığını bildirmesiydi."

"Yıldızadam mı?"

"Evet, genç hanıma koca bir alkış alalım! Kendileri çok tehlikeli canlılardır. Yıldızlar çöküp kara delik, beyaz cüce, kırmızı cüce, solucan deliği ya da galaksilerarası ormanın bu tarafında ne diyorsanız ona dönüştüklerinde doğarlar. Yıldızlar çöktüğünde uzayın ve zamanın biçimini değiştirirler. Ve bazen ilkel bilince sahip bir kozmik canlı olan Yıldızadamlardan biri doğar. Dikkatli olmazsan, kendi zamanlarından kaçabilir ve bütün varoluşun içinde dolaşarak her şeyi silip tarihi ve bilimin yasalarını yeniden yazabilirler. İstersen onlara tanrı diyebilirsin. Eskiden evreni kontrol etmek ve bu canlılar bulunmamaları gereken yerlerde belirdiğinde onları tutuklamak hep Zaman Lordları'nm görevlerinden biriydi. Of, şu tanrılar yok mu, feci şeylerdir, kendilerinden başkasını düşünmezler. Rekabet sevmezler. O yüzden ben de bu Yıldızadamla yüzleşmeye çalıştım."

"Neden iki kişiymiş gibi görünüyorlardı?" diye sordu Ali, ağaçların üzerinde kule gibi dikilen iki hayaletimsi devi hatırlayarak.

"Evet, ikiz gibi ve orada değillermiş gibi görünüyordu," dedi Doktor. "Çünkü varlığını aynı anda birçok farklı boyutta sürdürüyor. Şimdi, bu orb..." Doktor kontrol konsolunda durduğu küçük beşikten gümüş topu kaldırdı. "Yıldızadamlara çok benzer bir şekilde yaratıldı. İçinde çökmüş bir yıldızın enerjisi var. Bütün Tagkhanastria'nm Yüce Holgoroth'u adında, çok akıllı ama gıcık biri tarafından yapıldı. O da şu kahrolası Yıldızadamlardan pek farklı değildi! Orbla sadece bir uzay imparatorluğu kurmak için ilgileniyordu. O yüzden ben de iki pterodaktili bir taşla vurayım dedim. Crab Nebula'dan bir elçiymişim gibi Holgoroth'u ziyaret ettim ve orbu neredeyse gözünün önünde

çaldım. Uslu durursan bu harika öyküyü de bir gün anlatırım. Sonra da Yıldızadam'ın peşine düştüm ve Dünya'ya ulaşmadan önce ona yetiştim. Bu süre içinde neredeyse beni öldürüyordu."

"Gördüm."

"Ama benim elimde daha üstün ateş gücü vardı!" Doktor orbu havaya attı. Top bir an havada durur gibi oldu, sonra tekrar Doktor'un açık avcuna düştü. "Ve ona evrenin kaç bucak olduğunu gösterdim! Eh, aslında sadece yirmi sekizinci boyuta kadar yolladım. Orada bir süre güvende olur. Çok hasar oluşturamaz - zaman ve mekân orada hep biraz karışık olmuştur zaten. Belki bir şeyleri düzene bile sokabilir. Kim bilir?"

"Onu başka bir boyuta yolladıysan niye Dünya'ya geri dönüyorsun?" Ali her şeye yetişip tüm bunları anlamaya çalışıyor ama zorlanıyordu.

"Görünüşe göre uzay ikizleriyle, senin gezegendeki kapışmamızın yarattığı dalgalar yayılıyor." Doktor parmaklarını oynatarak bunu canlandırdı. "Hep aynı şey. Bir sorunu halının altına atarsın, diğer taraftan başkası çıkar. Sebep ve sonuç, öngörülemeyen sonuçlar, kelebeğin kanatlan."

"Ne?" Ali artık konunun ucunu tamamen kaçırmıştı. "Özetlersek," dedi Doktor, "şimdi bir tane daha Yıldızadam var, hem de daha kötüsü ve güçlüsü. Kendisi Dünya'ya gidiyor ve onu durdurmalıyım. Hatta büyük ihtimalle oraya ulaşmıştır bile."

"İkizlere yaptığını yapıp oraya gitmeden yakalayamaz mısın?" diye sordu Ali.

"Hayır, sorun da orada zaten. Ben ve bu yeni Yıldızadam aynı zaman akımındayız. Orbu kullanmanın bir yan etkisi. Öngörülemeyen sonuçlar. Görünüşe göre bu sihirli orb, Yıldızadam'ın iddia ettiği kadar özel değilmiş. Küçük harfli yazılan okumalıydım. 'Bu *ürün tanıtıldığı şekilde çalışmayabilir V*Bu Yıldızadamı defedene kadar ikimizin üzerinde bir zaman etiketi var. Birbirimize bağlıyız." Doktor tekrar konsola geçmişti; ekranlan ve ölçümleri inceliyordu. Elleri kontroller üzerinde o kadar hızlı dolaşıyordu ki takip etmek mümkün değildi.

“Yani şimdi Dünya’ya iniyoruz,” diye bağırdı. “İsa’nın doğumundan iki bin yıl öncesine...”

“Kimin?”

“O da Sherlock Holmes gibi biriydi. Her şeyin cevabını bilirdi. Gizemleri çözmekte ustaydı. Bazı insanlar zamanı ölçmek için onu kullanıyor.”

“Peki Dünya’da neredeyiz?”

“Babil denen sevimli, küçük bir yer - yazları çok sıcaktır ama.”

“Doktor?” dedi Ali. “Son bir şey daha.”

“Çabuk ol."

“Bu yeni Yıldızadam neye benziyor olacak?”

“İyi bir soru.”

“Yani ikizler gibi mi görünecek?”

“Büyük ihtimalle hayır. Hangi gezegenleri tükettiğine bağlı. Her şeye benzeyebilir - kertenkele, balık, keçi, deniz kestanesi, masa lambası veya devasa bir amorf kabarcık. Kesin olan tek bir şey var: Muhtemelen pek hoş görünmeyecek.”

4

O sırada Marduk’un Yüce Rahibi Zabaia incecik bacaklan titreyerek dizleri üstüne çökmüş, yüzünü tapmağın soğuk taş zeminine bastırmıştı. Nereden geldiği belli olmayan bir rüzgâr kumlarla taşları havaya kaldırıyor, giysisinin içine atıyordu ve kulaklarında korkunç bir ejderha kükrüyordu. Yukarı bakmaya cesareti yoktu ama yeni bir varlığı sezebiliyordu. Boşluğun biçimi değişmişti. Bir şey ortaya çıkmıştı. Belki de tannlan, Marduk’un kendisi gelmişti.

Bir gözünü açacak kadar cesaretini topladı ve zeminin ötesindeki bekçilerin ne yaptığına baktı. Kendisi gibi, bu varlığın karşısında onların da diz çöktüğüne memnun oldu. Kimse ona korkak olduğu için gülemezdi şimdi.

Birinin, “Ejderha’nın yumurtası,” diye fısıldadığını duydu.

“Çatlayacak!” dedi başka bir boğuk ses ve üçüncü bir ses Marduk’a hepsini koruması için dua etti.

“Merhaba.”

Zabaia yavaşça başını kaldırdı. Karşısında tuhaf siyah kıyafetler içinde bir adam duruyordu. Arkasında da -hangi aptal bunu bir yumurta sanmıştı?- geniş, mavi bir sandık vardı. Adam Zabaia’ya kendi yüzünde olduğuna emin olduğu bir şaşkınlıkla bakıyordu.

“Her şey yolunda mı?” dedi adam. “Önümde diz çökmenize hiç gerek yok. Elimi sıksanız da yeterdi.”

Kraliyet Askerleri’nin Yüzbaşısı Gurgurum, kralı Hammurabi’nin yanında duruyor ve kralın odasının balkonundan dünyaya bakıyordu. Buradan, sarayın duvarlarının üzerinden bütün Babil’i görebiliyorlardı. Ancak Hammurabi halinden memnun değildi. Sakalını çekiyor ve sakalına örülmüş kıymetli yüzükler ve boncuklarla oynuyordu.

“Babil tozlu bir çöl kasabası olduğundan beri ailem buraya hükmetti. Burayı dünyadaki en büyük şehre dönüştürdüler,” diyordu Kral.

Gurgurum yüce Hammurabi’ye hizmet ettiği için gururluydu. Tapmakları büyüten, şehir duvarlarını yükselten ve çamurlu Fırat Nehri’nin sokakları basmasını engelleyen barajları o güçlendirmişti. Babil’i Hammurabi güvenli kılmıştı. Ve güvenli olan bir şehir zenginleşip güçlenirdi. Her gün hepsi birbirinden daha büyük evler inşa ediliyordu ve Gurgurum aşağıda insanların işleriyle ilgilenip pazarda pazarlık yaptıklarını, kalabalık sokaklardan ve sayısız köprüden aceleyle geçtiklerini görebiliyordu.

Şehir duvarlarının dışında, Fırat ve Tigris’in arasındaki selle sulanmış, meyve ağaçları ve hurma ağaçlarıyla dolu yeşil topraklarda ve un tarlalarında köleler Hammurabi’nin imparatorluğunu doyuran besinleri yetiştirmek için çalışıyordu. Bereketli toprağın ötesinde de tepeleri ve şehirdeki binalarla aynı kızıl sarı renge sahip pişmiş yeryüzüyle çöl uzanıyordu.

“Dünyanın gördüğü en yüce hükümdarsınız,” dedi Gurgurum. “Dünyadaki en yüce imparatorluğu kurdunuz.

Birkaç kısa yıl içerisinde Eshnunna, Elam, Larsa ve Mari krallıklarını mağlup ettiniz. İnsanları ayaklarınızın altında ezdiniz ve köleniz yaptınız; genç adamlarını katlettiniz. Babil'e zafer getirdiniz."

"Ama bunu hissetmiyor musun Gurgurum?" dedi Hammurabi, yumruklarını balkonun taş korkuluğuna vurarak. "Neyi hissetmiyor muyum kralım?"

"Dünyamızın üzerine bir gölge düştü sanki. Her şeyin parçalanacağından endişeleniyorum. Düşmanlarımız her şeyi elimizden alacak."

"Hazırlıklıyız," dedi Gurgurum. "Ordunuz hazır. Savaş arabalarınız saldırmaya cesaret edecek kadar aptal olan düşman kabileleri korkutmak için geziyor."

"Ama rahipler yüce tanrımız Elli İsimli Marduk'un şehri terk edebileceğine dair beni uyarıyorlar," dedi Hammurabi. "Ona kurban veriyoruz, heykelinin ağzını kanla yıkıyoruz ama tanrılar insanların küçük endişelerini umursamazlar. Şehirlerimiz ayaklarının altındaki tozdur."

"Rahipleri dinlememelisiniz," dedi Gurgurum keskin bir sesle. "Korkmuş yaşlı kadınlar gibi hepsi. Sizin gücünüz ordunuzda. Kılıçla hükmetmelisiniz."

Yine de Gurgurum, Hammurabi'nin söylediklerinde bir gerçeklik payı olduğunu biliyordu. Yeryüzünde sarsıntılar hissedilmeye başlamıştı ve tapınaklardan birinin duvarı çöküp bir rahiple üç hizmetçisini öldürmüştü.

"Rahipleri dinlemeliyim," dedi Hammurabi. "Tanrıların ne düşündüğünü sadece onlar söyleyebilir. Babil'in gizemli güçler tarafından saldırıya uğradığından, düşmanlarımın bana karşı plan kurduğundan, beni yenmek için casuslar ve büyücüler göndereceklerinden korkmaktan uyuyamıyorum."

"O zaman öldürün düşmanlarınızı. Babil'deki Babilli olmayan herkesi öldürün," dedi Gurgurum. "Fırat Nehri kanlarıyla kırmızı aksın. Tigris'i cesetleriyle boğun. Adaleti hak etmiyor hiçbiri. Gücünüze ve askerlerinizin silahlarının keskin kenarlarına güvenin."

“Ya düşmanlarımız tanrıların ta kendisiyse?” dedi Hammurabi. “O zaman ne olur?”

“O zaman dua ederiz lordum,” dedi Gurgurum ve acı acı güldü.

Açık kapının kenarında saklanan Ali, TARDIS’ten dışarı çıkıp yabancı bir gezegeni ilk defa görmek için istekliydi. Ancak Doktor’un sözüne uyacaktı. İndiklerinde Doktor’un son sözü onun saklanması ve kendisi her şeyin güvenli olduğunu anlayana kadar TARDIS’e göz kulak olmasıydı.

“Belaya bulaşmanı istemiyorum.”

“Kendi başımın çaresine bakabilirim,” diye çıkışmıştı Ali. “Bundan eminim,” demişti Doktor. “Ancak burada kimse sıkıntı yaşamasın, bilinmedik bilinmeyenler ve beklemediğim sürprizler olmasın istiyorum.”

“Bekliyorsan sürpriz olmaz ki.”

“En sevdiğim sürprizler bunlardır Ali, sürprizli olmayanlar. Dikkatli olmalıyız, tamam mı? Sadece Yıldızadam’ı etkisiz hale getirmem ve hızlıca oradan çıkmam lazım.” Peki bu Yıldızadam’ı etkisiz hale getirmek sayılır mıydı? Ali bundan pek emin değildi. Gerçi Doktor TARDIS’in kapısını açtığında hayal kırıklığına uğradığını gösteren küçük bir ses çıkarmıştı; hesaplamalarında bir yanlışlık yapmış da, karşısına çıkan şeyi bulmayı beklemiyormuş gibi.

Ali kapının ötesinden gelen sesini duyabiliyordu. “Sorumlu biriyle konuşmalıyım. Çok acil.”

“Sen kimsin? Tanrılardan bir elçi misin?”

“Eee... Öyle de denebilir. Tamam, tanrıların elçisi olduğumu kabul edelim.”

Ali neler olduğunu görmek istiyordu. Sürtünen ayaklan, aceleyle yapılan konuşmaları işitti. Derken Doktor panikle bağırdı. “Hayır! Oraya girmeyin!”

Bir adam girişte belirdi. Ali’nin daha önce gördüğü herkesten daha kısaydı ve parlayan, bronz bir başlık takmıştı. Göğsü çıplaktı ve elinde bir mızrakla kalkan taşıyordu. Ali’yi gördüğünde şaşkınlıkla inledi ve

o henüz bir şey yapamadan Ali içgüdüsel olarak antenlerinden birini harekete geçirdi. Anten havada hızla adamm boynuna uçtu. Adamm bedeni sarsıldı ve kapıdan geriye ölü olarak düşüverdi.

Doktor ona TARDIS'i korumasını söylemişti değil mi?

Başka kimsenin içeri girmek için acele etmeyeceğini düşünüyordu ama yine de kapının yanında bekledi.

Şimdi dışarıdan bağırışlar ve bir karmaşa duyuluyordu. Keşke olanları daha iyi bir açıdan görebilseydi. Sonra Doktor'un boğuk ve gergin sesini duydu. "Kıpırdama Ali!" diye bağırıyordu. "Kapıyı kapat ve beni bekle! Bana bir şey olmayacak!"

Ali uzandı ve kapıyı iterek kapattı. Sesler iyi gelmiyordu. Doktor'un başının dertte olduğundan emindi. Keşke...

Bir dakika, niye olmasmdı ki? Doktor ona kontrollere dokunamayacağını söylememişti. Burada bir şeyler olacağından emindi. Doktor'a ne olduğunu görmesini sağlayacak bir araç. TARDİS gibi antik bir kalıntı olan teknolojide bile bir çeşit tarayıcı olmalıydı. Kesin...

Ali hızla konsola gitti, ana giriş ekranını buldu, öne eğildi ve parmakları kontroller üzerinde gezinmeye başladı. Tıpkı Karkinos'tayken, okulda ve evde öğrenmek için saatler harcadığı gibi. Teknolojiyle arası iyiydi ve bu gemi saçma derecede *ıetro* olsa da, Ali'nin ihtiyacı olan şeyi nerede bulacağına dair iyi bir fikri vardı.

İşte.

Hızlı birkaç ayarla dışarıyı net bir şekilde görebilir hale geldi. Birkaç değişiklik daha yaptıktan sonra ses de açıldı. Neyse ki TARDIS'in tercüme devresinin telepatik alanı Ali'nin her söyleneni anlamasını sağlıyordu.

Maalesef duydukları pek de iyi değildi.

Ayrıntılı süslemeleri olan bir kıyafet giyen ve elinde bir çeşit asa tutan bir adam, etrafı mızraklı adamlarla sarılmış Doktor'a bağırıyordu.

“Yalancı! Tanrıların elçisi falan değilsin, benim gibi bir insansın. Bir casussun ve Hammurabi’nin yasalarına göre casuslara ne yapılacağı bellidir!”

5

Gurgurum kraliyet odasından aşağıdaki İnfaz Yeri’ni izliyordu. Askerler meydanın kızıl toprağı üzerinde düzenli sıralara dizilirken bir uğultu oluşmuştu. Diğer askerler çevredeki duvarlarda bulunan siperlerde yerlerini almışlardı. Şehir duvarlarının ötesindeki topraklarda da Hammurabi’nin ordusu bekliyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Gurgurum hemen altındaki saray kapılarından Kral’m dışarı çıkışını izledi. Kral’m etrafı köleler, danışmanlar ve rahiplerle sarılmıştı. Kraliyet bekçileri yanında yürüyordu. Ancak Gurgurum orada değildi. Doğuda bir şimşek çaktı ve Gurgurum titredi. Tepelerin üzerinde fırtına bulutları birikiyor, çölden kumu çekiyor ve öğlen gökyüzünü karartıyorlardı. Günün sıcaklığı tamamen yok olmuştu.

O da aşağıda kralıyla beraber olmak istemişti. Onun yanında olmalıydı ama burada kalması ve kraliyet ailesini koruması emredilmişti.

Gurgurum, Kral’m tahtına oturmasını ve Mahkum Kapısı açılıp silahlanmış askerlerden oluşan bir birlikle beraber üç şehir yargıcı casusu dışarı çıkarırken beklemesini izledi. Gurgurum burada kendini işe yaramaz hissediyordu ve bu his öfkesiyle nefretini besliyordu. Bu adam bir yabancıydı, serseriydi, damarlarında saf Babil kanı yoktu ve bir mahkemeyi hak etmiyordu.

Gurgurum kılıcının kabzasını sıkıca tuttu. Balkondan atlayıp meydanda koşarak bıçağını mahkumun karnına saplamayı diliyordu.

Ali gerginken ve düşünürken hep yaptığı gibi parmaklarıyla dişleri üzerinde ritim tutarak bir ileri, bir geri gidiyordu. Doktor’un götürülüşünü, Yıldızadam ve içinde bulundukları tehlikeyi bağırarak anlatışını çaresizce izlemişti. Ona dışarıda ne yapacaklarını düşünmeye dayanamıyordu bile. Zaman, Ali’nin ayakları Doktor’un gemisinin zemininde ses çıkardıkça azalıyordu. Doktor ona hareket etmemesini

söylemişti ama bir şey yapmazsa onu öldüreceklerdi. Ve Doktor'u öldürürlerse Yıldızadamı yenmek için hiçbir umut kalmazdı.

Daha da kötüsü Doktor orbu konsoldaki beşikte bırakmıştı, yani Babilliler onu bir mucize eseri öldürmezlerse, Yıldızadam saldırdığında onu yenmesi için Doktor'un elinde hiçbir şey olmayacaktı.

İşte o anda o sesi duydu.

Ekrana baktı. Birçok asker TARDIS'in etrafını sarmıştı ve aralarından biri kapıya mızrakla vuruyordu. Ali bir zarar verebileceklerini sanmıyordu ama öfkelenmişti. Her ne kadar öfkesini kontrol etmeye çalışsa da ekrana dik dik bakarken kızgınlığı gittikçe büyüyordu.

Çat.

"Beni sinirlendiriyorsunuz," diye tısladı. "Ve sinirlendiğimde beni sevmeyeceğinize emin olabilirsiniz."

Çat.

Küçük salak, aptal mızrağını hâlâ kapıya vuruyordu.

Çat.

Ali'nin bütün bedeni ısınmıştı. Öfkesi içinde fiziksel bir şeydi ve serbest kalmak için uğraşıyordu. Savaşın sisi Ali'nin içini sardıkça ekrandaki görüntü flulaşıyordu.

Çat.

Askerlerden biri gülüp TARDIS'le ilgili kötü bir şey söyleyince Ali kendini kaybetti.

Buna daha fazla katlanmayacaktı.

Burada daha fazla kısılı kalmayacaktı.

Böyle durup Doktor'un ölmesine izin vermeyecekti.

O yüzden dinledi, darbelerin zamanını ölçtü, adamların ritimlerini inceledi, yavaşça kapıya yaklaştı. Sayarak bekledi, sonra asker tam vuracakken kapıyı açtı. Adam dengesini kaybetti ve bir anda önüne çıkan boşluğa doğru sendeledi. Ali hazırdı; onu göğsünden tekmeledi.

Adam geriye uçtu ve şaşırmış arkadaşlarından ikisini devirdi ama Ali artık dışarıdaydı ve hızla hareket ediyordu. Askerler bunu beklemiyorlardı; tereddüt içinde bu yeni tehdidi anlamlandırmaya çalışıyorlardı. İkisi kaçıp çığlık atarak tapmak kapısına doğru koşarken, Ali iki tane antenini fırlattı ve iki adam da sersemleyerek yere yıkıldı. Uyanmalarına daha çok vakit vardı.

Geriye üç asker kalmıştı, tabii bir de sırtlan üzerinde korku ve panikle bağırarak geriye çekilen üçlü.

Düşünecek zaman yoktu. Ali buradan çıkıp Doktoru bulmalıydı. Ve kimsenin kimseyi uyarmasına izin vermemeliydi. Antenleri etkili, iyi çalışan silahlardı ama ikisini de saldırıda kullanmıştı ve tekrar büyüyüp hazır olmalarını beklemek uzun zaman alacaktı.

Ali bütün bu bilgileri akimdan geçirirken askerlerden biri mızrağını fırlattı. Mızrak hiçbir zarar vermeden Ali'nin kalkanında çatladı. Ancak Ali artık iyice öfkelenmişti. Bundan sonra iyi davranıp bu aptal adamları sersemletmeye ça lışmayacaktı. Ölümcül silahlar kullanacaktı.

Ali öne atıldı...

Mızrağı atan asker çığlık attı.

Ve öldü.

6

Hammurabi mahkuma merakla baktı. Bir casus değil doktor olduğunu iddia ediyordu ama tapmağın ortasında tuhaf, mavi bir sandıkla nasıl ortaya çıktığım açıklayamıyordu. Hammurabi sihirden korkardı ve bu adamın bir sihirbaz olduğuna hiç şüphe yoktu. Hem sihirbaz, hem de casustu. Bütün meyveyi mahvedebilecek bir solucandı. Rahipleri onu böyle bir casusla ilgili uyarmamış mıydı? Hammurabi korkuyordu. Şehrini kurtarıp halkını korumalıydı. O yüzden zehrini daha fazla saçmadan önce sihirbazdan kurtulmalıydı.

Hammurabi aceleyle, ırmağın yakınındaki hanlardan birinde öğle yemeği yiyen üç yargıç çağırtmış ve cezanın ne olacağına dair emirlerini vermişti. Bu sayede sihirbazın ölümü Marduk'a bir adak olarak da kabul edilebilirdi.

Büyük Yargıç kararı vermek için elini kaldırdı. “Casusun kalbini koparın,” diye bağırdı.

“Hangisini?” dedi sihirbaz, beyaz tenli yüzünde deli bir sırıtışla.

“Sessiz olacaksın,” diye bağırdı Büyük Yargıç.

“Hayır, *olmayacağım* aslında,” dedi sihirbaz. “YıU'c ve

bilge Hammurabi’ıın adil bir kral olduğunu düşünürdüm. Yazdığı yasalarla gurur duyan bir kral. Suçlanan bir adamın kendini savunmasına izin veren ve adil bir mahkeme olmadan onu suçlu bulmayan bir kral.”

“Fikrimi değiştirmem için söyleyebileceğin hiçbir şey yok," dedi Hammurabi, sihirbazın onun aklını karıştırmak için kurnaz sözler ve sihir kullanmasından korkarak. Dinlemeyecekti. Dinlememeliydi. “Yasalar belli. Ve casuslarla sihirbazların cezası kalplerinin vücutlarından koparılmasıdır.” “Söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?” diye bağırdı sihirbaz. “Ya çok büyük bir tehlikede olduğunuzu söylersem? Bu güzel şehrin, krallığınızın, imparatorluğunuzun, *bütün dünyanızın*., yanmdayken ordunuzu oyuncak askerler gibi bırakacak inanılmaz güçler tarafından saldırıya uğramak üzere olduğunu ve işleri bittiğinde Babil’den geriye kül ve kordan başka bir şey kalmayacağını söylersem?”

“Rahiplerim çoktan beni uyardılar,” dedi Hammurabi, umursamaz bir tavırla elini sallayarak.

“Gerçekten mi?” Sihirbaz kaşlarını kaldı. “Göründüklerinden akıllıymışlar.”

“Beni uyardıkları tehdit sensin, orası aşikâr.”

“Bir dakika, beni bir dinleyin..

“Bu kadarı yeter,” dedi Yargıç. “Ceza verilmeli!”

“Hayır. Sen beni dinleyeceksin!” Sihirbaz ilk defa endişeli görünüyordu. Dört asker onu tutup idam taşına doğru sürüklerken karşı çıkmaya çalıştı.

“Yıldızadam geliyor!” diye bağırdı. “Büyük Canavar! Ve onu sadece ben durdurabilirim!”

Gurgurum kraliyet balkonundaki bakış açısından infaz taşma zorla götürülen adamın karşı çıktığını görebiliyordu. Adamın söylediklerini duymuş ve içini bir sıkıntı sarmıştı.

Gurgurum savaşta tam anlamıyla korkusuz bir adamdı, ancak şimdi belirsizliğin ürpertisini hissediyordu.

***Destanlardaki büyük canavar geliyor...* Mahkum böyle demişti. Canavar hangi görünümde olacaktı? Nereden gelecekti? Kendilerini ona karşı nasıl koruyabilirlerdi?**

Tarihte eski tanrıların hikâyeleri yazılıydı. Gökyüzündeki bütün yıldız takımları tanrıydı. Babilli zodyak çocuklara yıldızların isimlerini öğretiyor, aileleri de onları yaramazlık yapmamaları için çocuklarını korkutmak adına kullanıyorlardı. Tanrıların dünyada yürümesinin üzerinden yüzlerce yıl geçmişti. Canavar gökyüzünden ucubemsi bir boğa, akrep ya da büyük bir aslan biçiminde mi inecekti? Yoksa yeni ve korkunç bir yaratık mı olacaktı?

Gurgurum kendine güldü. Gölgelerden korkan küçük bir çocuk gibi davranıyordu. Gelen canavar falan yoktu.

Bir ses duydu ve hızlıca döndü. Duyulan herhangi bir tehlikeyi sezecek şekilde harekete geçmişti. Kral'm odasının karanlığına baktı.

Kalbi göğsünde hızla atıyordu.

Gelmişti.

Büyük Canavar.

Onları yakalamıştı.

Ve Gurgurum'un daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu.

Gördüğü herkesten en az bir baş daha uzun boyluydu ve görünüşünde böceğimsi ve ırmaktaki yengeçleri, ıstakozlan hatırlatan bir şey vardı. Altı bacaklıydı. Ön bacakları kol gibi yukarı kalkmıştı; bir tanesinin ucunda iri, topuzlu bir pençe vardı. Başında boncuğa benzeyen dört tane göz vardı ama en kötüsü yüzünün ortasında duran, küçük keskin diş sıralarıyla ve havada sallanan duyargalarla dolu bir boşluktan ibaret ağzıydı.

Gurgurum, Marduk’a dua etti ve kılıcını kemerindeki kınından çekerek öne atıldı.

Bu canavarı yenmesine imkân yoktu ama denerken ölebilirdi.

Gurgurum safkan bir Babilli’ydi.

7

“Babil’e canavarı yok etmeye geldim,” diye bağırdı Doktor. Rahip Zabaia ölümcül keskinlikteki bıçağı başının üzerine kaldırmış, bir büyü mırıldanıyordu. “Canavar burada, biliyorum.”

Derken bir çığlık yükseldi. Zabaia duraksadı ve meydandaki insanlar yukarıdaki balkondan kollan sallanarak düşen bir askere bakarken Doktor’u tutan iki asker onu bıraktılar. Doktor, Hammurabi’nin, “Gurgurum!” diye bağırdığını duydu. Kral, zavallı adam yere düşerken başını çevirdi ve sustu.

Yukarıda, sarayın balkonundan bir şey çıkıyordu. Her neyse, adamı da o aşağı atmış olmalıydı. Önce balkonun korkuluğuna ulaştı ve ince, uzun bacakları üzerinde ayağa kalktı. Meydandaki insanlara bakıyormuş gibiydi ve devasa pençesini açıp kapatıyordu.

“Büyük Canavar!” diye bağırdı Zabaia. “Kral Hammurabi, askerlerinizi yollayıp onu öldürtmelisiniz.”

“Bu Yıldızadam değil,” dedi Doktor. “Çok küçük.” “Büyük Canavar bu,” diye tekrar etti Zabaia. Sesi korkuyla tizleşmişti.

“Hayır, değil,” dedi Doktor. “Bu benim bir arkadaşım.”

“Arkadaş mı?”

“Adı AH. Kendisi Karkinosludur ama bunu bilmene gerek yok.”

“Canavarların arkadaşısın,” diye çığlık attı Zabaia. “Onları aramıza sen getirdin. İhanetin ortaya çıktı.” Zabaia titreyen parmağını iki askere doğru uzattı. “Onu hemen taşa getirin! Bu adamı hemen öldürmeliyiz!”

Ancak kimse kımıldamadı. Askerlerin hiçbiri Zabaia’ya veya balkondaki canlıya, hatta Doktor’a bile bakmıyordu. Hepsi yukarı,

meydanın karşı tarafındaki duvarın üzerinden gökyüzünü dolduran karanlığa bakıyorlardı. Karanlığın içinde devasa bir şey beliriyordu.

Zabaia bıçağını bıraktı ve kendini yere atıp yüzünü toprağa gömdü.

“İşte bu,” dedi Doktor, askerler onu serbest bırakırken, “bir Yıldızadam. Beni dinlemeliydin Hammurabi. Şu büyük canavarınız sonunda geldi.”

Ali balkondaki yerinde yeni Yıldızadam’ı herkesten daha iyi görüyordu. Şehir duvarlarının hemen dışındaki arazide maddeleşmesini amansız bir dikkatle izledi. Dev ikizler kadar uzundu ama Doktor’un onu uyardığı gibi daha tuhaf ve daha korkutucuydu.

Arka ayakları yoktu, sadece çürümüş bir balığın iri ve şişkin kuyruğuna sahipti. Kendini iki büyük, kertenkelevari kolla çekiyordu. Başından et parçaları sarkıyordu ve üst tarafından da boynuz gibi iki yumru çıkıyordu. İkizlerde de olan ölü, ifadesiz gözlere ve bakanı hem orada hem de orada değilmiş gibi hissettiren belirsiz görünüme sahipti. En tuhaf şey de omuzlarından fışkıran sular yüzünden gümüş renginde kanatlan varmış gibi görünmesiydi.

Ali orbu Doktor’a götürmeliydi. Kürenin ağırlığını taşıma kesesinde hissedebiliyordu. Canavar’ı durdurmanın tek yolu buydu.

Arkasından bağırışlar yükseldi. Askerler Kralın odasına gelen koridordaydılar. Oradan, dışarıda neler yaşandığına dair hiçbir fikirleri olmamalıydı. Ali onlan görmezden gelmesi gerektiğini hissediyordu ama zihninin mantıklı tarafı savaş galeyanına yenik düşüyordu.

İçeri geçti ve sırtına doğru eğilmiş antenlerini hazırladı. İçlerinin zehirle doluşunun tanıdık ürpertisini hissedebiliyordu. Kırmızı sis aklına çökerken pençesini açtı.

Askerler tahta kapıdan içeri girdiler ve donakaldılar. Ali’ye korkuyla ve inanmaz gözlerle bakıyorlardı. Tıpkı Ali’nin Yıldızadam’a baktığı gibi...

Aralarından ikisi mızraklarını fırlatacak cesareti sergileyebildi ama Ali’nin kabuğunu aşmak için bu kadan yeterli değildi. Ali’nin antenleri aynı anda fırladılar ve bir adamı bileğinden yakaladılar. Adam taş

zemine sertçe düştüğünde Ali kapıdan dışarıya doğru geri çekilen diğerlerinin peşine düştü. Ali'den daha hızlı olmalarına imkân yoktu. Altı bacağı, onların iki bacağından daha hızlıydı ve Ali bir anda askerlerin üzerlerine çöküp savaş pençesini bedenlerine geçirdi.

"Bu keçi-balık karışımı çirkin bir şey gerçekten," dedi Doktor, siperlere çıkan merdivene doğru meydan boyunca koşarak.

"Bekle!" Hammurabi'ydi bu, yüzü şaşkınlıktan solmuştu. Doktor'a doğru aceleyle koştu ve onu omuzlarından yakaladı. "Canavarı yenebileceğini söyledin. Nasıl? Nasıl yapabiliriz? Askerlerim hazır ama..."

"Ordunun hiç şansı yok," dedi Doktor karamsarlıkla.

"En azından böyle bir şeye karşı... Bu bir Yıldızadam. Kendisi kahvaltı niyetine koskoca gezegenleri yiyor."

"O zaman nasıl?"

Doktor duraksadı. Nasıl yenebileceğini biliyordu. TARDIS'e dönmeli ve orbu almalıydı ama bunun için yeterli zaman yoktu. Her geçen saniyede Yıldızadam yerden güç topluyor olacaktı. Tam anlamıyla maddeleştiğinde orb bile onu durduramazdı.

"Çok geç..." dedi Doktor ve güldü. Hiç de geç değildi. Süvariler geliyordu. Eski dost Ali. Öfkeyle, büyük, kırmızı bir karafatma gibi Hammurabi'nin sarayının duvarlarından aşağı iniyordu. Orb da savaş pençesinin içindeydi.

"Aferin kızım!"

Ali tam gerektiği gibi davranıyordu. Türünün en tehlikelileri dişilerdi. Grubun güvenliği tehdit edildiğinde, dişiler savaşa girer ve bütün düşmanları tam anlamıyla yok edilmeden durmazlardı.

8

Hammurabi'nin ordusu şehrin yüksek duvarlarının dışındaki boşlukta dizilmişti: Sıra sıra mızrakçı, okçu, sapancı ve savaş arabaları. Gergin, burnundan soluyan hayvanlan sakinleştirmeye çalışan deve sürücüleri. Askerler Yıldızadam sağma ve soluna su

fışkırtarak yaklaştıkça adamlanna yerlerinde durmalan için bağınyorlardı.

“Geçecek var! Kenara çekilin!” Ali’nin sırtına tutunup, boş elinde gümüş orbu taşıyarak hızla ilerleyen Doktor’a yer açmak için askerler kenara çekildi.

Çoğu için bu kadan yetmişti ve silahlannı bırakıp bu deliliğe katlanabilmek için kendilerini dua etmeye vermişlerdi.

“Daha hızlı Ali, daha hızlı,” diye bağırdı Doktor ve Ali hızlandı. “Hiç zamanımız kalmadı!”

Önlerinde, devasa canavar başını eğdi ve ağzını ardına kadar açıp kararmış diş yığınlarını göstererek ordunun ön iki sırasını yakaladı. Çiğneyerek başını kaldırdığında ağzından birkaç adam dışarıya taştı ve yere düştü.

Canavarın arkasındaki Ali, siyah gökyüzünde iki şekil daha gördü.

İkizlerdi.

“Doktor?”

“Onları görmezden gel. Keçi-balık boyut duvarını yırtmış olmalı. Diğer Yıldızadamlar onu takip ediyorlar. Kısa bir zaman sonra bu kaosun ortasında maddeleşecekler ama yukarıya, ağzına doğru çıkabilirsem.

Ali keçi-balığın solucanımsı belini gördü. Yerde ileriye doğru sürünüyor, yoluna çıkan ağaçları ve adamları eziyordu. Ali de dikkatli olmazsa az sonra ezilebilirdi.

Hammurabi’nin ordusu canavardan uzaklaşmaya çalışırken Ali kaçışan birliklerin arasından zorla ilerliyordu.

“Hazır mısın?” diye bağırdı.

“Hayır. Ama ne yapacaksan yap gitsin!”

Ali bacaklarını gerdi ve gürleyerek Karkinoslulara özgü bir savaş sıçraması yaptı. Havada uçarak Yıldızadam’ın kuyruğunun yukarısına indi ve deriye güçlü pençeli kollarıyla tutundu. Canavarın bedeni

inanılmaz yoğunlukta bir sıcaklığa sahipti ama Ali'yi kabuğu koruyordu; tırmanmaya başladı.

"İşte bu!" diye cesaret verici bir şekilde bağırdı Doktor. "Hadi kızım!"

Ali artık Yıldızadam'm sırtmdaydı ve fışkıran sulardan kaçınmaya çalışıyordu. Yıldızadam'm pullu derisinde kocaman yaralar vardı ve hepsinden devasa kurtçuklara benzeyen bir şeylerin kafaları çıkıyordu. Ali tırmandıkça onların arasından bir koyundaki kene gibi geçti ve sağ omza ulaştı. Ancak Yıldızadam da üzerinde bir şey olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. Keçi başını çevirdi ve soğuk, ölü gözleri Doktor ve Ali'yi buldu. Dişlerini ortaya çıkarak ağzını açtı. İslak, sarı dilinden tükürükler sarkıyordu...

"İzin verirsen Boogaloo dansı yapacağım!" diye bağırdı Doktor ve kolunu kaldırıp orbu canavarın siyah ağzından boğazına doğru fırlattı.

'

Ali büyük bir sıcaklık dalgasının ona çarptığını hissetti. Gökyüzü yoğun bir beyaz ışık patlamasıyla yarılmış gibiydi. Ali kendini gümüş kar tanelerinden oluşan bir bulutun içinden düşerken buldu.

9

Doktor sırtüstü yatıyor, bir palmiye ağacına bakıyordu. Her şey huzurluydu. Kuşların öttüğünü duyabiliyordu. Sonsuza kadar böyle kalabilir ve kendini gökyüzünün derin, güzel mavisinde kaybedebilirmiş gibi hissediyordu.

"Doktor?"

Yine şansı yoktu. Her zaman yapacak bir şey, ilgilenilecek biri, çözülecek bir sorun, kurtarılması gereken bir dünya vardı. Doktor başını kaldırdığında patateslerle dolu bir çuval kadar ağır olduğunu hissetti. Başı omuzlarından düşüp tepeden aşağıya doğru yuvarlanacak gibiydi. Görüşü bulanıktı ve başı dönüyordu ama ona doğru eğilen Hammurabi, Zabaia ve üç yargıca yeniden odaklanmayı başardı.

"Senden şüphelendiğim için özür dilerim," dedi Hammurabi. "Haklıydın Doktor."

“Genelde öyleyimdir,” dedi Doktor ve gözlerini kapattı. “Gidin şimdi, biraz kestireceğim.”

“Seni tarihimize yazmalıyız,” dedi Zabaia. “Adın nedir?” Doktor içini çekti ve dizleri üzerinde doğrularak gözlerini kapatıp açtı. Vücudundaki bütün kemikler kırılmış gibi hissediyordu ama uzuvlarını ve ayak parmaklarını oynatabiliyordu. Yine de ölüme çok yaklaşmıştı. Hem de çok.

“Marduk’un elli ismini araştırın,” dedi Zabaia’ya. “Büyük ihtimalle aralarında benim ismimi de bulursunuz.” “Marduk mu?”

Doktor, Zabaia’ya sırıttı. İşin doğrusu daha ziyade yüzünü buruşturduğu söylenebilirdi. Suratım hareket ettirmek Helios kadar canını acıtıyordu. İçinde yükselen mide bulantısı ve bayılma hislerini bastırdı. Yüce Yargıç ayağa kalkması için elini uzattı.

“Ondan uzak dur!”

“Hayır, Ali...”

Ancak onu durdurmanın bir yolu yoktu. Ali bir dizi askerin arasından geçti ve kıskaçlar yaklaşırken çığlık atmaya bile vakit bulamayan yargıca pençesini salladı.

“Onu öldürecektiniz,” diye gürledi Ali. “Sen ve diğerleri. Şimdi ne yapacaksınız görelim bakalım!”

Ali yargıcı bıraktı, Zabaia’yı bir kenara fırlattı ve dizleri üzerine çökmüş, başını eğmiş, ellerini birleştirmiş olan Hammurabi’ye doğru ilerledi.

“Ali... Hayır...” Doktor ayağa kalkmaya çalıştı ama sallandı ve bilincinin yittiğini hissetti. “Dur. Yeterince yardım ettin. Durmalısın. Bitti artık...”

Ve Ali sonunda durdu. Doktor’u kaldırdı ve öfkesinin son kırın ulan da silindi. Etraftaki yıkıma, askerlere, yargıca, toprakta titreyerek diz çökmüş Hammurabi’ye baktı. “Ali...” dedi Doktor. “Sanınm eve dönme zamanı geldi.”

TARDIS uğulduyor ve Doktor'un kafasının içi gibi sallanıyordu. Hâlâ kendine gelememişti. Hâlâ acı çekiyordu. Hâlâ Ali'ye ve ona izin verip yanma aldığı için kendine kızmamaya çalışıyordu.

"Özür dilerim," diyordu Ali, "ama cezalarını hak ettiler. Hepsini öldürmeliydim."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," dedi Doktor. "Bu yüzden yol arkadaşı olarak genelde insanları alıyorum. Onlarda... nasıl denir, *insanlık* var. Hepsinde değil tabii, o kadarını kabul ediyorum, ama seçtiklerimde var en azından."

Ali, Doktor'a bakıyor ama hiçbir şey söylemiyordu.

"Bu yüzden seni yanıma almakta tereddüt ediyordum," diye devam etti Doktor. "Senin değil, başkalarının güvenliği için. Siz Karkinosluların korkutucu bir ünü var, özellikle de dişilerin ve bugün gördüklerime bakarak bunun nedenini anlayabiliyorum. İlk konuştuğumuzda ne dediğimi hatırlıyor musun Ali? Gerekmedikçe bir savaşçı değilimdir. Benim yöntemim bu değil."

"Yıldızadam'ı öldürdün."

"Onu öldürmedim. Kimseye zarar veremeyeceği bir yere yolladım, hepsi bu."

"Ama seni kurtarmasaydım..." Ali'nin sesinde acı bir ton vardı.

"Senin yardımın olmadan uzun bir süre boyunca hayatta kalmayı başardım."

"Seni nankör..."

"Özür dilerim, özür dilerim." Doktor ellerini teslim olmuş gibi bir tavırla kaldırdı. "Haklısın. Teşekkürler. Beni kurtardın. Sen olmasaydın, bilmiyorum, tekrardan falan başlamak zorunda kalacaktım sanırım. Ve evet, keçi-balık dostumuz bütün gezegeni yiyecekti herhalde. O yüzden sana sonsuza kadar minnettarım. Ancak senin yolun Ali... çok riskli. Biri sana her tuhaf baktığında Karkinoslu savaş galeyanına kapılacağından endişelenseydim hiçbir yere gidemezdim."

"Elimde değil..."

“Kesinlikle. Ben de bunu diyorum zaten. Karkinoslusun. Farklı olabileceğini düşünmüştüm. Özelsin bak, o ayrı. Ve en az benim kadar zekisin ama aynı zamanda bir savaşçısın da ve senden bunu değiştirmeni isteyemem çünkü bunun için doğmuşsun. Ve şu an için olabileceğin en iyi yer Karkinos’ta ailenin yanı.”

“Yine de şu insanları iyi korkuttum değil mi?” dedi Ali gülerek. “Beni öyle kolay kolay unutamayacaklar.”

“Seni hiçbir zaman unutmayacaklar Ali. Sen bir yıldızsın ve her zaman öyle olacaksın. Onların yıldızısın. Bir takımyıldıza senin adını verecekler ve zodyaklanna ikizler ve keçi-balıkla beraber seni de ekleyecekler. Sen benim A-Yıldızı kızımsın.”

11

Karkinos’un yıldızları gökyüzünde yayılmış, ışıklarını Ali’nin hatırladığı kadar güzel bir şekilde göle yansıtıyorlardı. Suyun yanında duruyor, ağzının kenarındaki sekiz besinlenme parmağı gece kokulu havaya dokunuyor ve koku alma filtreleri bütün rayihaları duyumsuyordu.

Doktor, Ali’yi gitmelerinin üzerinden kısa bir süre geçtiğine temin etse de, onun için bir ömür geçmiş gibiydi. Hiçbir şey değişmemişti. Suyun altında bir yerlerde binlerce yumurta vardı. Ali’nin annesi baharda otuz tane yumurtlamış tı ve yaz geldiğinde hepsi yumurtalarından çıkacaktı. Dışarıya çıkmayı başaranlar ailelerini bulacaklardı ve herkes onları rahatsız etmeden tekrar yüzebilecekti. Genellikle her yıl her gruptan sadece üç veya dört kişi hayatta kalıyordu. Çoğu erkekti ama birkaç yılda bir kıymetli bir dişi de hayatta kalıyordu.

Ali evde bekleyen yirmi üç erkek kardeşini ve tek kız kardeşini düşündü. Doktorla gidip biricik minik Gilia’sını bırakmayı nasıl düşünebilmişti?

Eve geri dönmek güzeldi.

Kıvrımlı bir lugeron Ali’nin başının üzerinden hızla geçip kanatlarını gürültüyle çırparak ağaçlara doğru yükseldi.

“Eee...”

Doktor TARDIS'in eşiğinde duruyordu. Ali onun gitmek için hevesli olduğunu görebiliyordu. Veda etmenin onun için zor olduğu belliydi.

"Nereye gideceksin şimdi?" diye sordu Ali.

"Nerede bana ihtiyaç varsa oraya herhalde."

"Çok kendini beğenmişsin."

"Evet, öyleyim değil mi?" Yine şu çılgın sırıtış yerleşmişti yüzüne, Ali'nin sevmeye başladığı o sırıtış. "Evreni kurtaracak tek adam!"

"Yine yalnız mısın, yoksa..."

"Şimdilik yalnızım."

Ali ona yaklaştı, ayağı yumuşak çamura batıyordu. Ne kadar güzel bir histi: serin, nemli ve hayat dolu. "Şu kız vardı hani," dedi. "Bana sözünü ettiğin. Rose Tyler?"

"Ne olmuş ona?"

"Bence tekrar denemelisin. Zaman etiketinden de kurtuldun."

"Elimden geleni yaptım Ali. Bu ona uygun bir hayat değildi."

"Bu kadar kolay pes ettiğini bilmiyordum Doktor."

"Çok geç."

"Hah! Bir Zaman Lordu'sun yahu!" Ali güldü. "Senin için ne çok geç olabilir ki? Şu sonsuz, ölümsüz ve maddesiz hileli kutundayken zamanın hiçbir anlamı olmadığım sanıyordum. Çok geç tabii. Hemen oraya geri dönmelisin!"

"Ali...

"Hayır, dinle. Biz kızlar, hepimiz farklı görünebiliri;ama içimizde epey aymyızdır. Sorumluluk sahibi, bizden isteneni yapıyor gibi görünmeye çalışırız; öyle umursamaz ve çılgınca davranıp senin gibi uzay serseriyle kaçmamamız gerekir. Ancak hafiften bir dürtersen..."

"Ali

"Hayır. Hemen oraya geri döneceksin ve tekrar soracaksın. Ancak bu sefer ona senden fazlasını teklif etmelisin. Yani bir Zaman

Lordu’sun ama o kadar da değil. Biraz süsle işte!”

Şimdi Doktor da gülüyordu.

“İşte bu yüzden bir yol arkadaşına ihtiyacım var,” dedi. “Aklımın bir kanş havada olmasını, ayaklarımın yerden fazla kalkmasını engellemek için. Beni kendimden korumak için. Devam etmemi Rose gibi insanlar ve senin gibi kabuklu canlılar sağlıyor Ali. Bana her şeyin sona ermediğini, her şeyin benimle ilgili olmadığını hatırlatıyorsunuz. Halkım tamamen gitmiş olabilir ama senin halkın var ve Hammurabi’nin halkı vardı; herkesin kendi halkı var. Ve hepsi de çok değerli.”

“Git o zaman,” dedi Ali. “Ne diye bekliyorsun ki? Burada işimiz bitti. Acele et. Ve bu sefer eline yüzüne bulaştırma. Şu Rose özel birine benziyor.”

“Ah, öyle. Bence gerçekten öyle.”

Ali pençesini kaldırdı ve Doktor’un yanağına dokundu. Teni sıcak, kuru ve yabancı geliyordu.

Doktor pençeye baktı ve bileğini oynattı.

“Uzun zaman önce, bambaşka bir bedendeyken bende de böyle bir şey vardı,” dedi. “Ama bu büyüklükte değildi.”

“Hoşçakal,” dedi Ali.

“Görüşürüz,” dedi Doktor.

“Gerçekten mi?”

“Görüşeceğimize eminim. Sana en çok ihtiyacım olduğunda. Büyük bir savaşçıya ihtiyaç duyduğumda.”

Ve haklıydı da. TARDİS gittiği anda uğultu sesi rüzgârda kayboldu. Ali evine geri döndü ve gezegeni sayısız yıldızın arasındaki kendi güneşi etrafında döndü, yıldızlar döndü ve evren soğumaya başladı, sonsuz adımlarla sonuna yaklaşırken Doktor arkasında cehennem köpekleriyle tekrar geri döndü.

Ancak bu da başka bir hikâyenin konusu.

Doktor zaman ve mekân ölçülerini ve aynadaki yüzünü iki kere kontrol etti. Gülümsedi, ciddi bir ifade denedi, üzgün bir yüz takındı. Sonra gülümsemede karar kaldı. En azından bir insan gülümsemesine en yakın halinde yani. TARDIS'e şöyle bir baktı, yaşlı kızın -Rose nasıl derdi?- *fiyakalı* göründüğünden emin oldu.

Evet. Gerçekten *de fiyakalı* görünüyordu.

İniş sekansını sonlandıran manivelayı çekti ve TARDIS'in her zaman çıkardığı hırıltılı sesin keyfini sürdü. Sonra her şey sessizleşti. Motoru susturdu, sistemleri kapattı ve ışıkları çekici, sıcak bir turuncu parıltıya ayarladı. Hâlâ sırıttığını fark etti; yüzü ağrımaya başlamıştı. Çok az kaldı. Derin bir nefes aldı ve kapıya doğru gitti. Açtı.

Zamanlaması harikaydı. Rose onu tam bıraktığı yerde, aklı karışmış gibi duran Mickey'nin yanındaydı.

Rose'a daha büyük bir şekilde sırıttı, şaşkınlığının keyfini çıkardı. Bazen ucuz bir sihirbaz gibi davranıyordu ama bu kez işe yaramıştı.

"Bu arada," dedi, "zamanda yolculuk ettiğini de söylemiş miydim?"

Ve kapıyı açık bırakarak içeri döndü. Yeterli miydi? Rose çok ağır süslemelere gelecek bir tip değildi ama bu sefer de çok mu az süslemişti?

Açık kapının gölgeleri arasından ona gizlice baktı. Dönüp Mickey'ye bir şey dedikten sonra onu öpmesini ve saçlarını savurarak ona doğru koşmasını izledi. İşte o anda her şeyin yoluna gireceğini bir kere daha anladı.

Doktor'un yeni bir yol arkadaşı vardı.

Onuncu Doktor:

Hayaletli Kulübenin Gizemi

DEREK LANDY

1

“İşte bu,” dedi Doktor gözlerini açıp monitöre bakarak, “oldukça ilginç.”

TARDİS hırlayıp uğultular çıkarırken Martha Jones, aceleyle Doktor’un yanma, konsola geldi. “Ne oldu?” diye sordu ekrana bakarak. “Sis? Sisin nesi ilginç ki? Neredeyiz?” “İlginç olan da bu,” dedi Doktor, mırıldanırmış gibi sessizce konuşarak. “Olabileceğimiz bir yerde değiliz.”

“Olmamız *gereken* bir yerde değiliz demek istedin sanırım?”

“Hayır. Öyle demedim. Burada olamayız. Buraya iniş yapamayız. En son geçtiğimde tamamen boş bir yerdi.” Doktor ceketinden sonik tornavidasını çıkardı. Bugün kahverengi çizgili ceketini giymiş ve mavi kravatını takmıştı. Makineleri kontrol etti ve kaşlarını açtı. “Bir arıza yok,” dedi. “Ölçümler doğru, yani burası kesinlikle bir gezegen. Solunabilir bir atmosferi de var.”

Tarama verileri Martha için bir şey ifade etmiyordu ve ekran hâlâ sadece sis gösteriyordu. “En son buradan ne zaman geçtin?” diye sordu. “Belki de arada geçen yıllarda gezegen yok olmuş, ekseninden falan kaymıştır.”

Doktor cevap veremeyecek kadar kendi düşüncelerinde kaybolmuştu, o yüzden Martha içini çekip ccketini aldı ve kapıya doğru giderken üzerine geçirdi. Doktbr’u az sonra dışarı çıkacağını bilecek kadar tanıyordu artık.

Kapının kulpunu çevirdi ve Doktor başını çevirdi. “Martha, bekle...”

Martha kapıyı açtı ve dışarı adım attı. Bir anlığına başı döndü ama kendine geldiğinde sis gitmişti. “Hımm,” dedi.

Doktor da ona katıldı. Güneş ışığı, yeşil çimen ve mavi gökyüzü. Birkaç beyaz bulut. Kuşlar ötüyordu. Güneşin durduğu noktaya bakılırsa gün ortasına yakınlardı.

Martha etrafına bakındı. "Sis çok hızlı dağıldı."

Doktor cevap vermedi. Bunun yerine sesleri takip ederek en yakın tepeye çıkmaya başladı. Yukarı ulaştıklarında dört çocuğun onlara doğru yürüdüğünü gördüler. İki kız ve iki oğlan. Hepsi de on bir veya on iki yaşındaydılar. En uzun boylusu bir piknik sepeti taşıyordu ve hepsi 19501er Dünya'sından çıkmış gibi giyinmişlerdi.

"Merhaba," dedi Doktor pırıltılı bir gülümsemeyle.

Çocuklar ona bakmadan durdular ve çok uzakta bir yerlerden bir şey duymuş gibi kaşlarını çattılar.

Martha önlerine çıkıp ellerini salladı. "Merhaba? Hişt! Bizi görebiliyor musunuz?"

Uzun boylu oğlanın gözleri hareket etti ve Martha'nın sallanan elini görüp odaklandı. Sonra yukarı bakıp Martha'yı gördü ve gülümsedi. "Aaa, merhaba!"

"Merhaba," dedi Martha.

Artık diğerleri de Martha ve Doktor'a gülümseyerek bakıyorlardı.

"Ay, yeni insanlar!" dedi siyah saçlı kız. "Kaç zamandır yeni insan görmedik! İsimleriniz nedir?"

Kızın yüzünde Martha'ya tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Hatta hepsinin yüzüne biraz aşinaydı. "Ben Martha," dedi. "Bu da Doktor."

"Merhaba Martha," dedi hepsi aynı anda. "Merhaba Doktor."

Martha onlara gülümsedi ve arkasına baktı. "Biraz garip değil mi?"

"Epey," dedi Doktor. "Nereye gidiyorsunuz bakalım çocuklar?"

"Piknik yapıyoruz!" dedi en küçük kız gururla. "Annemiz ve babamız genelde bizimle gelir ama bu yıl kendi başımıza gidecek kadar büyük olduğumuzu söylediler! Ama bu yolda hiç bu kadar ileri gitmemiştik. Umarım geriye dönüş yolunu bulabiliriz!"

“Buluruz,” dedi en küçük çocuk. “Yol dümdüz gidiyor.” “O zaman pikniğinizi daha fazla bölmeyelim,” dedi Doktor ve ânında neşeli vedalardan oluşan bir koroyla karşılaştılar. Martha ürkerek bir adım geriye çekildi. Bir an sonra çocuklar tekrar yürüyor, hiç ara vermemiş gibi konuşup gülüşüyorlardı. Gittikleri yol tepeden aşağıya iniyor, eski bir kır kulübesinin etrafından dönüyor ve arkadaki ormanın içinde kayboluyordu. Her şey ucuz bir kartpostaldan çıkma gibiydi ve öndeki çocuklar Martha'ya şeyi hatırlatıyorlardı... “Yaramazlar,” dedi Martha.

Doktor ona baktı. “Efendim?”

“Kitaplar. *Yaramazlar* serisi. Hiç okudun mu?”

“*Yaramazlar,*” dedi Doktor. “Otuz iki çocuk kitabı. 1951'den başlayarak on beş yıl boyunca Annette Billingsley tarafından yazılmıştı. Hayır, hiç okumadım. Dandiklerdi. *Afacan Beşler ve Gizli Yedili'nin* taklidi işte. Ah, Enid Blyton. Onunla tanışmıştım biliyor musun? Tuhaf bir kadındı. Olağandışı kulakları vardı.”

“Neyse,” dedi Martha, Doktor şu bitmek bilmeyen konuşmalanndan birine başlamasın diye hızlanarak. “Ben Varumaslar'ı okumuştum. Hatta çok severdim. İlk sayfadaki Yaramazlar Yemini'nden tut da, arkadaki diğer kitapların yazıldığı listeye kadar her yerini okurdum. Ve şu görüntü *Hayaletti Kılübe'nin Gizemi*'nin kapağının aynısı. Sonra çocuklar... Hepsini tanıyorum. En uzun olanı Humphrey, saçmalığa tahammülü olmayan lider. Siyah saçlı kız Joanne ama herkesin ona Jo demesini istiyor çünkü erkeksi bir kız. Sonra Simon var, her zaman kendini kanıtlamaya uğraşır, o yüzden başını sürekli derde sokar. En küçükleri de Gertie. O da reçelli hamur işi yapar.”

“Reçelli hamur işi. Anlıyorum.”

“Ve genellikle hepsinin gölgesinde kalan... Aha, işte geliyor.” Martha yakındaki bir ağacın arkasında saklanıp arada sırada onlara bakan bir çocuğu gösterdi. “Küçük şişman çocuk.”

Doktor kaşını kaldırdı.

“Ne?” dedi Martha, kendini savunup sesini kısık tutarak. “Kitaplarda öyle tanımlanıyordu. Beni suçlama. 1951’de yazılmış sonuçta. O zamanlar her şey cinsiyetçi ve hafiften de ırkçıymış. Gerici bir dönemdi.”

“Evet,” dedi Doktor. “Bunların hiçbiri 2007’de yok zaten.” Martha onu görmezden geldi. “Küçük *fazla kilolu* çocuk her zaman Yaramazlar’a katılmak isterdi ama her seferinde can sıkıcı olduğu ortaya çıkardı. Yaramazlar onu kovarlardı, çocuk da onlan takip ederdi. Adı neydi acaba? Dilimin ucunda. Bir lakaptı, teyzesi ve amcası bile...”

Doktor içini çekti. “Şişko mu?”

“İşte bu,” dedi Martha başını sallayarak. “Şişko. Evet, öyle diyorlardı.”

“Çocuklar çok acımasız olabiliyorlar,” dedi Doktor. “Çocuk kitabı yazarları daha da fazla...”

“Doktor,” dedi Martha, soruyu sormaktan başka seçeneği kalmadığı için. “Bir kitabın içinde miyiz?”

“Bir kitabın içinde değiliz. Bir kitapta olamayız.” Doktor etrafına bakındı. “Belki bir kitapta olabiliriz.” Yürümeye başladı. Martha da takip etti.

“Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Daha önce olmuştu,” dedi Doktor. Sonra da omuzlarını silkti. “Yani bir nevi. Uzun zaman önce. Yani göreceli olarak konuşursak o kadar uzun zaman önce değildi ve zaman da görece olduğuna göre göreceli konuşuyoruz değil mi?” Doktor yürürken bir papatya kopardı, güneşe doğru tutup inceledi. “Kurgusal karakterlerin gerçek olduğu bir cep evrendi. Birçoğuyla tanışmıştım. Gulliver, Cyrano de Bergeac, Üç Silahşörler, Medusa. Rapunzel bile. Ancak...” “Ancak?”

“Hikâyeler Diyarı’na gitmek kendi evrenimizi bırakmak anlamına gelirdi ve biz böyle bir şey yapmadık.”

“Nereden biliyorsun?”

Doktor durdu ve elindeki papatyayı bıraktı. “Havanın tadı diğer evrenlerde tuhaftır. Pişirilmiş lahana ve ıslak köpek gibidir. Yani Hikâyeler Diyarinda değiliz ama kurmaca bir eseri taklit eden bir yerdeyiz gibi görünüyor. Bu hikâyenin nasıl bittiğini hatırlıyor musun?”

“Maalesef,” dedi Martha. “*Yaramazlar* serisinden üç kitap okuduktan sonra hepsi gül rengi bir karmaşaya dönüşüyor.”

“Harika,” dedi Doktor neşeyle. “O zaman kendimiz çözmek zorundayız. Hadi gidelim.”

Yaramazlar’ın ardından tepeden aşağı indiler. Çocuklar onların adım seslerine bile dikkat etmiyorlardı. Martha’ya göre çok dikkatli çocuklar değillerdi. Belki Doktor haklıydı. Belki de kitaplar gerçekten dandikti.

Marlha’nın umurunda değildi. Yaramazlar’a çocukken bayılırdı. Yaramazlar’dan ve onun gibi şeylerden sonra *Harry Potter, Karanlık Cevher*1 gibi şeyler okumuştu. Sonra yetişkin kitaplarına geçmiş ve klasikleri denemeye başlamıştı. Ama her şey Yaramazlarla başlamıştı.

Martha arkalarından baktı. Şişko onları takip ediyor, ağaçtan çalılığa, sonra tekrar bir ağaca koşuyor ve görünmemek için elinden geleni yapıp korkunç bir şekilde başarısızlığa uğruyordu. Martha bir an onun için üzüldü; zavallı çocuk çaresizce Yaramazlar’dan biri olmak istiyordu.

“Pikniğimizi burada yapalım!” dedi Humphrey.

“Evet, hadi!” diye inledi Gertie.

“Çok açım!” diye bağırdı Jo.

“Yakıyo!” dedi Simon yüksek sesle.

“Yedi cehennem aşkına,” diye mırıldandı Doktor.

“Simon, battaniyeyi buraya koyarız,” dedi Humphrey. “Kızlar, siz de sepettekileri çıkarın, sonra hepimiz yemeye başlarız.”

Martha, çocukların hamur işi, reçel, zencefilli gazoz, mısır pastalan ve elma tartlarından oluşan ziyafete başlamalarını izlerken Doktor’un

yanında duruyordu. Gertie ve Jo sepetten o kadar çok yemek çıkarmışlardı ki Martha sepetin de TARDIS gibi bazı özellikleri olduğundan şüphelenmeye başlamıştı.

"Acıktım," dedi Martha.

"Biz de piknik yapmalıydık," diye başını sallayarak karşılık verdi Doktor.

"Bu kekler çok lezzetli görünüyor."

"Değil mi? Ve hayatımda hiç bu kadar zencefilli gazoz istememiştim."

Sonra Doktor'un dikkatini bir şey çekti ve yürümeye başladı. Martha dünyada pişirilmiş en güzel reçelli tartlar gibi görünen tartlara biraz daha baktıktan sonra Yaramazlar ve Şişko'dan dikkatini ayırarak isteksizce Doktor'u takip etti. Yaşlı bir kadın eski moda bir bisikletle onlara doğru geliyordu. Kır saçlıydı, çiçekli bir elbise üzerine ince bir hırka giymişti ve yüzünde memnun bir gülümseme vardı

Doktor ellerini beline koymuş, bacaklannı açmış bir şekilde yolun ortasında duruyordu. Yaşlı kadın ilerlemeye devam etti.

"Hımm," dedi Martha.

Yaşlı kadının önünden bir kelebek geçti ve kadın ona bakıp uçuşunu izledi.

"Merhaba," dedi Martha yüksek sesle. "Merhaba? Burada duruyoruz! Merhaba!"

"Varlığımızı kabullenmesi biraz zaman alacak," dedi Doktor. "Sonuçta bu hikâyeye ait değiliz."

Kadın yavaşça pedal çevirmeye devam etti ve gittikçe yaklaştı. Sadece son anda gözleri odaklandı ve yolda duran Doktor'u fark etti. İnleyip bisikletin gidonunu çevirdi ve yoldan çıkıp tepeden aşağı indi. Martha, Doktor'a doğru koştu ve yaşlı kadının panik içinde bağırarak bisikletle beraber tepenin aşağısına düşüp yavaşça duruşunu izlediler, "iyi misiniz?" diye seslendi Martha.

"İyiyim," dedi Doktor. "Bana çarpmadı bile."

Martha öfkeyle ona baktı ve ayağa kalkan yaşlı kadının yanma gitti.

“Dikkatli olun,” dedi Martha. “Yaralanmış olabilirsiniz.” Yaşlı kadın kaşlarını çatarak etrafına bakındı ve onu görene kadar birkaç saniyeliğine Martha’ya baktı. Yüzünde titrek bir gülümseme belirdi. “Ah, benim için endişelenme tatlım. Zamanında çok daha kötü düşüşler yaşadım ve sanırım tekrar da yaşayacağını. Ama ayağa kalkmam için yardım edersen minnettar olurum.”

Martha kadının arkasına geçti ve onu ayağa kaldırdı. O sırada Doktor da yanında bisikletle onlara katıldı.

“Bakın ne buldum,” dedi Doktor neşeyle.

“Bu benim bisikletim!” dedi yaşlı kadın. “Çok teşekkür ederim genç adam.”

“Keşke elimden daha fazlası gelse,” dedi Doktor gülümseyip cazibesini kullanarak. “Ben Doktor, bu da Martha. Siz...?”

“Bayan O’Grady,” dedi yaşlı kadın. “Nasılsınız?”

“Bayan O’Grady,” diye tekrar etti Doktor. “İlk isminiz de var mıydı acaba?”

“Evet var,” dedi Bayan O’Grady. “İlk adım Bayan.”

“Tam anlamıyla üç boyutlu bir karaktersiniz,” dedi Doktor, Martha’ya bakıp alaycı bir tavırla kaşını kaldırarak.

Martha onu görmezden geldi. “Yakınlarda mı yaşıyorsunuz?” diye sordu ve yaşlı kadın başını salladı.

“İlerideki kulübede yaşıyorum.”

“O zaman belki bize yardımcı olabilirsiniz,” dedi Doktor. “Buralarda çözülmesi gereken bir gizem var ama bir türlü bulamıyoruz. Tabii daha yeni aramaya başladık ama siz gizemin nerede olduğunu bilecek birine benziyorsunuz.” “Bir gizem mi?” dedi Bayan O’Grady. “Tanrım, hayır, korkarım size yardımcı olamayacağım. Gizemlerden elimden geldiğince kaçınmaya çalışırım

genç adam. Korkunç şeylerdir. Her türden... ***cevaba*** **yol açarlar." Kadın hafiften titredi.**

"Kesinlikle," dedi Doktor. "Yani tuhaf bir şey fark etmediniz?"

"Tuhaf derken?"

"Garip olaylar," dedi Martha. "Açıklanamayan olaylar.

Gürültüler. Suçlu davranışlar. Sıradan olmayan bir şey?" "Hayır," dedi Bayan O'Grady. "Hiçbir şey. Ormanlardaki garip ışıklar hariç tabii."

"Garip ışıklar mı?" dedi Doktor.

"Ormanda mı?" dedi Martha.

"Evet," dedi Bayan O'Grady. "Her gece ağaçların üzerinde uçuşan garip ışıklar görüyorum. Hayalet olduklarını söyleyen bir dolu insan var ama ben hayaletlere inanmam.

O yüzden sadece garip ışıklar oldukları sonucuna vardım." Doktor kaşlarını çattı. "Vardığınız sonuç bu yani?"

"Evet."

"Ve bu sizi tatmin etti?"

"Tabii ki," dedi Bayan O'Grady. "Çünkü başka bir şey değiller. Tuhaf ışıklar sadece."

Doktor kadını baştan aşağıya süzdü. "Sizin gibi olmak nasıl bir şey?" diye mırıldandı. "Bu kadar sınırlı bir meraka sahip olmak nasıl bir his?"

"Bence güzel," dedi Bayan O'Grady kıkırdayarak.

"Bu ışıklan araştırmayı hiç düşünmediniz mi?" diye sordu Martha.

"Hayır," dedi Bayan O'Grady, gözleri faltaşı gibi açılarak. Sorusu bile onu korkutmaya yetmiş gibiydi. "Bana güvenebilirsiniz, ormana gece gitmekten hiçbir hayır gelmez. Garip ışıklar garip şeyler anlamına gelir. Ve kim garip insanlardan garip şeyler ister ki? Sonuçta biz garip insanlar değiliz, değil mi?"

Martha bir an tereddüt etü ve Doktor’a baktı.

Doktor gülümsedi. “Hayır,” dedi. “Hiç garip insanlar değiliz.”

Bayan O’Grady’yi neşeyle yoluna devam etmesi için bıraktılar ve Martha, Doktor’u hayaletli kulübeye kadar takip

etti. Yakından göründüğünde hiç de hayaletli görünmüyordu. Hatta biraz hoş bile denilebilirdi. Güzel bir yapıydı, beyaza boyanmıştı ve kaim bir saz çatısı vardı.

“Dedektifliğin ilk kuralı,” dedi Doktor kapıyı tıklatırken, “gözlemlemektir. Bariz olanı, bariz olmayanı gözlemlemelisin. Bariz olmayanı gözlemlemek, bariz olanı gözlemlemek kadar kolay değildir ama kolay olsaydı herkes yapardı zaten.”

Kapı açıldı. Martha kırklı yaşlarda bir adamın durduğunu gözlemledi. Yüzünün uzun ve bıyığının düzgün bir şekilde bakımlı olduğunu da gözlemledi.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi adam.

“Merhaba,” dedi Doktor geniş geniş sırıtıp adamm elini Martha’nm gözlemlediği en istekli el sıkışmayla sallayarak. “Bu Martha Jones, ben de Doktor. Tanıştığımıza çok memnun oldum. Burada çalıştığınıza göre önemli olmalısınız. Ya da sahte bir ipucusunuz. Belki de hikâyenin kötü adamı sizsiniz. Hayır, hayır, söylemeyin, çözmeme izin verin. Adınız neydi?”

Adam elini geri çekmek için elinden geleni yaptı. “Cotterill,” dedi biraz sıkıntıyla. “Buranın bekçisiyim.”

“Bekçi,” dedi Doktor, gözleri merakla açılarak. “O zaman sizinle tanışmamız gerçekten çok iyi oldu.” Doktor, Martha’ya döndü. “Bekçiler ve uşaklar. İkisine de dikkat etmek gerekir.”

Martha daha az çılgın bir şekilde gülümsedi. “Bay Cotteril, ormandaki garip ışıklarla ilgili size birkaç soru sorabilir miyiz acaba?”

CotteriU’in yüzü hemencecik asıldı. “Garip ışıklar mı? Ne garip ışığı? Işıklarla ilgili garip hiçbir şey yok. Işık işte. Işığın nesi garip?”

“Ormanda ne yapıyorlar?”

“Onları ormanda gördüğümü hiç söylemedim. Ne konuştuğunuzu bildiğimle ilgili bir şey mi dedim? Neden bahsediyorsunuz? Garip mi? İşık mı? Ormanlar mı? Ne? Ben bekçiyim. Kulübeye ve araziye bakıyorum. Ormana değil. Garip ışıklara değil. Zaten garip ışık falan da yok. Ama olsaydı, onlarla ilgili bir şey bilmezdim. Ve bilmiyorum da, çünkü yoklar.” Yüzü kasılmıştı. “Hem de hiçbir şey bilmiyorum.”

Doktor tekrar gülümsedi. “Sizden hiç şüphelenmiyorum.” Doktor, Martha’ya döndü. “Bu adamdan epey şüpheleniyorum.”

“Bunu duydum,” dedi Cotterill.

“Duymalıydınız zaten,” dedi Doktor ona dönerek. “Sizi bir nevi sahte güvenlik hissine sokuyordum. Şimdi bu hisse yeterince kapıldığınıza göre soruşturmamın yoğunluğunu arttıracağım. Bay Cotterill, ormanda olduğunu bahsettiğiniz sözde tuhaf ışıklar nelerdir?”

“Neden bahsettiğinizi...”

“Soruya cevap verin Bay Cotterill,” dedi Doktor bir anda öfkelenerek. “Işıklar. Orman. Garip olanlar hani. Nedir onlar?”

“Bilmiyorum.”

“O zaman var olduklarını itiraf ediyorsunuz!”

“Ne? Hayır!”

“Işıklardan siz mi sorumlusunuz Bay Cotterill? Sorumlunun kim olduğunu biliyor musunuz? Planınız ne? Ne istiyorsunuz? Neyin peşindesiniz? Neyi saklıyorsunuz Bay Cotterill? Tabii gerçek isminiz buysa. Soruya cevap verin Bay Cotterill!”

“Gerçek ismim tabii ki!”

“İsim...” Doktor durdu ve gözlerini kırptı. “Evet, bunun hangi sorumun cevabı olduğunu bir an unuttum da."

“Bay Cotterill,” dedi Martha, öne çıkıp gülümseyerek. “Size bir şey sorabilir miyim? Buranın bekçisi olarak tuhaf herhangi bir şeye tanıklık ettiniz mi? Garip olaylar, görüntüler, ziyaretçiler?”

“Sizin gibi mi yani?”

“Özellikle,” dedi Martha başını sallayarak, “bizim gibi.” “Hayır,” dedi Cotterill anlayışla. ‘İkiniz dışında garip hiçbir şey görmedim, özellikle de hayalet.”

“Hayaletlerden hiç bahsetmemiştik.”

“İyi!” dedi Cotterill. “Çünkü öyle bir şey yok! Batıl inanç hepsi! Şimdi izin verirseniz yapmam gereken işler var!” Cotterill geri çekildi ve kapıyı sertçe çarptı.

“Emin değilim,” dedi Martha. “İyi mi geçti, kötü mü?” “Harika geçti,” dedi Doktor canlılıkla. “Şimdi şu ormanı araştırmaya gitmeye ne dersin?”

2

Ormanda o kadar çok araştırma yapmaya gerek yoktu. Her yer çam, dallar, kül, solgun güneş ışığı, çalılar ve yosunlarla doluydu. Bir ormanı orman yapan her şey vardı. Ancak Martha’nm ipucu olabileceğini düşündüğü bir özellik daha vardı. Yüksekteki dalların arasındaki boşluklarda uzanan iplerden oluşan bir ağ. *Hay aletli Kulübenin Gizemiyle* ilgili ilgili kapağı dışında hiçbir şey hatırlamasa da, *Yaramazlar* serisindeki ipuçlarının çoğunun bariz olduğunu hatırlıyordu. Doktor ise yukarı bakmamıştı bile neredeyse. Yere bakmakla daha çok meşguldü.

“İpleri gördün mü?” diye sordu Martha. “Bir ipucu olabilir değil mi? Söylediğin gibi gözlemliyorum. Kesin bir ipucu, değil mi?”

Doktor bir şeyler mırıldandıktan sonra çalılıklara doğru yürüdü. Martha da içini çekti ve takip etti.

Dik bir eğime kadar yürüdüler ama Doktor çalıların içine doğrudan girdi. Hepsini fazlasıyla kolayca ayırdı. Martha ona yetişti ve toprağa inşa edilmiş paslı bir demir kapı gördü. Doktor kulpu tuttu ve kapıyı açtı.

“Gizli bir tünel!” dedi.

Martha kaşlarını çattı. "Karanlık görünüyor. Tekinsiz. Bir dolu örümcek ağı var."

Doktor sırıttı. "Araştırmak ister misin?"

"Hayır. Hayır. Asıl ipuçları yukarıdaki halatlar! Onlara odaklanmalıyız."

"Of, hadi ama! Halatlar çok sıkıcı! En son ne zaman gizli bir tüneli araştırdık ki?"

"Her zaman tünelleri araştırıyoruz."

"Gizli olanları değil! Hadi Martha! Yaramazlar araştırırdı. Bence bunu yapmayı çocukluğundaki sana borçlusun. Yaramaz Yemini'ni etmekle ilgili bir şey söylememiş miydin?"

"Yemini etmedim. Her kitabın ilk sayfasında yazıyordu." "Okudun mu?"

"Evet, okudum ama bu..."

"Hatırlıyor musun? Bana tekrar edebilir misin? Duymak isterdim."

Martha kaşlarını çattı. "Evet. Sanırım. Dur bakalım. *Belayı, gizemin pişip sırların köpürdüğü yerleri arayacağıma yemin ediyorum.* Suç *çözülene kadar* ve*arkadaşlarıma anlatana kadar yetişkinlere hiçbir şey demiyorum*."

"Kafiyeliymiş!" dedi Doktor neşeyle. "Biraz tabii. Çok da *iyi* akmıyor ama kafiyeli sözleri var ve geçerli bir anlaşma." "Geçerli bir anlaşma derken ne demek..." diye söze başladı Martha, sonra çenesini kapattı. Doktor'un sırıtışı iyice büyümüştü.

"Sesli söyledin, yemin ettin," dedi Doktor. "Yeminler böyle çalışır. Harika. Hadi keşfe çıkalım."

Karanlığa doğru indikleri taş basamaklar nemle kayganlaşmıştı. Martha bir elini öne uzatmış, Doktor'un sırtında tutuyor, diğeriyle soğuk duvara dokunuyordu.

"Tornavidanın yaptığı o kadar şeyin arasında," diye fısıldadı Martha, "fener olma özelliği niye yok?"

“Çünkü o bir sonik tornavida,” diye fısıldadı Doktor, “lazer yayıcı değil. Bir sonraki tornavida tasarımımda bir fener de olacak, söz veriyorum.”

Aşağılarında karanlık loşluğa, sonra da griliğe döndü ve Martha’nm gözleri yavaş yavaş etraftaki ayrıntıları görmeye başladı. Alçak ve boğuk seslerle hafif bir su şıpırtısı duyuyordu. Merdivenlerin sonuna geldiklerinde köşeden geriye baktılar. Yeraltı kanalının yanında üç adam duruyor ve küçük bir iskeleye bağlı bir tekneye tahta sandıklar yüklüyorlardı.

“Kaçakçıya benziyorlar,” diye fısıldadı Martha. “Biliyorum,” dedi Doktor. “Zekice değil mi?” Doktor, Martha’mn kolunu tuttu ve o karşı çıkamadan saklandıkları yerden öne atıldı. “Merhabalar!”

Üç adam geriye döndü. Bir tanesi şaşkınlıkla elindeki sandığı düşürdü. Sandık açıldı ve dışarıya altın paralar yayıldı. Bazıları kanala düştü.

“Biraz kaçakçılık yapıyorsunuz galiba?” diye sordu Doktor, ileri çıkıp ellerini ceplerine koyarak. “Güneşli bir günde yapılacak en güzel şey. Güneşli bir günde, yeraltında aceleyle, büyük ihtimalle çalıntı olan malların yasal olmayan dağıtımına katılmak gibisi yoktur gerçekten.”

Onlara ilk odaklanan, en büyük ve açık ara en çirkin kaçakçı oldu. Önce Doktor’a, sonra Martha’ya, sonra tekrar Doktor’a baktı. “Polis misiniz?”

“Biz mi?” dedi Doktor. “Polis mi?” Göğsünü şişirdi. “Evet, aslında öyleyiz. Bir nevi yani. Aslında tam olarak değil. Ama bizi adaletin ve en temel ahlaki yasaların canlı bir örneği olarak görmek istiyorsanız karşı çıkacak da değilim. Kimim ki zaten? Sen kimsin ya da? Ne fark eder ki? Etmez herhalde. Hepinizin ilginç geçmiş hikâyeleri olduğundan şüpheliyim zaten ve motivasyonlarınız da epey kötü düşünülmüş olsa gerek. Yine de yargılamak bana düşmez elbette.”

“Nedir bu?” dedi en kısa olanı. “Burada ne yapıyorsunuz? Ne istiyorsunuz?”

“Araştırmacılarız,” dedi Doktor. “Amatör hafiyeleriz denilebilir. Tabii ben amatör diyorum ama Martha tam bir Yaramaz’dır. Yemini bile etti. Ama ben? Ben sadece bir adamım. Güzel saçlı ve harika bir tornavidası olan bir adam. Bu arada izin verirseniz...”

Doktor bir cevap beklemeden sonik tornavidayı çıkardı ve sandıkları tarayıp sonuçlara baktı. Homurdandı.

“Ne oldu?” diye sordu Martha.

“Tam göründükleri gibi,” dedi Doktor. “Yüzlerce yıllık altın paralarla dolu sandıklar. İspanyol işi sanınm. Öyle değil mi? Evet. Bu ilginç. Bu oldukça ilginç”

“Onları bulduk,” dedi en kısa kaçakçı. “Kaçarken bulduk ve ormandaki belirli yerlere sakladık. Ama ilk başta dört kişiydik, dördüncüyü tekrar bulduğumuzda... ölmüştü. Yani kalan sandıkların nereye gömüldüğünü sadece o biliyordu. O yüzden biz de...”

“Umurumda değil,” diyen Doktor, üçünün de yanından geçti ve iskelenin ucunda durdu. Bölgeyi tornavidayla taradı.

Kaçakçıların aklı karışmış gibiydi. En kısa olanı tekrar Martha’ya baktı. “Ne yaptığımızı bilmek istemiyor musunuz?”

“Aslında hayır,” diye itiraf etti Martha da. “Özür dilerim. Çok ilginç olduğuna eminim. Tabii sekiz yaşında biri için.”

Kaçakçılar birbirlerine baktılar.

“Bizi durdurmaya çalışmayacak mısınız?” diye sordu en büyüğü.

“Bilmem,” dedi Martha. “Kimseye zararınız yok değil mi?” Hepsi başlarını sallayınca, Martha omuz silkti. “O zaman devam edin. Biz yokmuşuz gibi davranın.”

Kaçakçılar tereddüt ettiler, sonra dağılmış paraları topladılar ve sandıkları tekneye yüklemeye geri döndüler. Martha, Doktor’un yanma gitti.

“Bir şey var mı?”

Doktor karanlık tünelin derinliklerine bakıyordu. “Aşağıda bir şeyler var,” dedi. “Araştırılacak bir şey.” Sesini alçalttı. “Bir tekneye ihtiyacımız olacak ama.”

Birbirlerine baktılar ve döndüler. Kaçakçılar da onlara bakıyorlardı.

“Fısıldaman üzerinde gerçekten çalışman lazım,” diye mırıldandı Martha.

“Beyler,” dedi Doktor tekrar gülümseyerek. “Planlar biraz değişti. Duyduğunuz gibi bu tekneye el koymak zorundayız. Altınınızı almak için uzun zaman beklediğinizi anlıyor ve verdiğimiz rahatsızlık için samimiyetle özür diliyoruz.”

“Samimiyetle,” dedi Martha.

“Ancak soruşturmamız daha öncelikli. Yine de şundan emin olun, işimiz bittiğinde bu tekneyi size en temiz şekilde ya da işimiz bittiğinde nasıl bir haldeyse öyle geri getireceğiz. Aslında dürüst olmak gerekirse büyük ihtimalle batacaktır.”

“Büyük ihtimalle,” dedi Martha.

“Teknemizi alamazsınız,” dedi iri kaçakçı. “Bizi geçmeden olmaz.”

Doktor başını iki yana salladı. “Hayır, şiddeti pek sevmem. İçinde kılıç yoksa tabii. Kılıcınız var mı? Yok mu? Neyse. Dürüst olmak gerekirse daha çok koşarım ben. Bana kaçabileceğim bir koridor verin yeter, kimseyi umursamadan koşarım. Bir yarışa nc dersiniz? Kazanan tekneyi alır.”

En kısa kaçakçı ellerini kütletti. “Yarış falan yok,” dedi. “Şiddet.”

“Hımm,” dedi Doktor. “Şiddet için iki oy var o zaman. Siz ne diyorsunuz efendim? Daha hiç konuşmadınız. Üç oy olmalı. En azından bunda anlaşalım. Kesin bir karar olmalı. Beyefendi? Şiddet mi yarış mı?”

Ortadaki kaçakçı yukarı baktı. “İkisi de değil. Eğer beni bu zekâ oyununda yenersen tekneyi alabilirsin.” Sonra abartılı bir tavırla alçak bir masada duran satranç tahtasını gösterdi.

“Ne büyük tesadüf!” dedi Doktor mutlulukla. “Martha, sanırım Yaramazlar’dan biri satranç oyuncusu değil mi?”

Martha başını salladı. “Humphrey. Büyükbabası ona öğretmişti.”

“Bu hiç de zorlama değil! Meydan okumanızı kabul ediyorum beyefendi: İki büyük akim savaşı! Israr ediyorum, siz başlayın.”

Ortadaki kaçakçı satranç tahtasına oturdu, düşünceli bir şekilde çenesini okşadı ve taşlardan birini eline alıp hareket ettirmeye başladığında, “Şah mat,” dedi Doktor.

Ortadaki kaçakçı başını kaldırdı. “Ne?”

“Şah mat,” diye tekrar etti Doktor, tekneye binerek. “Ben kazandım. Oturduğun anda ben kazanmıştım zaten. Hatta bahsettiğin anda bile denebilir. Mahajara Sri Gupta’nm büyük büyük büyük yeğeni beni bu oyunla tanıştırdığında kazanmıştım. O zamanlar adına *chaturanga* deniyordu.” Doktor, Martha’nın elini tuttu ve tekneye binerken yardım edip iskeledeki halatı çözmeye başladı.

Ortadaki kaçakçı ayağa kalktı. “Oynamadan kazanamazsın.”

“Tabii ki kazanabilirim,” dedi Doktor, uzun tahta direği kaldırarak. “Kazanmam kaçınılmaz. Kaçınılmaz olduğu için de oynamanın bir anlamı yok. Hayatımda hiçbir satranç oyunu kaybetmedim. Tamam, bir kere mekanik bir köpeğe karşı kaybetmiştim ama o sayılmaz. Siz burada bekleyin, biz hemen geri döneriz. Umarım tabii.”

Kaçakçıları orada ağızları açık bir vaziyette bıraktılar ve Martha el sallamamak için kendini zor tuttu. Doktor önünde durup elindeki direkle tekneyi hareket ettirirken Martha da bir yere oturdu.

“Daha önce hiç gondola binmemiştim,” dedi gülümseyerek. “Romantikmiş biraz.”

“Gondol değil,” dedi Doktor, arkasına bakmadan. “Altı düz bir sandal.”

Martha’nm gülümsemesi silindi. “Haklısın.”

Kanal iki taraftaki tuğlalı duvarlara çakılmış, paslı desteklerin tuttuğu alevleri titreyen meşalelerle aydınlatılmıştı. Martha karanlık

suya baktı ve yapraklarla kırılmış iplerin akışını izledi. Buralar soğuktu.

“Peki kaçakçıların gizemle nasıl bir bağı var sence?” diye sordu.

“Gizem mi?” dedi Doktor. “Gizem falan yok ki. Gizem çözüldü. Kötü adam Cotteriil.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki öyle. Daha önce birçok bekçiyle el sıkıştım. Çok çalışırlar ve elleri de bunu kanıtlayacak kadar nasırlıdır. Bay Cotterill’in ellerindeki nasırlar yanlış yerlerdeydi ve bileğinde eski bir yara izi vardı. Elleri uzun bir süre boyunca fazlasıyla sıkıca kelepçeliymiş. Dördüncü kaçakçı da o. Diğerleri öldüğünü sanıyordu hani. Kendi sakladığı altını bulmuş ama eski suç ortaklarının sakladıklarını hâlâ arıyor. Sinsi tilki hepsini kendine saklamak istiyor. Ormandaki ışıklar da, etrafı araştırırken insanları korkutmak için tezgâhladığı bir düzen. İpler üzerinde hareket eden fenerleri insanlar hayalet sanıyor. Hayal kırıklığı yaratacak kadar dandik bir hikâye yani.”

“Sekiz yaşındayken iyi görünüyordu,” dedi Martha, biraz öfkelenerek.

“iyi olsaydı,” dedi Doktor, “hikâyeyi hatırlardın. Hımm, işte bu ilginç...”

Martha da boynunu uzattı. Su önlerinde sona eriyordu. Tünel de. Tuğlalar ve ışıklar da. Ancak önlerinde karanlık değil, sadece boşluk vardı. Hiçbir rengi yoktu. Maddeden yoksundu.

Martha olduğu yere oturdu. “Midem bulanıyor.” “Bakma,” dedi Doktor.

Martha’nın beynini vızıltılı bir his doldurdu ve düşüncelerini uyuşturdu. “Başım ağrıyor.”

Suda hiçbir hareket, çılgın bir dalgalanma, rüzgâr esintisi yoktu. Boşluk onları kendi içine çekmiyordu. Sadece oradaydı. Doktor direği öne doğru hareket ettirdi, aşağıya sapladı ve ona yaklaşmalarını engelledi.

“İlginç,” diye mırıldandı. “Beynim gözlerimden akacak gibi hissediyorum.”

Martha başını diğer tarafa çevirdi ve düşünceleri tekrar normale dönmeye başladı. “Ne bu?”

Martha sonik tornavidanın heyecanlı ötüşünü işitti. “Hiçbir şey,” dedi Doktor bir an sonra. “Kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey. Yüzeyin altında duran bir hiçlik cebi. Sanki biri dondurma kaşığıyla gerçeklikten bir parça almış gibi. Muhteşem. Korkutucu ama muhteşem. Düşüncelerim garip geliyor mu? Bana garip geliyorlar. Eski ve çatlak gibi geliyorlar.”

“İçine girmeyeceğiz değil mi?”

“Hayır, girmeyeceğiz,” dedi Doktor. Duruşunu değiştirip

geldikleri yerden geri dönmeye başladıkları için sesi tekrar aciliyet hissine bürünmüştü. “Maddeden oluşan varlıklar olarak, taze ve sağlam gerçekliğin canlıları olarak, hiçlikle yapacağımız herhangi bir temas bizim de varlığımızın sona ermesi anlamına gelecektir. Ve seni bilmiyorum Martha Jones ama ben varlığımın sona ermesini hiç istemem. Evren beni özlerdi. Bundan eminim.”

Martha biraz daha dik oturdu. Vücudu tekrar güç kazanıyordu. “Daha iyi hissediyorum.”

“Ben de,” dedi Doktor.

Martha zihnindeki son vızıltı da kaybolurken gözlerini su üzerinde tuttu. Normale döndüğü için dikkatle karanlığa odaklandı ve hemen kaşlannı çattı. “Şunu görüyor musun?” “Neyi?”

“Şurada.” Martha işaret etti. “Suyun içinde. Görüyor musun?”

“Ne görüyorsun?” diye sordu Doktor.

Martha daha yakından baktı. “Bir insan mı bu? Hey, suyun içinde dikilen, her kimsen seni görebiliyoruz.”

“Bir kişi olduğundan emin misin?”

“Şunun bir kafa olduğu bariz. Omuzları da görebiliyorsun. Hey, sen. Merhaba?”

Tekne yavaşladı. Martha gözlerini kıstı ve yüz hatlarını seçmeye başladı. Bir kafaya *benziyordu.* Bir kafa şeklindeydi. Martha bir kafa gördüğünden emindi. Ancak kulak veya saç göremiyordu. Üstelik hareket de etmiyordu.

“Bir kafa olmayabilir,” diye kabullendi, sonra figür hemen Martha’nm yanındaki sudan yukarıya çıktı ve tekneye inerek onun kolunu yakaladı.

Tekne sarsıldı ve Doktor bağırdı. Sudan çıkan şey kendini yukarı itmeye ya da onu çekmeye çalışırken Martha Çiğlik attı. Etraflarında yukarı çıkan, tekneye tutunup onu

neredeyse alabora eden birçok figür daha belirmişti. Martha elini kurtardı ve geriye düştü. İçeri girmeye çalışanın yüzüne botuyla bir tekne attı. Figür suya geri düştü. Tekne şiddetle sarsıldı ve Doktor, Martha’nın üstüne yıkıldı.

Kolları bacakları birbirine girmişken, “Özür dilerim,” diye mırıldandı Doktor. Martha kendine gelince teknenin yanlış yönde süratle ilerlediğini fark etti.

Doktor gözleri büyüyerek yukarı baktı. “Bizi hiçliğe itiyorlar.”

Direğe doğru atıldı ama direk kenardan düştü. Martha yukarı baktı ve Doktor’un omzundan başka bir şey göremedi. Aklındaki vızıltı tekrar düşüncelerini sislendirmeye başlamıştı. Başını kaldırdı ve zorla ayağa kalktı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Doktor ama Martha çoktan yürümeye başlamıştı. Karanlık figürlerin başlarının üzerinden zıpladı ve soğuk suya düştü. Bir an suyun altında kayboldu, sonra doğrularak nefes nefese yüzeye çıktı. Su sadece omuzlarına kadar geliyordu. Geriye baktığında Doktor’un da onun yanma atladığını fark etti.

“İyi plan,” dedi Doktor.

Figürler tekneyi hiçliğe doğru bıraktılar ve sessizce döndüler. Göz ve ağız yerine çökük çukurları vardı ve burunları hafif bir çıkıntıdan ibaretti. Martha ve Doktor'a doğru kollarını iki yana açarak yürümeye başladılar.

Martha elleri suyu yararak, arkasında hızla çırptığı ayaklarıyla derine daldı. Doktor'un da onun yanında yüzdüğünü görebiliyordu.

İskeleye ulaştığında kanaldan dışarı çıktı. Doktor da aynısını yaptı.

Kaçakçılar ortadan kaybolmuşlardı.

3

Merdivenlere koştular ve Marta önde, Doktor arkada hızla yukarı çıktılar. Martha üstteki kapıyı sertçe açıp ağaçlar arasından süzülen parlak güneş ışığına çıktı. Sırılsıklam olmuştu ve titriyordu. Doktor onu takip etti, kapıyı kapadı ve tornavidayı kullanarak kilitledi.

"Neydi o şeyler?" diye sordu Martha.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Doktor. Islak saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Martha'nm kolundan tuttu ve ağaçlar arasında yürümeye başladı. "Kitapta olmadıklarını varsayıyorum."

"Öyle olsa hatırlardım herhalde."

"Tamamlanmamış bir kısım gibiydi. Kimse kitapta oraya gitmeyi düşünmediği için orada olmanın ne anlamı var ki? Buradaki her şey sahte. Her şey görünüş için var ama hiçbiri gerçek değil ve her şeyin altı boş."

"Yani bir tiyatro oyunundaki dekorlar gibi mi diyorsun?" Doktor başını ona çevirdi, yüzünde bir gülümseme belirmişti. "Tam olarak bunu diyorum. Ah, gerçekten zekisin. Yani benim kadar değilsin ama kim benim kadar zeki ki zaten? Dekor. İzleyiciye binalar ve ormanlar gibi görünür ama perdenin arkasında hepsi tahta panellerden ibarettir. Bir sahnedeyiz Martha."

"Dünya'daki eski bir çocuk kitabı gibi tasarlanmış bir sahne mi? Biraz rastgele değil mi?"

Doktor kaşlarını çattı, sonik tornavidasını ceketinden çıkardı ve etrafındaki her şeyi taramaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Martha.

Doktor öne arkaya gidip gelir ve taramaya devam ettikçe heyecanlanırken anlaşılmaz sesler çıkardı. Çimenlikteki ağaçların bittiği noktaya, parlak ve sıcak güneş ışığına doğru koşmaya başladı. Martha da aceleyle onun peşinden gitti. Şimdiden kurumaya başladığını hissedebiliyordu.

“Vay vay vay,” dedi Doktor, gözlerini ardına kadar açarak. “Vay be!”

“Doktor?”

“Martha!”

“Doktor lütfen neler olduğunu anladığını söyle.” Tornavidası ceket ceplerinden birinde kayboldu. “Anlamış olabilirim,” dedi Doktor, ıslak saçlarını arkaya iterek. “Bilmem epey olası. Bir fikrim var. Ancak nasıl olduğunu bilmiyorum. Yani belki şöyle yaparsam... Ancak... Hayır. Evet. Gerçekten mi? Evet!”

“Doktor?”

Doktor etrafında döndü, saçları saçma sapan açılarda dikilmişti. “Bu Martha Jones, bu etrafımızdaki her şey. Bence gerçek değil.”

“Ama her şeyin gerçek olduğunu söyledin. Taradığın her şey gerçek dedin.”

“Yani, evet ama gerçekten gerçeğe de fark var değil mi?” “Hayır, yok.”

“Duyularımızdan ibaretiz sadece Martha. Gözlerimiz düz bir yüzeyde olduğumuzu söyler, ayaklarımızın altındaki toprağı hissederiz ama ya duyularımız bize yalan söylüyorsa? Dokunma, tatma, duyma, görme ve koklama yeteneklerimizi alırsak, dünya da ona göre değişmez mi?”

“Evet,” dedi Martha yavaşça, “ama aslında değişmiyor değil mi? Duyularımızı alsan da bir an önce neredeysek orada kalırız, sadece

duyularımız eksik olur.”

Doktor ona baktı. “Felsefenin keyfini harika kaçırıyorsun biliyor musun?”

“Ben bir tıp öğrencisiyim,” dedi Martha. “Benim işim gerçeklerle. Bir hastalık görürsem düzeltirim. Bunu bana pratik bir şekilde açıklamalısın.”

“Sorun da bu zaten, açıklayabileceğimi sanmıyorum. Bütün gezegen bir fikirmiş gibi görünüyor, somutlaşmış bir konsept.”

“Yani üzerinde durduğumuz bütün dünya ne? Bir hikâye mi? Bir gezegen değil ama sadece bir öykü. Nasıl bir hikâyede durabiliriz ki? Bir hikâyenin yerçekimi, ışığı, nefes alabileceğimiz havası nasıl olabilir?”

Doktor omuzlarını silkti. “Her iyi öykünün bir atmosferi vardır.”

“Sana bir iyilik yapıp bunu söylememişsin gibi davranacağım.”

“Gözlerini kapat.”

“Neden?”

“Martha...”

“Peki,” dedi Martha ve gözlerini kapattı.

“Kendini uzayda süzülen bir toz zerresi gibi düşün," dedi Doktor, onun etrafında yavaşça dönerek. “Çevrende yıldızlar doğup ölüyor. Gezegenler ekseninden geçiyor. Göktaşları geçiyor, asteroitler sürükleniyor ve arada sırada, eğer gerçekten çok şanslıysan uzaktan bir yaşamın izini his sediyorsun.”

“Yalnız mıyım?” diye sordu Martha.

“Bir toz zerresisin,” dedi Doktor. “Tabii ki yalnız değilsin.”

“Kulağa yalnızmışım gibi geliyor.”

“Hayır değilsin, harika zaman geçiriyorsun. İşte oradasın, uzaydasın ve bütün bunlar oluyor. Sonra planı olan biri geliyor. Amacı olan biri. Bob diyelim. Ve senin gibi küçük bir toz zerresi için bir amaç asla doyamadığm harika, yepyeni bir şey Böylece Bob’un amacına

çekiliyorsun ve diğer toz zerreleriyle, kozmosun diğer küçük elementleriyle beraber dönüp duruyorsun ve bir anda kendinden daha büyük bir şeyin parçasısın. Bir düşüncenin parçasısm. Ve gittikçe büyüyor da büyüyorsun. Sonunda düşüncenin ta kendisi olduğunu fark ediyorsun.”

“Gözlerimi açabilir miyim artık?”

“Tabii.”

Martha, Doktor’a baktı. Doktor bir odunun üstünde durmuş etrafına bakmıyordu. Martha’nm gözleri kapalıyken saçlarını düzelmişti. “Yani Bob’un bütün bu dünyayı irade gücü ve tozdan yarattığını mı söylüyorsun?”

“Temel olarak.”

“Peki, Tann aşkına, niye burayı bir *Yaramazlar* kitabına çevirdi?”

“Öyle yaptığını sanmıyorum,” dedi Doktor. “Duyularımız bize bir *Yaramazlar*kitabında olduğumuzu söylüyor; benim duyularım sonik tornavidamın bizim bir *Yaramazlar* kitabında olduğumuzu söylediğini söylüyor. Ancak farklı kültürlerden gelen farklı insanların farklı duyusal bilgilere maruz kaldığını düşünebiliriz.”

“Kitapları okuduğum için bize böyle görünüyor yani? Ama *Yaramazlardan*çok daha fazlasını, daha iyilerini de

okudum. Neden bunu seçti ki? Ve sen bu kitapları okumadın, niye benim gördüklerimi görüyorsun?”

Doktor odundan aşağı atladı. “Bu dünya bir seferde tek bir biçim açabiliyor olmalı. Hafızanda en uzun süre duran hikâyelerden birini seçmiş olmalı. Belki de TARDIS’ten ilk sen çıktığın içindir. Eğer ilk ben çıksaydım antik bir Gallifrey peri masalında olabilirdik.”

“Bu kulağa güzel geliyor.”

“Aslında hiç değil,” dedi Doktor. “Bizim peri masalları biraz şiddetlidir.”

“Peki Bob kim? Bütün bunların arkasında kimin olduğunu nasıl bulacağız?”

“Basit düşün Martha’cığım,”[1] dedi Doktor, ellerini ceplerinden çıkarak. “Tümdengelim güçlerimizi kullanacağız. Şimdiden bir şüpheli listemiz var.”

“Karakterlerden biri olduğunu mu düşünüyorsun?” “Kurgu üzerinden bütün bir dünya yaratabilecek bir varlık. Böyle bir varlığın kendini öyküye dahil etmeyeceğine inanabiliyor musun?”

“Haklısın. Ama kim? Ben olsaydım kendimi ya kahraman ya da kötü adam yapardım. Kahramanlarımızın bir grup sinir bozucu çocuk olduğu düşünülürse, kötü adamdır diyebilirim. Yani Bob, Cotterill.”

“Kanıtın var mı? Bu bir gizem. Elinde kanıt olmalı. Onunla ilgili ne gözlemledin?”

“Yani... Bıyığı var. Kaçakçı olduğunu da biliyoruz. Diğerleri gibi. Ayrıca...”

“Ayrıca...”

Martha kaşlarını çattı. “Bizi gördü. Hemen gördü. Buradaki herkesin odaklanmak için bir âna ihtiyacı oluyor. Ama onda olmadı. Diğerleri gibi değil. Sadece öyleymiş gibi yapıyor.”

Doktor gülümsedi. “Başaracağını biliyordum Martha Jones.”

“Peki o şeyler bizi niye öldürmeye çalıştı? Hiçbir şey yapmamıştık ki.”

“Belki de öyküden çok fazla uzaklaştık. Gitmememiz gereken bir yere gittik sonuçta. Yani o şeyler...”

“Bu gezegenin bağışıklık sistemi,” diye Doktor’un sözünü bitirdi Martha. “Zayıf bir bölgede enfeksiyon tespit etti ve bu küçük, garip askerler bizi durdurmak için gönderildi.”

“Kesinlikle. Sınıra vardık ve daha da ileri gittik. Bu kadar sıkıntıya değmediğimi düşünen ne kadar çok insan olduğunu bilsen şaşırırsın.”

Martha umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti ve konuyla geri döndü. “Peki ne yapacağız? Akıllıca olan şey TARDIS’e dönüp buradan uzaklaşmak olurdu ama bunu yapmayacağını biliyorum.”

Doktor kaşlarını kaldırarak baktı. "Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun değil mi? Bence söylediğin şey harika bir fikir. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz ve her zaman söylediğim gibi: Üzgün olacağımıza güvende olalım." Martha tekrar kaşlarını çattı. "Seninle birkaç aydır yolculuk ediyorum ama bir kere bile böyle söylediğini duymadım."

"Saçmalık. Hep öyle söylerim."

Martha başını iki yana salladı. "Bir kere bile söylemedin."

"Ben söylerken başka bir odadaydın galiba," dedi Doktor, "ama söyledim, hem de birçok kez."

"En son ne zaman söylemiştin?"

"Geçen hafta. Şeydeyken... Hah, hatırladım. Şey vardı. Dört şey. Dört şey ve bir kertenkele. O zaman demiştim. Dikkatsiz olman benim sorunu... Hişt."

Martha döndü ve Şişko'nun çalılıklar arasında saklandığını gördü. Yakalandığını fark ettiğinde küçük, şişman çocuğun gözleri açıldı ve inleyerek kaçtı.

"Gerçekten de can sıkıcı," diye mırıldandı Martha. "Aslında," dedi Doktor, "tam ihtiyacımız olan şey." Martha ona baktı. "Burada olduğunu biliyordun."

"Tabii ki. Şimdi bizi anlatmaya gidiyor. Efendisine gezegenden ayrılmak üzere olduğumuzu söyleyecek. Bu gizemin açığa çıkması için onu kışkırtacaktır."

"Sahiden de zekisin."

"Boşuna konuşmuyoruz burada. Hadi."

4

Ormandan çıktılar ve TARDIS'e doğru yürümeye başladılar. Kulübenin köşesinde Cotterill yüz hattı olmayan yaratıklardan biriyle duruyordu. Doktor ve Martha'yı bekliyorlardı.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Doktor, yürümeye devam ederek. Martha onu takip etti.

“Öykü bitmeden ayrılıyor musunuz?” dedi Cotterill, yüzünde bir gülümsemeyle. “İtiraf etmek gerekirse hayal kırıklığına uğradım.”

Doktor da gülümsedi, ellerini yine ceplerine sokmuştu. “Hikâyenin düğümünün çözülmesi için herkesin toplanmasını mı umuyordunuz? Özür dilerim ama bunu hak eden bir gizem için saklıyorum. Arkadaşınızı beğendim bu arada. Bir ismi var mı?”

“İsimler çok abartılıyor,” dedi Cotterill. Şimdi ağaçların arasından çıkıp yaklaşan başkaları da vardı. “Bunlar benim Yok-Adamlarım. İşe yarıyorlar. Bir karakter vermezsem akıllıca bir muhabbete katılamıyorlar tabii. O zaman bile sınırlılar. Sizin gibi değiller yani. Siz eğlencelisiniz.”

“Zekiyiz de,” dedi Doktor. “Tek çözemediğimiz şey bütün bundan ne kazandığın.”

Cotterill’in gülümsemesi genişledi. “Yaşamayı.”

“Yani gücünü neyden alıyorsun? Yanılsamadan mı? Yoksa buraya mahsur ettiklerinden mi?”

“Hem ikisi de, hem de değil. İnsanların ihtiyacım olan gücü vermelerini yanılsama sağlıyor. Söylesene Doktor, her hikâye okuyucusundan neyi talep eder?”

“Kuşkunun bilinçli olarak askıya alınmasını.”

Cotterill gülümsedi. “Kesinlikle. Birisi bir hikâye anlattığında ortaya çıkan güce inanamazsınız. Bilinçli, duyarlı bir akıl kendi isteğiyle neyin gerçek, neyin doğru olduğunu görmezden gelip asla var olmamış insanlara ve yerlere inandığında...” Cotterill zevkle titredi. “Muhteşem bir şeydir. Gerçekliği reddetmek anlamına gelir. Ve gerçeklik bir kenara itildiğinde, ne kadar kısa süre için olursa olsun, bir boşluk ortaya çıkar. Olasılıklarla, yaşanabileceklerle dolu bir boşluk. Ve bu olasılık beni güçlü kılıyor.”

Martha etrafına bakındı. Yok-Adamlar tehlikeli şekilde yaklaşıyorlardı. Doktor tabii ki bunu hiç fark etmemiş gibiydi.

“Sen de bu gücü aldın ve bir gezegen yaptın,” dedi Doktor.

Cotterill güldü. “Bu mu? Bu sadece başlangıç. Bu bir basamak. Bir sonraki sefer güneş sistemi kuracağım. Sonra bir galaksi. Sonra bir evren. Ve evrenim yeterince büyüdüğünde gerçeklik kırılıp parçalanacak. Ben de onu kendiminkiyle değiştireceğim.”

“Ve tanrısı da sen olacaksın.”

“Kesinlikle.”

“insanlara ne olacağını sormama gerek bile yok sanırım.”

“Kendileriyle ilgilenilecek,” dedi Cotterill. “Barbar değilim. Sadece güçlenmem için insanlara ihtiyacım var.”

"Bir şey söyleyebilir miyim?” diye sordu Martha öne çıkarak. “Söyleyebilir miyim? Teşekkürler. Delirmişsin. Cidden, bu delice bir fikir. İşe yaramayacağını düşündüğümden, ya da seni durduracağımız için değil, sadece delice. Makul değil. Makul bir şeyi karşısında görünce yolunu değiştirmiş. Cotterill, sen kafayı sıyırmışsın. Bütün evreni öykülerle ele geçiremezsin. Çok saçma. Buna izin veremem. Hem bu yüzden, hem de bizi öldürmeye çalıştığın için bu çılgın planını durduracak ve seni defedeceğiz. Doktor, sanırım onu durdurmak için bir plan yapmışsındır. Değil mi?” “Doğal olarak.”

“Koşmamız gerekecek mi?”

“Doğal olarak.”

“O zaman gidelim.”

İkisi beraber koşmaya başladılar.

“Yakalayın!” diye bağırdı Cotterill. “Vurun kellerini!”

İki Yok-Adam yaklaşmaya başladı. Bedenleri genişliyor, düzleşiyor, *Alice Harikalar Diyarında*'daki uzuvları olan ve kılıç taşıyan oyun kâğıtlarına dönüşüyorlardı. Martha salladıkları kılıçlardan başını eğerek kaçındı, Doktor onun elini tuttu ve çekiştirmeye başladı. Kulübenin kapısından içeri girdiler ve kendilerini Hogwarts’taki yemek salonunda buldular. Sonra tek bir asa bile onların tarafına çevrilmeden diğer taraftaki kapıya koştular.

“Neler oluyor?” diye bağırdı Martha.

“Cotterill hafızandaki kitapları araştırıyor,” diye cevap verdi Doktor. “Bizi durduracak bir şey arıyor. Bu taraftan!” Dışarıya çıktıklarında zemin sarsıldı ve yerine oturan tuğlalara dönüşüp altından bir alt kısım ortaya çıktı. Martha yukarıdan kanatların çırpılışmı ve maymunların inleyişini duydular. Büyük, siyah ve tüylü bir şey Martha’nın yanağına dokununca Doktor onu kenara çekti.

Martha dengesini kaybetti ve çimenli bir tepeden karların içine düştüler. İlk ayağa kalkan Martha oldu ve Yok-Adamlar’ın onlara saldırıp saldırmadığını görmek için etrafına bakındı.

***“Aslan, Cadı ve Dolap* mı?”[8] diye sordu Doktor ayağa kalkarken.**

“Hiç okumadım,” dedi Martha. İlerideki binaya doğru koştular. Bir otel gibi büyüktü. Martha isminin Overlook olduğunu gördü ve kenara kaçtı. “Yok, o tarafa gitmeyelim.”

Doktor, Martha’yı takip etti ve karı bırakıp bir tünele girdiler. Adımları karanlıkta yankılanıyordu. Yavaşlayıp nefes nefese arkalarına baktılar.

“Şu planın,” dedi Martha sessizce nefes alarak, “gerçekten var mı, yoksa Cotterill’in önünde akıllı görünmek için öyle dedin?”

“Gerçekten bir planım var,” dedi Doktor. “Ve akıllı görünmeye ihtiyacım yok. Zaten akıllıyım. Akıllı görünüyor olmam ekstrası sadece.”

“Ne yapacağımızı lütfen söyler misin?”

Doktor, Martha’yı yakaladı ve donakaldı. Önlerinde araba farları ikiz güneşler gibi açıldı. Güçlü bir motor sesi etraflarında yankılandı.

“*Christine?”*[2] dedi Doktor.

“Daha da kötüsü,” dedi Martha, neredeyse ağlayarak. *“Chitty-Chitty-Bang-Bang.”*[3]

Araba gürledi ve öne atıldı. Martha ve Doktor arkalannı dönüp koştular.

“Filmi o kadar sevmiştim ki kitabı da okudum!” diye bağırdı Martha. Son kelimesi bir iniltiye dönmüştü çünkü Doktor tam o sırada

onu kenara çekmişti. Araba yanlarından geçerken, Martha ve Doktor dar bir kapıdan ormana doğru düştüler.

Doktor parmağını dudağına götürdü ve Martha başını sallayıp onu elinden geldiğince sessiz olarak takip etti. İslak yapraklar ayaklarının altında vıcık vıcıktı. İleride bir hareket vardı: Solgun bir oğlan ve tedirgin bir kız bir açıklığa gelmişlerdi. Güneş bulutların arasından ortaya çıktı ve oğlan parıldamaya başladı.

Martha, Doktor’un gözlerini üzerinde hissetti ve kızardı. “Sakın bir şey söyleme.”

“Bu hakkımı sonraya saklıyorum,” dedi Doktor ve yürümeye devam edip genç âşıkları rahat bıraktılar.

Ağaçların arasından güneş ışığına çıktılar. TARDİS tam karşılanndaydı.

Martha koşmaya başladı. Doktor da onun arkasından geldi. Yolu yarılamıştı ve Yok-Adamlar’dan hiçbir iz yoktu. Başaracaklardı. Kurtulacak...

Topraktan bir taş sütun TARDIS’le beraber yükseldi. Martha öne atıldı -nedenini bilmiyordu, sadece öne atılmıştı- ve tutundu. Ancak sütun uzadıkça kıvrılmaya başladığında bu yaptığının ne kadar aptalca olduğunu anladı. Büyüdükçe büyüyordu ve zemin gittikçe uzaklaşıyor, taşlar tuğlalara ve sütun da bir kuleye dönüşüyordu. Sonunda büyüme yavaşladı ve durdu. Kule’nin üzerinde TARDİS düşecekmiş gibi duruyordu. Martha aşağıya baktı. Gerçekten çok yüksekteydi.

“Son tahlilde,” diye bağırdı Doktor aşağıdan, “bu çok mantıklı bir hareket değildi sanırım.”

5

“İmdat!” diye çığlık attı Martha. “Şuraya çık ve bana yardım et!”

Doktor, Kule’nin etrafını dolaştı ve geri döndü. “Bir kapı göremiyorum,” diye bağırdı. “Kapısı olmayan bina mı olur?”

Bir hareketlenme oldu, sonra pencereden bir halat düştü ve hafifçe Martha’nm omzuna değerek en aşağıya kadar indi. Bir dakika, halat değildi bu. Örülmüş, kaim, sarışın bir saçtı.

“Dalga geçiyor olmalısın,” diye mırıldandı Martha.

Doktor yine bağırıyordu. “Onu tanıyorum! Tanışmıştık! Merhaba dediğimi söylersin!”

Martha tek eliyle saça tutundu. Kulenin içinden acıyla dolu bir bağırış yükseldi. “Özür dilerim,” dedi Martha ve tutunduğu yeri bıraktı. Aşağı doğru bir hareket olunca Martha korktu ama sonra bir anda durdu ve sallanarak asıldı. Yukarı baktı. Kıpkırmızı yüzlü, güzel bir kız pencerenin çerçevesine iki elini de dayamış, dışarı çekilmemeye çalışıyordu.

‘Son prens değilsin,” dedi Rapunzel. “Beni bu hapishaneden prens gelip kurtaracaktı! Sen o değilsin.”

“Doğru.”

“Prens daha zayıf.”

“Hey! Hakarete gerek yok!”

Martha tırmanırken Rapunzel homurdandı. Çok az bir mesafe çıkacaktı ama yine de yorucuydu. Martha pencereye ulaştı ve tuhaf bir şekilde içeriye düştü.

Zıplayarak ayaklandı ve gülümseyerek döndü. Rapunzel acıyla suratını buruşturmuştu.

“Of,” dedi Rapunzel. “Dikkatli ol. Saçımın üzerinde duruyorsun.”

“Özür dilerim,” dedi Martha. “O kadar çok var ki...” Martha kenara atladı ve Rapunzel de doğrulup kollarını göğsünde birleştirerek ona baktı.

“Merhaba,” dedi Martha. “Doktor da merhaba diyor.” “Ne doktoru?”

“Aşağıdaki adam, bağırıyordu ya hani? Benim... yol arkadaşım. Selam söylüyor. Her neyse. Seninle tanışmak çok güzel. Küçükken senin hakkında okumuştum. Disney filmini de izledim. Komikti. Sevmiştim. Sen daha görmemişsindir ama herhalde. Birkaç yıl geleceğe gitmek zorunda kaldım ve sen... Yani bir peri masalısın, o yüzden...”

“Kimsin sen?” diye sordu Rapunzel.

“Önemli biri değilim. Sadece geçiyordum. Bir sorum var. Çatıya çıkmak istesem bunu nasıl başarabilirim acaba?” “Niye çatıya çıkmak isteyesin ki?”

“Orada bir şey bıraktık da. Bir çatı katı, merdiven falan var mı? Yoksa tekrar dışarı mı çıkmam gerek? Gerçekten tekrar dışarı çıkmak istemiyorum. Zorunda mıyım? Zorundayım değil mi?”

Martha tekrar pencereye yürüdü, başını çıkardı ve yukarı baktı. Tutunacak hiçbir yer yoktu. Güneş hızla batıyordu. Doğal olmayan bir hızla batıyordu hatta. Bir anda hava kararmış ve gece olmuştu. Martha aşağıdaki Doktor’a baktı ve korkuyla soluğu kesildi. Kule duvarına yaşlı bir adam tutunmuştu; siyah pelerini etrafında büyük, yarasa kanatları gibi açılmıştı. Martha uzun, beyaz bıyığının altındaki keskin dişleri gördü ve adamın kırmızı gözleri onu fark etmeden geri çekildi.

Rapunzel ona hayretle bakıyordu. “Bir sorun mu var?” diye sordu.

“Evet,” dedi Martha, pencereden geri çekilerek. “Kuleden yukarı Dracula tırmanıyor.”

Rapunzel heyecanla ellerini birbirine çarptı. “Dracula bir prens mi?”

“Hayır, Kont.”

Rapunzel’in morali bozuldu. “Öyle demek.”

“Buradan çıkmanın başka yolu var mı?”

“Başka bir çıkış olsa hapishane olmazdı değil mi?” “Yanında haç, kutsal su ya da ne bileyim ışın kılıcı var mı?”

“Üzgünüm,” dedi Rapunzel. “Bunlardan hiçbiri yok. Ama saçım için bir sürü fırçam var.”

“Harika,” diye mırıldandı Martha, etrafına bakınarak. Rapunzel yalan söylemiyordu. Her boydan fırçanın olduğu bir masa vardı. Martha en büyüğünü, altın tutamaklı fırçayı aldı ve Dracula başını pencereden içeri sokunca bütün gücüyle ona doğru fırlattı. Fırça Dracula’nm tam alnına çarptı. Vampir homurdanarak gözden kayboldu.

Martha, Rapunzel'in saçını tuttu ve bileğine sarmaya başladı. "Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnun oldum;' dedi ve pencereye doğru koşup saçı bileğinde düğüm yaptı. Gece göğüne atladı ve saçla beraber aşağıya düşmeye başladı. Duvara tutunup yanından düşerken onu yakalamaya çalışan Dracula'yı gördü. Hemen önünde bir pencere daha vardı. Martha camdan içeri girdi ve ayağa kalkıp kapıyı açtı. Şimdi sadece mumlarla aydınlanan bir odadaydı.

Önce tuvalet masasını gördü. îki yanında her boydan, yarısı boşaltılmış bavullar vardı. Tuvalet masasının üstüyse mücevherlerle doluydu ve ayna kaim bir toz tabakasıyla kaplıydı. Yanındaki koltukta, san bir düğün elbisesi içindeki yaşlı bir kadın oturuyordu. Saçlarında çiçekler ve yüzünde yırtık pırtık bir peçe vardı.

"Kimsiniz?" dedi kadın.

"Hımm," dedi Martha nefes nefese. "Sonra da gelebilirim." "Yakınıma gel. Şöyle bir yüzünüzü göreyim."

Martha tereddüt etti, sonra öne çıktı.

Yaşlı kadın peçesinin arkasından gözlerini kapatıp açtı. "Pumblechook'un oğlu değilsin. Kimsin sen?"

"Öffî, lanet olsun," dedi Martha. "Siz Bayan Havisham'sınız[4] değil mi? Of of. Okuldayken beni deli ettiniz biliyor musunuz? Dickens'ı herkes kadar ben de severim ama bütün o tesadüfler biraz fazlaydı yani. Pip'e yaptıklarınız korkunçtu. Estella nerede? Burada mı? O kıza hep okkalı bir tokat atmak istemişimdir."

Martha etrafına bakındı ama Estella ortada yoktu. Ancak yanından geçtiği bir pencere gördü. Dantelli perdeyi açtı ve dışanya baktı. Tekrar sabah olmuştu. Dışarıda Dickens'm İngiltere'si vardı. Martha arkasına baktı. Bayan Havisham ayağa kalkmış, başını önüne eğmişti ve yüzü beyaz saçlarla peçesi yüzünden görünmüyordu.

"Otursamz iyi olur," dedi Martha. "Oldukça narinsiniz ve sizin yerinizde olsam şu açıktaki alevleri de söndürürdüm. Bu şekilde kendinizi tehlikeye..."

Bayan Havisham kafasını kaldırdı ve öne atılıp soğuk, kırışıklıklarla dolu elleriyle Martha'nm boğazım sıkarak onu havaya

kaldırmaya koyuldu. Martha'nm sırtı duvara çarptı. Zorlukla nefes alıyor, parmaklarıyla yaşlı kadının ellerim açmaya çalışıyordu.

Kapı sertçe açıldı ve gözlerini kısmış Doktor ortaya çıktı. Ancak dramatik bir şey söyleyemeden Dracula arkasında belirdi ve onu yakalayıp odadan dışan çıkardı.

Martha iki yumruğuyla Bayan Havisharrim bileğine vurdu. Kadının tutuşu gevşedi ve ayakları tekrar yere basan Martha nefes nefese bir halde ileri atılıp Bayan Havisham'ı iki adım geriye itti. San düğün elbisesi genişlemeye başladı ve Bayan Havisham uzadı, genişledi ve peçesi eridiğinde Cotterill'in Yok-Adamlar'mdan birinin yüzü ortaya çıktı. Martha demir bir şamdanı yakaladı ve Yok-Adam'ın kafasına vurdu. Yok-Adam sendeledi ve Martha da kapıya koştu. Doktor da o anda karşısına çıkıp Martha'mn kolunu yakaladı ve taş koridordan aşağıya koştular.

"Dracula'yı yumrukladım!" dedi Doktor zafer dolu bir sesle, sonra parmaklarını esnetip acıyla yüzünü buruşturdu. "Sert bir yüzü varmış."

"Eminim öyledir. Onunla ilk defa mı karşılaşıyorsun?" "Hayır ama ilk seferinde bir android, ikinci seferinde Kazıklı Voyvoda'ydı. Üçüncüsünde ise bir Siber-Dracula'ydı, yani o sayılmaz herhalde. Ha! Sayıların Kontu!"

"Çok komiksin!" diye mırıldandı Martha. Bir köşeyi döndüler, biraz daha koştular, sonra bir kapıyla karşılaştılar. Doktor kulpu tuttu ama çevirmedi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu Martha. Nefesi ancak düzene girmişti. "Arkamızdalar."

"Sakinleşip kendini toparlaması için bu dünyaya bir şans veriyoruz."

"Oldu o zaman. Doktor, şu bahsettiğin plan..."

"Evet," dedi Doktor. "Artık planı harekete geçirmenin zamanı geldi, değil mi?"

"Ne olduğunu bilmesem de, evet."

Doktor sırıttı. “Dahiyane bir plan Martha. Tam anlamıyla dahiyane... Yani ben olmasaydım kendimden kıskanırdım.” “Şu Hikâyeler Diyarı’nda onları nasıl yenmiştiniz?”

“Eh, bir nevi onlara inanmayı bıraktık.”

“Anlamadım?”

Doktor sıkılgan görünüyordu. “Anlarsın ya. *Hişt,* M*inotaut; sen gerçek değilsin*, falan dedik ve o kadarı yeterli oldu.” “İşe yaradı mı?”

“Orada yaramıştı. Burada olmaz. Olması için hiçbir sebep yok; zaten bir kere denedim. Dracula’nm üzerinde. Hâlâ beni ısırmaya çalışıyordu. Çok ısırgan birisi. Cotterill gücünü gerçekliği reddeden insanlardan alıyor olabilir ama önümüzdekilere basitçe inanmayı bırakmak yeterli olmaz. Şimdiye kadar çok fazla güç biriktirdiği için bir etkisi olmaz yani.”

“Nasıl durduracağız peki?”

“Bunu kendisi söyledi. Dünyası daha yeni başlıyor. Yani ne kadar güçlenirse o kadar çok şey yapabilecek. İnsanlardan güç alıyor, sonra bu gücü her şeyi yaratmak için kullanıyor. Girdi çıktı. Girdi, çıktıdan daha fazla olduğu sürece sorun yok. Sadece bunu tersine çevirmeliyiz. Bu yeri hayal-gücü besliyor, bence hayalgücü sömürebilir de. TARDIS’ten ilk çıkan şendin, tutunduğu zihin seninkiydi. Bu güç kaynağını kesmeliyiz. Seni içeri sokmalıyız.”

“TARDIS’e mi? Ama Rapunzel’in kulesinin üstünde.” “Öyle mi?” dedi Doktor, kulpu çevirirken gizemli bir tavır sergileyerek. Hayaletli kulübenin ön kapısından dışarı, güneş ışığına çıktılar.

Yaramazlar, yüzlerinde hiçbir ifade olmaksızın onları beklemese güzel bir gün bile sayılabilirdi. Bir anlığına kimse kıpırdamadı.

“Gergin sessizliklerden nefret ederim,” dedi Doktor ve Yaramazlar öne atıldılar.

Martha inledi ve onlara uzanmış ellerden kurtulup yanında Doktor’la koşmaya devam etti. Önlerinde Bayan O’Grady’yi görene kadar yoldan çıkmadılar, sonra çimenlere döndüler. Yaramazlar hemen arkalanndaydı. Bayan O’Grady de bisikletine atladı ve takibe katıldı. Yaşlı birine göre şaşırtıcı derecede çevikti.

Doktor ve Martha piknik battaniyeleri, dağılmış pastalar, sandviçler ve zencefilli gazozların üstünden geçerek tepeyi aştılar ve diğer taraftaki mavi polis kulübesini görünce hızlandılar. Martha arkalanna baktı. Bayan O’Grady Yaramazlar’ı geçmiş, hızla Doktor’la Martha’nm arkasından geliyordu.

Doktor koşarken sonik tornavidasını ona tuttu. Bayan O’Grady’nin bisikletinin frenleri inleyip kilitlendi ve kadın onlar geldikten sonra ikinci kez gidonların üzerinden ileriye uçtu.

“Bundan hiç bıkmayacağım herhalde,” dedi Doktor nefes nefese. “Anahtarın yanında mı?”

“Anahtar mı? Evet. Niye?”

“TARDIS’in içine girdiğinde Cotterill güç için en yakındaki diğer zihne tutunacaktır.”

“Senin aklına mı?”

Doktor ona baktı ve sırıttı. “Evet, benim aklıma.”

Doktor aniden durdu, arkasına döndü ve Yaramazlar ona çarparken Martha ileri gitti. Tepenin dibine varınca anahtarı kilide çevirdi, TARDIS’in içine atıldı ve kapıyı arkasından kapattı.

Geriye çekildi. Her şey sessizdi. Bundan sonra ne yapacağını bilmediğini fark edince ona kadar saydı ve kapıyı açıp dışarıya baktı.

Doktor dizleri üzerine çökmüş, Yaramazlar da onun etrafını sarmıştı. Bayan O’Grady de yakında duruyordu. Hepsi uzamaya, yüz ifadelerini kaybedip etraftaki coğrafya değişirken Yok-Adamlar’a dönüşmeye başladılar. Çimenli tepe düzleşti ve kuma dönüştü. Uzakta bir şato görünüyordu. Coğrafya tekrar değişti ve kum kara döndü, mavi gökyüzü de kızıllaştı. Ufukta üç ay vardı. Kar eridi ve hızla büyüyen ağaçlar yetişti. Hepsi Martha’nm gördüğü bütün gökdelenleri yanlarında cüce bırakacak kadar büyüyüp yoğun bir orman oluşturdu.

Ağaçların arasından bir adam çıktı.

Cotterill.

“Güzel kovalamacaları severim,” dedi Cotterill. “En iyi hikâyeler güzel bir kovalamacayla biter.” Etraflarındaki ağaçlar sönüp bir dağ zirvesine dönüşürken etrafına baktı. “Çok fazla kitap okuduğun belli.”

“Evet, okudum,” dedi Doktor başını kaldırarak. “Çok fazla kitap okudum. Benim kadar çok yolculuk yaparsan, bütün zamanını yalnız geçirirsen, hiç uyumadan üstelik... Bir noktadan sonra okumaya başlarsın değil mi? Aklımda dokuz yüz yıl değerinde kitap var Cotterill ve hepsine ulaşabiliyorsun. Hepsine birden.”

Çevreleri daha hızlı şekilde değişiyordu. Açık deniz, kırlar, temiz bir lobi, uzaylı bir dünya, bir roket silosu... Hepsi bir resim albümünün sayfaları çevriliyormuş gibi değişiyordu.

“Dur,” dedi Cotterill, gözleri ardına kadar açılarak.

“Hiç sanmıyorum,” dedi Doktor. “Artık buradasın." Eliyle başına dokundu. “Dışarı çıkmana izin vermiyorum."

Çevrelerindeki dünya flulaşmıştı artık. Cotteril yüzü solarak öne doğru sendeledi.

“Durdurun onu!” diye bağırdı. “Öldürün.”

Yok-Adamlar yaklaşırken Martha, Doktor’un yanına geldi. “Doktor! Bir silahımız olsa çok iyi olabilirdi.”

Çevreleri aniden yavaşladı Martha ayağının yanında kalın bir dal buldu. Dünya tekrar flulaşmadan önce Martha dalı yakaladı.

“Bir dal,” dedi. “Bu kadar mı?”

“Elimden bu kadarı geldi,” diye mırıldandı Doktor. Odaklandığı için yüz ifadesi sertti ve gözlerini kapatmıştı.

Martha en yakındaki Yok-Adam’a atıldı ve kafasına vurdu. Yaratık bir adım geriye gitti. Martha yaratığın acıyı hissedip hissetmediğini bile bilmiyordu ama sonuçta iki ayaklıydı, yani insan anatomisiyle ilgili bildikleri kullanılabilirdi. En azından Martha öyle umuyordu.

Tekrar saldırdı, bu sefer alçaktan atılmıştı; dal yaratığın dizinin kenarına çarptı. Yere düştü ve Martha dönüp Doktor’a yaklaşan başka bir Yok-Adam’ın bileğine vurdu. Martha ona doğru koştu, bir darbe daha vurabildi ama yaratığı sadece birkaç adım uzaklaştırabildi.

“Hadi bakalım!” diye bağırdı Martha, diğer Yok-Adamlar etraflarım sararken. “Hepinize yeterim!”

Martha’nm meydan okumasından hiç etkilenmemiş gibi görünüyorlardı. İlerlemeye devam ettiler.

“Hayır,” diye inledi Cotterill, arkasına bakarak. Martha da oraya baktı. Sürekli değişen coğrafya midesini bulandırıyor, başını döndürüyordu ve uzakta gittikçe büyüyen bir hiçlik noktası vardı.

Yok-Adamlar’dan birinin parmakları Martha’mn boğazını sarıp sıkmaya çalıştı ama bir an sonra Yok-Adam ortadan kayboldu. Martha nefes nefese geri döndü ve diğer Yok-Adamlar’ın da kayboluşunu izledi.

Hiçlik gittikçe büyüyor ve yaklaşıyordu. Bir başka hiçlik noktasıyla birleşti. Martha uzakta, belirip kaybolan ağaçların, binaların, duvarların ve kayaların ardında daha fazla hiçliğin olduğunu gördü.

“Dur!” diye gürledi Cotterill. “Lütfen! Burası benim evim!”

Coğrafya bütün özelliğini kaybetti. Artık sadece küçük ve eğimli bir şeydi. Futbol sahası kadar bir gezegendeydiler sanki. Çevreleri gittikçe genişleyen hiçlikle sarılmıştı. Cotteriü’in kendisi de değişiyor, küçülüyor, fiziksel biçimini yitiriyor ve gölgeyle ışıktan oluşan kıvrımlı bir şeye dönüşüyordu.

Doktor yavaşça ayağa kalktı. “Şimdi,” dedi. “Sanırım birinin bir özür borcu var.”

“Özür dilerim,” dedi bir zamanlar Cotterill olan varlık. Sesi Martha’nm kulaklarında yankılandı. “Lütfen aklını terk etmeme izin ver. Çok canım acıyor.”

“Acıdığını biliyorum,” dedi Doktor. Tornavidası yine elindeydi ve tanyordu. Sonuçlara baktı ve homurdandı. “Kimsin sen?”

“Halkıma ait olanlann ismi yoktur,” dedi. “Ch’otterai’lerdenim. Halkımın bize anlattığı efsanelere göre bir zamanlar tanrıymışız; gerçekliğe aklımızla şekil verebiliyormuşuz. Ancak Ch’otterailerin canlı hayalgüçleri yoktur, o yüzden elimizde ne kadar potansiyel varsa hepsini gösterişçi kindar davranışlarla harcamışız.”

“Buraya nasıl geldin?”

“Gemim arıza yaptı, patladı ve fiziksel bedenimi yok edip bilincimi sürükledi.”

Martha gözlerini kapattı. “Yani bir hayaletsin?”

“Bir anlamda,” diye mırıldandı Doktor. “Peki ne oldu? Birkaç yüzyıl geçti, sıkıldın, birisi yakınına gelme şansızlığını gösterdi, sen de tutundun.”

Beni eve geri götürebileceklerini düşündüm,” dedi

Ch’otterai' “Fiziksel biçim alacak kadar güce ihtiyacım vardı sadece. Ama uzaydaki bu noktadan ayrılamazdım. Burada, öldüğüm yerde mahsur kalmıştım. Ben de onlara öykülerini verdim ve ortaya çıkan güçle beslendim. Sonra başka bir gemiyi buraya çektim, sonra bir diğerini daha... Böylece bir gezegen yarattım. Gerçekliğe şekil verdim. Bir tann oldum.”

“Küçük bir göldeki büyük bir tann,” dedi Doktor. “Kendi hayalgücün güdük olduğu için başkalarınmkini kullandın. Peki bu çektiğin gemilere ne oldu? O insanlara ne oldu?” Ch’otterai tereddüt etti. “Onlara öykülerini verdim.” “Peki sonra ne oldu?”

“Gittiler.”

“Sana inanmıyorum.”

“Gittiler. Yemin ediyorum, onları bıraktım. Ben iyi bir tanrıyım.”

“Çabuk öfkeleniyorsun. Hemen ‘Vurun kellelerini!’ diye bağırdın.”

“Hayır, ben...”

“Bedenlerine ne yaptın? Ya gemiler? Onları hiçliğin gölüne atıp boğdun mu?”

Ch’otterai’nin hareket eden biçimi bir anlığına yavaşladı. “Anlamıyorsun. Neler yaşadığımı bilmiyorsun. Gideceklerdi Doktor. Hikâyeleri bayatlamıştı ve sıkılmışlardı. Onlara ihtiyacım vardı ama beni terk edeceklerdi. Başkalarını da uzak durmaları için uyaracaklardı. Ben... bunun olmasına izin veremezdim.”

“Ve hepsini öldürdün.”

“Onlara bir seçim sundum. Hepsine bir seçim sundum. Kalırlarsa her isteklerini yerine getirecektim ama gitmeye çalışırlarsa yok edecektim.”

“Hepsi gitmek istedi,” dedi Martha sessizce.

Ch’oterrai’nin sesi sertleşti ve uçuşan varlığı öfkeyle yoğunlaştı. “Yalan söylediler. Kalacaklanna söz verdiler, sonra gemilerine gitmeye çalıştılar. Benim enerjimi benden çalmayı denediler. Yok edilmeyi hak ettiler.”

Varlığı öyle şiddetli süzülüyordu ki Martha bir adım geri gitti. Sonra Ch’otterrai biraz ileri gittiğini anlamış gibi yavaşladı ve sesi yumuşadı.

“Ama Doktor... Sen farklısın. Zaman verirsen, beni bir galaksi, oradan da bir evren yaratacak kadar güçlü kılabilirsin. Bu evreni yönetebilirsiniz. Kral ve Kraliçe olursunuz.” “Sen de tanrımız olacaksın,” diye mırıldandı Doktor. “Evet,” diye karşılık verdi Ch’otterai.

“Hayır,” dedi Doktor. Elini uzattı, Martha’nmkini buldu ve beraber yürümeye başladılar. Artık bir yüzme havuzundan daha büyük olmayan bir yüzeyin üstündeydiler.

Ch’otterai’nin biçimi o kadar hızlı kıvrılıyordu ki flulaşmıştı. “Dur!” diye inledi. “Bir adım daha atarsan seni bu boşlukla boğarım. Gemine yetişemezsin bile!”

Martha ve Doktor donakaldılar.

“Son gücünü feda etmiş olacaksın,” dedi Doktor. “Yaparım! Gitmenize izin vereceğime sizi öldürürüm! Tekrar başlarım! Yeni biri bulurum!”

Martha arkasına baktı. TARDİS üç adım uzaktaydı. Fazla uzak.

“Kalmayacağız,” dedi Doktor. “Yapamayız.” Ch’otterrai’nin sesi gerginleşmişti. “O zaman beni de yanında götürmenin bir yolunu bul. Ya da daha iyisi, beni şu Hikâyeler Diyarina götürmenin bir yolunu keşfet. Yok-Adamlar’ımdan biri ondan bahsederken sizi duymuş. Beni oraya götür Doktor, ben de ikinizin hayatta kalmasına izin vereyim.”

“Hikâyeler Diyarı bu gerçeklikte bile değil.”

“Zeki bir varlıksın,” dedi Ch’otterai. Kendine güveni arttıkça süzülüşü de sakinleşmişti. “Bir yolunu bulacağına eminim. Aklını çalıştır ya da yok ol.”

Martha, Doktor’u bıraktı ve TARDIS’e doğru bir adım atmaya hazırlandı. Doktor ellerini ceplerine soktu.

“Yapabileceğim bir şey olabilir,” dedi. “Gemide bir acil zaman devresi var. Seni ayrıntılarla sıkmayacağım ama boyutlar arasından geçmemizi sağlayabilir. Teknik olarak bulunduğun yeri değiştirmen bile gerekmeyebilir. Ancak fazlasıyla tehlikeli. Seni yolladıktan sonra Martha ve benim geri dönebilmemiz riskli olur. Bence iyi bir...”

“Yap ya da öl Doktor,” dedi Ch’otterai. “Bu kadar basit.” Doktor bir an düşündü, Martha çenesinin kasıldığını görebiliyordu. “Pekâlâ,” dedi Doktor. TARDIS’e yürüdü, kapıyı açtı. Ch’otterai Doktor fikrini değiştiremeden içeriye süzüldü.

Sonra Doktor kapıyı sertçe kapattı.

Martha bakakalmıştı. “Ne yapıyorsun? Onu TARDIS’e mi kilitledin! Ya gemiyi harekete geçirirse?”

Doktor bir omzunu kapıya dayadı ve kollarını göğsünde birleştirdi. “Ch’otterai saf enerjiden oluşan bir varlık. Evet, sonsuz derecede güçlü olma potansiyeline sahip ama şu an kendini bile düzgün tutamıyor.”

İlk defa Doktor’un sakin tavrı Martha’nın endişesini gidermişti. “Peki onu TARDIS’e kilitlemenin niye iyi bir fikir olduğunu açıklayacak mısın?”

“TARDİS bir makine değil Martha. Yani öyle ama aynı zamanda çok daha fazlası da. Ch’otterai’ye okuduğum kitaplarla nasıl fazladan yükleme yaptığımı gördün mü? Sırf benim hayalgücüm onu gezegenli bir hayaletten, bahçesi olan bir hayalete çevirdi. Bir de TARDIS’in neler yapabileceğini düşün.”

Martha kaşlarını çattı. “TARDIS’in de hayalgücü mü var?”

Doktor güldü. “Bir açıdan bakarsak TARDIS’in kendisi hayalgücüdür.”

Doktor anahtarı kilide soktu, çevirdi ve kapıyı açıp eliyle Martha’nın içeriye girmesini işaret etti.

Martha içeri adım attı. Konsol odası sessizdi. Ch’otterai’den hiçbir iz yoktu. Doktor, Martha’nm yanından geçip konsola yürüdü, birkaç düğmeye bastı ve birkaç ölçüm okudu.

“Nerede?” diye sordu Martha.

“Gitti,” dedi Doktor. “Ya da neredeyse tamamı gitti. Görebildiğim kadarıyla tek bir düşüncüye indirgenmiş. Bu da çok hoş bir düşünce değildir herhalde.”

Martha etrafa bakındı. “Peki nerede?”

Doktor elini havada salladı. “Burada. Orada. Bilmem.” “Ama gittiğimiz zaman onu da yanımızda götürmeyeceğiz değil mi?”

“Ne oldu Bayan Jones? Hayaletli bir TARDİS fikrinden hoşlanmadınız mı?”

“Pek hoşlandığımı söyleyemem.”

“Endişelenme,” dedi Doktor, manivelaları çekerek. “Uzak diyarlara uçarız ama Ch’otterai’den kalanlar büyük ihtimalle burada duracaktır. Büyük ihtimalle.”

Martha şu ‘büyük ihtimalle’ lafından hoşlanmamıştı ama TARDİS uğultular ve hırıltılar çıkarmaya başlarken hiçbir şey söylemedi. Monitöre yürüdü ve hiçliğin kendine bükülüp varlıktan tamamen yok oluşunu izledi. Bir anlığına boş uzay ve yıldızlardan başka bir şey yoktu, sonra ekran tamamen karardı.

1

Doktor burada Sherlock Holmes’e atfedilen ünlü söze gönderme yapıyor: “Basit düşün sevgili Watson, basit düşün.” Ancak gerçekte bu unlu söz Arthur Conan Doyle eserlerinde geçmez, -çn

2

Stephen King’in katil bir arabayı konu alan romanı. Türkiye'de Altın Kitaplar tarafından basılmıştır, -çn

3

James Bond romanlarının yazarı lan Fleming’in yazdığı çocuk kitabı ve aynı isimle çekilmiş filmi, -çn

4

Charles Dickens’ın *Büyük Umutlar* romanındaki kötü karakter. *~çn*

8

C. S. Lewis’in Narnia Günlükleri’nin ilk kitabı. Türkiye’de Doğan Egmont Yayıncılık tarafından yayınlanmıştır, -çn

1

Philip Pullman tarafından yazılan, *Altın Pusula, Keskin Bıçak* ve *Kehribar Dürbün*adlı üç kitaptan oluşan fantastik kurgu serisi. Türkçeye Ithaki Yayınlan tarafınca kazandırılmıştır, -*çn*

On Birinci Doktor:

Saati Hiç Geçiyor

NEIL GAIMAN

1

Zaman Lordları bir Hapishane inşa ettiler. Hapishane’yi, ortaya çıktığı güneş sisteminden hiç ayrılmamış ya da zamanı sadece ileriye doğru, saniye saniye tecrübe eden hiçbir canlının hayal bile edemeyeceği bir zaman ve mekâna inşa ettiler. Hapishane sadece Kin için inşa edilmişti. Buradan kaçmak imkânsızdı: Hapishane’nin Evren’in kalanından ayn bir zaman akışında olan küçük odalardan ibaret bir yapısı vardı. Zaman Lordları işlerine gelince merhametli olmayı biliyorlardı; canavar değillerdi sonuçta.

Bu yerde sadece bu odalar vardı: Mikrosaniyeler arasındaki boşluk geçilemezdi. Bu nedenle odaların hepsi Yaradılış’m kalanından ışık, sıcaklık ve gerçeklik alan birer evrene dönüşüyordu ve hep ânın bir parça uzağındaydı.

Kin bu odaları sabırla, ölümsüzce ve her zaman bekleyerek geziyordu.

Bir soruyu bekliyordu. Zamanın Sonu’na kadar da bekleyebilirdi. (Ancak o vakit bile, yani Zamanın Sonu geldiğinde Kin bunu kaçıracaktı, çünkü zamandan bir mikro an uzakta hapsedilmişti.)

Zaman Lordları Hapishane’nin işleyişini, kara deliklerin merkezlerine kurdukları, ulaşılamayacak, Zaman Lordları hariç kimsenin yanma yaklaşamayacağı devasa makinelerle sağlıyorlardı. Her tür soruna karşı birçok makine kurulmuştu. Olan buydu ve her zaman da böyle kalacaktı.

Ve bir şey yolunda gitmese, Zaman Lordları anlardı. Düşünülemeyecek bir sebep yüzünden motorlardan biri bozulursa Kin’in Hapishanesi zamanımız ve evrenimize dönmeden çok önce Gallifrey’de acil durum sinyalleri çalacaktı. Zaman Lordları her şeyi düşünerek plan yapmışlardı.

Her şeyi düşünmüşlerdi de sadece Zaman Lordları’nın, Gallifrey’in bir gün olmayacağı ihtimalini göz önünde bulundurmamışlardı.

Evren'de biri hariç hiçbir Zaman Lordu'nun kalmayacağını hiç düşünmemişlerdi.

O yüzden Hapishane bir deprem oluyormuş gibi sarsılıp parçalanırken Kin'i aşağı düşürdüğünde ve Kin, Hapishanesinden yukarıya bakıp galaksileri ve güneşleri, arada hiçbir engel olmadan gördüğünde, Evren'e geri döndüğünü anlamıştı. Sorunun bir kere daha sorulmasının artık an meselesi olduğunu biliyordu.

Ve Kin dikkatli olduğu için kendini bulduğu Evren'de bir sayım yapmıştı. İntikamı düşünmüyordu, doğası böyle değildi. Her zaman istediği şeyi istiyordu sadece. Hem ayrıca...

Evren'de bir Zaman Lordu daha vardı.

Kin'in bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu.

2

Çarşamba günü on bir yaşındaki Polly Browning babasının ofisinin kapısından başını uzattı. "Baba, kapıda evi satın almak istediğini söyleyen tavşan maskeli bir adam var."

"Saçmalama Polly." Bay Browning ofisi olduğunu düşünmekten hoşlandığı ama emlakçının iyimser bir şekilde üçüncü yatak odası diye tanımladığı odanın köşesinde oturuyordu. Emlakçı iyimser davranmıştı çünkü oda, içine bir dosya dolabını ve üstünde yepyeni bir Amstrad bilgisayarının durduğu çalışma masasını zorla sığdıracak kadar küçüktü. Bay Browning bir fatura yığınından aldığı sayılan dikkatlice ve yüzünü buruşturarak bilgisayara giriyordu. Her yarım saatte bir yaptığı işi kaydediyordu ve bilgisayar da her şeyi bir diskete kaydederken hırıltılı bir ses çıkarıyordu.

"Saçmalamıyorum. Ev için yüz elli bin pound vereceğini söylüyor."

"Şimdi gerçekten saçmalıyorsun. Evi sadece elli bin pound'a satışa çıkardık." ***Bu piyasada o kadarını hile bulmak şans olur,*** **diye de düşündü ama söylemedi. 1984 yazıydı ve Bay Browning çaresizce Claversham Row'un sonundaki küçük eve bir alıcı arıyordu.**

Polly düşünceli bir tavırla başını salladı. “Bence gidip onunla konuşmalısın.”

Bay Browning omuzlarını silkti. Zaten şimdiye kadar yaptığı işi kaydetmesi gerekiyordu. Bilgisayar hırıltılı sesleri çıkarırken, Bay Browning de aşağı kata indi. Yatak odasına gidip günlüğüne yazmayı planlayan Polly de merdivenlere oturup olacakları izlemeye karar verdi.

Ön bahçede tavşan maskeli, uzun boylu bir adam duruyordu. Çok gerçekçi bir maske değildi. Adamın bütün yüzünü kaplıyordu ve başının üstünden iki uzun kulak uzanıyordu. Bay Browning’e çocukluğundaki doktorları hatırlatan büyük, kahverengi bir deri çantası vardı.

“Bakın,” diye söze başladı Bay Browning ama tavşan maskeli adam boyalı tavşan dudaklarına eldivenli elini götürdü ve Bay Brovvning sustu.

“Bana saatin kaç olduğunu sorun,” dedi alçak bir ses, hareket etmeyen tavşan maskesinin arkasından.

“Sanırım evle ilgileniyorsunuz,” dedi Bay Browning. Ön kapıdaki Satılık tabelası yağmurla pislenmiş ve çamurlanmıştı.

“Belki. Bana Bay Tavşan diyebilirsiniz. Hadi, saatin kaç olduğunu sorun.”

Bay Browning hemen polisi araması gerektiğini biliyordu. Bu adamın gitmesi için bir şeyler yapmalıydı. Nasıl bir deli tavşan maskesi takardı ki?”

“Neden tavşan maskesi takıyorsunuz?”

“Yanlış soru. Ama tavşan maskesini özel hayatına değer veren oldukça ünlü ve önemli birini temsil ettiğim için takıyorum. Hadi bana saati sorun.”

Bay Browning içini çekti. “Saat kaç Bay Tavşan?” diye sordu.

Tavşan maskesi takan adam olduğu yerde doğruldu. Beden dilinden ne kadar keyifli ve neşeli olduğu anlaşılıyordu. “Claversham Row’daki

en zengin adam olmanızın saati!" dedi. "Benim için şu an mükemmel olduğundan evinizi değerinin on katı, nakit para vererek satın alıyorum." Adam kahverengi deri çantayı açtı ve balya balya para çıkardı. Her balya beş yüz pound'dan oluşuyordu. ('Say onları, hadi say.') Gıcır elli poundluk banknotlar iki plastik alışveriş poşetinin içinde duruyorlardı.

Bay Brovming parayı inceledi. Gerçek gibi görünüyordu.

"Ben..." Bay Browning tereddüde kapılmıştı. Ne yapmalıydı? "Birkaç güne ihtiyacım var. Bankaya yatırmak için... Gerçek olduğundan emin olmak gerek. Ayrıca sözleşme de yapmamız gerekecek tabii."

"Sözleşme çoktan yapıldı," dedi tavşan maskeli adam. "Şurayı imzalamanız yeterli. Banka parayla ilgili sıkıntı çıkarırsa, ev de para da sizde kalabilir. Cumartesi günü evi almaya gelirim. O zamana kadar işleri hallledersiniz değil mi?"

"Bilmiyorum," dedi Bay Browning, sonra ekledi: "Halledebileceğime eminim. Yani elbette."

"Cumartesi günü geliyorum o zaman," dedi tavşan maskeli adam.

"Oldukça garip bir iş yapma tarzınız var," dedi Bay Browning. Ön kapıda, içlerinde toplam 750.000 pound olan iki alışveriş poşeti taşıyordu.

"Evet," dedi tavşan maskeli adam. "Öyle. Cumartesi görüşürüz."

Sonra da yürüyüp gitti. Adamm girişi Bay Brovvning'i rahatlatmıştı. Tavşan maskesini çıkarsa altında hiçbir şeyin olmayacağı gibi mantıksız bir düşünceye kapılmıştı.

Polly gördüğü ve duyduğu her şeyi günlüğüne anlatmak için üst kata çıktı.

Perşembe günü, tüvit ceketli ve papyonlu, uzun boylu genç bir adam kapıyı tıklattı. Evde kimse olmadığı için kimse cevap vermedi. Adam evin etrafında dolaştıktan sonra gitti.

Cumartesi günü, Bay Browning boş mutfakta duruyordu. Parayı bankaya yatırmayı başarmış ve bütün borçlarını kapatmıştı. Tutmak istedikleri mobilyalar nakliyat arabalarına yerleştirilmiş ve kullanmadığı devasa bir garajı olan Bay Browning'in amcasına yollanmıştı.

"Ya hepsi bir şakaysa?" diye sordu Bayan Browning.

"Birine yedi yüz elli bin pound vermenin neresi komik emin değilim," dedi Bay Browning. "Banka gerçek olduğunu söylüyor. Çalıntı olarak rapor edilmemiş. Sadece zengin ve tuhaf biri evimizi değerinden yüksek fiyata satın almak istiyor."

Bir otel odası bulmak Bay Browning'in beklediğinden zor çıksa da yerel bir otelde iki oda ayırtabilmişlerdi. Ayrıca hemşire olan Bayan Browning'i otel masrafını karşılayabileceklerine ikna etmesi de gerekmişti.

"Ya hiç geri gelmezse?" diye sordu Polly. Merdivenlerde oturmuş kitap okuyordu.

"Şimdi gerçekten saçmalıyorsun," dedi Bay Browning.

"Kızına saçmaladığını söyleme," dedi Bayan Browning. "Haklı olduğu bir taraf var. Adamın ismini, telefon numarasını falan bilmiyorsun."

Bu adil değildi. Sözleşme yapılmıştı ve alıcının ismi açıkça üzerine yazılmıştı: N. M. De Plume. Ayrıca Londra'daki bir avukatlık firmasının adresi de vardı. Bay Browning onları aradığında kendisine komik isme rağmen bu işin kesinlikle resmi olduğu söylenmişti.

"Tuhaf biri," dedi Bay Browning. "Tuhaf bir milyoner." "Tavşan maskesini takan adam," dedi Polly, "şu tuhaf milyonerdi bence."

Kapı zili çaldı. Bay Browning yanında kansı ve kızıyla beraber ön kapıya gitti. İkisi de evlerinin yeni sahipleriyle tanışmak için hevesliydi.

"Merhaba," dedi kapı eşiğindeki kedi maskeli kadın. Çok gerçekçi bir maske değildi. Polly yine de arkasındaki parlayan gözleri görebiliyordu.

“Yeni sahip siz misiniz?” diye sordu Bayan Browning.

“Ya öyleyim, ya da sahibin temsilcisiyim.”

“Arkadaşınız nerede? Tavşan maskeli olan.”

Kedi maskesine rağmen genç kadın (Genç miydi? En azından sesi genç gibi geliyordu.) yetenekli ve neredeyse sabırsız görünüyordu. “Bütün eşyalarınızı çıkardınız mı? Geriye kalan her şey yeni sahibin mülkü olacak.”

“Önemli olan her şeyi aldık.”

“İyi.”

“Bahçeye gelip oynayabilir miyim? Otelde bahçe yok,” dedi Polly. Arka bahçedeki meşe ağacında bir salıncak vardı ve Polly orada oturup okumayı seviyordu.

“Saçmalama canım,” dedi Bay Brovvning. “Yeni evimizi satın aldığımızda bahçemizde salıncak da olacak.”

Kedi maskeli kadın aşağı eğildi. “Ben Bayan Kedi’yim. Bana saatin kaç olduğunu sorsana Polly.”

Polly başını salladı. “Saat kaç Bayan Kedi?”

“Ailenle beraber burayı ardına bakmadan terk etmenin saati,” dedi kedi maskeli kadın. Sesi nazikti.

Polly bahçe yolunun sonuna geldiğinde kedi maskeli kadına veda etmek için el salladı.

3

TARDİS kontrol odasındaydılar ve eve dönüyorlardı.

“Hâlâ anlamıyorum,” diyordu Amy. “İskelet Adamlar ilk başta niye sana kızgınlardı ki? Kurbağa Kral’m yönetiminden kurtulup özgür olmayı istediklerini sanıyordum.” “Bana kızmalarının sebebi o değildi,” dedi tüvit ceketli, papyonlu genç adam. Elini sabırsızca saçları arasından geçirdi. “Bence özgür kaldıkları için epey memnunlardı

hatta.” Elleriyle TARDİS kontrol paneli üzerinde manivelaları çekerek, ayarlarla oynayarak gezindi. “Sadece şu dalgalı bilmemneleriyle beraber gittiğim için öfkelendiler.”

“Dalgalı bilmemne mi?”

“Şeyde..Doktor yerinde durmayı başaramıyor gibi görünen kollarıyla işaret etti. “Masamsı şeyin üzerinde. Ona el koydum.”

Amy sıkıntılı görünüyordu. Aslında sıkıntılı değildi ama sadece Doktor’a kimin patron olduğunu göstermek için arada sırada sıkıntılıymış gibi yapıyordu. “Eşyaların doğru isimlerini söylesen olmuyor mu? *Masamsı şey* ne yahu? O şeyin adı masa işte.”

Amy masaya doğru yürüdü. Dalgalı bilmemne parlak ve zarifti: Bir bileklik şeklinde ve boyutundaydı ama gözün takip edemeyeceği bir biçimde kıvrılıyordu.

“Gerçekten mi? İyi.” Doktor memnun görünüyordu. “Unutmayayım bari.”

Amy dalgalı bilmemneyi aldı. Soğuktu ve göründüğünden daha ağırdı. “Niye el koydun ki? Aynca niye el koydum diyorsun? Okula yasak bir şey götürürsen öğretmenler öyle yapardı. Arkadaşım Mels el koydurduğu şeylerin sayısında rekor kırmıştı. Bir akşam benle Rory’nin bir kargaşa yaratmasını sağlayıp öğretmenler odasına girmişti. Bütün eşyaları da oradaydı. Çatıya çıkıp öğretmenler odasının tuvalet penceresinden girmek...”

Ne var ki Doktor, Amy’nin eski okul arkadaşının maceralarıyla ilgilenmiyordu. Bu hep böyle olmuştu. “El koydum,” dedi. “Kendi güvenlikleri için. Onlarda olmaması gereken bir teknolojiydi. Büyük ihtimalle çalıntıdır. Zaman döngüsü ve hızlandırıcısı. Ortalığı çok kanştırabilirdi.” Doktor bir manivelayı çekti. “Şimdi de buradayız. Hayat devam ediyor.” Evrenin motorlan direniyormuş gibi ritmik bir hırıltı duyuldu, rüzgâr esmeye başladı ve Amy Pond’un evinin arka bahçesinde büyük, mavi bir polis kulübesi belirdi. Yirmi birinci yüzyılın ikinci on yılının başlangıcıydı.

Doktor TARDIS’in kapısını açtı. Sonra da, “Çok tuhaf,” dedi.

Kapı eşiğinde duruyor, dışarı çıkmak için hiçbir harekette bulunmuyordu. Amy üzerine gelince Doktor onun TARDIS'ten çıkmasını önlemek için kolunu uzattı. Mükemmel, güneşli bir gündü, neredeyse hiç bulut yoktu.

"Sorun ne?"

"Her şey," dedi Doktor. "Hissetmiyor musun?"

Amy bahçeye baktı. Bakımsız görünüyordu ve otlar fazla uzamıştı ama Amy'nin her zaman hatırladığı gibiydi.

"Hayır," dedi Amy. Sonra ekledi: "Sessiz. Araba, kuş yok. Hiçbir ses yok."

"Radyo dalgası da," dedi Doktor "Radyo Dört bile yok." "Radyo dalgalarını duyabiliyor musun?"

"Tabii ki hayır. Kimse radyo dalgalarını duyamaz," dedi Doktor, çok inandırıcı olmayan bir tavırla.

O anda nazik bir ses konuştu, Dikkat, ziyaretçi. Kin alanına girmiş bulunmaktasınız. Bu dünya Kin'in mülküdür. İzinsiz giriş yapmaktasınız. Tuhaf bir sesti, fısıltı gibiydi ve Amy aklının içinden geldiğinden şüphelenmişti.

"Burası Dünya," dedi Amy. "Sana ait değil." Sonra ekledi: "İnsanlara ne yaptın?"

Onlardan satın aldık. Kısa bir süre sonra doğal yollardan öldüler. Çok yazık.

"Sana inanmıyorum," diye bağırdı Amy.

Hiçbir galaktik kanun ihlal edilmedi. Gezegen yasal ve resmi olarak satın alındı. Gölge Beyannamesi tarafından yapılan detaylı bir soruşturma mülkün sahibi olduğumuzu onayladı.

"Senin olamaz! Rory nerede?"

"Amy? Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu Doktor. "Sesle. Kafamın içindekiyle. Sen duyamıyor musun?" Kiminle konuşuyorsunuz? diye sordu Ses.

Amy, TARDIS’in kapısını kapattı.

“Bunu neden yaptın?” diye sordu Doktor.

“Kafamın içinde fısıltıya benzer bir ses vardı. Gezegeni satın aldığını söyledi. Sonra Gölge Beyannamesi de bunu onaylamış falan. İnsanlar doğal olarak ölmüşler. Sen duyamıyordun. Burada olduğunu bilmiyordu. Şaşırtma avantajı. Kapıyı kapattım.” Amy Pond stres altındayken şaşırtıcı derecede etkili olabiliyordu. Şu anda stres altındaydı ama hayal gücünü aşan şekillerde kıvrılıp tuhaf açılarda dönüşüyormuş gibi görünen dalgalı bilmemneyi elinde tutmasaydı bunu anlayamazdınız.

“Kim olduklarını söylediler mi?”

Amy bir an düşündü. ‘“Kin alanına girmiş bulunmaktasınız. Bu dünya Kin’in mülküdür.’”

“Herkes olabilir,” dedi Doktor. “Kin. Adınızın İnsan olduğunu söylemeniz gibi bir şey. Bütün ırk isimleri böyledir yani. Dalek hariç tabii. Onun Skaro dilindeki anlamı Me*tal-kafesimsi Nefretimsi Ölüm Makineleri’*dir.” Sonra Doktor kontrol paneline doğru koştu. “Bunun gibi bir şey... bir gecede olamaz. İnsanlar kendiliğinden ölmez. Üstelik daha 2010’dayız. Bu da....”

“Rory’ye bir şey yaptıkları anlamına geliyor.”

“Herkese bir şey yaptıkları anlamına geliyor.” Doktor antik bir daktilo klavyesindeki tuşlara bastı ve TARDİS konsolunun üzerindeki ekranda bazı ölçümler belirdi. “Onları duyamıyordum, onlar da beni duyamıyordu. Sen ikimizi de duyuyordun. Sınırlı telepatik yayın ama sadece insan frekanslarında. Hımm. Aha! 1984 yazı! Kırılma noktası bu işte...” Doktor’un elleri dönmeye, manivelaları çevirip pompaları, düğmeleri itmeye başladı, sonra bir tuşa basınca küçük bir zil çaldı.

“Rory nerede? Onu hemen, şimdi istiyorum,” dedi Amy. TARDİS zaman ve mekân içinde sürüklenmeye başlanmıştı. Doktor, Amy’nin nişanlısı Rory Williams’la kısa bir süreliğine, bir kere tanışmıştı. Bazı günler Amy’nin Rory’de ne bulduğundan emin olamıyordu. Ama şundan emindi: Kimse Amy’den nişanlısını alamazdı.

“Güzel bir Soru. Rory nerede? Bir de yedi milyar insan daha vardı, onlara ne oldu?” diye sordu Doktor.

“Rory’mi istiyorum.”

“Peki, diğerleri nereye gittiyse, o da oradadır. Sen do onlarla olmalıydın. Ancak bir tahminde bulunmam gerekirse ikiniz de doğmadınız.”

Amy kendine bakıp ayaklarını, bacaklarını, bileklerini ve ellerini kontrol etti. (Dalgalı bilmemne bir Escher kâbusu gibi bileğinde parıldıyordu, Amy onu kontrol paneline bıraktı.) Uzanıp kumral saçlarından bir avuç tuttu. “Eğer doğmadıysam burada ne işim var?”

“Sen bağımsız bir zaman noktasısm. Kronosekronik bir şekilde içsel bir...” Doktor, Amy’nin yüz ifadesini görünce durdu.

“Zamanlı mamanlı bir şey olduğunu söylüyorsun değil mi?”

“Evet,” dedi Doktor gerginlikle. “Sanırım öyle diyorum. İşte. Geldik.”

Papyonunu dikkatli parmaklarıyla düzeltti ve çapkın bir edayla bir tarafa çekiştirdi.

“Ama Doktor. İnsanlığın soyu 1984 yazında tükenmedi.”

“Yeni zaman çizgisi. Bir paradoks.”

“Sen de Paradoktor musun?”

“Sadece Doktor’um.” Doktor papyonunu eski haline getirdi ve biraz daha dik durdu. “Bütün bunlarda tanıdık olan bir şeyler var.”

“Ne?”

“Bilmiyorum. Hımm. Kin. Kin. Kin. Aklıma maskeler geliyor. Kim maske takar ki?”

“Banka soyguncuları?”

“Hayır.”

“Gerçekten çirkin insanlar?”

“Hayır.”

“Cadılar bayramı? İnsanlar cadılar bayramında maske takıyorlar.”

“Evet! Takıyorlar!” Doktor kollarını mutlulukla havaya kaldırdı.

“Bu önemli mi?”

“Hiç değil. Ama doğru. Neyse. Zaman akışında büyük bir kırılma noktası var. Ama Gölge Beyannamesini rahatsız etmeyecek şekilde 5. Seviye bir gezegeni ele geçirmek mümkün değil. Ancak...”

“Ancak ne?”

Doktor hareket etmeyi bıraktı. Alt dudağını ısırdı. Sonra da, “Of. Bunu yapmış olamazlar,” dedi.

“Neyi yapmış olamazlar?”

“Yapamazlar. Yani bu tam anlamıyla...”

Amy saçlarım savurdu ve öfkesine hakim olmak için elinden geleni yaptı. Doktor’a bağırmak hiç işe yaramıyordu ama yarayabilirdi de. “Tam anlamıyla ne?”

“Tam anlamıyla imkânsız olurdu. 5. Seviye bir gezegeni ele geçiremezsin. Resmi olarak yapmazsan tabii.” TARDİS kontrol panelinde bir şeyler kıpırdadı ve başka bir yerden bir zil çaldı. “Geldik. Kırılma noktası. Haydi! 1984’ü keşfedelim.”

“Bundan keyif alıyorsun,” dedi Amy. “Bütün dünyam gizemli bir ses tarafından ele geçirildi. Bütün insanların soyu tükendi. Rory gitti. Sen ise bundan keyif alıyorsun.”

“Hayır, hiç de bile,” dedi Doktor, bundan ne kadar keyif aldığını göstermemek içinden elinden geleni yaparak.

Bay Browning başka bir eve bakarken Browningler otelde kalmışlardı. Otel tamamen doluydu. Tesadüfen diğer otel misafirleriyle konuşurken onların da evlerini ve dairelerini sattıklarını öğrenmişlerdi. Hiçbiri evlerini kimin satm aldığıyla ilgili açık konuşmak istemiyordu.

“Çok saçma,” dedi Bay Browning on gün sonra. “Şehirde hiçbir ev satılmıyor. Civardaki hiçbir yerde satılmıyor hatta. Hepsi kapılmış.”

"Bir yer olmalı,” dedi Bayan Brovvniııg.

“Emlakçı ne diyor?”

“Telefona cevap vermiyor,” dedi Bay Browning.

“E gidip konuşalım o zaman,” dedi Bayan Browning. “Geliyor musun Polly?”

Polly başını iki yana salladı. “Kitabımı okuyorum.”

Bay ve Bayan Browning şehre indiler ve emlakçılarını dükkânının kapısına ‘Yeni Yönetim Altındadır’ yazan bir not bırakırken buldular. Pencerede hiçbir mülk satılmıyordu; sadece üzerinde *Satıîdı* yazan bir dolu ev vardı.

“Dükkânı mı kapatıyorsunuz?” diye sordu Bay Browning.

“Birisi reddedemeyeceğim bir teklif yaptı,” dedi emlakçı. Kadın ağır görünen bir alışveriş torbası taşıyordu. Browningler poşetin içinde neler olduğunu tahmin edebiliyordu.

“Tavşan maskeli biri miydi?” diye sordu Bayan Browning.

Otele geri döndüklerinde otel müdürü lobide onları bekliyordu. Daha fazla burada kalamayacaklarını söyledi.

“Yeni sahipler yüzünden,” diye açıkladı kadın. “Oteli yeniden dekore etmek için kapatıyorlar.”

“Daha yeni satın aldılar. Duyduğuma göre epey de para vermişler.”

Niyeyse bu Browningleri hiç şaşırtmamıştı. Ne var ki otel odalanna çıkıp Polly’nin hiçbir yerde olmadığını görünce şaşıracaklardı.

4

“1984,” dedi Amy Pond. “Ne bileyim, bana daha şey gibi gelir diye düşünmüştüm. Tarihî... O kadar eskiymiş gibi görünmüyor. Ama annemle babam bile henüz tanışmamışlardı aslında.” Amy ailesiyle

ilgili bir şey söyleyecekmiş gibi bir an tereddüt etti, sonra dikkati dağıldı. Yolu geçtiler. “Nasıl insanlardı?” diye sordu Doktor.

Amy omuz silkti. “Normallerdi işte,” dedi düşünmeden. “Anne ve baba.”

“Büyük ihtimalle öyledir,” diye normalden hızlı bir şekilde kabullendi Doktor. “Neyse, gözlerini açık tutmana ihtiyacım var.”

“Ne arıyoruz?”

Küçük, renkli bir İngiliz kasabasmdaydılar. Amy’ye göre burası gereğinden fazla küçük bir İngiliz kasabası gibi görünüyordu. 2010’da bıraktığı kasabadan çok farklı değildi. Çim parkı, ağaçlar ve kiliseler yerli yerindeydi; sadece kahve ve cep telefonu dükkânları ortada yoktu.

“Gayet basit. Burada olmaması gereken bir şey arıyoruz. Ya da burada olması gereken ama olmayan bir şeyi arıyoruz.”

“Nasıl bir şey?”

“Emin değilim,” dedi Doktor. Çenesini kaşıdı. “Gazpaço belki?”

“Gazpaço ne?”

“Soğuk çorba. Yani soğuk olarak hazırlanıyor. 1984’ün her tarafını araştırıp gazpaço bulamazsak bu bir ipucu olabilir.” “Hep böyle miydin?”

“Nasıl?”

“Zaman makinesi olan deli bir adam.”

“Yok yahu. Zaman makinesini çok zaman sonra aldım.” Küçük kasabanın merkezini bir tuhaflık arayıp hiçbir şey bulamayarak geçtiler. Gazpaço bile bulamamışlardı.

Polly, Claversham Row’daki bahçe kapısında durdu ve yedi yaşında buraya taşındıklarından beri onlara ait olan eve baktı. Ön kapıya yürüdü, zili çaldı ve bekledi. Kimse cevap vermeyince rahatladı. Sokağın aşağısına baktı ve çöplükleri geçip evin çevresinde dolaştıktan sonra arka bahçeye geldi.

Arka bahçeye açılan Fransız penceresinin bir kilidi vardı ama düzgün kapanmıyordu. Polly evin yeni sahiplerinin bunu tamir etmiş olamayacaklarını düşündü. Öyleyse, sahipler evdeyken geri gelip sorması gerekirdi ve bu da epey tuhaf ve utanç verici olurdu.

Bir şeyleri saklamanın sıkıntısı da buydu işte. Acelen olduğu zaman onlan unutabiliyordun. Önemli şeyleri bile. Ve Polly için günlüğünden daha önemli hiçbir şey yoktu.

Buraya geldiklerinden beri günlük tutuyordu. Günlüğü en yakın arkadaşı olmuştu. Bütün sırlarını ona açmıştı; okulda ona sataşanları, onunla arkadaş olan kızları ve ilk hoşlandığı çocuğu anlatmıştı. Dertli, sıkıntılı ve acı çektiği zamanlarda günlüğünden yardım alırdı. Bütün düşüncelerini döktüğü tek yer günlüğüydü.

Ve günlüğü yatak odasındaki büyük dolabın altındaki gevşek zemin tahtasının altına saklamıştı.

Polly avcuyla Fransız kapıya sertçe vurdu, kapı çerçeveye doğru çarptı ve biraz sarsıldıktan sonra açılıverdi.

Polly içeri girdi. Ailesinin bıraktığı hiçbir mobilyayı kaldırmamalarına şaşırdı. Kendi evleri gibi kokuyordu. Ancak sessizdi: Evde kimse yoktu. Güzel. Polly, Bay Tavşan ve Bayan Kedi döndüğünde hâlâ evde olacağından endişelenerek aceleyle merdivenleri çıktı.

Yukarı çıktığında yüzüne bir şey değdi; hafif bir ip ya da örümcek ağı gibiydi. Polly yukarı baktı. Bu garipti. Tavan kürklü gibi görünüyordu: Saç benzeri iplikler ya da iplik benzeri saçlar aşağıya doğru iniyordu. Polly o anda tereddüt etti, kaçmayı düşündü ama yatak odasını görebiliyordu. Kapısında hâlâ Duran Duran posteri vardı. Neden posteri çıkarmamışlardı ki?

Saçlı tavana bakmamaya çalışarak yatak odasının kapısını açtı. İçeride hiç mobilya yoktu ve Polly'nin yatağının olduğu yerde kâğıt desteleri duruyordu. Polly aşağıya baktı: Gazetelerden alman ve doğal boyutlarına çevrilmiş fotoğraflar vardı. Polly, Prens Charles'ı, Ronald Reagan'ı, Margaret Thatcher, Papa John Paul ve Kraliçe'yi tanıdı...

Belki de bir parti vereceklerdi. Maskeler o kadar gerçekçi görünmüyordu.

Odasının diğer ucundaki gömme dolaba gitti. *Srnash Hits*[5] günlüğü orada, karanlıkta bekliyordu. Dolap kapısını açtı.

"Merhaba Polly," dedi dolaptaki adam. Diğerleri gibi maske takıyordu. Bir hayvan maskesi: Bir tür büyük, siyah köpek.

"Merhaba," dedi Polly. Başka ne diyeceğini bilmiyordu. "Ben... günlüğümü burada bırakmışım da."

"Biliyorum. Okuyordum." Adam günlüğü kaldırdı. Tavşan maskeli adam ya da kedi maskeli kadın gibi değildi ama onlarla ilgili her şey, yanlışlık hissi burada daha yoğundu. "Geri mi istiyorsun?"

"Evet, lütfen," dedi Polly, köpek maskeli adama. Canı yanmış ve özel hayatı taciz edilmiş gibi hissediyordu: Bu adam onun günlüğünü okuyordu ve Polly geri istiyordu.

"Onu geri alman için ne yapman gerek biliyor musun?"

Polly başını iki yana salladı.

"Bana saatin kaç olduğunu sor."

Polly ağzını açtı. Dili kurumuştu. Dudaklarını yalayıp, "Saat kaç?" diye mırıldandı.

"Adımı da söyle," dedi adam. "Adımı söyle. Ben Bay Kurt."

"Saat kaç Bay Kurt?" diye sordu Polly. Aklında bir çocuk oyunu belirmişti.[6]

Bay Kurt gülümsedi (ancak bir maske nasıl gülümseyebilirdi ki?) ve ağzını o kadar büyük açtı ki sıra sıra keskin dişler ortaya çıktı.

"Yemek saati."

Polly adam ona doğru gelirken çığlık atmaya başladı ama bunu uzun süre devam ettirecek şansı olmadı.

TARDİS küçük, çimenli bir bölgede duruyordu. Park olamayacak kadar ufak, meydan olamayacak kadar düzensiz ve şehrin ortasmdaydı. Doktor ise dışarıda bir şezlonga oturmuş, hatıralarını gözden geçiriyordu.

Doktor'un inanılmaz bir hafızası vardı. Ancak sorun da buydu, fazla hafızası vardı. On bir hayat yaşamıştı (ya daha da fazlasıydı: başka bir hayatı daha vardı değil mi, ama onu hatırlamamak için elinden geleni yapıyordu) ve her hayatında yaşanan şeyleri hatırlamak için farklı yöntemleri vardı.

Onun kadar yaşlı olmanın en kötü tarafıysa (ve kaç yaşında olduğunu kendisi hariç kimse için önemli olmayan bir şekilde takip etmeyi bırakmıştı) bazı şeylerin ihtiyacı olduğunda akima gelmemesiydi.

***Maskeler.* İşin bir parçası buydu. Ve Kin. Bu da başka bir parçasıydı.**

Ve zaman.

Evet, tamamen zamanla ilgiliydi. Evet, buydu...

Eski bir hikâyeydi. Onun zamanından önce olduğundan emindi. Doktor'un küçük bir çocukken duyduğu bir şeydi. Doktor küçük bir çocukken, daha Zaman lordu

Akademisine götürülüp hayatı sonsuza dek değişmeden önce Gallifrey'de ona anlatılan hikâyeleri düşündü.

Amy de kasabada yaptığı ve gazpaço olabileceğini düşündüğü şeyleri aradığı bir geziden geri dönüyordu. "Maximelos ve üç Ogron!" diye bağırdı Doktor.

"Ne olmuş onlara?"

"Biri çok vahşi, diğeri çok aptal, biri de tam kıvamındaydı."

"Peki durumla ilgisi ne?"

Doktor dalgınlıkla saçını çekti. "Eh, büyük ihtimalle hiç ilgisi yok. Çocukluğumdan bir hikâyeyi hatırlamaya çalışıyordum sadece."

“Niye?”

“Hiçbir fikrim yok. Hatırlayamıyorum.”

“Sen,” dedi Amy Pond, “çok can sıkıcı bir adamsın.” “Evet,” dedi Doktor mutlulukla. “Galiba öyleyim.” Doktor TARDIS’in dışına bir tabela asmıştı. Şöyle yazıyordu:

TUHAF BİR ŞEY Mİ VAR?

KAPIYI ÇALIN!

HER DERDİNİZLE İLGİLENİRİZ!

“Bize gelmezlerse ben giderim. Ya da tam tersi. Ayrıca insanlar korkmasın diye içerinin dekorasyonunu da değiştirdim. Ne buldun?”

“İki şey,” dedi Amy “İlki Prens Charles’tı. Gazete bayiinde gördüm.”

“O olduğuna emin misin?”

Amy bir an düşündü. “Eh, Prens Charles’a benziyordu. Sadece daha gençti. Gazete bayisindeki adam bir sonraki

Kraliyet Bebeği için isim seçip seçmediklerini sordu. Ben de Rory’yi önerdim.”

“Gazete bayiindeki Prens Charles. Peki. Diğeri neydi?” “Satılık hiç ev yok. Bütün sokaklarda yürürdüm. Tek bir *Satılık* tabelası bile yoktu. Şehrin ucunda insanlar çadırlarda yaşıyor. Birçok kişi yaşayacak yer bulamıyor, çünkü buralarda hiçbir şey yok. Garip.”

“Evet.”

Doktor neredeyse çözmüştü. Amy, TARDIS’in kapısını açtı. İçeriye baktı. “Doktor. İçi de dışıyla aynı boyutta.” Doktor neşeyle güldü ve Amy’yi yeni ofisinde ayrıntılı bir tura çıkardı ki bu da sağ kolunu içeriye doğru uzatmasından oluşuyordu. Alanın çoğunu üzerinde eski moda bir telefon ve daktilo olan bir masa kapsamıştı. Arkada bir duvar vardı. Amy denemek için ellerini duvardan geçirdi (gözlerin açıkken zor, kapalıyken kolaydı), sonra gözlerini tekrar kapattı ve

başını içeri soktu. Şimdi TARDIS'in cam ve bakırdan oluşan kontrol odasını görebiliyordu. Geriye doğru bir adım atıp küçük ofise döndü.

"Hologram mı?"

"Bir nevi."

TARDIS'in kapısında tereddütlü bir tıklama duyuldu. Doktor kapıyı açtı.

"Affedersiniz. Kapıdaki tabela." Adam yorgun görünüyordu. Saçları dökülüyordu. Çoğunu masanın kapladığı küçük odaya baktı ve içeri girmek için bir hamlede bulunmadı.

"Evet! Merhaba! İçeri gelin!" dedi Doktor. "Her derdinizle ilgileniriz!"

"Benim adım Reg Browning. Kızım Polly'yle bir sorun yaşıyoruz. Bizi otel odasında beklemesi gerekiyordu ama orada değil."

"Bcıı de Doktor. Bu da Amy. Polisle konuştunuz mu?" "Siz polis değil misiniz? Öyle olduğunuzu düşünmüştüm."

"Niye?" diye sordu Amy.

"Burası bir polis kulübesi. Bu kulübeleri geri getirdiklerini bilmiyordum."

"Bazılarımız için," dedi uzun boylu, papyonlu genç adam, "hiç gitmediler bile. Polisle konuştuğunuzda ne oldu?"

"Ona da bakınacaklarını söylediler. Ama dürüst olmak gerekirse biraz meşgul görünüyorlardı. Ön masadaki teğmen, polis istasyonunun kira sözleşmesinin beklenmedik şekilde sona erdiğini, gidecek bir yer aradıklarını söyledi. Teğmen bu sözleşme olayının onlar için bir nevi darbe olduğundan da bahsetti."

"Polly nasıl biridir?" diye sordu Amy. "Arkadaşlarında olabilir mi?"

"Arkadaşlarının hepsine baktım. Kimse görmemiş: Şimdi Wednesbury Sokağindaki Rose Hotel'de kalıyoruz." "Turist misiniz?"

Bay Browning onlara on beş gün önce evlerini değerinden fazlaya satın alıp nakit ödeyen tavşan maskeli adamı anlattı. Evi almaya gelen kedi maskeli kadından da bahsetti.

“Evet. Tamam, bu her şeyi açıklığa kavuşturuyor,” dedi Doktor, gerçekten öyleymiş gibi.

“Öyle mi?” dedi Bay Browning. “Polly’nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Doktor başını iki yana salladı. “Bay Browning. Reg. Polly evinize gitmiş olabilir mi?”

Adam omuzlarını silkti. “Öyle olabilir. Sizce...”

Ancak uzun boylu adam ve kızıl saçlı İskoç kız onun yanından hızla geçtiler, polis kulübesinin kapısını sertçe kapattılar ve çimenlikte koşmaya başladılar.

6

Amy, Doktor’a yetişti ve koşarken nefes nefese sordu.

“Sence Polly evde midir?”

“Korkarım öyle. Evet. Hafiften bir fikrim var. Çocukken duyduğum bir şey. Bir nevi eğitici öykü. Bak Amy, kimsenin seni saatin kaç olduğunu sormaya ikna etmesine izin verme. Ve ikna ederlerse, sakın cevap verme. Böylesi daha güvenli.”

“Gerçekten mi?”

“Korkarım evet. Ayrıca maskelere dikkat et.”

“Tamam. O zaman tehlikeli uzaylılarla karşı karşıyayız değil mi? Maske takıyorlar ve onlara saatin kaç olduğunu sormanı istiyorlar.”

“Onlar büyük ihtimalle. Evet. Halkım onların icabına uzun zaman önce bakmıştı. Neredeyse akıl almaz...” Doktor endişeli görünüyordu.

Claversham Row’a varınca koşmayı bıraktılar.

“Bu şey düşündüğüm kişi, düşündüğüm şeylerse... Yapmamız gereken tek bir mantıklı şey var.” Doktor’un yüzündeki endişeli ifade belirdiği hızla kayboldu ve yerine kolayca bir sırıtış geldi.

“Neymiş o?”

“Kaçmak," dedi Doktor ve zili çaldı.

Bir anlık sessizlik oldu ve kapı açıldı. Bir kız onlara bakıyordu. On bir yaşından büyük olamazdı ve saçları atkuyruğu şeklinde örülmüştü.

“Merhaba,” dedi. “Benim adım Polly Browning. Sizi kimsiniz?”

“Polly!” dedi Amy. “Ailen öyle endişelendi ki!”

“Sadece günlüğümü almaya gelmiştim,” dedi kız. “Eski yatak odamdaki gevşek bir zemin tahtasının altındaydı.”

“Ailen bütün gün deli gibi seni aramış!” dedi Amy ve Doktor’un niye bir şey demediğini merak etti.

Küçük kız -Polly- bileğindeki saate baktı. “Çok garip. Beş dakikadan beri burada olduğumu gösteriyor. Buraya sabah saat onda gelmiştim.”

Amy öğleden sonra olduğunu biliyordu. Hiç düşünmeden sordu: “Saat kaç?”

Polly keyifle baktı. Bu sefer Amy kızın yüzünde tuhaf bir şey olduğunu düşündü. İfadesiz bir şey. Neredeyse maskeye benzer bir şey...

“Evime girmenizin saati,” dedi kız.

Amy gözlerini açıp kapattı. Doktor’la beraber hiç hareket etmemelerine rağmen giriş salonundaydılar. Kız yüzünü onlara dönmüş, merdivenlerde duruyordu. Yüzü onlarla aynı seviyedeydi.

“Nesin sen?” diye sordu Amy.

“Biz Kin’iz,” dedi gerçekte bir kız olmayan kız. Sesi daha derin, daha karanlık ve daha gırtlaktan bir tınıya bürünmüştü. Amy’ye şimdi çömelmiş ve üzerine çalakalem bir kız yüzünün çizildiği kâğıt bir

maske takmış devasa bir şey gibi görünüyordu. Amy bunun gerçek bir yüz olduğuna nasıl kandığını anlayamıyordu.

"Sizi duymuştum," dedi Doktor. "Halkım sizin..."

"Bir garabet olduğumuzu düşünüyordu," dedi kâğıt maskeli şey. "Ayrıca onlara göre zaman yasalarının bir ihlaliydik. Bizi Yaradılış'ın kalanından uzağa hapsettiler. Ama ben kaçtım, yani biz kaçtık. Ve tekrar başlamaya hazırız. Bu dünyayı satın almaya çoktan başladık..."

"Zaman içinden parayı tekrar kullanıyorsunuz," dedi Doktor. "Bu evle, bu kasabayla başlayarak bu dünyayı satın alıyorsunuz..."

"Doktor? Ne oluyor?" diye sordu Amy. "Bütün bunları açıklayabilir misin?"

"Hepsini açıklayabilirim," dedi Doktor. "Keşke açıklayamasaydım. Dünya'yı ele geçirmeye geldiler. Gezegenin nüfusunu onlar oluşturacak."

"Of hayır, Doktor," dedi kâğıt maskeli çömelmiş şey. "Anlamıyorsun. Bu yüzden gezegeni ele geçirmedik. Bu dünyayı ele geçirip insanlığın soyunun tükenmesini sadece seni buraya getirmek için yaptık."

Doktor, Amy'nin elinden tutup, "Koş!" diye bağırdı. Sonra ön kapıya yöneldi...

.. .ve kendini merdivenlerin üstünde buldu. "Amy!" diye bağırdı ama cevap yoktu. Yüzüne bir şey dokundu: Kürke benzer bir şey. Doktor bunu eliyle uzağa itti.

Açık kapılardan birine doğru yürüdü.

"Merhaba," dedi nefes nefese kalmış dişi bir ses. "Geldiğine çok memnun oldum Doktor."

Margaret Thatcher'dı, Birleşik Krallık'ın Başbakanı.

"Kim olduğumuzu biliyorsun değil mi canım?" diye sordu. "Bilmiyorsan çok yazık olurdu."

“Kin,” dedi Doktor. “Tek bir canlıdan oluşan bir nüfus. Bir insanın sokağı geçmesi kadar kolayca ve içgüdüsel olarak zaman içinde yolculuk edebilirler. Sizden sadece bir tane vardı. Ancak senden yüzlercesi, binlercesi hatta milyonlarcası olana kadar zamanda bir ileri bir geri giderek herhangi bir yeri kendinle dolduruyor ve kendi zaman çizginin farklı anlarında kendinle karşılaşıyorsun. Ve bu zamanın yerel yapısı çürümüş odun gibi bozulana kadar devam edebilir. Bir zaman ve mekân noktasına kendini bağlayacak kuantum üstdüşümünü sağlamak için başka canlıların sana saati sormasına ihtiyacın var.”

“Çok iyi,” dedi Bayan Thatcher. “Peki dünyamızı ele geçirdiklerinde Zaman Lordlarimn ne söylediklerini biliyor musun? Hepimizin zamanın farklı bir ânında olan Kin olduğunu ve birimizi öldürmenin bütün bir türün soykırımı anlamına geldiğini söylemişlerdi. Beni öldüremezsin, çünkü beni öldürürsen hepimizi öldürürsün.”

“Son Zaman Lordu olduğumu biliyorsun değil mi?”

“Evet canım.”

“Bakalım. Parayı en yeni halinde basılırken alıyorsunuz, onunla zaman içinde bir şeyler satın alıyorsunuz, aynı parayı tekrar tekrar kullanıyor ve bir an sonrasında geri koyuyorsunuz. Zaman içinde aynı parayı çeviriyorsunuz. Maskelere gelince... Sanırım ikna alanını güçlendiriyor. Sanırım insanlar bireye değil de ülkelere ait yerleri, başka bir ülkenin lideri bizzat satın almak istediğinde vermeye daha yatkın oluyorlar ve sonunda her şeyi kendinize satıyorsunuz. İnsanları öldürecek misiniz?”

“Gerek yok canım. Onlar için ayrı yerler bile bırakacağız: Grönland, Siberya, Antartika... Ama hepsi yine de ölecek. Birkaç bin kişiyi zar zor besleyen yerlerde yaşayan milyarlarca insan... Eh, canım, o kısım biraz çirkin olacak tabii.” Bayan Thatcher hareket etti. Doktor onu olduğu gibi görmeye odaklandı. Gözlerini kapattı. Açtığında üzerinde Margaret Thatcher’m bir fotoğrafının olduğu siyah beyaz bir yüz maskesi takmış iri bir figür gördü.

Doktor elini uzattı ve maskeyi Kin'in yüzünden çıkardı. Doktor insanların göremediği yerlerde bile bir güzellik bulabilirdi. Her canlıyla karşılaşmaktan memnundu ama Kin'in yüzünü takdir etmek gerçekten zordu.

"Kendinden iğreniyorsun," dedi Doktor. "İşe bak. Bu yüzden maske takıyorsun. Yüzünü sevmiyorsun değil mi?" Kin hiçbir şey söylemedi. Yüzü, eğer yüzü buysa, kıvrıldı ve buruştu.

"Amy nerede?" diye sordu Doktor.

"Gerekenin yanında ekstraydı," dedi arkasından benzer bir başka ses. Tavşan maskeli zayıf bir adamdı. "Onu bıraktık. Sadece sana ihtiyacımız vardı Doktor. Zaman Lordu hapishanemiz bir işkence metoduydu çünkü orada kapana kısılmış ve tek kişiye indirgenmiştik. Artık sen de teksin. Ve sonsuza dek bu evde kalacaksın."

Doktor dikkatle etrafını inceleyerek odadan odaya yürüdü. Evin duvarları yumuşaktı ve ince bir kürk katmanıyla kaplıydı. Ve katman yavaşça, bir ileriye bir geriye doğru hareket ediyordu. Sanki... "Nefes alıyor. Burası bir yaşama odası.[7] **Tam anlamıyla öyle."**

"Amy'yi geri verin," dedi. "Burayı bırakın. Sizi nereye giderseniz bulacağım. Zaman için tekrar tekrar döngüler yaratıp dolaşmamalısınız! Bu her şeyi mahvedecek!"

"Mahvettiğinde tekrar, başka bir yerde başlarız," dedi Doktor'un yukarısındaki merdivenlerde duran kedi maskeli kadın. "Sense hayatın sona erene kadar burada kısılı kalacaksın. Burada yaşlanacak, rejenerasyona uğrayacak, ölecek ve tekrar başlayacaksın. Son Zaman Lordu ortadan kalkana kadar hapishanemiz sona ermeyecek."

"Beni burada o kadar kolay tutabileceğinizi mi sanıyorsunuz? diye sordu Doktor. Her ıııc kadar sonsuza dek burada kalacağından endişelense de her zaman kontrollü görünmek iyi bir taktikti.

"Acele et! Doktor! Aşağıdayım!" Amy'nin sesiydi. Doktor üç basamak atlayarak sesin geldiği yere doğru ilerledi: Ön kapı.

"Doktor!"

“Buradayım.” Doktor kapıyı sarstı. Kilitliydi. Sonik tornavidasını çıkardı ve kulpu sonikledi.

Sert bir ses çıktı ve kapı ardına kadar açıldı. Aniden beliren güneş ışığı kör ediciydi. Doktor keyifle arkadaşını ve tanıdık, mavi, büyük polis kulübesini gördü. Önce hangisine sarılacağına karar veremedi.

Doktor, “Neden içeri girmedin?” diye sordu Amy’ye, TARDIS’in kapısını açarken.

“Anahtarı bulamadım. Kovalanırken düşürmüş olmalıyım. Nereye gidiyoruz?”

“Güvenli bir yere. Yani daha güvenli bir yere.” Doktor kapıyı kapattı. “Önerin var mı?”

Amy kontrol odasının merdivenlerinin altında durdu ve parlayan, bakirimsi dünyaya, TARDİS kontrollerinin ortasından çıkan cam sütuna ve kapılara baktı.

“Muhteşem değil mi?” dedi Doktor. “Bu yaşlı kıza bakmaktan hiç usanmıyorum.”

“Evet, yaşlı kız,” dedi Amy. “Bence zamanın şafağına gitmeliyiz Doktor. Ne kadar önceye gidersek o kadar iyi. Bizi orada bulamazlar ve daha sonra ne yapabileceğimizi planlayabiliriz.” Amy, Doktor’un omzundan konsola bakıyor, ellerinin hareket edişine, yaptığı hiçbir şeyi unutmamaya kararlıymış gibi bakıyordu. TARDİS artık 1984’te değildi.

“Zamanın Şafağı mı? Çok zekice Amy Pond. Oraya daha önce hiç gitmemiştim. Aslında hiç gidilmemesi gereken bir

yer. Neyse ki buna sahibim.” Doktor, dalgalı bilmemneyi elinde tuttu ve timsah tırnağıyla bir parça ipe benzeyen bir şey kullanarak TARDİS konsoluna tutturdu.

“İşte,” dedi gururla. “Şuna baksana.”

“Evet,” dedi Amy “Kin’in tuzağından kaçtık.”

TARDİS motorları homurdanmaya başladı ve bütün oda titreyip sarsıldı.

“Bu gürültü de ne?”

“TARDIS’in gitmek üzere tasarlanmadığı bir yere yöneldik. Dalgalı bilmemnenin güçlendirmesi olmasa ve bize bir zaman balonu yaratmasa gitmeye asla cesaret etmeyeceğim bir yere... Gürültü de motorların direnmesi. Eski bir arabayla tepeyi çıkmaya çalışıyor gibiyiz. Oraya ulaşmamız birkaç dakika daha alabilir. Yine de oraya vardığında hoşuna gidecektir: Zamanın Şafağı. Harika bir öneri.”

“Beğeneceğimden eminim,” dedi Amy gülümseyerek. “Kin’in hapishanesinden kaçmak çok iyi bir his olsa gerek Doktor.”

“Bu da garip bir konu,” dedi Doktor. “Bana Kin’in hapishanesinden kaçışımı soruyorsun. Yani şu evden bahsediyoruz. Kaçtım evet ama sadece kapı kulpunu sonikledim ve bu da biraz fazla kolaydı. Ya tuzak o ev değilse? Ya Kin işkence edip öldürecek bir Zaman Lordu istemiyorsa? Ya Kin çok daha önemli bir şey istiyorsa? Ya bir TARDİS istiyorsa?” “Kin niye bir TARDİS istesin ki?” diye sordu Doktor. Doktor, Amy’ye baktı. Ona açık gözlerle, nefret ya da yanılsamayla buğulanmamış bir halde baktı. “Kin zaman içinde çok uzağa gidemiyor. Kolayca yapamıyor en azından. Ve yöntemleri çok yavaş, çok fazla çaba gerektiriyor. Kin’in sadece Londra’yı doldurması için bile on beş milyon kere zamanda ileri geri gitmesi gerekir.

“Fakat ya Kin bütün zaman ve mekânda hareket edebilseydi? Evrenin en başlangıcına gidip bütün varlığını orada başlatabilseydi mesela. O zaman her yeri kendisiyle doldurabilirdi. Bütün uzay-zaman devamlılığı içinde Kin olmayan hiçbir zeki canlı kalmazdı. Bütün evreni başka bir şeye yer bırakmayacak şekilde tek bir canlı doldururdu. Hayal edebiliyor musun?”

Amy dudaklarını yaladı. “Evet,” dedi. “Edebiliyorum.” “Tek yapman gereken TARDIS’e binmek ve kontrollerde bir Zaman Lordu bulundurmak olurdu. Böylece bütün evren senin için oyun parkına dönüşürdü.”

“Ah, evet,” dedi Amy, daha geniş şekilde gülümseyerek. “Öyle olacak.”

“Neredeyse oradayız,” dedi Doktor. “Zamanın Şafağı’nda. Lütfen. Her neredeyse Amy’nin güvende olduğunu söyle lütfen.”

“Niye böyle bir şey diyeyim ki?” dedi Amy Pond maskeli Kin. “Yalan söylemiş olurdum.”

7

Amy, merdivenlerden aşağı koşan Doktor’u duyabiliyordu. Ona seslenen tuhaf şekilde tamdık bir ses duydu, sonra da göğsünü umutsuzlukla dolduran o sesi işitti: TARDIS’in harekete geçtiğinde çıkardığı ve gittikçe uzaklaşan uğultu.

O anda kapı açıldı ve Amy aşağı kattaki salona çıktı.

“Seni arkada bıraktı,” dedi derin bir ses. “Terk edilmek nasıl bir his?”

“Doktor arkadaşlarını terk etmez,” dedi Amy, gölgelerin içindeki şeye.

“Eder. Bu durumda terk ettiği kesin. İstediğin kadar bekleyebilirsin, asla geri dönmeyecek,” dedi o şey ve yavaşça karanlıktan ışığa çıktı.

Çok büyüktü. Şekli insanımsıydı ama bir şekilde hayvaniydi de. *(Kurt gibi*, diye düşündü Amy Pond ve geriye doğru, o şeyden uzağa bir adım daha attı.) Gerçekçi olmayan ve öfkeli bir köpeğe ya da belki de bir kurda benzeyen tahta bir maske takmıştı.

“Sen sandığı birini TARDIS’te bir yolculuğa çıkarıyor. Ve birkaç dakika içinde bütün gerçeklik yeniden yazılacak. Zaman Lordları, Kin’i bütün Yaradılıştan uzağa hapsolmuş tek ve yalnız bir canlıya çevirdiler. Bir Zaman Lordu’nun bizi düzende hak ettiğimiz yere yeniden getirmesi epey uygun olacak. Diğer her şey bana hizmet edecek veya ben olacak veya benim için besin olacak. Bana saatin kaç olduğunu sor Amy Pond.”

“Neden?”

Artık daha fazlası vardı: Gölgemsi siluetler. Merdivenlerde kedi maskeli kadın duruyordu. Köşede küçük kız... Onun arkasında duran

tavşan maskeli adam konuştu. "Çünkü bu temiz bir ölüm yolu olur. Rahat bir yol... Birkaç saniye sonra zaten hiç varolmamış olacaksın."

"Sor bana," dedi önündeki kurt maskeli figür. "Şöyle de: 'Saat kaç Bay Kurt?'"

Amy Pond karşılık olarak uzandı ve iri şeyin yüzünden kurt maskesini indirip Kin'i gördü.

İnsan gözleri Kin'e bakmamalıydı. Kin'in kıvranan, vıcık vıcık, yerinde duramayan bir karmaşadan ibaret yüzü korkunç bir şeydi; maskeleri kendileri için olduğu kadar başkalarının güvenliği nedeniyle de takılıyorlardı.

Amy Pond, Kin'in yüzüne baktı. "Beni öldürecekseniz öldürün. Ancak Doktor'un beni terk ettiğine inanmıyorum. Ve saatin kaç olduğunu da sormayacağım."

"Yazık," dedi Kin, kâbuslardan çıkmışa benzeyen yüzüyle. Ve ona doğru ilerledi.

TARDIS'in motorlan bir kere gürültüyle homurdandı, sonra sessizleşti.

"Geldik," dedi Kin. Amy Pond maskesi artık üzerine bir kızın yüzü çizilmiş düz bir kâğıttı.

"Her şeyin başlangıcındayız," dedi Doktor, "çünkü burada olmak istiyorsun. Ancak bunu başka bir şekilde yapmaya hazırım. Senin için bir çözüm bulabilirim. Hepiniz için."

"Kapıyı aç," diye gürledi Kin.

Doktor kapıyı açtı. TARDIS'in içine giren rüzgâr Doktor'u geriye doğru itti.

Kin, TARDIS'in kapısında durdu. "Çok karanlık."

"Her şeyin başladığı noktadayız. Işıktan bile öncesindeyiz."

"Boşluk'un içine yürüyeceğim," dedi Kin. "Sen bana saatin kaç olduğunu soracaksın. Ve ben de kendime, sana ve bütün Yaradılış'a şöyle diyeceğim:*Kin'in yönetme, yerini alma ve işgal etme saati. Evren'in*

sadece ben ve tüketeceğim şeylerden ibaret olma saati. Kin'in sona ermeyen bir dünyadaki, bütün zamana yayılmış ilk ve son hükmünün saati."

"Yerinde olsam," dedi Doktor, "yapmazdım. Hâlâ fikrini değiştirebilirsin."

Kin, Amy Pond maskesini TARDIS'in zeminine bıraktı. Kendini TARDIS'in kapısından Boşluk'a attı.

"Doktor," diye seslendi. Yüzü sürekli hareket eden kurtçuklardan ibaretti. "Bana saatin kaç olduğunu sor."

"Bundan daha iyisini yapabilirim," dedi Doktor. "Sana saatin tam olarak kaç olduğunu söyleyebilirim. Hiçlik saatindeyiz. Saati hiç geçiyor! Büyük Patlama'dan bir mikro-saniye öncesindeyiz. Zamanın Şafağı'nda değiliz. Zamanın başlangıcından öncedeyiz.

"Zaman Lordları soykırımı sevmezlerdi. Benim de çok hoşuma gittiği söylenemez. Sonuçta bir potansiyeli öldürüyorsun. Ya bir gün iyi bir Dalek olursa? Ya da..." Doktor duraksadı. "Uzay büyük. Zaman çok daha büyük... Sana yaşayabileceğin bir yer bulmak için yardım edebilirdim. Ama Polly adında bir kız vardı ve günlüğünü unutmuştu. Ve sen onu öldürdün. Bu bir hataydı."

"Onu tanımıyordun bile," diye seslendi Kin, Boşluk'tan. "Bir çocuktu," dedi Doktor. "Bütün çocuklar gibi saf bir potansiyeldi. İhtiyacım olan kadarını biliyorum yani." TARDIS konsoluna tutturulmuş dalgalı bilmemne tütmeye ve kıvılcımlar çıkarmaya başlamıştı. "Kelimenin tam anlamıyla zamanın bitti. Çünkü zaman Büyük Patlama'dan sonra başlayacak. Ve zamanda bulunmuş herhangi bir canlı zamandan çıkarılırsa... eh, kendini bütün resimden çıkarmış oluyorsun."

Kin anlıyordu. O anda, bütün zaman ve uzayın bir atomdan bile daha küçük bir parçacık olduğunu ve mikrosaniye geçip o parçacık patlamadan hiçbir şeyin başlamayacağını anlamıştı. Hiçbir şey olamazdı. Ve Kin o mikrosaniyenin yanlış tarafmdaydı.

Zaman'dan ayn olduğu için Kin'in diğer parçaları da yok olacaktı. Her zaman kendini çoğul hisseden tekil şey, yok oluşun üzerine çöktüğünü hissetti.

Başlangıçta, hatta başlangıçtan bile önce söz vardı. Ve o söz şuydu: "Doktor!"

Kapı kapandı ve TARDİS acımasızca kayboldu. Kin Yaradılış'tan önceki boşlukta tek başına kalmıştı.

O ânın içinde, yalnız başına, sonsuza dek zamanın başlamasını bekleyecekti.

8

Tüvit ceketli genç adam Claversham Row'un sonundaki evin etrafında yürüdü. Kapıyı tıklattı ama kimse cevap vermedi. Mavi kutuya geri döndü, küçük kontrollerle oynadı: Yirmi dört saat içinde yolculuk etmek, bin yıllar içinde dolaşmaktan her zaman daha zordu.

Tekrar denedi.

Zamanın akımlarının dağılıp tekrar toplandığını hissedebiliyordu. Zaman karmaşık bir şeydi: Yaşanan her şey yaşanmamıştı yani. Sadece Zaman Lordlan zamanı anlayabiliyordu ve onlar bile bu hissi tanımlamayı imkânsız buluyorlardı.

Claversham Row'daki evin bahçesinde çamurlu bir *Satılık* tabelası vardı.

Doktor kapıyı tıklattı.

"Merhaba," dedi. "Sen Polly olmalısın. Amy Pond'u arıyordum."

Kızın saçları atkuyruğu şeklinde örülmüştü. Doktor'a şüpheyle baktı. "İsmimi nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çok zekiyimdir," dedi Doktor ciddi ciddi.

Polly omuzlarını silkti. Evin içine girdi ve Doktor takip etti. İçeri girince duvarlarda kürk olmadığını fark edip rahatladı.

Amy mutfakta Bayan Brovvnitıg'le çay içiyordu. Arkada Radyo Dört çalıyordu. Bayan Browning, Amy'ye hemşirelik işini, çalışmak

zorunda olduğu saatleri anlatıyordu. Amy de kendi nişanlısının bir hemşire olduğunu ve bütün bunları bildiğini söylüyordu.

Doktor içeri girince Amy ona *Açıklaman gereken çok şey \ar* der gibi baktı.

“Burada olacağını düşünmüştüm,” dedi Doktor. “O yüzden bakmaya devam ettim.”

Claversham Row’daki evden çıktılar. Mavi polis kulübesi yolun sonunda, birkaç kestane ağacının altında park edilmişti.

“Bir dakika,” dedi Amy. “O yaratık tarafından yenilmek üzereydim. Sonra mutfakta oturmuş, Bayan Browning’le konuşuyor ve *The Archers* dizisini dinliyordum. Nasıl yaptın bunu?”

“Çok zekiyimdir,” dedi Doktor. Güzel bir cevaptı ve Doktor bunu her fırsat bulduğunda kullanmaya kararlıydı.

“Hadi eve gidelim,” dedi Amy. “Bu sefer Rory de olacak mı?”

“Dünyadaki herkes burada olacak,” dedi Doktor. “Rory bile.”

TARDİS’e girdiler. Doktor çoktan dalgalı bilmemnenin kararmış artıklarını kaldırmıştı: TARDİS bir daha asla zamanın başladığı noktadan öncesine ulaşamayacaktı ama her şey göz önüne alınırsa bu iyi bir şeydi.

Doktor, Amy’yi doğrudan eve götürmeyi planlıyordu.

Sadece önce Endülüs’e, şövalyelerin dönemine gidip hayatında yediği en güzel gazpaçonun servis edildiği, Sevilla’ya giden yoldaki küçük bir hana uğrayacaklardı.

Doktor orayı tekrar bulabileceğinden neredeyse tamamen emindi...

“Doğrudan eve gideceğiz,” dedi. “Tabii öğle yemeğinden sonra. Yemeği yerken de sana Maximelos ve üç Orgon’un öyküsünü anlatırım.”

5

Hedef kitlesi gençler olan ve 1978-2006 arasında basılan popüler müzik dergisi, ***-çn***

6

Türkiye'de adı "Tilki tilki saat kaç?" olan çocuk oyunundan bahsediliyor. ***-çn***

7

İngilizcede "living room" salon anlamına gelmektedir ama tam anlamıyla çevrilirse yaşama odasıdır. Doktor buna gönderme yapıyor. -<n

Yazarlar Hakkında

Eoin Colfer

Eoin Colfer İrlanda'nın kuzey doğusunda doğdu ve yetişti. *Artemis Fowl* adlı genç anti kahramanı hakkmdaki ilk kitabı uluslararası çok satanlar listesine girdi ve birçok prestijli ödül kazandı. Hem yetişkinler, hem de çocuklar için pek çok başka başarılı kitap da yazdı. Bunlardan bazıları şunlardır: *Half Moon Investigations*, *The Supematuralist* ve *Airman.* Yeni bir serinin ilki olan en yeni romanı *WARP: The Reluctant Assassin,* Nisan 2013'te basıldı. Ailesiyle beraber İrlanda'da yaşamaktadır.

Eoin hakkında şu adresten daha fazla bilgi edinebilirsiniz: www.eoincolfer.com

Michael Scott

Michael Scott, İrlanda'nın hem çocuk hem de yetişkin edebiyatının en başarılı ve üretken yazarlarındandır. Fantastik edebiyat, bilimkurgu ve korku türlerinde yazdığı yüzden fazla eseri vardır ve mitolojiyle folklor üzerine bir uzman olarak görülür. 2007'de *The Alchemyst: The Secrets of t he Immortal Nicholas Flamcl* adlı genç yetişkin fantastik edebiyat serisinin ilk kitabıyla Nevv York Times çoksatanlar listesine girmiş ve ilk onda on altı hafta kalmıştır. Serinin altı kitabı da New York Times çoksatanlarına girmiştir ve seri otuz yedi ülkede basılmıştır. Dublin'de yaşamaktadır.

Michael'la ilgili daha fazla bilgiye şuradan ulaşabilirsiniz: www.dillonscott.com. Aynı zamanda onu Twitter'dan da takip edebilirsiniz: twitter.com/flamelauthor

Marcus Sedgwick

Marcus Sedgwick İngiltere'nin güney doğusundaki Kent'te doğup büyüdü. Şimdiyse hem Cambridge'in yakınlarındaki bir kasabada, hem de Fransız Alpleri'nde yaşıyor. Yayıncılık sektöründeki on altı yıllık kariyerinin yanında kendisini genç yetişkin edebiyatında sevilen

bir yazar olarak da kanıtlamıştır: Birçok ödülün sahibidir, bunlardan en önemlileri ilk romanı *Floodland* için aldığı Brandford Boase Ödülü ve M*y Swordhand is Sinıging* için aldığı Booktrust Gençlik Ödülü'dür. Kitapları başka otuz ödül için listeye girmiştir; bunlar arasında Camegie Medal (dört kere), Edgar Allan Poe (iki kere) ve Guardian Children's Kurgu Ödülü (dört kere) de vardır. Yirmiden fazla kitap yazmıştır. İngiltere'deki son kitabı gençlere yönelik yazılmış M*onster* M*ountains,* Elf Girl and Raven Boy'un ikinci kitabıdır.

Marcus Bath Spa Üniversitesi'nde üç yıl boyunca konuk yazar olmuştur ve Arvon ve Ty Newydd'de yaratıcı yazarlık dersi vermiştir. Şu an kardeşi Julian ile film ve başka grafik romanlar üzerinde çalışmaktadır. Aynı zamanda Thomas Taylor'la beraber üzerinde çalıştığı başka bir grafik roman da vardır. Guardian Children's Kurgu Ödülü ve Costa Kitap Ödülleri dahil birçok kitap ödülü jürisinde bulunmuştur ve düzenli olarak Guardian gazetesinde kitap eleştirileri yazmaktadır. Kitaplarının bazılarının çizimlerini kendisi yapmıştır ve birkaç özel baskı kitap için tahta kazımaları sağlamıştır.

Websitesi: www.marcussedgwick.com Twitter: @marcus-sedgwick

Philip Reeve

Philip Reeve Brighton'da doğdu ve tam zamanlı bir illüstratör olana kadar yıllarca bir kitapçıda çalıştı, sonra yazmaya başladı. İlk Romanı *Mortal Engines,* Nestle Smarties Altın Ödülü'nü (2002), Blue Peter Yılın Kitabı Ödülü'nü kazandı ve Brandfror Boase Ödülü'yle Whitbread Çocuk kitabı Ödülü için listeye girdi. O zamandan beri A Darkling Plain için 2006'da Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü ve Los Angeles Times Kitap Ödülü'nü ve Here Lies Arthur için 2008'de CILIP Camegie Medal'ı kazandı. Son romanları: Roald Dahi Komedi Ödülü için listeye giren *Goblins* (2012) ve devam kitabı *Goblins* vs *Dwarves* (2013). Dartmoor, İngiltere'de eşi ve oğlu Sam'le yaşamaktadır. Daha fazla bilgi ve yazarın kendi tuhaf dünyasını keşfetmek için şurayı ziyaret edebilirsiniz: www.philip-reeve.com

Patrick Ness

Virgina, ABD'de doğan Patrick Ness Hawaii, Washington ve Californa'da büyüdü, sonra kalıcı olarak İngiltere'ye taşındı. Kendisini günümüzün en özgün ve heyecan verici yazarlarından yapan Chaos Walking üçlemesinin yazarıdır: *The K*nife *of Never Letting Go, The Ask and the Answer* ve M*onsters of Men*. *Üçleme, Guardian Çocuk Edebiyatı Ödülü, Costa Çocuk Kitapları ödülü, Booktrust Gençlik Ödülü* ve *CIL1P Camegie Medal kazanmıştır.* ABD'li yapım şirketi Lionsgate (Açlık Oyunları filmlerinin ekibi) ile yapılan büyük bir telif hakkı anlaşmasının ardından serinin ilk filmi Oscar'lı senarist Charlie Kaufman *(John Malkovich Olmak, Sil Baştan*) tarafından yazılmaktadır. Patrick'in altıncı kitabı A *Mons-tar Calls* harika eleştiriler almıştır ve Galaxy Ulusal Kitap Ödülleri'nde Yılın Çocuk Kitabı ödülünü, the Red House Çocuk Kitabı Ödülü ve UKLA Çocuk Kitabı Ödülü'nü kazanmıştır. Haziran 2012'de A *Monster Calls* prestijli CIL1P Camegie ve Kater Greenaway Medal'ı *kazanan ilk kitap olmuştur.*

Yetişkinlere yönelik, merakla beklenen yeni romanı *The Crane Wife*, bir Japon halk hikâyesinden esinlenilerek yazılmıştır ve Nisan 2013'te Canongate tarafından basılmıştır.

Özgün genç yetişkin romanı olan yeni kitabı *More Than is,* Walker (ABD'de Candlewick) tarafından basılmıştır.

Patrick'in önceki eserleri arasında yetişkin romanı *The Crash of Hennington,* kısa öykü kitabı *Topics About I Know Nothing*, gazetecilik ve radyo oyunları vardır. Booktrust'm ilk konuk yazanydı ve orada yaratıcı yazarlık dersi verdi.

Richelle Mead

Richelle Mead *Vampire Academy, Bloodlines* ve *Age of X* serilerinin çok satan yazarıdır. Fantastik edebiyat ve bilimkurguya olan sevgisi babası ona Yunan mitolojisini okur, kardeşleri ise Flash Gordon'ı izlerken başladı. Michigan

Üniversitesinde halk edebiyatı ve din üzerine çalıştı. Yazmadığında Richelle zamanını bol bol kahve içerek, reality programları izleyerek ve

19801er tişörtleri toplayarak geçiriyor. Richelle ailesiyle birlikte ABD, Seattle'da yaşıyor.

Richelle'le ilgili şurada daha fazla bilgi bulabilirsiniz: www.richellemead.com

Malorie Blackman

Malorie Blackman çok sevilen *Noughts & Crosses* dahil altmıştan fazla kitap yazmıştır ve günümüzün hayalgücü en geniş ve gerçekçi gençlik edebiyatı yazarlarından biri olarak anılmaktadır. Eserleri için Red House Çocuk kitabı ödülü ve Fantastik Edebiyat ödülü dahil birçok ödül kazanmıştır. Aynı zamanda Carnegie Medal için listeye girmiştir. 2005'te çocuk kitapları için yaptıkları adına Eleanor Far-jeon Ödülü'yle onurlandırıldı ve 2008'te çocuk edebiyatına katkılarından dolayı OBE kazandı. Times dergisi tarafından ulusal bir hazine olarak tanımlandı. Malorie aynı zamanda 2013-2015 Çocuk Temsilcisi olarak seçildi.

Alex Scarrow

Alex Scarrow bir grafik sanatçısıydı, sonra bir bilgisayar oyunu tasarımcısı olmaya karar verdi. Daha sonra büyüdü ve bir yazar oldu. Çok sayıda başarılı gerilim romanı ve birçok senaryo yazdı ancak oyun tasarladığı zamanlardan beri aklında dolaştırdığı fikirler ve konseptleri en iyi kullanmasını salayan alan genç yetişkin edebiyatı oldu.

Oğlu Jacob, eşi Frances ve Jack Russell köpeği Max ile

Nonvich'te yaşıyor. Alex'le ilgili daha fazla bilgi şu adreslerden öğrenilebilir: www.alexscarrow.co.uk ve www.time-riders.co.uk

Charlie Higson

Charlie Higson yazmaya on yaşındayken başladı ama bundan çok zaman sonra yazdıkları karşılığında ücret almaya başladı. Üniversiteden ayrılırken bir pop grubunun solistiydi (The Higsons) sonra bundan vazgeçip bir ressam ve dekoratör oldu. Bu sırada *Saturday Night Live* için televizyona metin yazarlığı yaptı. Epey başarılı olan komedi dizisi The *Fast* 5how'u yarattı ve bu dizide oynadı da.

Diğer televizyon işleri *Randaîl and Hopkirk (Deceased*) ve Swiss Toni'dir.

Young Bond serisinin ve korku serisi The Enemy'nin beşinci kitabı *The Fallerim* çok satan yazarıdır.

Charlie'nin Facebook'u yok ama şuradan ona tweet atabilirsiniz: @monstroso.

Derek Landy

Derek Landy kitapları için kazanmış olduğu ödüller hakkında konuşamayacak kadar mütevazıdır. Mesela ilk kitabı Skulduggery Pleasant'm Bord Gais Energy On Yılın İrlanda Kitabı Ödülü'nü ve Red House Çocuk Kitabı Ödülü'nü kazandığını ya da ikinci kitabı *Playing mth* Fire'ın Yılın İrlanda Çocuk Kitabı ödülünü kazandığını, veya yedinci kitabı *Kingdom of Wicked*'ın annesinin kişisel favorisi olduğunu söylemeyecektir. *The End of The World'e* kadar devam edebilir, bu da Dünya Kitap Günü 2012 için yazdığı öykününadıdır, ama sonuçta çok alçakgönüllü bir adamdır. Skuldug-gery Pleasant serisinin sondan bir önceki kitabı *Last Stanâ of Dead Men*, Harper Collins tarafından basılmıştır.

İrlanda'da birçok kedi, bir Alman çoban köpeği ve komik olduğunu düşündüğü için sürekli mutfağa işeyen yaşlı Staffordshire Bull Terrier'iyle yaşıyor.

Son gelişmelerinden haberdar olmak için Derek'in bloğu: www.dereklandy.blogspot.co.uk

Neil Gaiman

Neil Gaiman hem yetişkinler hem de çocuklar için yazdığı yirmi kitabın çok satan yazarıdır. Eeserleri arasında *Yohyer, Yıldız Tozu, Amerikan Tanrıları, Anansi Çocukları, Koralin* ve *Mezarlık Kitabı,* Sandman grafik roman serisi ve Doctor Who'nun iki bölümü (The Doctor's Wife' ve 'Nightmare in Silver') vardır. Locus, Hugo Ödülleri, Newberry ve Camegie Medal dahil birçok ödül kazanmıştır. Twittefda neredeyse iki milyon takipçisi vardır

Twitter: @neilhimself.

İngiltere'de doğup büyüyen Neil, rock yıldızı olan eşi Amanda Palmer'la beraber ABD'de yaşamaktadır. Bard Üniversitesinde Sanat Profesörüdür. Komik bir saçı vardır.